Davids Psalmen in Nederduytsche rijmen gestelt

Jacob Westerbaen

bron
Jacob Westerbaen, *Davids Psalmen in Nederduytsche rijmen gestelt*. Anthony en Johannes Tongerloo, Den Haag 1655

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/west001davi01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

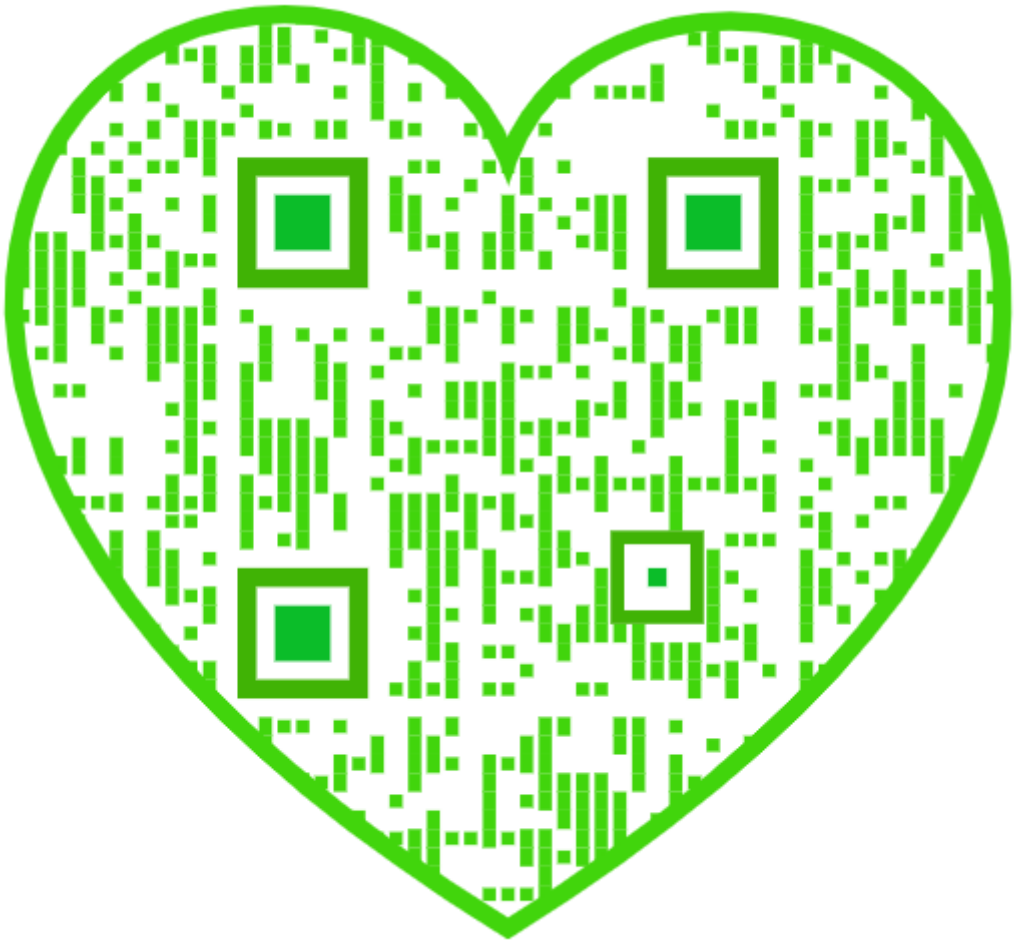

Aen den Leser ende Zanger.

Goedgunstige Leser ende Zanger,

GElijck het in de Gereformeerde Kercken gebruyckelijck is dat de gemeynte voor ende nae de Predicatie yets zinge uyt de Psalmen van den Koninclijcken Propheet David, so werdender oock veele onder de selve gevonden die haer beklaegen dat de Nederduytsche Kercke, ten tijde van de Reformatie, tot het dichten van haere Psalmen so armen dichter heeft gehad aen Petr. Dathenus: te meer, om dat het geen eens in gebruyck gekoomen is, seer bezwaerlick kan weg-genoomen of verandert werden, bysonder in die dingen die den Godsdienst eenighsins aengaen, daer alle nieuwigheyd, of in't minsten yets daer ontrent te willen veranderen, verdacht is: waerom oock de Psalmen van gemelte Datheen, hoe slecht van maecksel dat sy zijn, de Kerck wel sullen inhouden, schoon sommige wel wenschen dat sy *Datheen* en uyt de kercken gedreven waren. Evenwel om dat sy van veele werden ge-

keurt voor een erbarmelijck werck ende in het leesen ende singen stooten en ongemackelijck zijn, gelijck een paert dat tegen den man draeft, zijnde doorgaens teghen de dichtmaet, ende voorts vol lappen en stopwoorden van *reyn, certeyn, eenpaer, fijn, bloot* ende diergelijcke behulpselen om het rijm te vinden: So hebben sich veele over langh (die de Fransche taele verstaen) gedient van het Fransche Psalmboeck, gelijcker noch veele doen, niet alleen om te leesen ende eenige der selver van buyten te leeren, maer selfs onder het singhen in de Nederduytsche Kercke te gebruycken. De Heer van St. Aldegonde heeft naderhand de gemelte Psalmen uyt den Hebreeuschen text overgeset ende die mede in duytsche rijmen op de gebruyckelijcke wijzen gestelt. In de Voor-reden aen den Lezer seyt hy, *dat Petrus Dathenus dickmaels in zijn leven bekent heeft zijne Psalmen met grooten haest gemaect ende als een ontijdige geboorte hem afgedrongen te zijn geweest,* Oock, dat hy *somwijlen vrymoedig seyde dat hy grootelijcks wenschte dat de Aldegondische in de gemeynten wierden aengenoomen*, maer dat

is also niet uytgevallen: hoewel genoegh te sien is uyt de voornoemde Voor-reden het oog-merck vande Heer van St. Aldegonde of ten minsten sijn Ed. meyninge geweest te zijn dat het so uytvallen soude, datmen de sijne in de Gemeynte soude hebben aenghenomen. Sommige hebbense oock so om te lesen als om te singen in de Kerck gebruyct. *De groote langduyrigen arbeyd, moeyte ende neerstigheyd* die hy seyt *tot dit werck gedaen te hebben,* ende die *hy by ygelijc Christen-mens, die in de H. Schrift ende in het dichten ervaeren is, meynt lichtelijck te kunnen afgemeeten werden,* verdient haren loon en danck: Maer (dat geseyt zy sonder quetsinghe van so aensienelijcken man) behalven dat dat werck niet heel vry en is van *saen, planteyt, &c.* So is oock die oude maniere van spreecken *van du bist, du hebst, du sulst, du geefst, du gaetst, du staetst, &c.* welcke hy gebruyckt ende voor de beste keurt, by den meesten niet aengenoomen noch aengenaem gevonden, als in onsen gemeenen ommegangh en in spreecken en schrijven ongebruyckelijck.

By laeter tijd, ende als de Nederduytsche

Rijm-konst mede in haer kracht was, hebben wy gekregen de Uytbreydinge over den Psalter Davids van D. Camphuysen, mede op de wijzen van de gebruyckelijcke Psalmen gedicht. Deze uytbreydinge is een treffelick werck, maer die het in de Kerk onder het singen wil gebruycken vind sich verlegen door het ongelick getal van zang-versen der Dathenische en Camphuysense Psalmen. Dit ongemack heeftmen willen wegh nemen met eenige zang-versen in het laetst-gedruckte Psalmboeck van D. Camphuysen uyt te kippen tot het getal toe van de gebruyckelijcke ende heeft die aldaer geteykent op de kant met duytsch Cijfer getal van j ij. iij. iiij. v. ende so voorts, maer al komt dan het getal van de zangh-versen met de Dathenische over een, so valt het evenwel verminckt ende gebrooken werck ende men mist het vervolgh van den text en sin, door het geen dat onder weegh werd overgeslaegen. Oock is dat werck van yders begrip niet, om dat den stijl van dese Uytbreydinge doorgaens kort, beknopt, bondig vol sinne-spreucken, wijse lessen en leerin-

gen is, ende somtijds wat gedrongen door het besnoeyen van woorden en syllaben, ende meest al niet te lesen als met groote opmerking en aendacht, somen de kracht en pit van saeken en seggen te recht verstaen en smaecken sal: Maer gelijck dit werck niet en is van yder een te gebruycken, so vind het sijne waerde by den verstandigen ende die des stofs ende kunsts machtig en kundig sijn. Het is geen melck noch bloem-pap, maer vaste spijs met zeenuwen en spieren ende voor elck een niet te kaeuwen, ende daerom, als mede om de ongelijckheyd der zangversen, niet wel dienstigh tot het algemeyn gebruyck so in de Kercke als voor elck in't bysonder.

In den Iaere xvj$^{c.}$ acht ende veertig heeft den Heer Advocaet Fiscael Boey de gemelte Psalmen Davids mede uytgegeven, *door hem gerijmt op de selve wijsen ende evenwel gelijck getal van versen als de Fransche ende die van P. Dathenus sijn, seer bequaem* (so voor op den Tytel staet) *om in de Gereformeerde Kercken, sonder verhinderinge gebruyckt te werden*, ende, gelijck sijne E. my ontrent het

uytgeven der selver heeft geseyt, had hy sich veel daer aen laeten gelegen sijn dat hy de woorden van de nieuwe Oversettinge volgen ende sijne versen, daer ende so verre als het doenlijck was, daer af stellen mochte. Maer of daer so veel aen gelegen is alsmen dichten wil weet ick niet: Dit meyn ick te weeten, dat het wel gebeurt dat de gedichten wat slap ende zeenuw-loos vallen ende niet en hebben den aert, die sy vereysschen, als sy al te seer gelijcken aen den ongebonden stijl, die men prosa noemt; oock weet ick, dat, daermen sich gedwongen siet soodaenigen getal van regelen te moeten uytleveren als een ander voor heen heeft geschreven, dat, seg ick, men daer met den text somtijds verre te kort komt, ende, hoe naeu beset en besorght dat men sijn wil om de eygen woorden van den overgesetten text te houden, dat men oock veel van sijn eygen woorden daer by doet ende doen moet, dewijle de zangh-versen doorgaens grooter ende langer zijn als de versen van den text. Ende of de welgemelte Heer Fiscael dit werck al meynde gehandelt te hebben op

de beste wijse ende so het behoorde, so gelove ick nochtans dat sijne E. dat genoegen niet en heeft behouden dat hy eerstmael daer in had, dewijl ick noch onlanx uyt sijne E. heb verstaen dat hy sijne voorsz. Psalmen daer nae so heeft verandert dat sy haer selven nu niet en gelijckenen ende gansch een nieuw werck schijnen te zijn, het welck noch onder sijne E. is berustende. De dicht-stijl gelijck sijne E. seer wel weet, moet vry anders sijn als de gemeene ongebonde, ende vereyscht, beneffens goede stellinge, kracht ende cieraed van woorden en aert van seggen om den leser te leyden en te voeren, als't pas geeft, daer men hem hebben wil: tot lacchen, schreyen, aendacht, ootmoedigheyd, berouw, medelijden, liefde, haet, gramschap, ende dierghelijcke beweegingen en herts-tochten: Ende gelijck de gemeyne ongebonde manier van schrijven of spreecken den dicht-stijl niet en voeght, so bestaet die oock niet (gelijck sommige verkeerdelijck oordeelen) in een reden of uytspraeck, die door gesochte en bearbeyde hardigheydt en duysterheydt

zwaer om te verstaen ende als een gestaedige pijn-banck voor den leser is, en alsins opgezwollen, vol wind en hovaerdy van vreemde galmen en toonen: maer die meest met eenvoudige en naturelicke schoonheyd pronckt, altijds geschickt en gepast nae de stoffe die men voor heeft, nae dat die hoog, middelbaer of laegh is. Sommige willen altijd vliegen en hoogh draeven, oock daer het gevoegelijcker ende met de natuyr van de saecke beter over een komende waer, by der aerde te kruypen of sacht te stappen, ende maecken door de gestaedige opgeblaesentheyd haer werck onaengenaem en walgelijck. *Grandis,* seyt Petronius, *et, ut ita dicam, pudica oratio non est maculosa nec turgida, sed naturali pulchritudine exurgit*: Ende de Pôezy moet aengemerckt werden als een Ionckvrouw in de welcke de naturelijcke ende ongesochte schoonheyd meest te prijsen is, die door weynigh verciersel een fraeyer zwier kan gegeven werden, so dat sy oogen bekooren en herten innemen kan, daer in tegendeel een aengesicht dat door al te veel konst met pot en pinseel,

smeer en verw, plaester en mouches is opgetoyt, verdacht ende walgelijck valt.

Sommige hebben voor best geoordeelt de Psalmen der Gereformeerde Nederduytsche Kercken noch eens te reformeren ende die op beter voeten en maet te brengen, ende hebben Petrum Dathenum onder handen genomen ende hem verlapt, verklutst en verketelboet, ende op haere aenbeelden (den een wat min d'andre wat meer) geholpen en versmeedt. Onder dese stelt sich D. Iacobus Revius, Regent van het Collegie der H. Theologie tot Leyden, ende heeft daer oock een proef af willen nemen, seggende in sijne Voor-reden, *dese middel voor de sachtste ende beste altijd gehouden te hebben, als dewelcke den minsten aenstoot soude geven ende also lichtelijckst aengenoomen werden*, Maer oock seyt sijne Eerw. vorder, *te moeten bekennen dat hy in dit werck getreden zynde bevond vry wat meer daer toe te behooren dan hy sich in den aenvangh had ingebeelt, ende dat door de herstellinge der lamme en losse leden van Datheni gedicht, oock door het weghnemen van stop-woorden en diergelijcke, de saecke weynigh gehol-*

pen was, also met eenen op de verbetering van den sin ende op een vaste ende niet min vloeyende saemenstellinge moste gelet werden, waeromme hy oock seyt te meer vryheyd in't veranderen genoomen te hebben &c. gelijck oock dit werck van D. Revius by nae een nieuw ende een heel ander werck is als dat van Dathenus, het welck hy evenwel wil doen passeren onder den naem van Datheni Psalmen om te beter aengenomen te werden.

Daer na heeft Christiaen van Heule Dathenum oock vercalefaetert, maer niet soo wijd en breed gegaen als welghemelte D. Revius (die hy even-wel so vry wat ontleent heeft) *ende heeft sijns bedunckens* (so in de voor-reden geseyt werd) *so weynich verandert in de gemeyne Psalmen als de smaeckelijckheyd onses tegenwoordigen tijdts soude mogen lijden ende in de vreemde ende onbekende wijsen wat meer op de verbetering gedrongen, maer de psalmen die op het eynde der regelen tegen den zangh bedicht sijn (als Psalm.* 20. 29. 47. 48. 75. 85. 99. 122. 135. 148. *daer geen verbeteringe kon dienen om bequamelijck gelesen of gesongen te werden*) *Dathenus werck heel moeten voorby gaen.*

So soude voornoemde van Heule over een gedeelte van Datheni Psalmen maer de roffel hebben laten gaen, over sommige de gerf-schaef, ende, daer het schaven niet helpen kon ende het hout vuyrigh en spintigh was, eenige heel wegh gehackt ende van het sijne in de plaetse gevoeght. Of nu dusdaenig lap-werck ende sulcke oud-maecke-nieuwe Psalmen in de Kercke in te voeren de sachtste ende beste middel van veranderinge zy of niet, dat laet ick in sijn waerde.

De Heer Iohan de Brune, Pensionaris van Zeeland, heeft goed gevonden dit werck der Psalmen heel anders te handelen als van yemand anders oyt was gedaen of gedacht te doen, *Ende hadde* (so sijne A. schrijft in sekere Voor-reden; gestelt voor sijne Psalmen so die voor de tweede mael sijn uytgegeven) *met onvermoeyelijcken arbeyd de grondpsalmen van woord tot woord sonder kreucke of mincke, op de gewoonelijcke zangen gebracht*, ende sijn by hem uytgegeven in den jaere 1644. Dit nieuwe zangh-werck was ongerijmt, ende quam quansuys over een met de gewoonelijcke zangen door een gelijck ge-

tal van syllaben die de regelen wederzijds hadden, maer hadden voorts noch maet noch voeten, so dat het op de maet van versen niet konde gelesen werden, noch oock sonder horten en stooten gesongen, om dat het doorgaens gingh tegen de maet met rijsende toonen, daerse daelen, ende daelende, daerse rijsen moeten, so dat vele lange syllaben kort ende korte langh wierden uytgegalmt. Dit voorsz. nieuwe werck noemt sijne A. in de voornoemde Voor-reden *sijne eerste beer-lompe*, ende naederhand is desen ongeleckten beer, *nae veel leckery en afleckingh* (gelijck sijne A. seyt in de toeeygeninge aen de H. H. Staeten van Zeeland) *tot sodanigen schepsel uytgedegen, gelijck hy dat in den Iaere* 1650. *op een nieuw voor den dagh gebracht ende tot yders gebruyck geveylt en voor gedaen heeft*, hebbende daer ondertusschen voeten aen gemaeckt, *ende den toon en vloeyende maete, die haer ontbrack ende onvindbaer scheen te wesen, eyntelijck na groote moeyte ende veele naegel-beeten gevonden*, maer heeftse voorts ongerijmt gelaeten. Dit Dichten met rymeloose regelen is den Thoneel-stijl

der Italiaenen, *ende dese maniere in geval van vertaelinge* seyt de Heer van Zuylichem (in zijne *Vermaninge voor yets overgesets* uyt Pastor fido aen het eynde sijner *Ledige Vuren*) *den minsten afbreuck van aert ende waerheyd te doen*. Ick heb het mede wel eer in een goed gedeelte van den selven Pastor besocht ende vond het licht dien sleur te volgen ende ick behoefde mijne nagelen niet veel te byten om sodaenigh rymeloos gedicht te vinden, dat met wat schicken en herschicken der woorden haest op sijn maet gebracht werdt, doch had mijne redenen die my sulx niet smaecken deen. Men kan so de woorden wel best behouden, maer, gelijck de gemelte Heer van Zuylichem mede aldaer seyt, *daermen te scherp op de woorden staet daer verdwijnt den geest van den uytspraeck*, ende wat is doch een gedichte daer geen geest in is? Verschaelde en verwaeyde wijn is smaeckeloos en ongheacht by den geenen die den frisschen en rijsenden kennen, die de hersenen en het hert verquickt en ontvonckt als men maer sijn neus in het glas

steeckt. Oock dunckt my datmen de ruymte wel wat neemen kan in yets over te setten sonder dat de waerheyd geweld lyde als mede, dat dit zangh-werck niet en behoort te bestaen in een eenvoudige vertaeling op toon en maet ghebracht sonder rymen (welck rymen nochtans de stijl van de Nederlantsche dicht-kunst is ende veel tot de bevalligheden van de gedichten aen de ooren geven kan) maer in een aerdighe welgerymde Navolginge in onse taele van't geene de Psalmist in de sijne op seeckere zanghen gestelt of door sijne Zangh-Meesters doen stellen heeft; Ende gelijck alle taelen haer eygenschappen van woorden en spreecken hebben, die hare kracht ende bevalligheden verliesen als sy in een andere (daer die ongebruyckelijck ende in onse taele als onduytsch sijn) van woord tot woord werden overgeset: So moet oock die geene, die sodaenige navolginge voorneemt, den sin en de meyninge van 'tgeen hy navolgen wil wel soecken te verstaen ende die verstaen hebbende so is het sijn werck den selven

klaer ende cierlijck in sijne taele uyt te drucken door sodanighe woorden en manieren van spreecken als in deselvige naturelijckste ende de gevoeghelijcxste na de stoffe zijn, ende moet sich niet al te superstitieuselijck ontsien het selve oock hier en daer door een paraphrase of wat breeder uytbreydinge of omschrijvinge te doen. Wat voorts aengaet het gebruyck der Psalmen des Heeren de Bru e in de Kerck onder het singhen der anderen, also hy seyt *deselve wel een derde part, min of meer, korter te vallen als die van Dathenus*, daer toe wijst sijne A. in de voorgemelte Voorreden een middel aen: maer hoe gevoegelijck die zy of niet sal den Zanger best in het singen ende gebruyck van dien gewaer werden. Hy sal bevinden dat hy de Psalmen van Dathenus en dese altijts te samen te Kerck sal moeten dragen, ende dat hy geen Pause uyt dese sal kunnen uytsingen of hy sal (de wijle daer altijd te kort komt) *als hy met die van den H. de Brune* (gelijck hy aldaer seyt) *ten eynde is, aen de overzijde van Dathenus Psalmen terstond moeten sien*

ende luysteren na de zanghwoorden der gener die by hem sitten om te weten waer de gemeynte is, en dan met haer moeten voort singen ende also een stuck van Datheni Psalmen aen de sijne knoopen *om met de gemeynte te eyndigen, of sal sijne laetste vers tweemael moeten singhen*. Oock sal den Zanger bevinden dat dit laetste middel niet en kan werden gepractiseert in verscheyde Psalmen, als, by exempel, den tweeden, sevensten, elfsten, ende veele anderen in dewelcke de laetste Zanghvers in de Fransche ende Dathenische Psalmen niet heel uytgemaeckt is, als oock niet in den Cxix. daer yeder letter in de gebruyckelijcke Psalmen van vier Zanghversen is, ende vele in de sijne maer van derd'half. Dese ondoenlijckheyd sal hy in verscheyde andere oock ontmoeten: Ende wat aengaet het eerste middel, dat mochte de eere zijner Psalmen wel nadeeligh sijn. Die het in de Kerck met Dathenus houden souden haer lichtelijck op de volmaecktheyd van de hare verhovaerdigen, als sy saegen dat de Brunisten, die haer nieuwe Psalmen mede ter Kercke

hadden gebraght, daer mede niet te recht ende met de gemeynte niet ten eynde zang konden geraecken of sy mosten de Psalmen van Dathenus te hulpe nemen ende weder keeren tot het gene sy verlaeten en daer sy van gewalght ende die sy gelijck als uytgespogen hadden, ende van welcker *ellendighe gebreckelijckheyd, onduytsche taele, jammerlijck gedicht, onnutte stopwoorden, ingelaschte stucken, grooter dickwils als het laecken &c.* De welgemelte Heere de Brune, so openbaer spreeckt in sijn Voorreden aen den Christelijcken Zanger of Lezer, ghestelt voor sijne Psalmen, so die by hem voor de eerstemael sijn uytgegeven.

Gelijck dan dit Psalm dichten in de Nederduytsche taele op verscheyden tijden sommiger Dichteren oeffening is geweest ende als noch is, so had ick mede over eenige jaren dit werck begonnen: maer om dat ick metter tijd verder daer in kom ende meer zwarigheyd zagh, als ick om 'tselve wel te doen my maghtigh kende, so is het blijven leggen.

Mijn oogh-merck was niet (mijne eerzucht gingh oock noyt so verre) de kerck in te krijgen: even-wel had ick goed gevonden voor mijn eygen gebruyck my te binden niet alleen aen de dichtmaet ende de wijsen (dat weynigh is) maer oock aen het selve getal van Zangh versen, so als de Psalmen in de Fransche ende Nederduytsche Kercken gesongen werden. Hier door vond ick my beslooten in een bepaelt perck ende niet ruymer noch naeuwer te moghen gaen als mijn voorbeeld my wees. Voorts stond my wel te letten op den sin des Propheets ende die wel te verstaen. Hier toe diende ick my wel van de nieuwe oversettinge des Bibels, gedaen nae den Hebreeuschen Text: maer al sijn de woorden aldaer duytsch so valt even-wel de sin der selver op veele plaetsen duyster, om dat het Hebreeusch-duytsch is, of verduytscht Hebreeusch, dat om de eygene maniere van spreecken in die taele als het van woord tot woord is vertaelt noch wel duyster blijven kan, ende so valt het daer benevens noch veeltijds swaer te

kunnen uytvinden hoe hier en daer den text aen een hanght: in voegen datmen hier niet alleen een tolck maer oock somtijds noch een uytlegger om het vertolckte te verstaen van nooden heeft. Hier toe kon ick gebruycken de boecken der geener die daer haer werck van ghemaeckt hebben: maer gelijck de oversetters niet altijdts over een koomen, so sijn de uytleggers al mede hier en daer verscheyden. Onder dese heb ick my gedient van de uytleggingen van wijlen de Heeren *Emanuel Tremellius* ende *Franciscus Iunius*, twee vermaerde mannen onder de Gereformeerde Leeraers, die het oude Testament uyt de Hebreeusche in de Latijnsche spraecke mede hebben overgeset. Oock heb hier over nagesien het geene de Heere *Hugo de Groot* op de Psalmen hier en daer heeft aengeteyckent, die wy weten een man geweest te sijn, die behalven sijne uytsteekende geleertheyd en kennisse van saecken, oock groote kennisse van taelen heeft ghehadt. Wel is waer dat hy sijne Aenteykeningen op het oude Testament heeft gedaen

niet over den Hebreeuschen text maer over de Latijnsche Oversettinge diemen *Editio Vulgata* noemt: maer sijne Ed. seyt in de Aenspraeck aen den Lezer, *dat hy tot uytlegginge van dien somtijdts heeft gebruyckt netter woorden ende somtijts getracht den sin van dien klaerder te maecken uyt de Hebreeusche boecken soodaenige wy die nu hebben door hulpe der Masoreten, of sodanige als eertijds de seventig Oversetters hebben gehadt*: Dat hy *oock die ende andere Grieckse Oversetters te hulpe ghenomen heeft, oock dickwils de Chaldeensche ende nagesien de oversettingen van laeter en verscher eeuwen, &c.* By dese voorsz swarigheden, die haer in dit werck voor my van verre vertoonden, quam noch dit by: Dat, namentlijck, dese Psalmen wel dienden gedicht te sijn met so een stijl die de ghemeene man oock konde verstaen, (indien sy oock in sodaniger handen mochten geraecken ende oock den sulcken dienstigh souden wesen) ende die evenwel niet laf noch krachteloos behoorde te sijn indien sy in de herten en zielen des Lezers of Zingers eenige

beweginge of indruck, daer het behoorde, soude gheven. De voorgemelte Heere *Boey* seyt seer wel in de Toe-eygeninge sijner Psalmen aen de Gr: Mog: Heeren Staten van Holland: *Voorwaer het is onmogelijck dat ons van natuyren traegh gemoed sich verheffe uyt de laeghten tot den hoogen God, wanneer het gedwongen is sijn bewegen te ontfangen daer van het selfs werdt tegen gehouden,* waer door sijne E. seyt *te verstaen de Psalmen van Datheen*. Alle dese swaerigheden dan, die ick aldus in dit werck sagh, maeckten my schuw om daer verder in te treden, ende was dat al achter de banck geraeckt, vindende het vermaeckelijcker ende meer over een komende met den vryen ende ongebonden geest somtijds uyt eygen lust en drift een gedicht te schrijven, als sich aen een goreel vast te maecken en tusschen twee boomen te moeten gaen. Even-wel so voor mijn eygen ghebruyck als ick in die Heylige Gesangen des Koninclijcken Propheets mijn geest al lesende of zingende al-te-met wilde vermaeken, als oock door

het versoeck van sommige goede vrinden, die haer inbeeldeden dat daer uyt oock voor haer eenige vrucht van stichtinghe en vermaeck mochte te haelen sijn, heb ick het half verlaeten werck weder in handen genomen ende daer in somtijds alhier in mijne eensaemheyd op het land de lange avonden besteedt, ende in de voorleden winter dit webbe, dat langh op het getouw had gestaen, afgeweven, het welcke ick tegenwoordigh, goed-gunstige Leser en Zanger uwe E. mede deyle, versoeckende, indien ghy in dit werck niet en vind het geen ick voor hebbe verhaelt datter in vereyscht werdt, te weeten, den sin wel getroffen, de rymen en 'tstelsel licht en klaer en evenwel niet laf en krachteloos, dat het uwe E. gelieve te gedencken dat het swaerder is eens anders ontwerp en gedachten uyt te beelden ende den sin van Uytheemsche taele (by sonder alsmen aen seker getal van regelen gebonden is) in een andere uyt te drucken ende die te geven haren behoorlijcken eysch en swier, als sijn eygen invallen en

voorbeelden geluckigh uyt te wercken, alsmen so ruym en naeuw gaen magh alsmen selver wil.

Eer ick deser Voorreden een eynde maecke moet ick uwe E. onderrichten van eenige kleyne veranderingh alhier voorgevallen in het getal van de Zangh-versen. C. Marot en T. de Beze, die de Fransche Psalmen hebben gemaeckt, welcker wijsen en getal van Zangh-versen Dathenus heeft gevolght, hebben in verscheyde Psalmen het leste couplet of Zang-vers niet vol gemaeckt, gelijck te sien is in den tweeden, sevenden, elfden ende meer andere Psalmen, so dat de wijse op de geheele Zangh-vers gemaeckt, aldaer niet kan werden uytgesongen, maer by ghebreck van meerder regelen onder weegh moet werden afgebroocken, het welcke een manck werck geeft. Dit ghebreck heb ick in dese mijne Psalmen geholpen, ende het uyterste Zangh-vers, daer het by haer lieden afgesneden en onvolmaeckt is, in de mijne voorts uyt gemaeckt door een kleyne uytbreydinghe

van het laetste halve of door het selve noch eens op een andere maniere uyt te spreeken, ende heb het daer het voorgevallen is, tot uwe waerschouwinge, doen teyckenen met drie sterretjes *** so dat het daer aen kan gelesen en gesongen werden, ende oock afgelaten sonder verminderingh van't geene in den text staet.

Vaert wel, Op Ockenburgh, den xx. dagh van Mey, in den Iaere onses Heeren xvj$^{c.}$ vijf-ende-vijftigh.

Vwer E. Dienstwillige

I. WESTERBAEN

De wel-gerymde Nederduytsche Psalmen Davids. Door Den Heer *Iacob Westerbaen, Ridder* Heer van *Brandwijck* en *Gybland* &c.

DEn Man na Godes hert, des Reusen overwinner,
Die niet min was des Harps als des Rappiers beminner,
Die sijne vingers eerst gewent tot d'Herders staf,
Daer na tot snare-spel, met soet gesangh, begaf.

Die ons de Psalmen-liet, waer in wy konnen lesen
Gods wonder-werck, waer in sijn goetheyt werd gepresen,
Waer in die vrolijck is bevind danckseggens lof,

En weer die droevich is tot sijn vertroosting stof,

Heeft altijt luy' gehad sijn Psalmen te vertalen,
Te volgen sijn begrip, sijn schetsen na te malen,
Soo sijnder velerley in't oud vermaerd Latijn,
Gelijck in't aerdich Fransch al mee niet minder sijn.

Ons Duyts heeft oock sijn deel, daer sijn al veel verstanden
Die hier in wijcken niet aen die van andre landen,
Eerst quam daer een voor uyt die soo dit werck begon,
Dat yder in het Vlaems de Psalmen singen kon,

Hem volgden Mannen na dies' oock in rijm uytleyden

Na sin des Joodschen taels, een ander die verbreyden
Het werck wat breeder uyt, daer isser een geweest
Noch korts die toond hier in sijn gaeuwicheyt en geest,

Hier hebt ghy Westerbaen, die hem nu mee laet hooren,
En raeckt met kracht de siel, en vleyt met konst de ooren,
En singht op soeten toon het gunt dat David spreeckt,
Hy troost, hy danckt, hy looft, hy sucht, hy bid, hy smeeckt,

En toont hem noyt verflaeuwt, maer doet altijt sijn beste,
Ghy die de andre prijst wat seght ghy van den leste?

W. *de Groot.*

De C.L. Psalmen. Des *Propheten Davids*. Den Eersten Psalm.

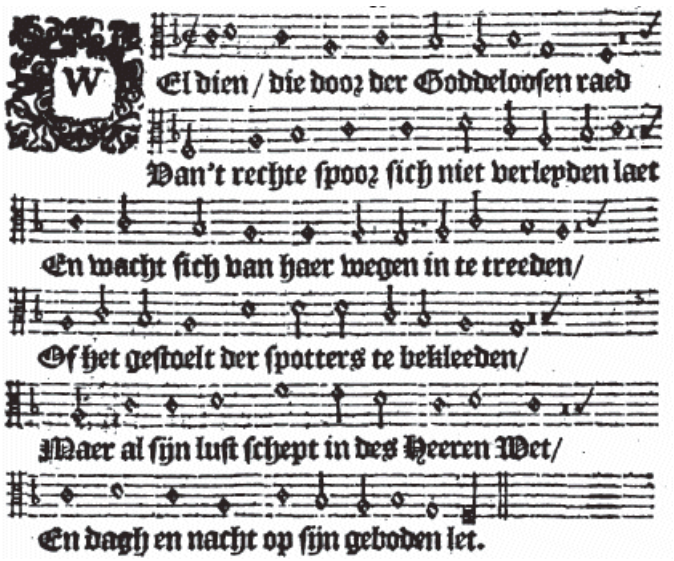
Wel dien / die dooz der Goddeloosen raed
Van't rechte spooz sich niet verleyden laet
En wacht sich van haer wegen in te treeden/
Of het gestoelt der spotters te bekleeden/
Maer al sijn lust schept in des Heeren Wet/
En dagh en nacht op sijn geboden let.

*W*El dien, die door der Goddeloosen raed
Van't rechte spoor sich niet verleyden laet
En wacht sich van haer wegen in te treeden,
Of het gestoelt der spotters te bekleeden,
Maer al sijn lust schept in des Heeren Wet,
En dagh en nacht op sijn geboden let.

2 Hy is gelijck een Boom, die aen de kant
Van beeck of stroom met voordacht is geplant,
En op zijn tijdt met Vruchten staet gelaeden,
In jeughdigh hout en onverlepte blaeden.
God stort op hem zijn Heyl in overvloed,
En't luckt hem wel wat dat hy laet of doet.

3 Soo gaet het met de Goddeloose niet.

Sy zijn gelijck als pluympjes van het riet,
Als't lichte kaf, dat van de minste winden
Wert heen gevoert en nergens is te vinden;
Dies zijn sy voor het recht Gericht vervaert,
En koomen niet daer vroome zijn vergaert.

4 Want hy, de Heer, die alle dingh doorspiet,
Die tot in't hert en in de nieren siet,
En kennis neemt van yders doen en handel
Die weet en keurt voor goed der vroomen wandel,
Maer weghen, die de Goddeloose treen,
Vergaen als damp, die in de lucht verdween.

Den ij. Psalm
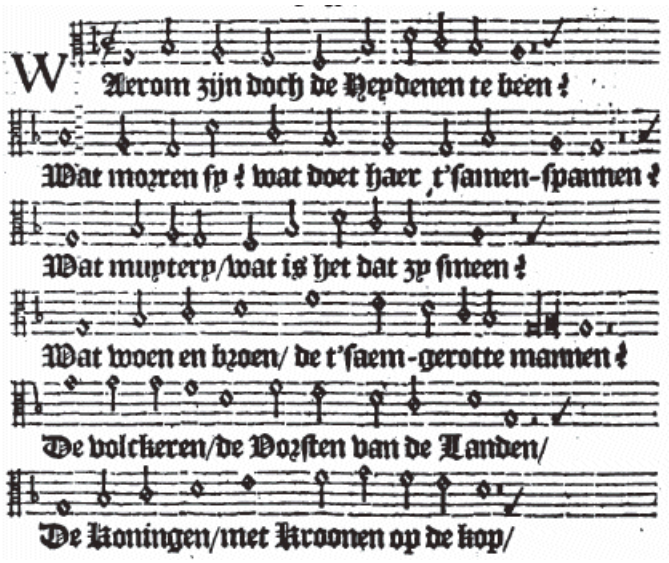
Waerom zijn doch de Heydenen te been?
Wat morren sy? wat doet haer t'samen-spannen?
Wat muytery, wat is het dat zy smeen?
Wat woen en broen, de t'saem-gerotte mannen?
De volckeren, de Vorsten van de Landen,
De Koningen, met Kroonen op de kop,

*W*Aerom zijn doch de Heydenen te been?
Wat morren sy? wat doet haer t'samen-spannen?
Wat muytery, wat is het dat zy smeen?
Wat woen en broen, de t'saem-gerotte mannen?
De volckeren, de Vorsten van de Landen,
De Koningen, met Kroonen op de kop,
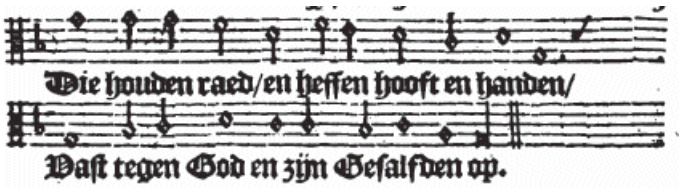
Die houden raed, en heffen hooft en handen,
Vast tegen God en zijn Gesalfden op.

2 Sa, seggen sy, Sa, laet ons met geweld
Het juck af doen, en met ghemeene handen
Ons maecken vry van't geene dat ons knelt,
Soo springen wy uyt haer benaeude banden:
Maer hy, die sit daer boven in den Hemel
en van zijn Throon zijn oogen neder slaet,
Sal lacchen om dat machteloos gewemel,
En haer, eer langh, bespotten metter daet.

3 Hy salse doen verschricken, als het vyer
Sijns grimmigheyts sal eenmaels zijn ontsteeken,
En moede van haer woelen en getier
Sal hy tot hen in zijne gramschap spreeken:
Ick heb Gesalft het Hooft van mijnen Koningh,
Hy is van my ten Throon en Kroon bereydt,
Ick heb gevest op Zion zijne wooningh,
Op Zion, Bergh van mijne heyligheyt.

Pause.

4 Dus was het Woord dat ick sal spreeken uyt.
Godt heeft tot my geseyt in klare reden
Dit is mijn wil en dus leyt mijn besluyt,
Ghy zijt mijn Zoon,'k heb u geteelt op heden.
Eyscht wat ghy wilt, en ick sal u vereeren
De Volckeren ter Vaster Erfenis,
Dat ghy het Landt der Heyd'nen sult beheeren
Soo wijd en breed als heel de Wereld is.

5 Uw zeegbaer swaerd sal haer gaen tasten aen,

Ghy sult haer steen verwoesten en verderven,
Ghy sultse met een staf van Yser slaen
Gelijck een pot in stucken en in scherven
Daerom siet toe, siet toe, gekroonde koppen,
Ghy Koningen, ghy Rechters van het Land,
Merckt op, en wilt noch oogh noch ooren stoppen,
Werd eenmael wijs en komt tot goed verstand.

6 Komt, Princen, komt met een gheboogen hert,
Komt dient den Heer met krimpen en met vreesen,
Siet om met schrick wanneer ghy vrolijck werd,
Wilt in uw vreugd niet sonder schroomen wesen.
Komt, kust den Soon en wilt hem trouwe zweeren
Eer dat het vyer van zijne gramschap blaeck,
Dat op den wegh u lichtlijck sou verteeren
Indien 'tontstack een weynich maer tot wraeck.

7 Al wie sich niet aen desen Konignh hout,
Noch manschap doet, die sal't sich nae beklaghen:
Maer hy doet wel, die sich op hem vertrout
En hem zijn rijck goedwillich op komt dragen

***

Geen Koningh stae op menichte van Rijcken,
Geen Vorst op schijn van een geduchte Staet.
Maer salich hy, die, sonder meer te kijcken
Op eygen macht, sich vast op hem verlaet.

Den iij. Psalm
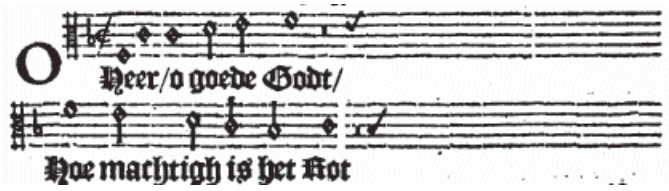
O Heer, o goede Godt,
Hoe machtigh is het Rot

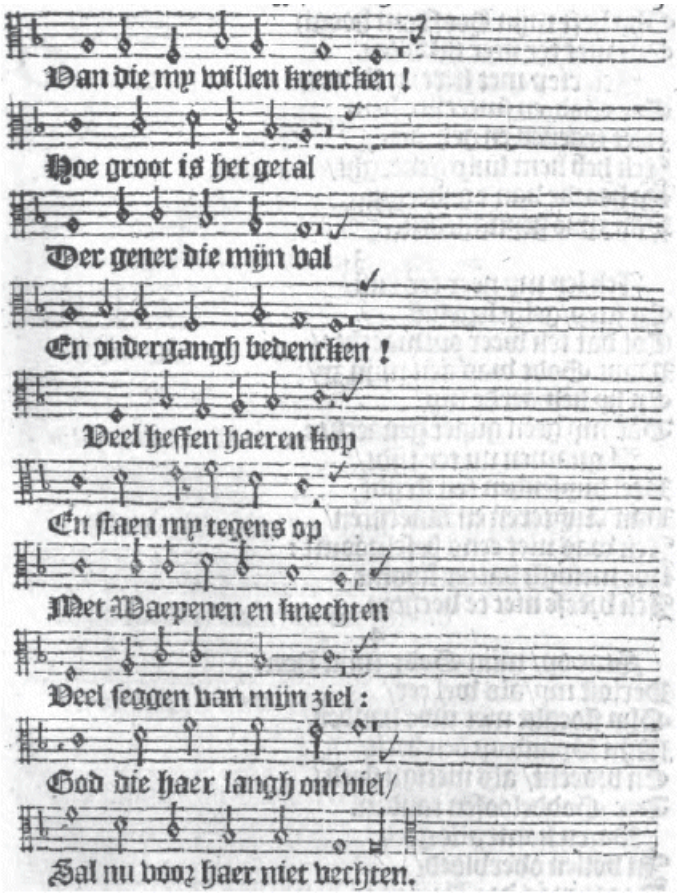
Van die my willen krencken!
Hoe groot is het getal
Der gener die mijn val
En ondergangh bedencken!
Veel heffen haeren kop
En staen my tegens op
Met Waepenen en knechten
Veel seggen van mijn ziel:
God die haer langh ontviel/
Sal nu voor haer niet vechten.

Van die my willen krencken!
Hoe groot is het getal
Der gener die mijn val
En ondergangh bedencken!
Veel heffen haeren kop
En staen my tegens op
Met Waepenen en knechten
Veel seggen van mijn ziel:
God die haer langh ontviel,
Sal nu voor haer niet vechten.

2 Maer ghy mijn God, mijn Heer,
Ghy zijt mijn Schilt, mijn Speer,
Mijn Borstweer, mijne Wallen,
Ghy zijt mijn Pijl en Boogh,

Ghy heft mijn Hooft om hoogh
Om niet ter neer te vallen.
Ick riep met hert en stem
Tot God, en smeeckte hem
Met traenen en gebeden;
Ick heb hem hulp geverght,
Hy hoorde van't geberght
Van zijne heyligheden.

3 Ick ley my neer ter rust,
En sliep, gelijck gesust,
Tot dat ick weer ontwaeckte,
Want Godt was aen mijn zy,
En hy bewaerde my,
Dat my geen quaet genaeckte.
Al quamen nu ter tijdt,
Veel duysenden ten strijdt;
Van Ruyteren en Knechten,
Ick was niet eens beschroomt:
Hoe menigh datter koomt
Ick vreese niet te vechten.

4 Stae op, mijn Godt, mijn Heer,
Verlost my, als wel eer,
Ghy sloeght met uwe handen,
Mijn Vyand op den beck,
En braeckt, als nietigh steck,
Der Goddeloosen tanden.
Van u komt alle goed
In vollen overvloed,
De zegen is des Heeren:
Die komt van uwe hand,
En spreydt sich over 't Land,
Der Volckren die u eeren.

Den iiij. Psalm

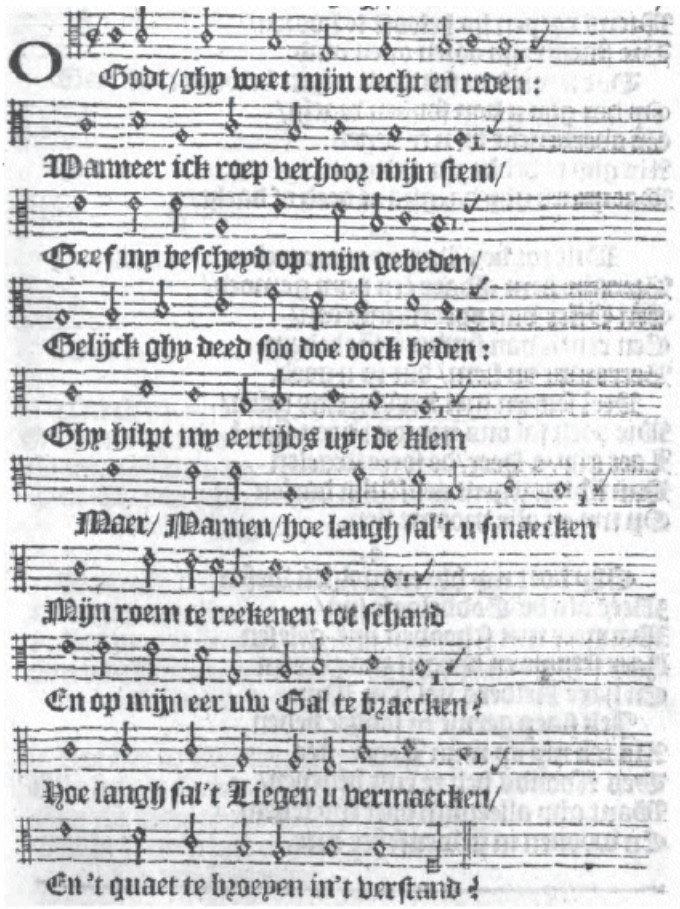
O Godt/ghy weet mijn recht en reden:
Wanneer ick roep verhoor mijn stem/
Geef my bescheyd op mijn gebeden/
Gelijck ghy deed soo doe oock heden:
Ghy hilpt my eertijds uyt de klem
Maer/ Mannen/hoe langh sal't u smaecken
Mijn roem te reekenen tot schand
En op mijn eer uw Gal te braecken?
Hoe langh sal't Liegen u vermaecken/
En 't quaet te broeyen in't verstand?

O Godt, ghy weet mijn recht en reden:
Wanneer ick roep verhoor mijn stem,
Geef my bescheyd op mijn gebeden,
Gelijck ghy deed soo doe oock heden:
Ghy hilpt my eertijds uyt de klem
Maer, Mannen, hoe langh sal't u smaecken
Mijn roem te reekenen tot schand
En op mijn eer uw Gal te braecken?
Hoe langh sal't Liegen u vermaecken,
En 't quaet te broeyen in't verstand?

2 Weet vry dat God my heeft verkooren,
En uytgesondert tot een Vrind,
Dien hy zijn gunst heeft toegeswooren.

Wiens roepen hy belooft te hooren,
Die staegh zijn ooren open vind.
Dat schrick en schroom u hert bewegen
Op dat ghy u van sonden wacht,
En overdenckt by u te degen
Als ghy te bedde zijt gelegen
Wat quaed ghy daeghs of deed of dacht.

3 Wilt tot des Heeren auter treden,
Brenght hem aldaer een reyn gemoed,
Een Offer van oprechtigheden,
Een reuck van suyvere Gebeden:
Betrouwt op hem, dat is u goed.
Veel seggen met vervloeckte talen,
Wie doch sal ons het goet doen sien?
Laet ghy, o Heer, de soete straelen
Van uw gezegent aenschijn daelen
Op my en alle vroome lien.

4 Ghy doet my bly en vrolijck wesen
Meer als de Goddeloose sijn,
Wanneer met schooven uyt-gelesen
Haer schuyr en bargen zijn geresen
En hare Kelders vol van Wijn.
Ick slaep gerust en sonder beven
Als ick my op mijn Leger-stee
Des Avonds heb te rust begeven,
Want ghy alleenigh doet my leven,
En woonen in gewenschte vree.

Den v. Psal

O Heere, luystert nae mijn klachten,

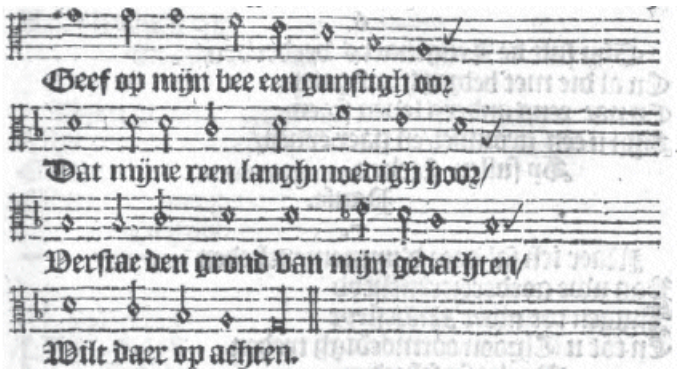
Geef op mijn bee een gunſtigh oor
Dat mijne reen langhmoedigh hoor/
Verſtae den grond van mijn gedachten/
Wilt daer op achten.

Geef op mijn bee een gunstigh oor
Dat mijne reen langhmoedigh hoor,
Verstae den grond van mijn gedachten,
Wilt daer op achten.

2 Merck op mijn stem en roepen heden,
O Heer, mijn Koningh en mijn God,
Want ick sal nu vrymoedigh tot
Den Throon van uw genade treden
Met mijn gebeden.

3 Wanneer de dagh eerst aen sal breecken
Sult ghy vernemen mijne klacht,
’k Sal voor u Kamer houden wacht
Om u des morgens vroegh te spreecken,
En bystand smeecken.

4 Hoe dat de Goddeloose brallen
Ghy hebter geen van al besint,
Ghy zijt geen Godt die boosheyd mint,
Ghy hebt geen lust of goed gevallen
In een van allen.

5 De sinneloose staen u tegen,
Ghy haet die quade gangen gaen,
Sy sullen voor u niet bestaen
Die ongereghticheden plegen
Op haere wegen.

6 Ghy sult de Leugenaers verderven,
En al die met bedrogh omgaen
En nae eens anders leven staen
Sijn u een grouwel, en haer erven,
Sy sullen sterven.

Pause.

7 Maer ick sal door d'uytnementheden
Van uwe goedertierentheyd
Ingaen tot uwer Majesteyt
En tot u Throon ootmoedigh treden
Met vaste schreden.

8 Heer, wilt my voorgaen op uw paeden,
Op datse die my dicht bespien
Aen my haer vreughde niet en sien,
Doch die my trachten te verraeden
Haer lust versaeden.

9 Geen recht is in haer mond te vinnen,
Haer wensch is loutre moordery,
Nae't bloet haers naesten snacken sy,
Haer tonge vleyt, maer 't hert van binnen
Soeckt te verflinnen.

10 Verklaertse schuldigh, Heer, en laetse
Vervallen van haer raeds besluyt,
Drijfts'om haer overtredingh uyt,
Want sy zijn wederspannigh; haetse,
O God, en slaetse.

11 Maer laet de geen, die u betrouwen,
Zijn in der eeuwigheyd verblijd,
Laet juychen die uw naem belijd,

Laet vrolijck zijn die aen u houwen,
En op u bouwen.

12 Want ghy sult, Heer, den vroomen loonen,
Ghy zijt een Schild die haer bedeckt
En over hen uw zegen streckt,
Ghy sultse met genaede kroonen,
En gunst betoonen.

Den vj. Psalm.
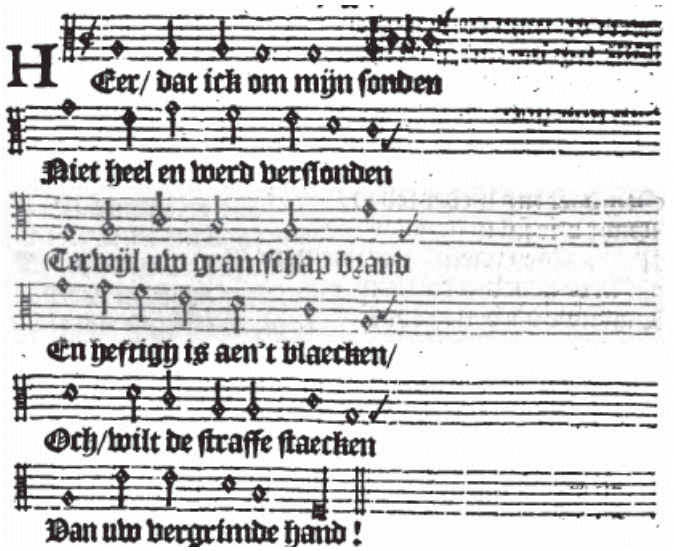
HEer/ dat ick om mijn ſonden
Niet heel en werd verſlonden
Terwijl uw gramſchap brand
En heftigh is aen't blaecken/
Och/wilt de ſtraffe ſtaecken
Van uw vergrimde hand!

*H*Eer, dat ick om mijn sonden
Niet heel en werd verslonden
Terwijl uw gramschap brand
En heftigh is aen't blaecken,
Och, wilt de straffe staecken
Van uw vergrimde hand!

2 Doet my het soet genaecken
Van uw genaede smaecken,
Ick legh ter neer gevelt,
O Heer, wilt my genesen,
Mijn lichaem trilt van vreesen,
Mijn beenen zijn onstelt.

3 Mijn bloed is aen het stremmen,
Wijl my mijn sonden klemmen,
Mijn ziel is droef en bangh,
Och, wasser troost gevonden,
Voor't prangen mijner sonden,
Hoe langh, o Heer, hoe langh?

4 O God, zijt ghy geweecken,
Keert weder op mijn smeecken,
Keert op mijn roepen weer,
Wilt my van angst en lijden
Verlossen en verblijden,
Om uwe goetheyd, Heer.

5 Wilt my gesondheyd geven,
Och, doet my weder leven,
Want wie sal in de dood
Uw heyl'gen naem meer noemen
Of in de graeven roemen
Van uwe daeden groot?

Pause.

6 Ick ben vermoeyt van steenen,
Van suchten en van weenen,
Van schreyen dagh en nacht,
Mijn oogen zijn als Kraenen,
Mijn Bedde zwemt van traenen,
Ick legh als in een gracht.

7 Mijn Vleesch is heel verdweenen,
Het vel bedeckt de beenen,
Ick ben als uyt-geknaeght
Mijn krachten zijn gebroocken
Om die haer tanden stoocken
Dat my de Heere plaeght.

8 Maer neen, ghy boose menschen
't En gaet niet naer uw' wenschen,
Wijckt van my, maeckt u voort,
Want God heeft sonder beyen
De stemme van mijn schreyen
Genaedelijck gehoort.

9 Hy vol bermhertigheden
Boogh sich nae mijn gebeden,
Hy nam mijn roepen aen,
Hy liet mijn vierigh smeecken
Om sijnen toorn te breecken
Sich aen het herte gaen.

10 Nu sullen mijn vyanden
Rood werden en met schanden
En schaemt te rugge gaen,
Zy sullen henen strijcken
En met verbaestheyd wijcken
Die nae mijn leven staen.

Den vij. Psalm
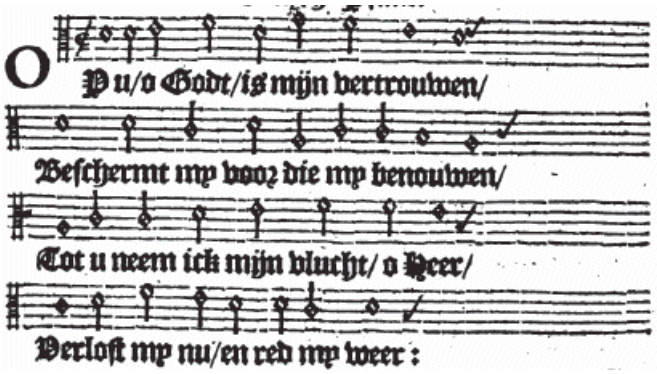
O
P u/o Godt/is mijn vertrouwen/
Beſchermt my voor die my benouwen/
Tot u neem ick mijn vlucht/ o Heer/
Verloſt my nu/en red my weer:

*O*P u, o Godt, is mijn vertrouwen,
Beschermt my voor die my benouwen,
Tot u neem ick mijn vlucht, o Heer,
Verlost my nu, en red my weer:

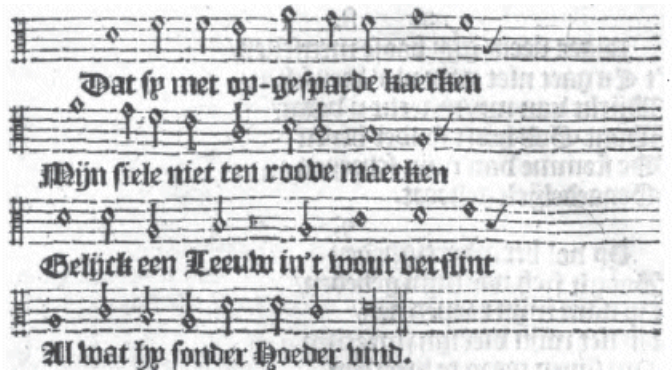
Dat ſy met op-geſparde kaecken
Mijn ſiele niet ten roove maecken
Gelijck een Leeuw in't wout verſlint
Al wat hy ſonder Hoeder vind.

Dat sy met op-gesparde kaecken
Mijn siele niet ten roove maecken
Gelijck een Leeuw in't wout verslint
Al wat hy sonder Hoeder vind.

2 O Heer, o alderhooghste Koningh,
Heb ick misbruyckt mijn macht en krooningh,
In't my vertroude Rijck of Land,
En isser onrecht in mijn hand,
Heb ick het goed met quaed gewroocken,
Heb ick met vrinden Vree gebroocken,
Iae, heb ick selver niet geredt
Die sonder reen my had beset?

3 Soo laet mijn vyand my vervolgen,
Soo sy hy tegen my verbolgen,
Hy tree mijn leven in het stof,
Mijn Rijck sy sonder eer of lof.
Stae op in toorn, en wiltse treffen,
Heer, die sich tegen my verheffen,
Ontwaeckt en treed in het Gerecht
Ten daege die ghy hebt gheleght.

4 Dat dan een yder aen koom dringen
En uwen Richter-stoel omringen,
Stijgh op, stijgh op tot uwen Throon
En wijs my toe, of straf, of loon.

Maer ghy, o Rechter aller Volcken,
Ghy siet mijn onschult uyt de Wolcken,
Ghy kent de deughd van mijne saeck,
Ghy zijt Rechtvaerdigh, neem de wraeck.

Pause.

5 Steuyt eens den loop der Goddeloosen,
Maeck eens een eynde van de boosen,
Maer stel den Stoel der vroomen vast
Ghy, die in't hert en nieren tast.
God is mijn Schild, en aller vroomen,
Daer achter stae ick sonder schroomen
Hoe dapper dat mijn Vyand woed;
Hy mind die oprecht zijn en goed.

6 God is Rechtvaerdigh in sijn oordeel,
Al krijght de boose somtijts voordeel
En maeckt de Meester in het Land
Nochtans wanneer sijn gramschap brand.
Werpt hy hem wederom ter aerden,
Hy slijpt het mes en wet zijn swaerden,
En, soo hy voort gaet sonder leed,
Spant hy zijn boogh ter schoot gereed.

7 Hy heeft het doodlijck stael in handen
Om hem te drijven uyt de Landen;
Blijft hy verhit, de pijl gaet af;
Het swaerd is vaerdigh tot de straf.
Noch wil mijn vyand my niet spaeren
En gaet in arbeyd om te baeren
Onrecht en leugens sonder end,
Waer toe hy al zijn moeyte wend.

8 Hy heeft voor my een put doen delven
Maer 't mocht wel wesen voor hem selven,
Hy heeft voor my gestelt een val

Daer hy sich selfs in vangen sal.
Zijn moeyt en Goddeloos begeeren
Zijn wrevel sal weer op hem keeren,
Zijn moed-wil sal hem storten op
De schedel van zijn eygen kop.

9 En ick sal God den Heere loven
Voor't Recht dat hy my schaft van boven,
En singen zijnen naem met danck
Van Psalmen en van snaeren-klanck.

***

Zy, Heere, hoogh van my gepresen
Gelooft moet uwen Naeme wesen
Om dat ghy die mijn leven haet
In eygen stricken worgen laet.

Den viij. Psalm.

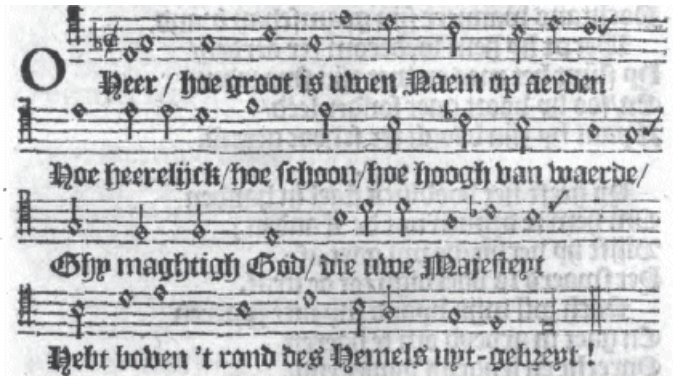
O Heer / hoe groot is uwen Naem op aerden
Hoe heerelijck / hoe schoon / hoe hoogh van waerde /
Ghy maghtigh God / die uwe Majesteyt
Hebt boven 't rond des Hemels uyt-gebreyt !

O Heer, hoe groot is uwen Naem op aerden
Hoe heerelijck, hoe schoon, hoe hoogh van waerde,
Ghy maghtigh God, die uwe Majesteyt
Hebt boven 't rond des Hemels uyt-gebreyt!

2 Ghy doet ons sien uw kracht uyt alle dingen,
Selfs uyt de mond der teere Suygelingen,
Op dat daer door de vyand van u roem

Door schaemte rood zijn warre-geest verdoem.

3 Wanneer ick dan met aendacht kom t'aenschouwen
De Hemelen van uwe hand gebouwen,
De schoone Son, de wanckelbaere Maen,
De Sterren, die, nu op, nu onder, gaen:

4 Soo berst ick uyt, en roep met vollen monde:
Hoe is de Mensch by u soo waerd gevonde?
Wat is in hem dat u soo ver behaeght
Waerom ghy hem soo nae aen't herte draeght?

Pause.

5 Ghy hebt hem maer een weynigh min verheven
Als d'Engelen die om uw Throone zweven,
Als 't vlugge heyr dat eeuwigh by u woont,
Ghy hebt zijn hooft met eer en macht gekroont.

6 Ghy stelde hem te heerschen in de Landen
Selfs over al de wercken uwer handen,
'T is onder hem wat lijf en leeden roert,
Wat gaet of kruypt, wat vin of veeren voert.

7 Het schuwe wild, de runderen en schaepen,
En wat op't velt zijn voedsel weet te raepen
Staet onder hem, en is het zijnen eysch,
Hy dient sich van haer wol, haer vel, haer vleysch.

8 Al wat de lucht en mensch vermaeckt met singen,
't Ontelbaer heyr der gladde swemmelingen,
Staet onder hem, en lust hem bout of visch
Men schaft het hem en recht het op zijn disch.

9 O Heer, hoe groot is uwen naem op aerde!
Hoe heerelijck, hoe schoon, hoe hoogh van waerde!
Ghy machtigh God, die uwe Majesteyt
Hebt boven 'trond des Hemels uytgebreyt.

Den ix. Psalm.
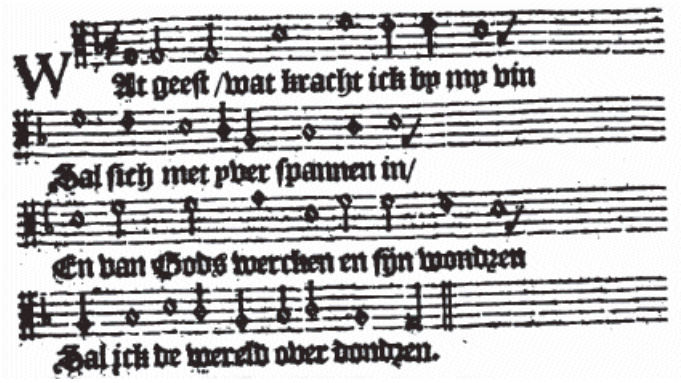
Wat geest /wat kracht ick by my vin
Sal sich met yver spannen in/
En van Gods wercken en sijn wondren
Sal ick de wereld over dondren.

*W*At geest, wat kracht ick by my vin
Sal sich met yver spannen in,
En van Gods wercken en sijn wondren
Sal ick de wereld over dondren.

2 Ick sal, o alderhooghste Heer,
Lof-sangen dichten t'uwer eer,
Ick sal van vreugd en blyschap springen
En uwen naem met Psalmen singen.

3 Om dat mijn vyand is gekeert
En weer te rugh met man en peerd,
Sy zijn gestruyckelt en gevallen,
Voor u, o Heer, stond geen van allen.

4 Sy zijn vergaen voor uw gesicht
Want ghy hebt mijne saeck gericht,
Ghy streeckt van uwen stoel het oordeel,
En hebt gevonnist tot mijn voordeel.

5 Der Heydnen doen hebt ghy vervloeckt,
Sy staen ten leven niet geboeckt,
De goddeloosen zijn verdreven,
Haer naemen eeuwigh uytgewreven.

j. Pause.

6 O Vyand, is't nu al geschend,
Is de verwoestingh nu volend?
Sijn onse Steden nu te gronde?
Is nu met hen haer naem verslonde?

7 O Neen, de Heer is aen ons sy,
Sijn hand blijft ons voor eeuwigh by,
Hy is op zijnen Throon gestegen
En sit aldaer om recht te plegen.

8 Ghy sult vernemen wat hy uyt
Die steeds rechtvaerdigh vonnis sluyt;
Hy sal van recht noch reden wijcken
En over 'tvolck zijn oordeel strijcken.

9 Hy is een burgh ter quader tijd
Wanneer men hier vervolgingh lijdt,
Hy is een Slot om op te vluchten
Voor die hier onder 'tKruys versuchten.

10 Dies wie zijn naem te recht verstaet
Die houd hem voor zijn toeverlaet,
Want hy en laet hem niet in lijden
Die tot hem roept in banghe tijden.

ij. Pause.

11 Looft God, ons Koningh, die zijn Hof
Op Sion houdt, en singht hem Lof,
Verkondight wijd en doet vertolcken
Sijn daden onder alle volcken.

12 Hy soeckt den man die bloed vergiet,
Des slachts en moords vergeet hy niet;
Der armer en verdruckter klachten
Sijn nemmermeer uyt zijn gedachten.

13 Ach, Heer, sie met meedoogen aen
Het quaed dat my werd aengedaen
Van die my haten en benaeuwen,
Ruckt my uyt doods gewisse klaeuwen.

14 Op dat uw Lof in Syons poort
Door my van yder zy gehoort
En dat mijn siel haer magh verblijden
In uw verlossingh uyt mijn lijden.

15 De Heydnen zijn geraeckt in't net
Van haer tot ons verderf geset,
Sy zijn gesoncken in de grachten
Waer in sy ons te smooren dachten.

iij. Pause.

16 De naem des Heeren is verbreyt;
Hy dede recht, dies viel en leyt
De goddeloose neer met schanden
Gestrickt in't werck van eygen handen.

17 d'Onvroomen naeckt Gods hand tot straf,
Te rugh jaeght hyse nae het graf,
En drijft de Heydenen ter hellen
Die geen betrouwen op hem stellen.

18 Maer die in kommer is, en lijd,
Vergeet hy niet tot aller tijd,
Maer hy verhoort en helpt in't ende
Die op hem wachten in ellende.

19 Stae op, o Heer, en toont uw macht
Op hun die staen op sterckt, en kracht,
En wijst haer aen hoe kleyn 'tvermoogen
Der Heyd'nen is voor uwe oogen.

20 Iaegh haer de vrees' en schrick in't lijf
Dat haer het bloed om 'thert verstijf,
En laet hun weten op mijn wenschen
Dat sy niet anders zijn als menschen.

Den x. Psalm.

O Heer/waerom ſtaet ghy van ons ſoo wijd?
Waerom ſoo ver in ſulcken harden nood?
Waerom verberght ghy u in deſen tijd
Nu onſe ſiel benaeuwt is totter dood?

O Heer, waerom staet ghy van ons soo wijd?
Waerom soo ver in sulcken harden nood?
Waerom verberght ghy u in desen tijd
Nu onse siel benaeuwt is totter dood?

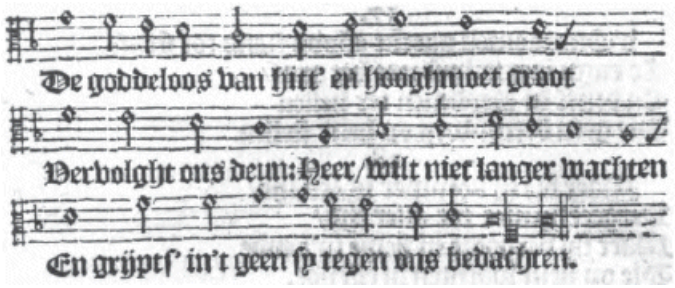
De goddeloos van hitt' en hooghmoet groot
Vervolght ons deun: Heer, wilt niet langer wachten
En grijpts' in't geen sy tegen ons bedachten.

De goddeloos van hitt' en hooghmoet groot
Vervolght ons deun: Heer, wilt niet langer wachten
En grijpts' in't geen sy tegen ons bedachten.

2 Hy roemt en snoeft, 'tgaet al nae zijn begeer:
En blaest sich op met wind van hovaerdy;
Den gierigaerd kroont hy met goed en eer,
Verheft den vreck in zijne schraepery;
Hy lastert God, en steeckt van sotterny
Sijn kop om hoogh, en dit is al zijn dencken:
Daer is geen God, wie kan my schaen of krencken?

3 Wat hy begint valt hem voorspoedigh uyt,
Maer uw gericht is verre buyten hem
Die niet en siet den grond van uw besluyt;
Wie'm tegen is versnoeft hy met zijn stem;
Hy seyt: (en meent zijn woorden hebben klem)
Mijn spel is vast, de kans sal nemmer keeren,
In eeuwigheyd en sal my niemand deeren.

4 Sijn hert is vol van schalckheyd en van list,
Sijn mond van gal, van evel en van vloeck,
Op zijne tongh is moeylijckheyd en twist,
Tot onrecht is hy afgerecht en kloeck,
Hy sit ter laeg in een verhoolen hoeck
Van waer hy loert op't leven van de vromen
Om onvoorsiens haer op het lijf te komen.

Pause.

5 Gelijck een Leeuw van honger wreed en dul
Leyt in zijn hol en op de proy en wacht
Tot hy zijn buyck en leege darmen vul,
So past hy op by dagh en naere nacht
Tot dat hy krijght den armen in zijn macht,
Hy duyckt en buyght om met zijn klaeuw te raecken
Die binnens sprongs zijn stercke pooten naecken.

6 Hy spreeckt in't hert, God ken haer langher niet,
Sy zijn uyt zijn gedachten al geraeckt,
Hy berght voor haer zijn aengesight, en siet
In eeuwigheyd niet hoe't den arme maeckt.
Stae op, o God, 'tis tijd dat gy ontwaeckt,
Hef op uw hand, laet ons uw hulp gebeuren,
Vergeetse niet die in ellende treuren.

7 Wat lastert u het goddeloose rot
En seyt, gy doet haers doens geen ondersoeck;
Nochtans syt gy een al-door-oogend God
Die het verdriet der armen stelt te boeck:
Ghy wilt de wraeck; my, seght gy, sy de vloeck;
Gy zijt de hulp van Weduwen en Weesen,
De toeverlaet der gener die u vreesen.

8 Breeck het geweld en goddeloosen arm,
Roey uyt het quaed, daer blyf geen overschot,
Maer dijnes volcks genadelijck erbarm,
Gy, Heere, zijt haer Koningh en haer God,
Slae het geboeft dat uwen naem bespot,
En plaegh en jaegh den Heyd'nen uyt den Landen
En schuym uw rijck van bittere vyanden.

9 Dit was de bee; gy gaeft ons goed gehoor,
Dies wast ons hert en wert weer fris en koen;
Gy sult ons klacht met een genegen oor
Aennemen, Heer, en u ter hulpe spoen
Om weeuw en wees en armen recht te doen,
Op dat de mensch met snoode schellem-stucken
Niet voort en gae om vromen te verdrucken.

Den xj. Psalm.

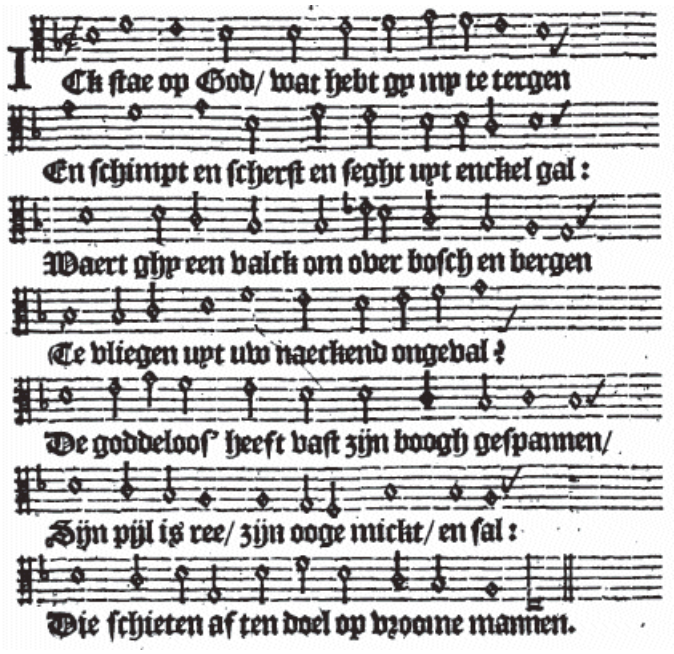
Ick ſtae op God/ wat hebt gy my te tergen
En ſchimpt en ſcherſt en ſeght uyt enckel gal:
Waert ghy een valck om over boſch en bergen
Te vliegen uyt uw naeckend ongeval?
De goddeloos' heeft vaſt zijn boogh geſpannen/
Sijn pijl is ree/ zijn ooge micht/ en ſal:
Die ſchieten af ten doel op vroome mannen.

*I*Ck stae op God, wat hebt gy my te tergen
En schimpt en scherst en seght uyt enckel gal:
Waert ghy een valck om over bosch en bergen
Te vliegen uyt uw naeckend ongeval?
De goddeloos' heeft vast zijn boogh gespannen,
Sijn pijl is ree, zijn ooge mickt, en sal:
Die schieten af ten doel op vroome mannen.

2 Maer zijn gebouw sal licht daer henen storten.
Wat hebben de rechtveerdige gedaen,
Dat hy haer soeckt het leven te verkorten?
De Heer is tot zijn tempel ingegaen
En op zijn Throon ter hemelen geseten,
Sijn ooge waeckt en siet het woelen aen
Der gener die sich alles quaeds vermeeten.

3 De Heer doorgrond den vromen en den boosen,
Doch haet den geen die het gewelt bemint,
Hy is gereedt om op den Goddeloosen
Te regenen, waer hyse krijght of vind,
Met stricken, vier, en felle solffer-vlammen,
Gedreven met een snelle wervel-wind,
Dit is het deel van die die hem vergrammen.

4 Maer God, die in zijn wercken is rechtvaerdigh
Bemint den man die rechte gangen gaet,
Acht hem zijn gunst, zijn hulp, en vrintschap waerdig.

***

Een minsaem oogh, een vriendelijck gelaet
Sal op zijn hooft gewenschte stralen schieten:
Gods segen-hoorn sal sonder end of maet
Met overvloed den vromen overgieten.

Den xij. Psalm.

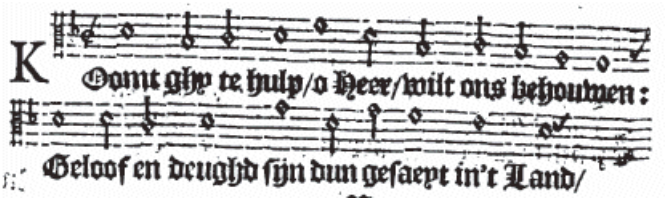

*K*Oomt ghy te hulp, o Heer, wilt ons behouwen:
Geloof en deughd sijn dun gesaeyt in't Land,

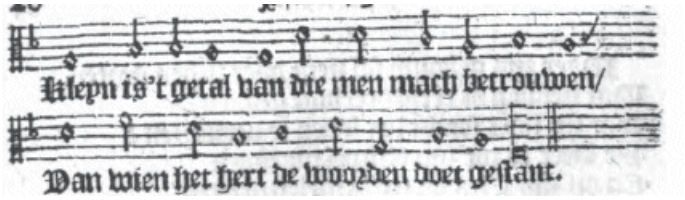

Kleyn is't getal van die men mach betrouwen,
Van wien het hert de woorden doet gestant.

2 De mond is vals en vol bedriegeryen,
Haer boesem steeckt vol slimme dubbelheyd,
Pluymstrijckery komt van haer lippen glyen,
Maer 'thert is ver van 'tgeen de tonge seyt.

3 Maer gy, o Heer sult het bedrogh ontdecken,
Ghy sult de tongh die flickefloyt en vleydt
Haer snyden af, en uyt den halse trecken
Die breed en wijd met grootse woorden weydt;

4 Die seggen derft met opgespanne kaecken:
Wy houden 'tveld, wy winnen't met den beck,
Wie is ons Heer, wie sal de meester maecken?
Ons tongh is ons, wie krijghts' ons uyt den neck?

5 Maer ick sal om 'tverwoesten van den armen
Opstaen, spreeckt God, ick salse bien mijn hand
Die in ellend tot my om hulpe karmen
En redden die gestrickt zijn en vermant.

6 Des Heeren woord is suyver en van waerde,
Sijn reden zijn gelijck geloutert goud,
Als silver doet, dat in een kroes van aerde
Is door het vier gesuyvert seven voud.

7 Gy, Heere, sult uw arme volck bewaeren
En haer voor ramp met uwen staf behoen,
Gy sultse weer ontwarren uyt het gaeren

En u met vlyd tot haer verlossingh spoen.

8 Al is te been het heyr der goddeloosen,
Al zwerft het om den vromen te verslaen,
Al schijnt verhoogt de snoodste van de boosen,
Nochtans uw' volck sal nemmermeer vergaen.

Den xiij. Psalm.
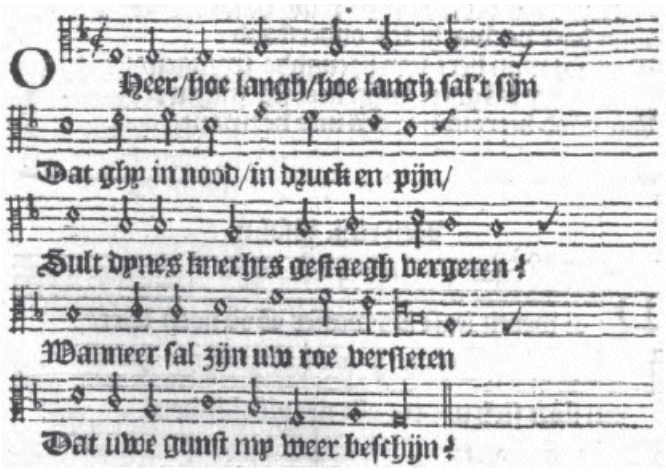
O Heer/hoe langh/hoe langh sal't sijn
Dat ghy in nood/in druck en pijn/
Sult dynes knechts gestaegh vergeten?
Wanneer sal zijn uw roe versleten
Dat uwe gunst my weer beschijn?

O Heer, hoe langh, hoe langh sal't sijn
Dat ghy in nood, in druck en pijn,
Sult dynes knechts gestaegh vergeten?
Wanneer sal zijn uw roe versleten
Dat uwe gunst my weer beschijn?

2 Hoe langh sal ick aldus belaen
Met mijne ziel te raede gaen?
Hoe langh sal my benaeutheyd treffen,
En mijnen vyand sich verheffen
En tegens my in waepens staen?

3 Sie toe, mijn God, hoor wat ick klaegh:
Doe my bescheyd, op 'tgeen ick vraegh;
Uw licht herschijn, in mijne oogen,

Dat ick niet raeck in Doods vermoogen
En my haer slaep voor eeuwigh plaegh.

4 Op dat, mijn vyand niet en raes
De man is ons, wy zijn hem baes:
Op dat mijn val hem niet verblye
En hem mijn quaed tot vreughd gedye,
Noch hy sich in mijn lijden aes.

5 Maer ick verlaet my op uw hand
Van daer verwacht ick onderstand:
Des sal mijn hert van vreughde springen,
Mijn harp sal gaen, mijn keel sal singen:
Die God betrouwt werd niet vermant.

Den xiiij. Psalm.

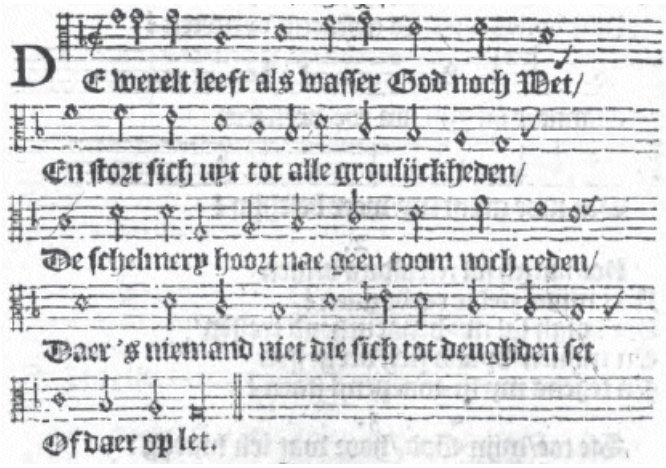
De werelt leeft als wasser God noch Wet/
En stort sich uyt tot alle groulijckheden/
De schelmery hoort nae geen toom noch reden/
Daer 's niemand niet die sich tot deughden set
Of daer op let.

*D*E werelt leeft als wasser God noch Wet,
En stort sich uyt tot alle groulijckheden,
De schelmery hoort nae geen toom noch reden,
Daer 's niemand niet die sich tot deughden set
Of daer op let.

2 De Heer sagh neer van boven uyt de Locht

Op Adams zaed en keeck het heyr eens over,
Dat sich verliep, hoe langer tijd hoe grover,
Of onder haer was yemand die hem socht,
Of om hem docht.

3 Maer neen; ’t was al verettert en verrot,
Het gansche lijf vol leemten en gebreecken,
’t Was al verslimt, ’t was al van hem geweecken,
Niemand was goed, niet een die dacht aen God
Of sijn gebod.

4 Is dan by haer, tot alle boosheyd ree,
Geen wetenschap, geen achterdocht te vinden
Die Godes volck met huyd en hayr verslinden,
En senden noyt tot hem of sucht of bee,
Gelijck het Vee?

5 Nochtans sal hy dit Goddeloos geslacht
Des moedwils moe, gelijck een blad, doen beven
En kerven af dit eer vergeten leven,
Want God is met den genen die hem acht
En op hem wacht.

6 Ghy sult, ghy die beschaemt der armen raed,
Uw schelmery soo dapper noch ontgelden,
Die Godes naem soo leelijck weet te schelden
En lacht hem uyt die sich op God verlaet
En op hem staet.

7 Och, dat de hulp quam af van Sion snel!
Och, dat de Heer ons haestigh quam bevryden!
Dat sou sijn volck verquicken en verblijden,
Dat dede goed, en was voor Israel
En Iacob wel.

Den xv. Psalm
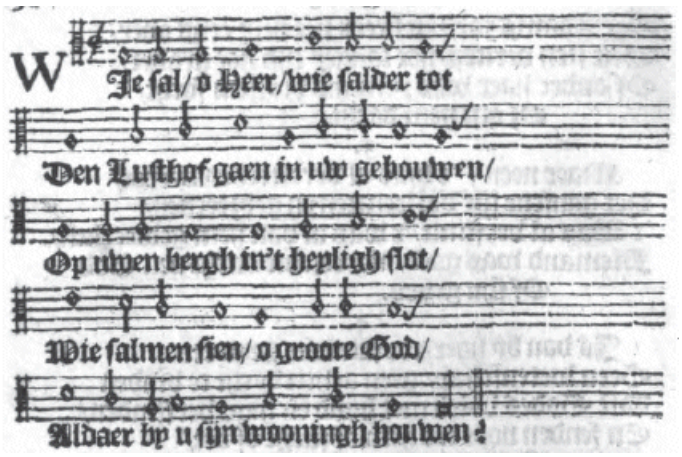
Wie sal/ o Heer/ wie salder tot
Den Lusthof gaen in uw gebouwen/
Op uwen bergh in't heyligh slot/
Wie salmen sien/ o groote God/
Aldaer by u sijn wooningh houwen?

*W*Ie sal, o Heer, wie salder tot
Den Lusthof gaen in uw gebouwen,
Op uwen bergh in't heyligh slot,
Wie salmen sien, o groote God,
Aldaer by u sijn wooningh houwen?

2 Die oprecht is in sijn gemoed,
En daer nae richt sijn gaen en wandel
In alles wat hy laet of doet,
Die in sijn hert geen leugens voed
En waerheyd spreeckt in al sijn handel.

3 Wiens tong sich wacht van achterklap
Noch quaed doet aen zijn metgesellen,
Die niet tot smaed en schempen rap
Sijn naesten met een vuylen schrap
In eer of leven soeckt te quellen.

4 Die de verwerpelingen haet
En eertse die den Heere vreesen,
Die vast op sijne woorden staet
Noch sijn beloften achter laet,
Al sou't oock tot sijn schade weesen.

5 Die niet en woeckert met sijn goed

Noch sich met giften laet bederven
Om ’t recht te treden met de voet,
Noch suypt der armen zweet en bloet,
Die sal by God een plaets verwerven.

Den xvj. Psalm.

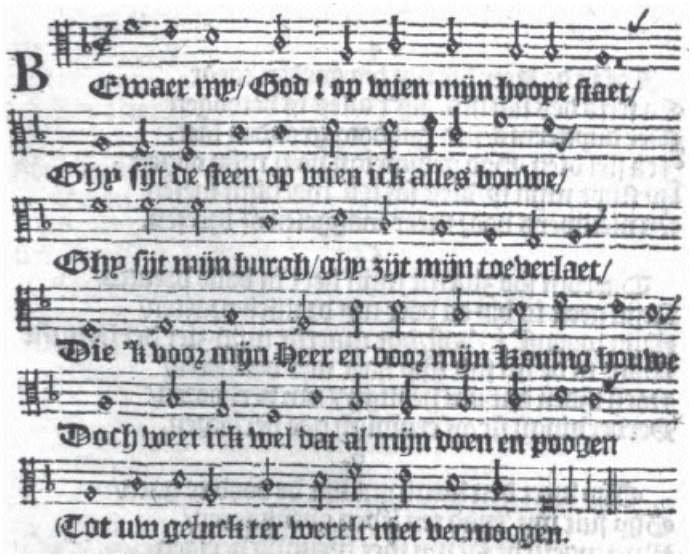
BEwaer my/ God! op wien mijn hoope staet/
Ghy sijt de steen op wien ick alles bouwe/
Ghy sijt mijn burgh/ ghy zijt mijn toeverlaet/
Die ’k voor mijn Heer en voor mijn Koning houwe
Doch weet ick wel dat al mijn doen en poogen
Tot uw geluck ter werelt niet vermoogen.

*B*Ewaer my, God! op wien mijn hoope staet,
Ghy sijt de steen op wien ick alles bouwe,
Ghy sijt mijn burgh, ghy zijt mijn toeverlaet,
Die ’k voor mijn Heer en voor mijn Koning houwe
Doch weet ick wel dat al mijn doen en poogen
Tot uw geluck ter werelt niet vermoogen.

2 Goed wil ick doen den heylgen op der aerd.
Ick hebse lief, in haer is mijn vermaecken;
Maer wee en smert sy over die verzwaert
Die vremde Goon met rijcke giften naecken:
Ick sal met haer geen bloed ten offer brengen
Noch haren naem in mijne woorden mengen.

3 ’t Land, daer men kent en dient den waren God,
Is my te deel geluckigh toegevallen,
Dat schoon gewest is mijn gesegent lot,
Ick kreegh ten erf een Rijck, dat onder allen
In lieflijckheyd en weelige Landsdouwen
Voor’t alderbest met reden is te houwen.

Pause.

4 Lof sy de Heer die my ten goeden raedt
En selfs des nachts, als’t alles is betoogen
Met duysternis, sijn wil door gronden laet.
Ick stel dien God geduyrigh voor mijn oogen;
Hy sluyt mijn sy, dies sal ick moedigh wesen
En nieuwers voor meer waggelen of vreesen.

5 Daerom soo zwemt mijn hert in volle vreugd,
Mijn geest is bly en doet my vrolijck praeten,
Mijn woonst’ is vast, dat maeckt mijn ziel verheught
Want in de hel sult ghy haer niet verlaeten,
Noch lijden dat uw heyligh’, uw verkooren,
Verdervingh sie, of eeuwigh gae verlooren.

6 Ghy weet den wegh om uyt de dood te gaen,
Ghy sult my ’tpad ten leven openbaeren,
Uw aengesicht sal my met vreughd versaen
En doen het bloed ontvoncken in mijn aeren,
Uw rechterhand vol gunst en lieflijckheden
Sal my weerom op mijnen Throon doen treden.

Den xvij. Psalm.

*A*Enhoor het recht, mijn God en Heer,

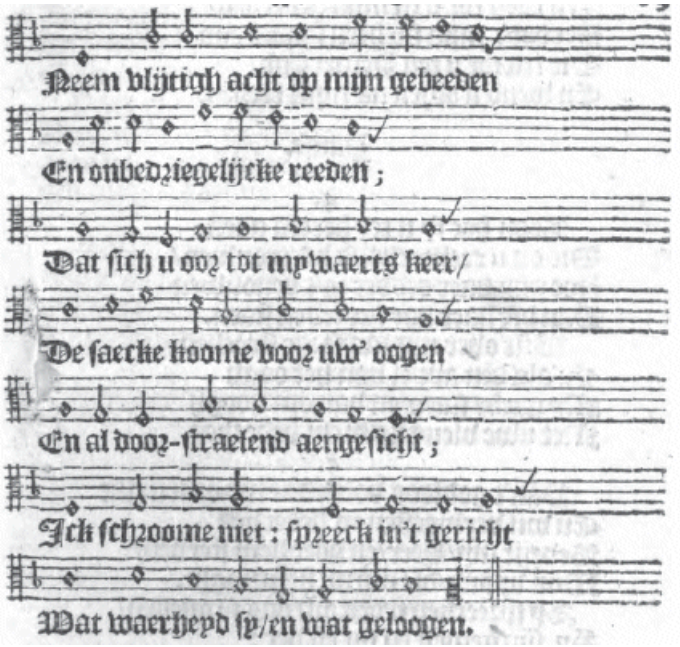
Neem vlijtigh acht op mijn gebeeden
En onbedziegelijcke reeden ;
Dat sich u oor tot mywaerts keer/
De saecke koome voor uw' oogen
En al door-straelend aengesicht ;
Ick schroome niet : spreeck in't gericht
Wat waerheyd sy/en wat geloogen.

Neem vlijtigh acht op mijn gebeeden
En onbedriegelijcke reeden;
Dat sich u oor tot mywaerts keer,
De saecke koome voor uw' oogen
En al door-straelend aengesicht;
Ick schroome niet: spreeck in't gericht
Wat waerheyd sy, en wat geloogen.

2 Ghy hebt gepeylt mijns herten grond,
En my doorsocht in stille nachten,
Ghy vond niet valsch in mijn gedachten
Die scheelden niet van mijnen mond.
En wat belanght der menschen handel
Ick wacht my, nae uw raed en woord,
Dat ick niet deel' aen roof en moord,
Noch op der boosen wegen wandel.

3 Ick heb mijn voeten vast geset
Om niet te glippen op uw paeden,
Daerom soo ben ick niet belaeden
Dat ick sal wijcken van u wet.

Ick roep tot u in mijn gebeeden,
Verhoor mijn suchten sonder end
Die ick tot u ten Hemel send,
En wend u ooren na mijn reeden.

Pause.

4 Toon hoe sy u ter herten gaen
Die op u rechterhand vertrouwen,
Hoe ghy haer reddet uyt benouwen
Van die haer nae het leven staen.
Wilt over my uw sorge strecken
En als den appel van het oogh
My gaede slaen, en van om hoogh
Met uwe vleugels dicht bedecken.

5 Van't godloos volck dat my omringht
En wil verwoesten en bederven
Bevrijt my, Heer, en doet hem sterven,
Mijn vyand, die my nu bespringht.
Sy spreecken trots om ons te quellen,
Sy sijn gemest en sat en vet:
Wy sijn omcingelt en beset,
Sy loeren om ons neer te vellen,

6 Gelijck een Leeuw des avonds laet
Het wout doet schriken met sijn brullen
En soeckt met roof sijn jongh te vullen
Dat noch niet uyt sijn hol en gaet.
Stae op, o Heer, komt hen te vooren,
En stootse neder tegen d'aerd,
Bevry mijn siele met uw zwaerd
En doets' in haeren aenslagh smooren.

7 Verlost my van dat aerdsch gebroed,

De troetel-kinders van de wereld,
Die, sacht in zijd, besnoert, beperelt,
Gekropt met Geld en ydel goed,
Haer buyck en holle koffers vullen
Met voorraed en verborgen schat,
Soo dat haer kinders werden sat
En die nae haer noch koomen sullen.

8 Ick sal uw aensight schouwen aen
Als't recht sal blijcken mijner saecken,
En als ick weder op sal waecken
Sal ick my met uw beeld versaen.

***

Ick laet de wereldsche geslachten
Hier wentelen in weeld' en lust,
Ick bouw op u, en ben gerust
In't geen ick heb van u te wachten.

Den xviij. Psalm.
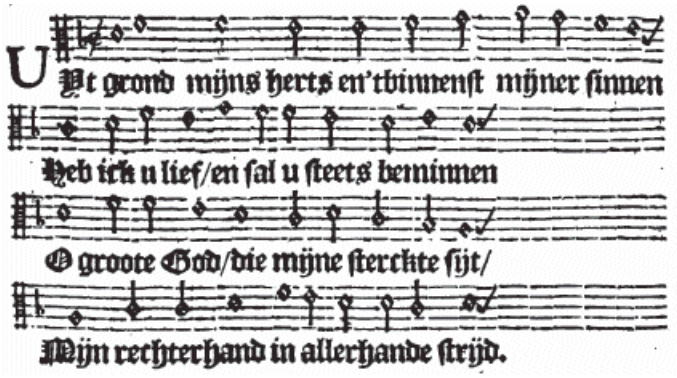
Ut grond mijns herts en'tbinnenſt mijner ſinnen
Heb ick u lief/en ſal u ſteets beminnen
O groote God/die mijne ſterckte ſijt/
Mijn rechterhand in allerhande ſtrijd.

*U*Yt grond mijns herts en 'tbinnenst mijner sinnen
Heb ick u lief, en sal u steets beminnen
O groote God, die mijne sterckte sijt,
Mijn rechterhand in allerhande strijd.

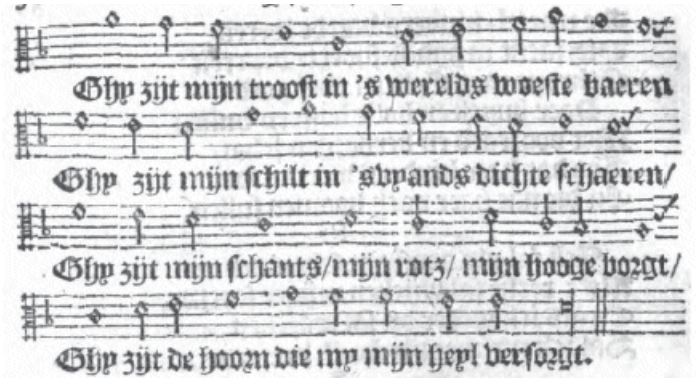
Ghy zijt mijn troost in 's werelds woeste baeren
Ghy zijt mijn schilt in 'svyands dichte schaeren/
Ghy zijt mijn schants/mijn rotz/ mijn hooge borgt/
Ghy zijt de hoorn die my mijn heyl versorgt.

Ghy zijt mijn troost in 's werelds woeste baeren
Ghy zijt mijn schilt in 'svyands dichte schaeren,
Ghy zijt mijn schants, mijn rotz, mijn hooge borgt,
Ghy zijt de hoorn die my mijn heyl versorgt.

2 Als ick tot God mijn handen heb geheven
En roep hem aen dat hy my troost wil geven
Mijn vyand schrickt, die my te krencken docht,
Ick werd verlost van die mijn leven socht.
Ick was omset met doods benaeude stricken,
Een holle stroom der boosen dee my schricken,
Het graf had nu sijn keel al opgespart,
Mijn ziele was van alle kant benart:

3 Ick riep tot God in dese bangigheden
En sond om hoogh met traenen mijn gebeden,
Hy heeft my strax gehoort uyt sijnen Throon
En aen mijn stem een gunstigh oor geboon.
Doe beefde 't al; het schuddend aerdrijck kraeckte,
Het bangh geberght, vermits sijn gramschap blaeckte
En dat het vier sijns toorens was in brand,
Vernam 't gedreun tot in haer ingewand.

4 Een dicken roock quam uyt sijn neus gevloogen,
Vier uyt sijn mond en voncken uyt sijn oogen;
Hy brack de Lucht, den Hemel daelde neer
En boogh sich voor sijn Schepper en sijn Heer;

Een duysternis was onder hem beneden,
Hy quam om laegh van boven afgereden
Op Cherubijns gevleugeld en gezwint,
Hy vloogh en dreef op wiecken van de wind.

j. Pause.

5 Een dichte nacht verborgh hem voor de volcken;
Van nevelen, van wateren en wolcken
Was sijne tent, tot dat een helder licht
Het duyst're kleed schoof van sijn aengesicht,
En dreef de mist en zwarte wolcken heenen
Mit blixem, windt, en jacht van haegelsteenen;
De donder, die de toorens storten doet,
Was Godes stem, met buyen, vier en gloed.

6 De Heere schoot zijn pijlen en verjoeghse,
Hy blixemde van boven en versloeghse,
Men sagh de grond van Zee en stroomen bloot,
Wijl't water uyt sijn holle kolcken schoot,
Het Aerdrijck scheurd, en opende den afgrond
Door kracht des winds die sijne gramschap afsond;
Doch sijne hulp quam van den Hemel af,
Hy reyckte toe, en trock my uyt het graf.

7 Hy greep my uyt mijn stercke vyands handen
Die tegens my haer felle booghen spanden;
Ick wierd ten dagh mijns ongevals ontmoet:
God steunde my en schoorde mijnen voet;
Ick was beset: hy maeckte dat ick vry sat,
Bracht my in't ruym om dat hy lust in my had;
Hy dee my recht, want mijne saeck was goed,
Mijn handen reyn en suyver mijn gemoed.

8 Want ick heb staegh des Heeren pad getreeden

Ick ben van hem niet trouloos afgeschreeden,
Sijn wil, sijn wet was steeds voor mijn gedacht,
Noyt heb ick die verstooten noch veracht;
Ick was oprecht in wercken en in reeden,
Ick wachte my van ongerechtigheden,
Dies heeft my God vergolden en gericht
Nae dat ick reyn was voor sijn aengesicht.

ij. Pause.

9 Ghy zijt, o Heer, den goeden goedertieren,
Den vroomen vroom, genaedigh die u vieren,
Den reynen reyn, den boosen sijt ghy bars,
Den sachten sacht, den harden over dwars.
Want ghy verhooght die neder is geslaeghen,
En werptse laegh die moedig' oogen draegen,
Want ghy, mijn God, maeckt dat mijn Lampe licht
En dat de nacht voor haere klaerheyd zwicht.

10 Ick sal met u door dichte drommen dringen,
En over wal en hooge muyren springen.
Uw woord is trouw, men macher vast op staen;
Geloutert ist, en door het vuyr gegaen.
Ghy sijt een Schild voor die, die u betrouwen,
Ghy sijt de rotz voor die, die op u bouwen,
Want wie is God, wie is de klip, de steen,
Dan ghy, o God, dan ghy ons Heer alleen?

11 Ghy geeft my kracht in zeenuwen en spieren
Die op mijn wegh my leyden komt en stieren;
Mijn voeten maeckt ghy seker en gezwindt,
En stelt my vast op't hoogh gelijck een hindt.
Ghy leert ten strijd mijn armen en mijn handen
Soo dats' een boogh van stael in stucken spanden;
De Schild dijns heyls heeft my voor't quaed beschut,

Ghy maeckt my groot, uw hand is't die my stut.

12 Ghy maeckte ruymt daer ick most henen treden,
Mijn voet stond vast en is my niet ontgleden;
Mijn vyand vlood, ick sat hem op de hiel
En trof hem soo dat hy ter aerde viel;
Hy wierd verdaen, wy maeckten hem ter neder
Eer dat ick quam van mijne zeege weder;
Ick stietse door, dat niemand op en stond,
Die sich gestort voor mijne voeten vond.

iij. Pause.

13 Ghy gaeft my kracht dat ick hem nedervelde
Die tegens my sich in de waepens stelde,
Ick kreegh den rugh van die ick heb ontsielt,
Mijn haeters sijn gevallen en vernielt.
Sy riepen, maer ghy quaemt haer niet beschermen,
Uw oor was doof, ghy hoorde nae geen kermen,
Ick joeghse voort als een gedreeve kaf
En ruymdes' op als slijck ter straeten af.

14 Ghy hebt my, Heer, verlost van meuyteryen
Des twistend volcx; tot opper-heerschappyen
Der Heydenen hebt ghy my hoogh gement,
Sy dienen my die 'k nimmer heb gekent.
De klanck mijns naems dee vreemde Vorsten beven
En onder my sich onderdaenigh geven
Uyt hooge nood. Haer sterckten sijn verkracht,
Haer vestingen en poorten in mijn macht.

15 De Heere leeft, mijn Steenrotz is gesegent;
Den God, die my soo rijcklijck overregent
En met sijn heyl bestort in overvloed,
Sy eeuwigh lof; hem, die my wraecke doet,

Door wien ick heb de volcken onderworpen
En sloegh hem die mijn bloed noch dacht te slorpen,
Die boven hem my op den Throone stelt
En my verlost van mannen van geweld.

16 Daerom sal ick met opgeheven handen
U looven, Heer, ver in der heyd'nen landen
En onder haer met sangh en soet geluyt
Uw prijs, uw naem, uw wondren breyden uyt,
Die heerelijck verloste dijnen Kooningh
En stelde vast op Syon sijne wooningh
Die uwe gunst op uw Gesalfde send,
Op David en sijn zaede, sonder end.

Den xix. Psalm.
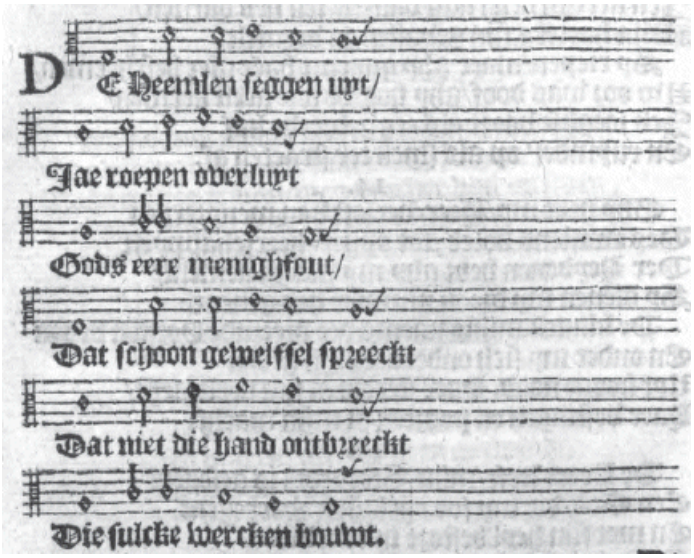
*D*E Heemlen seggen uyt,
Iae roepen overluyt
Gods eere menighfout,
Dat schoon gewelfsel spreeckt
Dat niet die hand ontbreeckt
Die sulcke wercken bouwt.

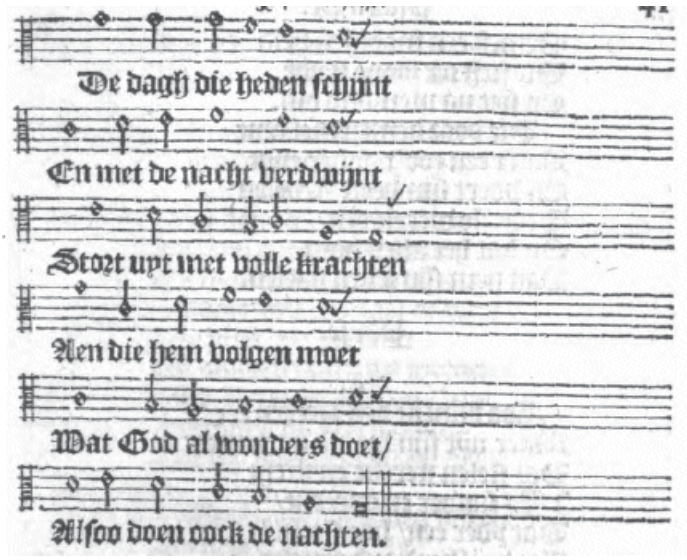
De dagh die heden ſchijnt
En met de nacht verdwijnt
Stort upt met volle krachten
Aen die hem volgen moet
Wat God al wonders doet/
Alſoo doen oock de nachten.

De dagh die heden schijnt
En met de nacht verdwijnt
Stort uyt met volle krachten
Aen die hem volgen moet
Wat God al wonders doet,
Alsoo doen oock de nachten.

2 Al heeft dat hoogh gespan
Geen tongh die spreecken kan,
Nochtans die stomme blaen,
Dat ongesproocken woord
Sijn over al gehoort
En doen Gods eer verstaen.
Dit puyck stuck levert stof
Tot uytingh van sijn lof
Den heelen aerd-boom over,
Die aen de schoone Son
Een hut ten Hemel gon
Van Goud en blinckend lover.

3 Waer uyt hy ’s mergens treedt
Op’t kostelijckst gekleedt
Gelijck een Bruydegom,

Gelijck een vroolijck held
Die sich ter loope steldt
En siet na niemand om.
Die door den Hemel rent
Van't een tot't ander endt
En voert sijn heete straelen
De heele werelt om
Op dat het alles kom
Van hem sijn leven haelen.

Pause.

4 Soo blinckt des Heeren eer,
Maer uyt sijn woord noch meer
Dat sielen sterckt en sticht;
't Is suyver en oprecht,
Dat yder een, hoe slecht,
Tot wijsheyd onderricht.
Sijn keuren, sijn bevel
Sijn altijd goed en wel
Vol heugelijcke waerheyd,
Sijn Goddelijcke Wet
Is reyn en onbesmet
En geeft den oogen klaerheyd.

5 Sijn vrees is onbevleckt
Die onse daegen reckt
Tot in der eeuwigheyd;
Wanneer hy Vonnis spreeckt
Geen waerheyt oyt gebreeckt
Of recht in't geen hy seyt.
Geen Goud, hoe schoon het schijnt,
Hoe suyver, hoe gefijnt,
Is van soo grooten waerde;
Geen Hooningh komter by,

Hoe ongepijnt hy sy,
Uyt wat gewest der Aerde.

6 Heer, die u dient en eert
Werd door uw woord geleert;
Groot loon hebt gy geset
Voor dien, die u betrouwt,
Die uw gebooden houdt
En wandeld nae uw Wet.
Maer wie verstaet of weet
Hoe dick hy overtreet
En dwaeld van uwe weegen?
Ghy Heere, maeck ons vry
Van sondens heerschappy
Die wy onachtsaem pleegen.

7 Geef oock dat uwen knecht
Sy nederigh en slecht,
Geen wind van hoovaerdy
Blaes hem met hooghmoed op
En vul sijn ydle kop,
Op dat hy suyver sy.
O God dien ick betrouw,
Ghy rotz, op wien ick bouw
In spijt van alle winden,
Laet doch het geen mijn mond
Spreeckt uyt des herten grond
Voor u genaede vinden.

Den xx. Psalm.

*D*E Heer will’ uw gebedt verhooren

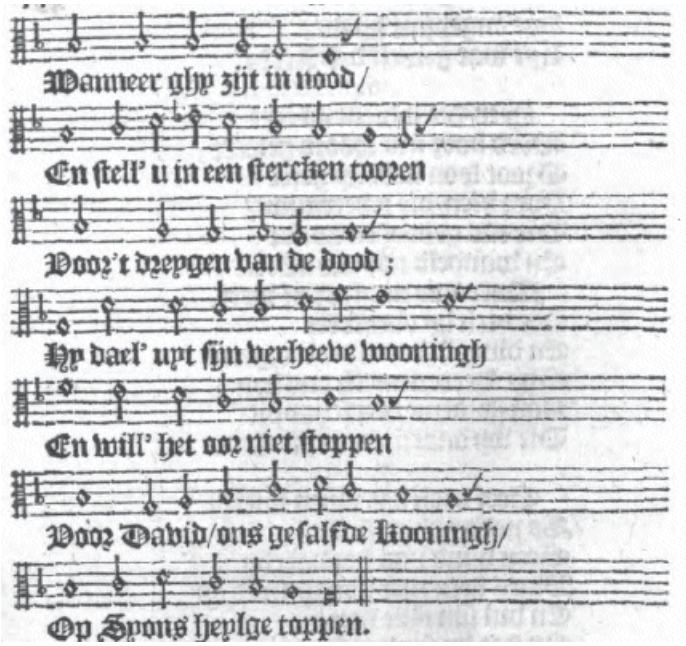
Wanneer ghy zijt in nood/
En stell' u in een stercken tooren
Voor't dreygen van de dood;
Hy dael' uyt sijn verheeve wooningh
En will' het oor niet stoppen
Voor David/ons gesalfde Kooningh/
Op Syons heylge toppen.

Wanneer ghy zijt in nood,
En stell' u in een stercken tooren
Voor't dreygen van de dood;
Hy dael' uyt sijn verheeve wooningh
En will' het oor niet stoppen
Voor David, ons gesalfde Kooningh,
Op Syons heylge toppen.

2 Hy denck' aen all' uw' offerhanden
Die ghy ten auter bracht,
Oock moete't vier tot assche branden
De runders, die ghy slacht
Waer heen gy trecken wilt of keeren
En met uw leger rucken
De Heere geef't nae uw begeeren
En doe het wel gelucken.

3 Dan sullen wy met zeege-vieren
Ons blijschap maecken kond
En richten vaenen en baenieren
Dat ghy den veldslagh wond.

God is met onsen Heer en Kooningh,
Hy sal hem helpen strijden,
En hooren uyt sijn hooge wooningh,
Sijn hand sal hem bevryden.

4 Laet andre moedig sijn op zwaerden,
Op scherpe Lans en speer,
Op waegenen en snelle paerden,
Wy sijn't op God den Heer.
De Zeegh' is ons, sy sijn gebleven,
Heer, wilt ons voorts beschermen,
Behoed' ons, en de Kooningh leeve,
Verhoor ons als wy kermen.

Den xxj. Psalm.

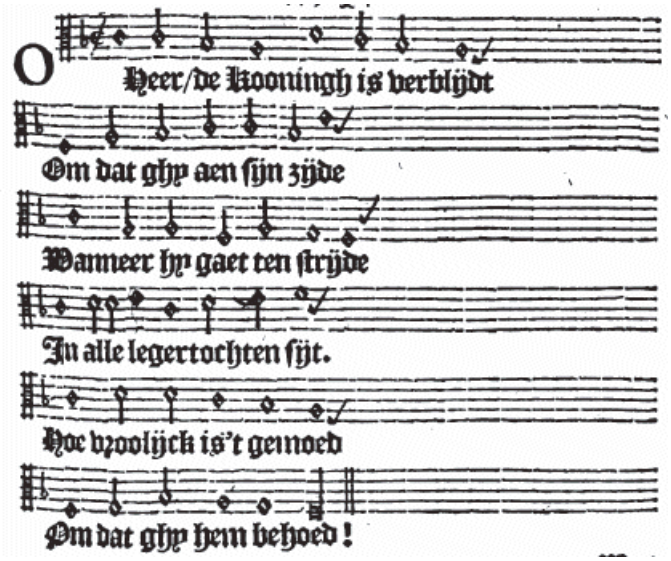
O Heer/de Kooningh is verblijdt
Om dat ghy aen sijn zijde
Wanneer hy gaet ten strijde
In alle legertochten sijt.
Hoe vroolijck is't gemoed
Om dat ghy hem behoed!

O Heer, de Kooningh is verblijdt
Om dat ghy aen sijn zijde
Wanneer hy gaet ten strijde
In alle legertochten sijt.
Hoe vroolijck is't gemoed
Om dat ghy hem behoed!

2 Wat dat sijn eygen raed gevil,
Wat dat sijn hert begeerde
(Het sy hy gingh of keerde)
Hy had het al nae wensch en wil,
Het volghde ficks en gladt
Wat dat hy van u badt.

3 Iae, eer hy eyscht, sijt ghy gereedt,
Uw goedheyd komt hem tegen
Met overvloed van seegen,
Een Kroon, van louter Goudt gesmeet
Hebt ghy op't hooft gestelt
Van dijn gesalfden Held.

4 Hy badt, doe hy vervolgingh lee,
Bewaer my, Heer, het leven:
Ghy hebt het hem gegeven,
En daer toe op een vaste stee
Sijn Koninghrijck geheyt
Tot in der eeuwigheyd.

5 Groot is sijn glans en heerlijckheyd,
Ghy hebt hem hoogh verheven
En boven al die leven
Gekleed met eer en Majesteyt,
En met gesagh en macht
Hem op den Throon gebracht.

6 Ghy hebt op hem dijn heyl gespreyt
En overstort met reegen
Van allerhande seegen
Die dueren sal in eeuwigheyd,
Soo dat sijn hert ontvonckt
Wijl hem uw oogh belonckt.

7 Op u staet onse Kooningh vast,
Op u is sijn vertrouwen,
Op u soo derft hy bouwen,
Dies, wie hem nae sijn scepter tast,
Wat ramp hem dreygen sal,
Hy vreest voor geen van al.

Pause.

8 Al wieder tegens u staen op,
Al die u noyt beminden
Sal uwe hand wel vinden,
Uw haeters slaet ghy op den kop,
Uw wraeck vertoeft niet langh
Met haeren ondergangh.

9 Ghy sult dit Goddeloos gebroed
Verteeren en vernieten
(Dat niets sal overschieten)
In't vyer van uwen grammen moet,
Gelijck een ooven doet
De stopplen door sijn gloed.

10 Ghy sult haer ackers en't gesaeyd
Verwoesten en bederven,
Haer boomen sullen sterven
Wanneer de wind dijns gramschaps waeyd,
Haer afkomst, haer geslacht
Sal sijn tot niet gebracht.

11 Want sy uyt eenen euvlen moed
Met wercken en gedachten
U, Heer, te krencken trachten,

Maer't quaed is by haer niet volbroed,
't Is in den dop gesmoort
En stirf in sijn geboort.

12 Want ghy sult haer ten vasten doel
Voor uwe pijlen stellen
En senden nae der hellen
In des vergeetinghs stille poel,
En treffen met u schicht
Recht in het aengesicht.

13 O Heer, die ons beschermer sijt,
Die's Kooninghs heyl bewerckte,
Verheft uw op uw sterckte,
Soo sullen wy in't hert verblijdt
U singen lof en danck
Met stem en snaeren klanck.

Den xxij. Psalm.

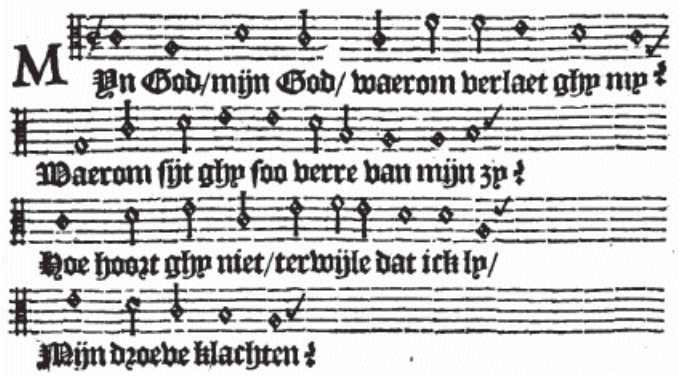
MYn God/mijn God/ waerom verlaet ghy my?
Waerom sijt ghy soo verre van mijn zy?
Hoe hoort ghy niet/terwijle dat ick ly/
Mijn droeve klachten?

*M*Yn God, mijn God, waerom verlaet ghy my?
Waerom sijt ghy soo verre van mijn zy?
Hoe hoort ghy niet, terwijle dat ick ly,
Mijn droeve klachten?

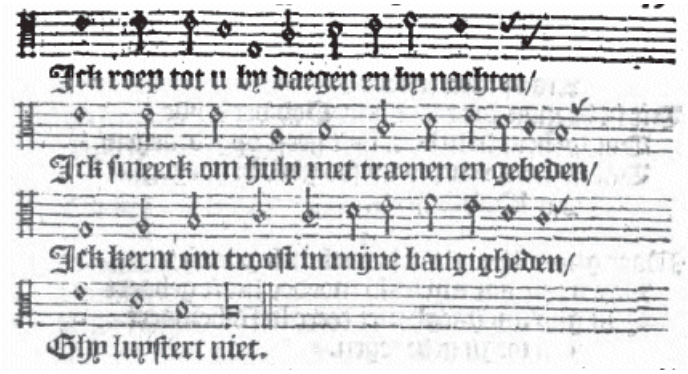
Ick roep tot u by daegen en by nachten/
Ick smeeck om hulp met traenen en gebeden/
Ick kerm om troost in mijne bangigheden/
Ghy luystert niet.

Ick roep tot u by daegen en by nachten,
Ick smeeck om hulp met traenen en gebeden,
Ick kerm om troost in mijne bangigheden,
Ghy luystert niet.

2 Nochtans sijt ghy de toevlucht in't verdriet,
De Heylige; wiens lof men sprack en songh
In Israel met los-gelaete tongh
En heldre stemmen.
Ons Ouderen, als het begon te klemmen,
Vertrouden u; ghy deed uw hulpe naedren,
Ghy gaeft gehoor aen't roepen onser vaedren
In haren nood.

3 Uw trouwe hand op haer gebeeden bood
Haer troost en hulp; sy stonden vast op u
En vonden weer in meenigh sware buy
By u genaede.
Maer wat ben ick; een worm ten spott' en smaede,
Van yder een getreden met de voeten,
Veracht, verguycht, van haer die my ontmoeten,
Elck wijst my nae.

j. Pause.

4 Waer ick my wend, waer ick mijn oogen slae,

Elck grijnst my toe en treckt sijn oogen dwers,
Elck schort sijn neus met spottelijck geschers,
Als of men seyde:
Dit is de man, die recht van God verbeyde;
Dat hy hem help dien hy't heeft opgedraegen,
Dat hy hem red, soo hy soo goed behaegen
In David heeft.

5 Maer ghy, o Heer, van dat ick heb geleeft,
Van d'uyr dat my mijn moeder heeft gebaert
Hebt ghy my staegh met teere liefd bewaert
En sorgh gedraegen.
Van Kinds been af en 't eerste mijner daegen
Sijt ghy mijn God, mijn heyland, mijn behoeder;
Van dat ick soogh de borsten mijner moeder,
Mijn Voedster-heer.

6 Maeck u dan nu van my niet al te veer,
Want angst benart mijn ziel van alle kant,
Dewijl voor my geen hulpe voor de hand
Is by den menschen.
Een wreed gediert met hongerige pensen,
Een graegen hoop van uytgevaste gieren
En het geweld van Basans stercke stieren
Omringen my.

7 Gelijck een Leeuw gaet uyt tot moordery
En brult en schudt zijn manen om de kop
So sparren sy haer grimmigh backhuys op
Om my te scheuren.
Ick dryve wegh als waeter door mijn treuren,
Mijn beenen zijn by na van een gereeten,
En even als het wasch in't vier gesmeeten
So smelt mijn hert.

ij. Pause.

8 Mijn kracht vergaet, mijn vel werd dor en zwert,
Mijn spier verdwijnt, mijn tongh kleeft aen mijn mond,
Tot stof des doods, die my by na verslond,
Maeckt gy mijn leven.
Van honden wreed, door dulligheyd gedreeven,
Van boeve-jaght werd ick alsins omhagelt,
Mijn handen en mijn voeten zijn doornagelt
Van't Godloos Rott.

9 Mijn mager lijf is niet als been en bott,
Daer's niet als't vel dat mijn geraemte deckt
Sy sien't met vreughd; ick werd daerom begeckt
Met schempigh smaden;
Sy deylen vast mijn kledren en cieraden,
Sy dobbelen en seggen met malkander
Dats uw', dats mijn, en dat is voor een ander,
So leyt het Lot.

10 Maer, Heer, hoe lydt ghy langer dese spot?
O Gy, die zijt mijn kracht, mijn trouwe God,
Maeckt u niet verr' en wilt u haestigh tot
Mijn hulpe spoeden;
Bewaer my voor de zwaerden der verwoeden,
Ruckt mijne ziel uyt haer bebloede handen,
Verlost my uyt der dulle honden tanden
En maeck my vry.

11 Ick roep tot u: O Heere, stae my by,
Bescherm my voor de moorders wreed en dul,
Die als een Leeuw met schrickelijck gebrul
Nae my verlangen.

Dan sal ick, Heer, met snaren en gesangen
Uw heylgen naem in u gemeynte loven
En onder haer u roem doen klincken boven
De wolcken uyt.

iij. Pause.

12 Ghy, die God vreest, looft hem met soet geluyt,
Bewijst hem eer, ghy Iacobs nae-geslacht,
Ghy Israel, want hy heeft niet veracht
Die hier verschoven,
Verdruckt, vervolght, in ellend lagh bedoven,
Noch sich gewent van die, die tot hem liepen,
Maer heeft verhoort die om sijn hulpe riepen
In haren nood.

13 Ick sal sijn roem door landen wijd en groot
Verkondigen, en ’tgeen ick heb belooft
Betaelen, als een schuldigh Opper-hooft
Van die hem vreesen.
De vroome sal versaedt en vrolijck wesen,
En die God soeckt sal nimmer stof gebreecken
Om zijnen lof volmondigh uyt te spreecken
In eeuwigheyd.

14 So wijd als sich het Aerdrijck henen breydt,
So ver de Son doro zijne percken rent
Sal dit zijn by het Heydendom bekent
Dat sich bekeeren
En voor den Heer ootmoedigh sal verneeren
Want hy, die sit ver boven alle wolcken,
Is Heer en heerscht, als Coningh aller volcken,
De Wereld door.

15 De weelige, die volght het ruyme spoor,
Die vet gemest berst van zijn overvloed,
Sal knielen neer, en vallen hem te voet;
Oock sullen buygen
Die uyt een korst haer schrale voedsel suygen,
Oock die in't stof ter aerden is geseeten;
Die niet en heeft van waer hij sal gaen eeten
Sal zijn versaedt.

16 Sy sullen al, en sonder tal of maet
Nae hem toegaen, en zijn gerechtigheyd
Aen haer geslacht, op't heerlijxst uytgeleydt,
Met lust verhalen;
Men sal alom in allerhande talen
Vertellen, wat de Heer seer hoogh gepreesen
Den vromen doet, en dat hy die hem vreesen
Niet en verlaet.

Den xxiij. Psalm.

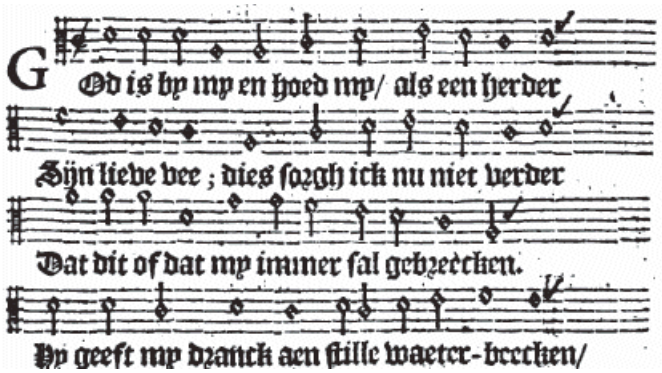
GOd is by my en hoed my/ als een herder
Sijn lieve vee ; dies sorgh ick nu niet verder
Dat dit of dat my immer sal gebreecken.
Hy geeft my dranck aen stille waeter-beecken/

*G*Od is by my en hoed my, als een herder
Sijn lieve vee; dies sorgh ick nu niet verder
Dat dit of dat my immer sal gebreecken.
Hy geeft my dranck aen stille waeter-beecken,
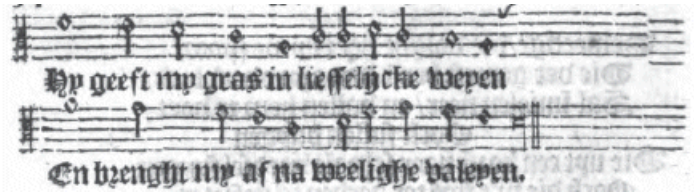
Hy geeft my gras in lieffelijcke weyen
En brenght my af na weelighe valeyen.

2 Hy maeckt my frisch en mijne ziele vroolijck,
Hy brenght my weer terecht, verdwael of dool ick,
Selfs in de nacht, wanneer de wolf komt loeren
Om hier of daer een schaepje wegh te voeren,
So vrees ick niet; ’kbetrouw my op zijn waecken
En op zijn staf, dat my geen quaed sal naecken.

3 Hy deckt mijn disch voor ’t oogh van die my haeten,
Hy salft mijn hooft uyt eedle balsem-vaeten,
Hy schaft my spijs in schootelen met hoopen
En doet van wijn mijn beecker overloopen,
Hy sal aen my zijn goedheyd staegh betoonen
En langen tijd sal ick zijn huys bewoonen.

Den xxiiij. Psalm.

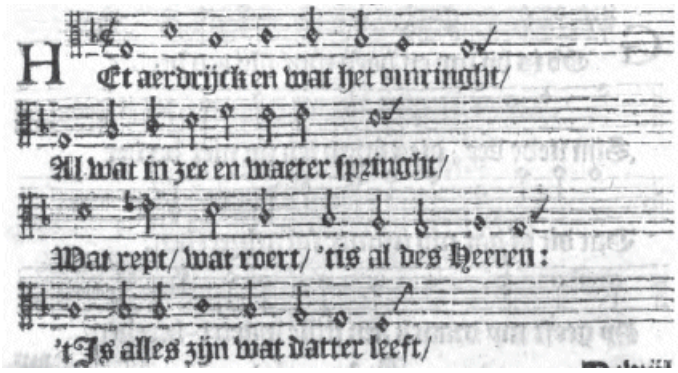
HEt aerdrijck en wat het omringht/
Al wat in zee en waeter ſpringht/
Wat rept/ wat roert/ ’tis al des Heeren:
’t Is alles zijn wat datter leeft/

*H*Et aerdrijck en wat het omringht,
Al wat in zee en waeter springht,
Wat rept, wat roert, ’t is al des Heeren:
’t Is alles zijn wat datter leeft,
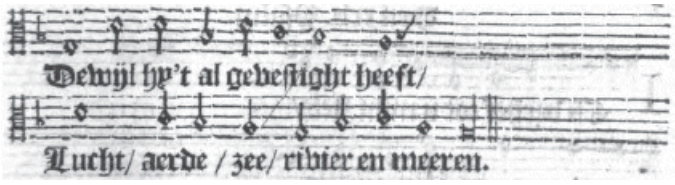
Dewijl hy't al gevestight heeft,
Lucht, aerde, zee, rivier en meeren.

2 Maer wie sal zijnen bergh opgaen?
Wie sal so in zijn gunste staen
Dat hy het heylge sal betreden?
Die hert en handen suyver houwt,
Die in zijn ziel geen ylheyd bouwt
En niemand niet bedrieght met eeden.

3 De sulcke sal van zijnen God
Ontfangen tot zijn deel en Lot
Een overvloed van heyl en segen;
Dit zijnse, die hy mint en acht,
Die nae hem vragen dagh en nacht
En wandelen in zijne wegen.

4 Ruymt u, gy Poorten, heft uw boogh
Gy eeuw'ge deuren maeckt u hoogh,
De groote Koningh komt gereeden.
Wie is de Koningh so vol eer?
Het is een machtigh Vorst en Heer
Die zijnen Vyand heeft vertreden.

5 Ruymt u, gy Poorten, heft u boogh,
Gy eeuw'ge deuren maeckt u hoogh,
De groote Koningh komt gevaeren
Wie is dees Kooningh, diemen seyt,
So vol van eer en Majesteyt?
Het is de Heer der leger-schaeren.

Den xxv. Psalm.

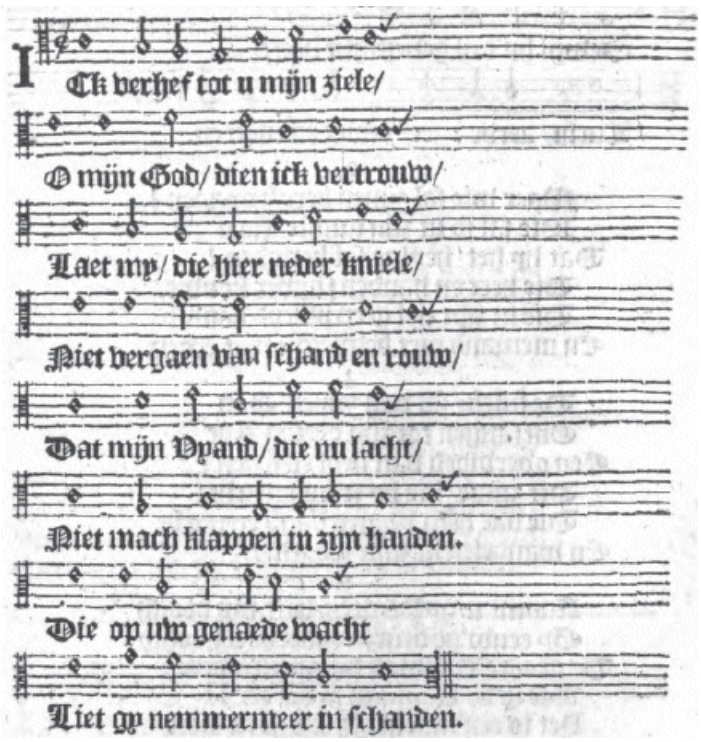
Ick verhef tot u mijn ziele/
O mijn God/ dien ick vertrouw/
Laet my/ die hier neder kniele/
Niet vergaen van schand en rouw/
Dat mijn Vyand/ die nu lacht/
Niet mach klappen in zijn handen.
Die op uw genaede wacht
Liet gy nemmermeer in schanden.

*I*Ck verhef tot u mijn ziele,
O mijn God, dien ick vertrouw,
Laet my, die hier neder kniele,
Niet vergaen van schand en rouw,
Dat mijn Vyand, die nu lacht,
Niet mach klappen in zijn handen.
Die op uw genaede wacht
Liet gy nemmermeer in schanden.

2 Maeck beschaemt die u verachten;
Brengh my op de rechte baen,
Leer my voor de sulcke wachten
Die verkeerde wegen gaen,
Voer my door dyns waerheyds slagh
Wilt my trouwlijck onderrichten.
Op u wacht ick nacht en dagh
Sonder immermeer te zwichten.

3 Heer, gedenck des tijdts voorleeden
Doe gy dyn barmhertigheyd
En so veel goedgunstigheden
Aen uw dienaer hebt geleyt,
Maer dat gy niet langer heught
'tQuaed wel eer by my bedreven
In mijn slibberige jeughd;
Wilt die feylen my vergeven.

4 Gy zijt, Heer, rijck van genaede
Die den sondaer vol berouw
Liever brenght ter rechter-paede
Als dat hy verdoolen souw;
Gy sult in gerechtigheyd
Den sachtmoedigen doen treeden,
En daer 'tpad ten leven leyt
Vast doen setten zijne schreden.

5 Gy zijt goed en oock waerachtich
In al 'tgeen gy doet of laet,
t'Allen tijd des volx gedachtich
Dat na uw gebooden gaet.
Wilt, o Heer, om uwen naem
My mijn sonden mee vergeeven,
Maeck my voor u aengenaem,
Uwe gunste doe my leven.

Pause.

6 Die God soecken en hem vreesen
Sal hy selver wijsen aen
Wat voor wegh, of die, of desen
Is ten leven in te gaen,

Hy sal haer in rust en vree
Doen besitten land en erven,
Rijck van schatten en van vee,
En haer saet sal niet versterven.

7 Godes boeck schijnt zwaer om leesen,
Diep de gronden van zijn raed,
Maer ’tis klaer voor die hem vreesen
Daer ’tgeheym voor open staet.
Dies heb ick het oogh altijd
Op zijn wil en wet geslaegen,
Want hy ist die my bevryt
Van de geen die my belaegen.

8 Heer, sie om, en laet u vinden
Tot mijn hulp en troost bereyd,
Ick ben arm en sonder vrinden
En verdwijn in eensaemheyd.
Sie hoe mijne ziel verlanght:
Komt doch haestigh aengetreeden,
Want mijn herte wert gepranght
In een pers van bangigheden.

9 Sie my aen met medelyden,
Wilt my van het sonden pack
Door uw goedigheyd bevryden
Dat ick niet ter neder sack;
Neem op mijn vyanden acht
Die geweldigh zijn gewassen
In getal, in moed, en macht,
En als honden my verbassen.

10 Heer, bewaer my voor haer tanden,
Red mijn ziel en maecktse vry,
Dat ick niet verval in schanden,
Want op u verlaet ick my.

Dat oprechtheyd my behoe,
Want gy zijt dien ick verwachte,
Heer, verlost ons, en u roe
Keer van Israels geslachte.

Den xxvj. Psalm.

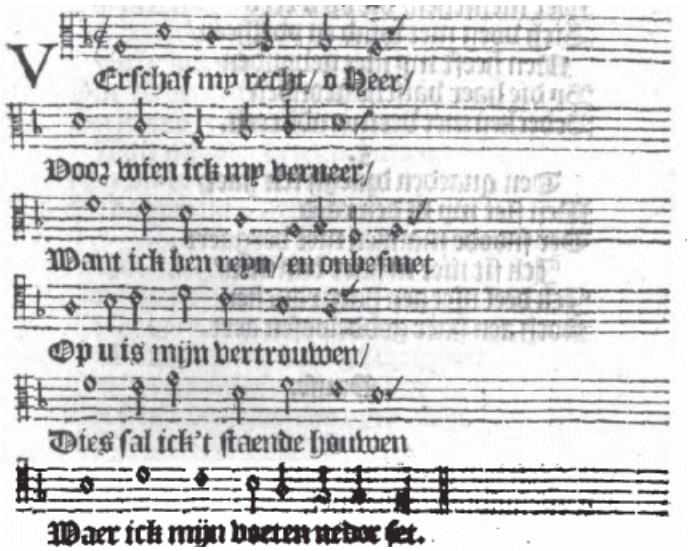
Erſchaf my recht/ o Heer/
Voor wien ick my verneer/
Want ick ben reyn/ en onbeſmet
Op u is mijn vertrouwen/
Dies ſal ick't ſtaende houwen
Waer ick mijn voeten neder ſet.

*V*Erschaf my recht, o Heer,
Voor wien ich my verneer,
Want ick ben reyn, en onbesmet
Op u is mijn vertrouwen,
Dies sal ick't staende houwen
Waer ick mijn voeten neder set.

2 O Heere, peylt mijn grond
En oordeelt of gy vond
Oyt valsheyt in mijn ommegaen,
Wilt vry mijn hert doorsoecken
Of't in verborgen hoecken
Yets slims of onrechts heeft gedaen.

3 Uw gunst, uw goedigheyd

Was staegh voor my bereyd,
Die had ick voor mijn oogen staen;
Ick hebbe vroom gehandelt,
Ick hebbe recht gewandelt,
Ick hebbe nae uw woord gedaen.

4 Ick hebbe niet verkeert
Met menschen, die op d□eerd
Sich voen met wind en ydelheen,
Men heeft my niet gevonden
By die haer valsche gronden
Bedecken met vermomde reen.

5 Den quaeden draegh ick haet,
Men siet my in den raed
Der snoode mannen niet vergaert;
Ick sit niet in haer bancken,
Ick deel niet aen haer rancken
Noch aen haer goddeloosen aert.

Pause.

6 Ick ken my selven net,
Onschuldigh, onbesmet,
Mijn handen heb ick reyn en klaer,
En derf vrymoedigh treden
Met onverschrickte schreden
Tot uwen heyligen autaer

7 Om daer met danckbaerheyd
'tLof uwer Majesteyt
Voor u gemeynt te roepen uyt
En doen voor yders ooren
Vw wonderwercken hooren

Door sangh en spel van harp of luyt.

8 O Heer, ick stel mijn sin
Met yverige min
Op't heyligh huys daer hy in woont;
Ick heb in hooger waerde
De plaets, daer ghy op aerde
Uw heerlijckheyd aen ons vertoont.

9 Och, dat ick niet en raeck
Om 'tleven, als uw wraeck
Sich eens ter straf der boosen spoedt;
Wilt my niet heenen rucken
Met die de goe verdrucken
En dorsten na onschuldigh bloed:

10 Die staegh met ziel en lijf
Tot schandelijck bedrijf
Tot roof en moorden reede staen,
Wiens handen voor geschencken
Om 'trecht te helpen krencken
Tot schae der vroomen open gaen.

11 Maer anders is uw knecht,
Mijn wandel is oprecht
En ver van alle guytery,
Dies neygt na u mijn ooren,
Wilt my genadigh hooren
En maeckt my van mijn haeters vry.

12 Als ick op effen velt
Sal eenmael zijn gestelt
En buyten nood van glippen stae,
Sal ick den Heere singen
In de vergaderinghen
Dat ick soo wel en seeker gae.

Den xxvij. Psalm.

God is mijn licht/ hoe souw ick kunnen dwaelen?
Hy is mijn heyl die my alsints bewaert.
God is mijn burgh/ wie sou my kunnen haelen?
Hy is mijn schild/ hoe souw ick zijn vervaert?
Mijn vyand quam my naeder met geweld/
Om met mijn vleesch zijn honger te versaen/
En met mijn bloed wouw hy zijn dorst verslaen/
Maer hy is selfs gesneuvelt en gevelt.

*G*Od is mijn licht, hoe souw ick kunnen dwaelen?
Hy is mijn heyl die my alsints bewaert.
God is mijn burgh, wie sou my kunnen haelen?
Hy is mijn schild, hoe souw ick zijn vervaert?
Mijn vyand quam my naeder met geweld,
Om met mijn vleesch zijn honger te versaen,
En met mijn bloed wouw hy zijn dorst verslaen,
Maer hy is selfs gesneuvelt en gevelt.

2 Schoon of my al een leger quam omringhen
Ick waert getroost, en ick en vreesde niet
Schoon my een heyr der boosen quam bespringen.
Ick bouw op God die nimmer my verliet
Een dingh alleen heb ick van hem gebeen
En bid het noch en vinder reden in:
Dat ick mocht zijn een van zijn Hof-gesin
En zijn Paleys mijn leven langh betreen:

3 Dat ick eens vry van so veel suckelingen
In rust en vree zijn lust-Hof mocht begaen
En ’sHeeren lof in zijnen tempel singen,
En daer zijn dienst mocht daeghlijx schouwen aen.
Want hy heeft my versteecken in zijn hut,
Hy heeft my vry doen sitten in zijn tent,
Wanneer sich ’tquaed had tegen my gewendt;
Hy was mijn rotz, mijn muer, mijn scherm, mijn schut.

Pause.

4 Oock nu ter tijd heeft hy mijn hooft verheven
Ver boven die die om en om my staen,
Ver boven die, die vlammen op mijn leven
Om met mijn dood haer moordlust te verzaen,
Dies sal ick hem danckoffer doen met sangh.
Hoor, Heere, hoor wanneer ick tot u sucht,
Kom my te hulp wanneer ick tot u vlucht,
En als ick roep so zwijght niet al te langh.

5 God sprack (dus komt mijn ziele my vermaenen)
Soeckt my ter tijd van harde tegenspoed:
Nu soeck ick u met suchten en met traenen
En val om hulp uw Majesteyt te voet;
Ontseg my niet de vrindschap van uw oogh,
Verstoot my niet in eenen grammen moed;
Ghy zijt, die my voor desen hebt behoed,
Kom nu oock af en help my van om hoogh.

6 Of schoon in nood ons’ ouders ons verlaeten
Geen zwarigheyd, gy treckt u onser aen.
O Heer, om de bespieders mijner straeten,
Wijs my den wegh die sekerst is te gaen.

Stelt my voor mijn partyen niet te recht,
Want tegen my zijn heden opgestaen
Getuygen, die met valscheyd ommegaen
En soecken ’tbloed van dijn getrouwe knecht.

7 Indien ick had in het geloof bezweecken
Dat God my weer sou voeren in de poort
Van zijne Stad, daer ick was uytgeweecken
’kWas onder ’tpack van tegenspoed versmoort.
Wacht vry op God, weest sterck in het geloof,
Treedt niet te rugh noch aerselt in den strijdt,
Want hy verlost den vromen die hier lijdt.
Die aen hem roept vindt hem niet altijd doof.

Den Psalm xxviij.

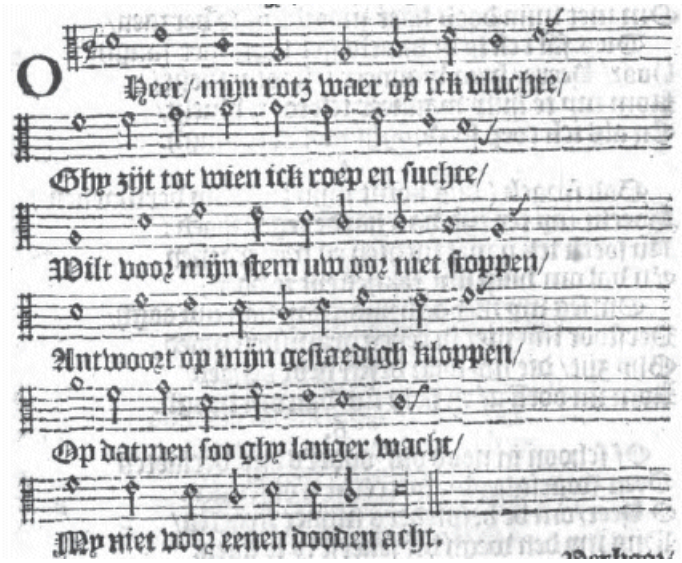
O Heer/ mijn rotz waer op ick vluchte/
Ghy zijt tot wien ick roep en suchte/
Wilt voor mijn stem uw oor niet stoppen/
Antwoort op mijn gestaedigh kloppen/
Op dat men soo ghy langer wacht/
My niet voor eenen dooden acht.

O Heer, mijn rotz waer op ick vluchte,
Ghy zijt tot wien ick roep en suchte,
Wilt voor mijn stem uw oor niet stoppen,
Antwoort op mijn gestaedigh kloppen,
Op dat men soo ghy langer wacht,
My niet voor eenen dooden acht.

2 Verhoor, o God, mijn droevigh smeecken,
Sie my mijn handen opwaerts steecken
En spoeyen ten gewijden drempel
Daer ghy gehoor geeft in uw tempel.
Ruckt my niet met den boosen heen
Die niet als quaed in't hert en smeen.

3 Die vrindlijck met haer naesten spreecken
En vol bedrogh en valscheyd steecken;
Heer, wilt haer loon na wercken schaffen
En na de maet haers boosheyds straffen,
En geef dat de vergeldingh zy
Na waerde van haer guytery.

4 Want sy versmaen des Heeren wercken
En willen daer niet eens op mercken
Als oft niet quam van zijne handen,
Daerom sal hy tot haerder schanden
Al haer gebouw ter neder slaen
Dat stuck noch stol sal blijven staen.

5 Wat vreughde komt mijn bloed ontsteecken!
Gelooft sy God, hy hoort mijn smeecken
Hy was de schild die ick vertroude:
Ick ben geholpen en behoude,
Dies springht mijn hert, en sal met sanck
Hem eeuwigh geven lof en danck.

6 God laet zijn Koningh niet verlooren
Die hy gesalft heeft en verkooren;
O Heere, wilt dyn volck behouwen
En segenen die u vertrouwen;
Verlost uw erf, en hoedt en weyd
En heft haer hoogh in eeuwigheyd.

Den xxix. Psalm.

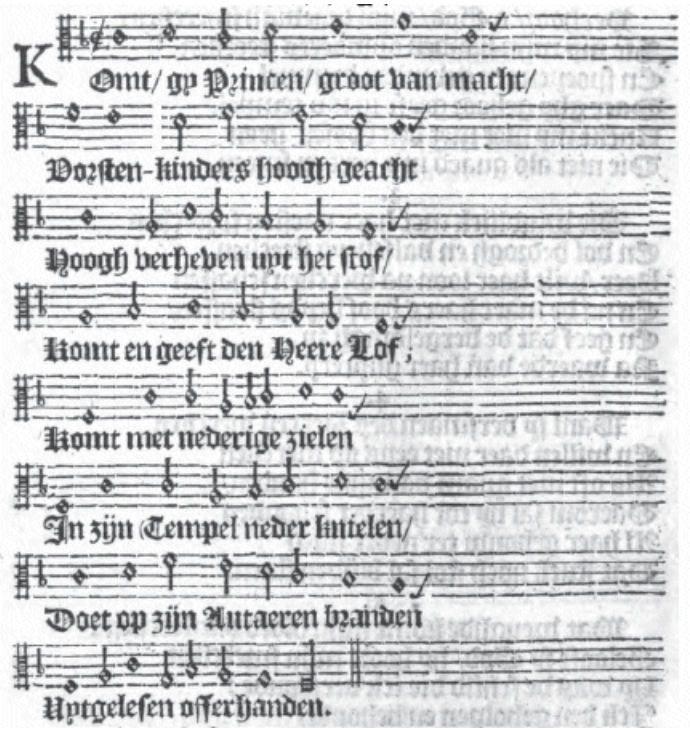
Komt/ gy Princen/ groot van macht/
Vorsten-kinders hoogh geacht
Hoogh verheven uyt het stof/
Komt en geeft den Heere Lof;
Komt met nederige zielen
In zijn Tempel neder knielen/
Doet op zijn Autaeren branden
Uytgelesen offerhanden.

*K*Omt, gy Princen, groot van macht,
Vorsten-kinders hoogh geacht
Hoogh verheven uyt het stof,
Komt en geeft den Heere Lof;
Komt met nederige zielen
In zijn Tempel neder knielen,
Doet op zijn Autaeren branden
Uytgelesen offerhanden.

2 Godes stem klinckt over al,
Over berg en over dal:
Door de wolcken en de locht,
Door het eyndeloose vocht
Van de Zee en woeste waetren
Doet hy zijnen donder klaetren:
Sijne stem is groot en machtich,
Vol van heerlijckheyd en prachtich.

3 Rept hy maer: het boom gewas
Doet hy breecken als een glas:
Voor zijn stem is alles teer;
Hooge ceders raecken neer;
Spreeckt hy maer, en maeckt sich ruchtich:
Logge bergen werden luchtich,
Sirion en Liban springen
Als de dertle hockelingen.

4 Godes stem met groot geluyt
Drijft het vyer ter wolcken uyt
Dat het dorre Kades trilt
Met zijn bergen woest en wilt,
Dat sich de verschrickte hinden
Buytens tijdts van kalf ontbinden;
Sijne stem ontbloodt de wouden
Daer het Wilt sich plagh te houden.

5 Dies zijn Heylige Gemeynt
Van zijn teere sorgh omheynt
Spreeckt ter Tempel van den Heer
Sijner wercken lof en eer.
Hy ontsloot wel eer de wolcken
Dat verdroncken vee en volcken,
Oock sal hy in eeuwigheden
'sWerelds Richters-stoel bekleden.

6 Hy sal dien die op hem wacht,
Stercken met gewenschte kracht,
En die zijnen naem aenbidt
Stellen in gerust besit.

***

Hy sal met een milden regen
Van zijn goddelijcken segen

Sijn verkooren volck begieten,
Datse vree op d'aerd' genieten.

Den xxx. Psalm.

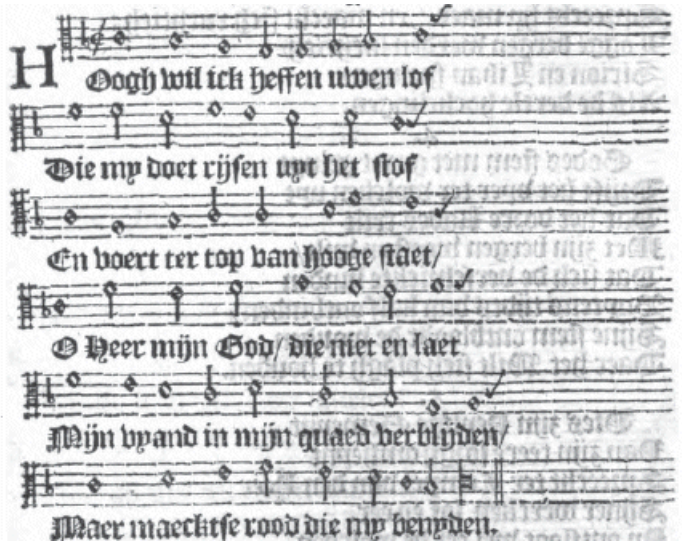
HOogh wil ick heffen uwen lof
Die my doet rijsen uyt het stof
En voert ter top van hooge staet/
O Heer mijn God/ die niet en laet
Mijn vyand in mijn quaed verblijden/
Maer maecktse rood die my benyden.

*H*Oogh wil ick heffen uwen lof
Die my doet rijsen uyt het stof
En voert ter top van hooge staet,
O Heer mijn God, die niet en laet
Mijn vyand in mijn quaed verblijden,
Maer maecktse rood die my benyden.

2 Wanneer ick tot u heb geschreyt
Vond ick u tot mijn hulp bereydt:
Gy, Heere, hebt my weer herstelt
Die van de dood schier was gevelt:
Gy hebt my 'tleven weer geschoncken
Die schier ten graeve was gesoncken.

3 Gy die Gods huysgenooten zijt
Psalm singht den Heer tot aller tijd;
En vieret de gedachtenis

Van uwen God, die heyligh is.
Want zijnen toorn heeft haest een ende
Voor die hem soecken in ellende.

4 Sijn gramschap heeft geen langen duyr,
Sijn goedheyd reckt ons levens uyr;
Indien den avond droefheyd brenght
En heel de nacht ons pijn verlenght
God geeft des mergens wel weer reden
En nieuwe stof tot vroolijckheden.

Pause.

5 Oock sey ick eertijds onbedacht
(Geeert, gestreelt en hoogh geacht)
Nae dat ick wensch so gaet het my,
'Tis al voor wind, voor stroom en ty,
Mijn voet staet vast, hoe kan ick vallen?
Ick legh bewaert in hooge wallen.

6 Maer doe uw aengesight verdween
Kreegh ick een schrick, door al mijn leen,
Dies riep ick tot u in mijn nood:
Wat voordeel isser in mijn dood?
So ick ten graeve kom te daelen
Sal dan het stof uw lof verhaelen?

7 Sal dan een lijck ter aerd gebracht
In eenen eyndeloose nacht
Oirkonden van uw heerlijckheyd
Of roemen uwe Majesteyt?
Hoor, Heere, hoor, wilt my behoeden
En u tot mijne bystant spoeden.

8 Uw hulp was ree, en ’tquaed geweert,
Mijn wee-klacht in een rey verkeert,
Mijn kruys, mijn pack van my geleyt
En ick omgordt met vroolickheyd,
Op dat ick, Heer, uw lof verkonde.
Dat sal ick doen met vollen monde.

Den xxxj. Psalm.
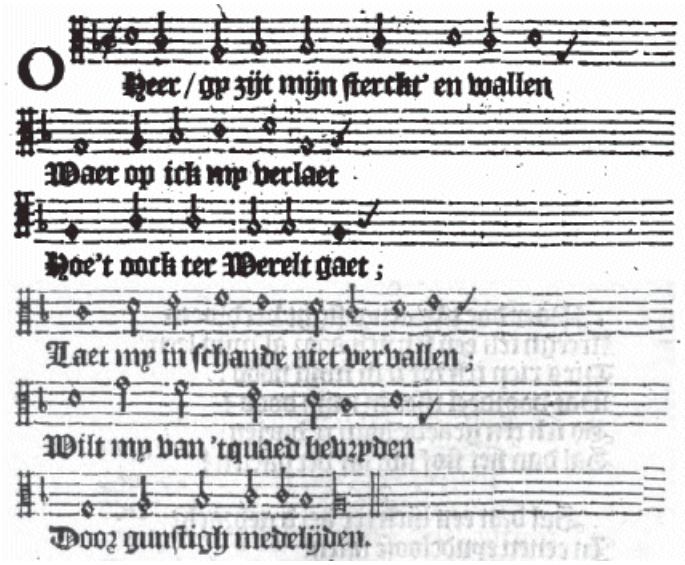
O Heer / gy zijt mijn sterckt' en wallen
Waer op ick my verlaet
Hoe't oock ter Werelt gaet;
Laet my in schande niet vervallen;
Wilt my van 'tquaed bevryden
Door gunstigh medelijden.

O Heer, gy zijt mijn sterckt’ en wallen
Waer op ick my verlaet
Hoe’t oock ter Werelt gaet;
Laet my in schande niet vervallen;
Wilt my van ’tquaed bevryden
Door gunstigh medelijden.

2 Wilt uw gehoor tot mywaerts neygen,
Komt spoedigh ’tmijner bee,
Uw hulp sy haestigh ree,
En weert de rampen die my dreygen;

Sijt my een vaste rotze
Die ’svyands machten trotze.

3 Want gy zijt die, dien ick vertrouwe,
Brengh my ter rechter baen,
Doe my verseeckert gaen
Dat ick het padt des levens houwe,
En red my uyt de netten
Die sy verborgen setten.

4 Mijn geest beveel ick in uw hoede;
Gy, Heer, hebt my bevryt
Die God der waerheyd zijt;
Ick bouw op u hoe datmen woede;
Ick haet die ydelheden
En valsche leugens smeden.

j. Pause.

5 Ick sal my in uw gunst verblyden;
Mijn ziele vleugel-spreyt
In uwe goedigheyd,
Want gy aensaeght my in mijn lijden,
En hebt my waer genoomen
In ellends bange stroomen.

6 Oock heeft uw hand my niet gelaeten
In ’sVyands sterck geweld,
Gy hebt my vast gestelt
En weer gevoert op ruyme straeten,
So dat ick my kon reppen
En vry mijn aessem scheppen.

7 Weest my genaedigh als voor heenen,

Want my is harde bangh,
Mijn hert is in een prangh,
Mijn vleesch is wegh, mijn buyck verdweenen,
Geen glans is in mijn oogen,
Mijn spier en pit verdroogen.

8 De droefenis verkort mijn jaeren,
Mijn leven krimpt van smert,
Van suchten smelt mijn hert,
Gestaege sorgh vergrijst mijn haeren,
Mijn kracht vergaet door ’tsteenen,
Geen mergh is in mijn beenen.

ij. Pause.

9 Ick werd van wegen mijn vyanden
Dewijl’t my quaelijck gaet
Van alle man versmaet,
Een yder stoockt met my zijn tanden,
Dat buyren en bekenden
Haer aensight van my wenden.

10 Mijn eer, mijn luyster is vergeeten
Als waer ick in het graf,
Men weetter niet meer af
Als van een pot, daer heen gesmeeten;
Ick moet met eygen ooren
Der Grooten laster hooren.

11 Ick werd gedreygt, men doet my beven
O Heer, dewijle sy
Raed houden tegens my
Om my te brengen om het leven:

Doch ick, spijt mijn vyanden,
Verlaet my op uw handen.

12 Gy zijt mijn God; mijn tijd, mijn uyren
Staen in uw wil; gy stelt de maet
Waer nae het leven gaet,
Gy kunt het korten of doen duyren;
Verlost my uyt de klaeuwen
Van haer die my benaeuwen.

13 Send dynes goedheyds lieve straelen
Op my dijn trouwen knecht,
Gy weet mijn saeck, mijn recht,
Laet op mijn hooft dyn gunste daelen,
Geen schaem-rood verf mijn wange
Die na uw hulp verlange.

iij. Pause.

14 Laet die in schand en 'tgraf versincken
Die op den vroomen boos
En schelmsch en goddeloos
Van hovaerdy en hooghmoed stincken:
Maeck stom de leugen-monden
Die smaeck in valscheyd vonden.

15 O Heer, hoe groot is uwe goetheyd
Voor dien die voor uw beeft
En na uw wetten leeft!
Al schijnt hy somtijts onder voet leyt,
Geen dingh dijt hem ten quaede
Die steunt op u genade.

16 Gy sult, die sich op uw betrouwen,

Verschuylen en behoen
Voor die haer onrecht doen
En soecken alle quaed te brouwen,
Gy sult u volck bewaeren
Voor die hier tweedracht baeren.

17 Uw naem, o God zy hoogh gepresen
Voor dat gy my behoedt,
Voor dat ghy so veel goed
Aen my so dickwils hebt bewesen;
Die my, hoe 'tonval kaetze,
Doet staen ter goeder plaetze.

18 Al had ick onbedacht gesproocken
In mijne haestigheyd,
De hand des Heeren leyt,
Sijn oogen zijn voor my geloocken:
Noch voeld' ick, als ick schreyde
Dat ghy niet langh en beyde.

19 Lieft God, gy zijne gunst-genooten,
Die vroome lien bewaert
En trotse werpt ter aerd,
Laet u geen ramp om verre stooten:
Hy sal haer staende houwen
Die sich op hem vertrouwen.

Den xxxij. Psalm.

*W*El hem, dien God zijn sonden heeft vergeven,
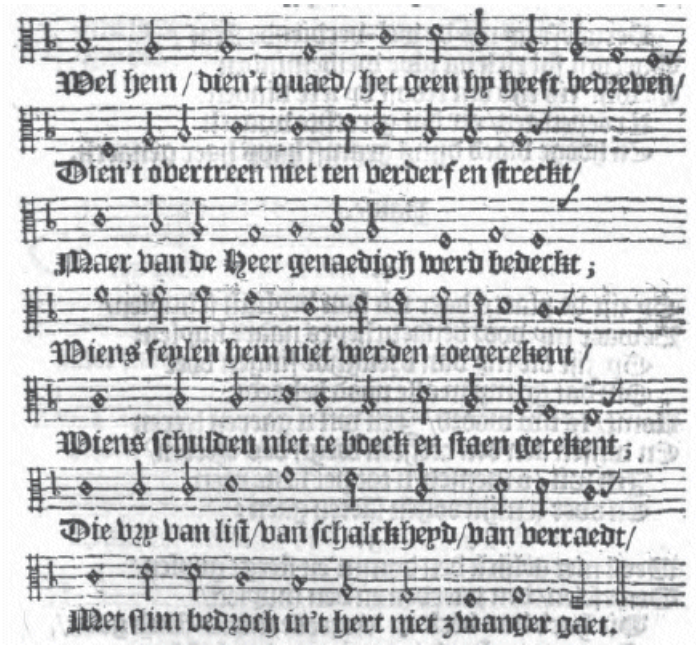
Wel hem / dien't quaed/ het geen hy heeft bedreven/
Dien't overtreen niet ten verderf en strecht/
Maer van de Heer genaedigh werd bedeckt;
Wiens feylen hem niet werden toegerekent/
Wiens schulden niet te boeck en staen getekent;
Die vry van list/van schalckheyd/van verraedt/
Met slim bedroch in't hert niet zwanger gaet.

Wel hem, dien't quaed, het geen hy heeft bedreven,
Dien't overtreen niet ten verderf en streckt,
Maer van de Heer genaedigh werd bedeckt;
Wiens feylen hem niet werden toegerekent,
Wiens schulden niet te boeck en staen getekent;
Die vry van list, van schalckheyd, van verraedt,
Met slim bedroch in't hert niet zwanger gaet.

2 Wanneer ick zweegh, noch mijne sonden melde,
Had ick geen rust, mits mijn Gewis my knelde
En mijn gemoed my knaeghde dach en nacht,
Dat ouderdom in mijn gebeente braght,
Om dat uw hand haer over my verzwaerde;
Mijn sap vergingh gelijck het vocht der aerde,
Ick drooghde wegh als 'twater uyt het landt
Wanneer de Son des somers daer op brand.

3 Maer als ick u mijn sonden heb beleeden
En opende mijn ongerechtigheden
En met berouw mijn schuld te kennen gaf

Vergaeft gy my de wel-verdiende straf;
Daerom sal elck na uwe welbeminden
Dewijl 'tis tijd om troost by u te vinden
U roepen aen, eer dat gerechte wraeck
En hooge vloed dijns gramschaps haer genaeck.

Pause.

4 Gy zijt de plaets daer ick kan veyligh schuylen,
Bewaer my voor benaeutheyts naare kuylen:
Gy zijt die my van vreughde singen doet
Om dat gy my in alle nood behoedt.
Komt, is uw woord, Ick wil u gaeren leeren
En wijsen aen den rechten wegh des Heeren,
Ick wil, o mensch, u tot het beste raen
En over u mijn oogen laeten gaen:

5 Weest niet gelijck den domm' en steege guylen,
Den eselen, den paerden en den muylen,
Die hard van beck op 'twreede mond-stuck gaen,
Getoomt, gekorft, om niemand te beschaen.
Die Godloos is heeft pijn en smert te wachten,
Maer die de wet des Heeren wel betrachten
En op zijn hulp met vast vertrouwen staen
Sal zijne gunst van alle kant omvaen.

6 Verheught u dan, gy die in uwen wandel
Rechtvaerdigh zijt en vroom in uwen handel,
Weest bly en singht, gy, die in u gemoed
Sijt reyn en recht en daer geen valscheyd voedt.

***

Een waere vreughd doe uwe voeten springen,
Uw snaeren slaen, uw keelen helder singen;

Uw hert, uw siel sy in den Heer verblijd
Gy die voor hem oprecht en suyver zijt.

Den xxxiij. Psalm.

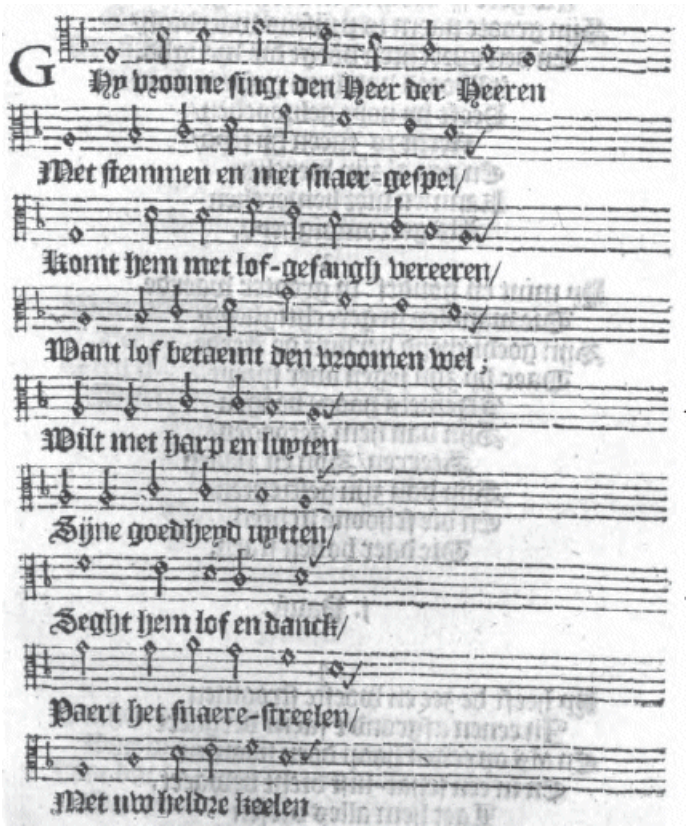
Hy vroome singt den Heer der Heeren
Met stemmen en met snaer-gespel/
Komt hem met lof-gesangh vereeren/
Want lof betaemt den vroomen wel;
Wilt met harp en luyten
Sijne goedheyd uytten/
Seght hem lof en danck/
Paert het snaere-streelen/
Met uw heldre keelen

*G*Hy vroome singt den Heer der Heeren
Met stemmen en met snaer-gespel,
Komt hem met lof-gesangh vereeren,
Want lof betaemt den vroomen wel;
Wilt met harp en luyten
Sijne goedheyd uytten,
Seght hem lof en danck,
Paert het snaere-streelen,
Met uw heldre keelen

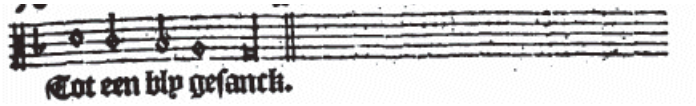

Tot een bly gesanck.

2 Singht God met Psalmen nieuw en aerdigh,
Uw hert sy vrolijck en verheught:
Sijn groote naem is prijsens waerdigh,
En den oprechten voegt die vreughd.
'tWoord van hem gesproocken
Heeft hy noyt gebroocken,
Recht is 'tgeen hy seyd,
En aen al zijn wercken
Kanmen niet bemercken
Als getrouwigheyd.

3 Hy mint en houdts' in grooter waerde
Die wandlen in gerechtigheyd,
Syn goedigheyd vervult de Aerde
Daer hy zijn segen over spreyt.
'sHemels hooge boogen
Sijn van hem getoogen,
Sterren, Son en Maen
Sijn van zijn gestichten,
En die schoone lichten
Die daer boven staen.

j. Pause.

4 Hy heeft de zee en woeste stroomen
In eenen afgrond t'saem vergaert
En als op eenen hoop doen koomen
En in een schat-kist dicht bewaert.
Laet hem alles vresen
Watter sy in wesen

Wie op aerde woon;
Dat elck, dien het leven
Is van hem gegeven,
Sich ootmoedich toon.

5 Wanneer hy spreeckt, op zijnen woorde
Geschiet het al wat hy gebied,
Het staeter strax, gelijck ’tbehoorde,
’tIs al gereed, daer mangelt niet.
Wat de Heydnen buyten
Sijnen wil besluyten
Maeckt hy vruchteloos,
En al haer gedachten
Hebben klem noch krachten,
’tIs al vaets en voos.

6 Maer Godes raed sal eeuwigh duyren,
Bestendigh ist wat hy besluyt,
Geen tijd, geen eyndloos tal van uyren
Wischt dat uyt zijn gedachten uyt
Saligh zijn ter deegen
Die den Heer gekreegen
Hebben tot haer God,
Die hy heeft verkooren
Die hem toebehooren
Als zijn erf en lot.

ij. Pause.

7 Ter heemlen is de Heer geseeten
Van waer hy siet de wereld aen
Wat dat de menschen haer vermeeten,
Wat sy al doen en onderstaen.
Sijner oogen straelen
Laet hy neder daelen

Op het aerdsch geslacht
Om op yders wercken
Van om hoogh te mercken
Wat hy poogt en tracht.

8 Geen menschen kunnen God bedriegen:
Hy heeft haer herten selfs gemaeckt.
Hoe souw het werck zijn schepper liegen?
By hem wert alle schijn gewraeckt.
Dat sich niet verlaeten
Koningen en Staeten
Op haer heyr en macht;
Sterck gewricht van ermen
Kan geen Held beschermen
Door zijn eygen kracht.

9 Geen deughd van afgerechte Rossen
Hoe stijf van rugh, hoe vast te been,
Kan van de dood zijn man verlossen
Hoe fix te paerd, hoe wel bereen:
Maer des Heeren oogen
Sijn van groot vermoogen
Over al de geen
Die zijn wil betrachten
En wel vlytigh wachten
Op zijn goedigheen.

iij. Pause.

10 God sal haer, die hem vreesen, spaeren:
Hy salse redden van de dood
Om haer by 'tleven te bewaeren
In dieren tijd en hongers nood.
Dit is ons vertrouwen,

Dies wy op hem bouwen,
Hy is onse schild,
Die ons sal behoeden
Hoe de boose woeden
Hoe het quaed ons knilt.

11 Ons herten zijn als uytgelaeten,
Wy zijn, o God, in u verblijdt
Om dat gy tegen die ons haeten
Een vaste burght en toevlucht zijt:
Daerom, Heer, bereegen'
Ons met uwen seegen,
Doet uw milde hand
Over ons luy oopen,
Geeft ons 'tgeen wy hoopen,
Laet ons niet in schand.

Den xxxiiij. Psalm.

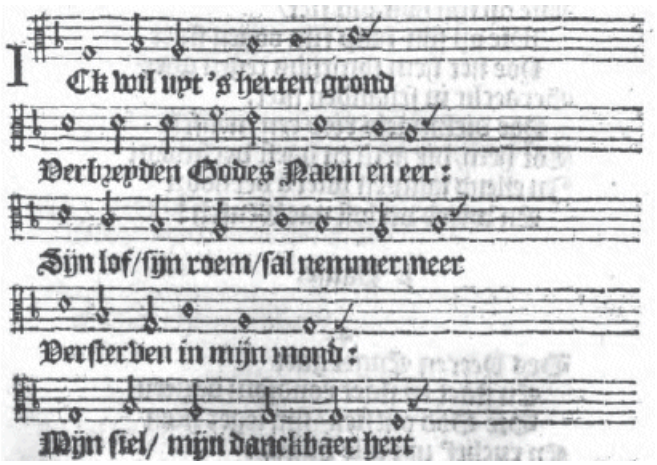
Ick wil upt 's herten grond
Verbreyden Godes Naem en eer:
Sijn lof/ sijn roem/ sal nemmermeer
Versterven in mijn mond:
Mijn siel/ mijn danckbaer hert

*I*Ck wil uyt 's herten grond
Verbreyden Godes Naem en eer:
Sijn lof, sijn roem, sal nemmermeer
Versterven in mijn mond:
Mijn siel, mijn danckbaer hert

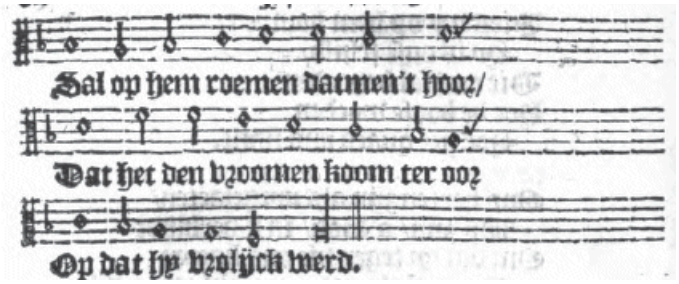

Sal op hem roemen datmen't hoor,
Dat het den vroomen koom ter oor
Op dat hy vrolijck werd.

2 Maeck groot met my den Heer,
Laet ons sijn daeden heffen op
En singen in den hooghsten top
Tot sijne prijs en eer:
Ick socht hem in de nood,
Hy toefde niet op mijn gebedt
Maer heeft my uyt de vrees geredt
Van de gedreyghde dood.

3 Wie op sijn bystand siet,
Wie op sijn hulp sijn oogen slaet
Hoe het hem somtijds tegen gaet
Geraeckt in schanden niet.
Hoe dickmaels riep een mensch
Tot hem, die arm en haest versmoort
In ellend lagh, en wierd verhoort
En wierd verlost nae wensch!

j. Pause.

4 Des Heeren Engel gaet
En staet en slaet rondsom de geen,
Die God ontsien, sijn leger heen,
En ruckts' uyt alle quaed:

Dus merckt en wel verstaet
En smaeckt hoe goed de Heere zy;
Hoe wel daer aen, hoe saeligh hy
Die sich op hem verlaet.

5 Vreest God en acht sijn stem
Ghy die des Heeren heylgen zijt,
Want die hem vreest en dient met vlijt
Geen nooddruft mangelt hem.
Een Leeuw hoe sterck, hoe stout,
Lijdt honger door gebreck van roof,
Maer die God soeckt met vast geloof
Gebreeckt geen onderhout.

6 Komt, kindren, leert van my
De vreese Gods, en wilt verstaen
Wat dien' gelaeten, wat gedaen,
En wat zijn wille zy.
Sijt gy op 'tleven soet,
Sijt gy voor vroegh te sterven bangh,
Saeght gy uw leven gaeren langh
En uwe daegen goed:

7 Bewaert u tongh dan wel
Dat sy bedrogh noch valsheyd spreeck,
Die d'eer van uwen naest' en breeck
En die ter neder vel.
Doet goed en laet het quae,
Siet dat ghy na de vrede tracht:
Want God neemt op den sulcken acht,
En slaet haer bidden gae.

ij. Pause.

8 Hy sal in grammen moed

De Goddeloose doen te niet
Dat geen geheughnis overschiet
Van haer noch van haer bloed.
Die roept die werd verhoort;
Is hy benaut: hy werd verlost;
Lijd hy gebreck: hy krijgt de kost;
Die zwack is werd geschoort.

9 Geen hoogmoed hem behaegt:
Maer al wie hem ontsiet en vreest,
En een gebroocken hert en geest
In zijnen boesem draegt.
Als harde tegenspoet
Somtijts op d'aerd den vromen druckt
Hy werter weder uytgeruckt,
God helpt hem weer te voet.

10 Den goeden slaet hy gae
Dat haer geen ramp of onheyl deer
Noch aen gebeent' of vleesch verzeer,
Noch haere leen beschae.
De dood is 'tloon van't quaed
Dies sal de boose-wicht vergaen
En voor Gods oordeel niet bestaen
Die zijne heylgen haet.

11 De mensch is wel beraen
Die God dient als een trouwen knecht
En op hem bouwt, want in het recht
Sal hy niet schuldigh staen

***

Die God vertrouwen kan
En op zijn hulp zijn oogen slaet
Hoe slim het by de menschen gaet
Sijn recht blijckt nu of dan.

Den xxxv. Psalm.

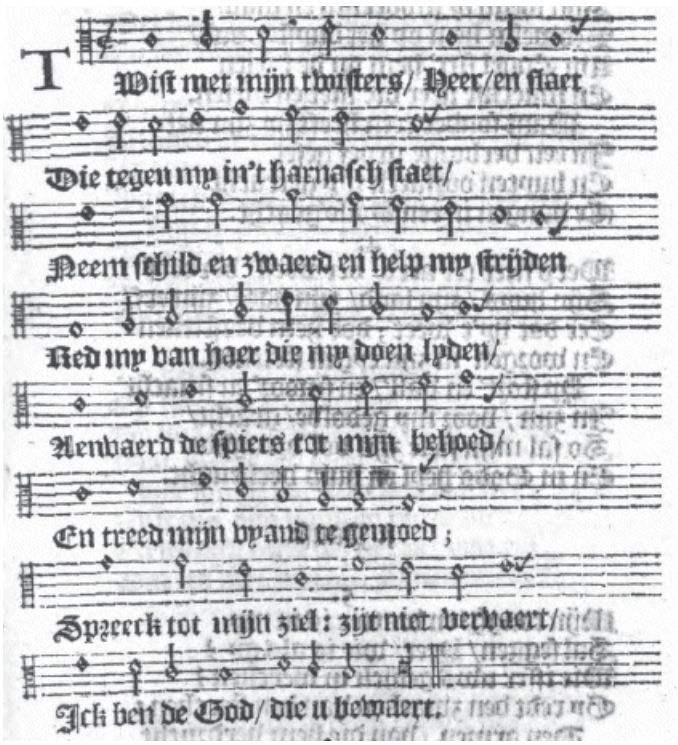
TWist met mijn twisters/ Heer/en slaet
Die tegen my in't harnasch staet/
Neem schild en zwaerd en help my strijden
Red my van haer die my doen lyden/
Aenvaerd de spiets tot mijn behoed/
En treed mijn vyand te gemoed;
Spreeck tot mijn ziel: zijt niet vervaert/
Ick ben de God/ die u bewaert.

*T*Wist met mijn twisters, Heer, en slaet
Die tegen my in't harnasch staet,
Neem schild en zwaerd en help my strijden
Red my van haer die my doen lyden,
Aenvaerd de spiets tot mijn behoed,
En treed mijn vyand te gemoed;
Spreeck tot mijn ziel: zijt niet vervaert,
Ick ben de God, die u bewaert.

2 Laet die in schand en schaemt vergaen
Die na mijn siel en leven staen,
Drijft haer te rugh en wiltse krencken
Die tegen my veel quaeds bedencken;
Brengh hare benden op de vlucht
Gelijck het kaf vliegt door de lucht;
Uw Engel maecke sich te been
En jaegh mijn vyand voor my heen.

3 Sijn wegh sy slibberigh en glad,
Bedwelm hem op het duyster pad,
Uw Engel sitt' hem op de hielen
En maeckse neer die niet en vielen.
Want sonder reen heeft hy zijn net
In een verborge groef geset
En buyten oorsaeck my getracht
Te vangen in een Holle gracht.

4 Werp neer ter aerd, verwoest, verderf
Sijn huys, zijn land, zijn haef, zijn erf,
Eer dat hy't weet; doe hem versticken
En worgen in zijn eygen stricken.
Hy stort' en vall', en smoor' en smacht'
In zijn, voor my gedolve, gracht,
So sal mijn siele zijn vol vreughdt
En in Gods heyl en hulp verheught.

j. Pause.

5 Mijn tongh, en watter is in my
Sal seggen, Heer, wie is als gy?
Wie isser uws gelijck in wercken?
Gy redt den zwacken van den stercken:
Den armen, van die hem verdruckt
En rooft en plundert, pluyst en pluckt;
O Heere, help; men tyght my aen
'tGeen ick niet weet, noch heb gedaen.

6 Met quaed vergelden sy het goed,
Voor weldoen soecken sy mijn bloed,
Daer ick in haer ellendigheden
Sat met een sack om mijne leeden,
Ick heb om haeren 'twil gesucht,

Gebeen, gevast, mijn vleesch getucht,
Met haer verkeert gelijck een vrind
En als mijn eygen broer bemind.

7 Ick gingh in't zwart en neer gebuckt
Als dien de rouw zijns moeders druckt.
In tegendeel, als het gebeurde
Dat ick in droefheyd was en treurde,
Sijn sy verblijt, hoewel 'tgelaet
Was heel verscheyden van de daedt;
Ick merckte't niet in mijn verdriet:
Sy scheurden 'tkleed, en meendent niet.

8 Sy hebben over my geknerst
Op hare tanden, en gescherst
By huychelaers en Taefel-vrinden:
Wat toeft ghy, Heer, om haer te vinden?
Hoe langh lust u dit aen te sien?
Wilt my dyn hand en hulpe bien,
En brengh mijn siel uyt het verderf
Dat ick niet van die Leeuwen sterf.

ij. Pause.

9 Dan sal ick hebben ruyme stof
Om te verkondigen uw lof
En onder veel' en groote volcken
Uw roem doen rijsen tot de wolcken;
Dat niet mijn vyand, die my haet,
En t'onrecht na mijn leven staet,
Wenck met zijn oogen over my
En sich in mijn verdriet verbly.

10 Want noyt quam vree in haer gedacht,

Maer sy bedencken dagh en nacht
Hoe sy den goeden sullen plaegen
Die hier op aerd na vrede jaegen;
Sy sparren tegen my den mond,
En grinnicken, en seggen rond,
Ha, ha! wy sien ons lust aen hem,
Hy is benart en in de klem.

11 Maer gy, o Heer, gy siet het mee:
Wijck doch niet verr' en houw u ree,
Stae op: 'tis tijd, en wilt ontwaecken.
Toef langer niet en red mijn saecken,
Verhoor mijn stemm' en doe my recht,
Richt nae de waerheyd dynen knecht
Dat sy niet juychen over my:
Gy weet wat van mijn saecke sy;

12 Dat sy in't hert verwoedt en fel
Niet seggen: so, nu gaet het wel,
En roepen met verwaende monden
De man is ons, hy is verslonden.
Maeck haer beschaemt in al haer raed
Die sich verblijden in mijn quaed,
En doets' in spot en schand vergaen
Die tegen my hooghmoedigh staen.

13 Maer die in mijn gerechte saeck
Betoonden lust en goede smaeck
Laet die met my in vreughde zwemmen
En roepen staegh met blyde stemmen:
Lof sy den Heer die eeuwigh leeft,
Die zijnen dienaer vreede geeft:
So werde staegh door my verbreyd
De lof van uw gerechtigheyd.

Den xxxvj. Psalm.

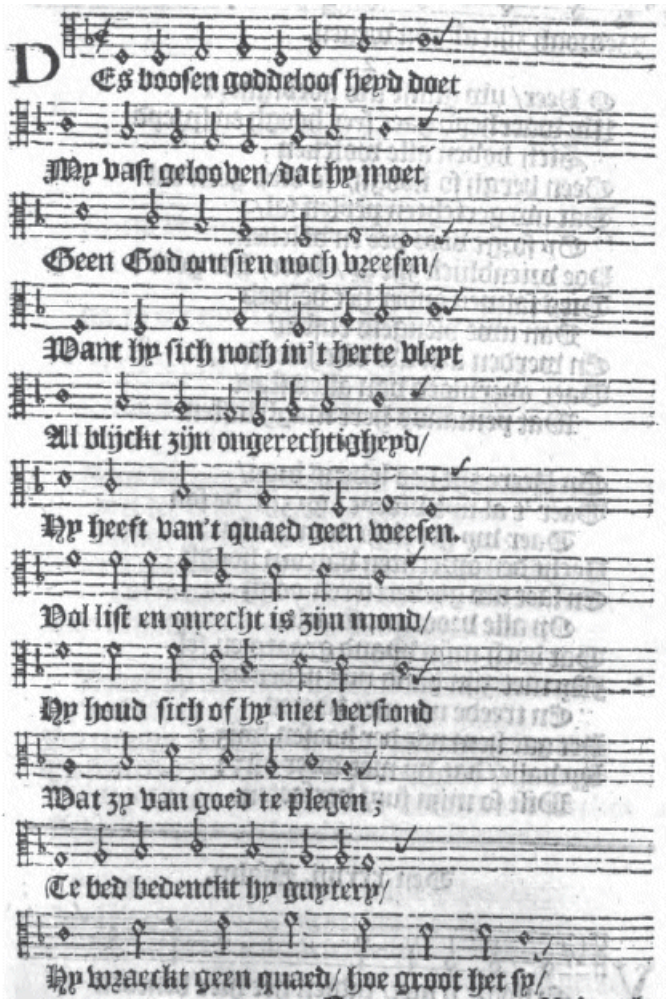
Es boosen goddeloosheyd doet
My vast gelooven/dat hy moet
Geen God ontsien noch vreesen/
Want hy sich noch in't herte vleyt
Al blijckt zijn ongerechtigheyd/
Hy heeft van't quaed geen weesen.
Vol list en onrecht is zijn mond/
Hy houd sich of hy niet verstond
Wat zy van goed te plegen;
Te bed bedenckt hy guytery/
Hy wraeckt geen quaed/ hoe groot het sy/

*D*Es boosen goddeloosheyd doet
My vast gelooven, dat hy moet
Geen God ontsien noch vreesen,
Want hy sich noch in't herte vleyt
Al blijckt zijn ongerechtigheyd,
Hy heeft van't quaed geen weesen.
Vol list en onrecht is zijn mond,
Hy houd sich of hy niet verstond
Wat zy van goed te plegen;
Te bed bedenckt hy guytery,
Hy wraeckt geen quaed, hoe groot het sy,
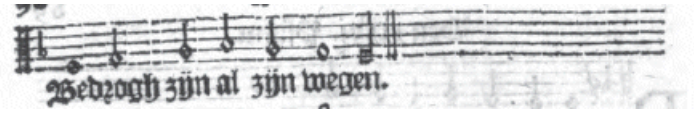
Bedrogh zijn al zijn wegen.

2 O Heer, uw gunst uw goedigheyd,
Uw waerheyd gaet seer hoogh en spreyd
Sich boven alle wolcken;
Geen bergh so hoogh, so diep geen dal
Dat uw gerichten peylen sal,
Gy sorgt voor vee en volcken.
Hoe vriendlijck zijt gy, Heer, hoe goed!
Dies salmen onder het behoed
Van uwe vleugels rusten,
En werden aen uw disch versaet,
Daer overvloed van alles staet
Wat yemands hert magh lusten.

3 Gy Heere zijt des levens bron,
Daer 't al uyt vloeyt; gy zijt de son
Daer wy het licht van haelen:
Recht den oprechten van om hoogh
En laet uw goedertieren oogh
Op alle vroomen straelen.
Dat doch mijn vyand groots en fel
My met zijn hand niet neder vel
En treede my met voeten;
Het gae hem nae der boosen wijz:
Hy valle, dat hy niet weer rijz:
Wilt so mijn suyr versoeten.

Den xxxvij. Psalm.

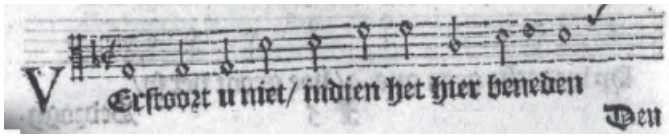

*V*Erstoort u niet, indien het hier beneden

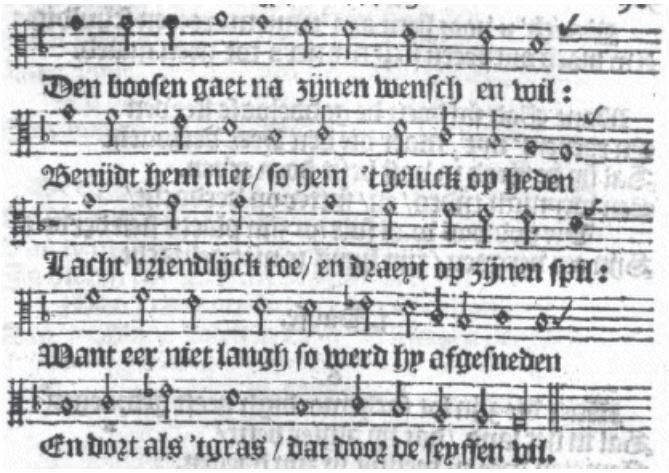
Den boosen gaet na zijnen wensch en wil:
Benijdt hem niet/ so hem 'tgeluck op heden
Lacht vriendlijck toe/ en draeyt op zijnen spil:
Want eer niet langh so werd hy afgesneden
En dort als 'tgras/ dat door de seyssen vil.

Den boosen gaet na zijnen wensch en wil:
Benijdt hem niet, so hem 'tgeluck op heden
Lacht vriendlijck toe, en draeyt op zijnen spil:
Want eer niet langh so werd hy afgesneden
En dort als 'tgras, dat door de seyssen vil.

2 Stae vast op God en wilt zijn woord vertrouwen,
Spoe u ter deughd en allerhande goed:
So brengt hy u in weelige Lands douwen
Daer't alles stroomt in rijcken overvloed;
Hy sy uw lust: en laet die niet verkouwen,
Soo krijght gy weer dat uw begeerte boet'.

3 Draeg op aen hem de sorge dyner saecken:
Beveel uw recht in zijn getrouwe hand;
Vertrouwt het hem, gy sult wel boven raecken
En sien met vreughd uw vyand in de schand;
Hy sal uw saeck so klaer voor yder maecken
Gelijck een Son die op de middach brandt.

4 Werd het uw lot te lijden, lijd geduldigh,
Ontstelt u niet so 't andren beter gaet
En lucken siet haer listen menigvuldigh;
Mort niet op God: geen toorn, geen gram gelaet

Maeck' u voor hem aen 'tmurmureeren schuldig:
Uw bloed ontsteeck sich immers tot geen quaed.

5 Want God sal doen de goddeloose sterven
En roeyens' uyt; maer die den Heer verwacht
Sal hy de Aerd in vast besit doen erven.
Een weynigh tijdts, en, sytter op verdacht,
Die godloos was sult gy zijn plaets sien derven,
Sijn eer vergaen, zijn huys te niet gebracht.

j. Pause.

6 Maer die zijn lot sachtmoedigh heeft gedraegen
Sal in het land, dat hy alhier besit,
Genieten vree en wellust in zijn daegen.
De vroome zijn der goddeloosen wit,
Die sy gestaegh beloeren en belaegen,
En knarssen vast van spijt op haer gebit.

7 God lachter om: hy siet haer hoop bedroogen,
Haer drift gesteuyt, haer daegen op een end.
Haer boogh is ree, haer zwaerden zijn getoogen
En tegen den onnooselen gewendt
Tot slachting van die hier niet veel vermoogen:
Maer God die waeckt die haeren aenslagh kent.

8 De flitz, de pijl, en den getrocken deegen
Sal hy doen gaen in 'smeesters eygen bloed.
Een kleyn besit, dat eerlijck is verkreegen
Is beter als het grondeloose goed
Van menigen, door goddeloose wegen
Geschrockt, geschraept, in hollen overvloed.

9 Wat is de macht der knevelaers en vrecken?

Haer armen sal de Heer in stucken slaen,
En al haer kracht verpuffen en begecken,
Maer door zijn hand den vroomen houden staen,
En over hem zijn gunst en seegen strecken:
Haer deel en erf sal nemmermeer vergaen.

10 De vroome sal, als God besoeckt de Landen
En die met pest en honger komt te slaen,
Van hem bewaert geraecken noyt ter schanden:
In dieren tijd sal hem de Heer versaen;
Maer, even als het vet der offerhanden,
Sal 'tgodloos volck in roock en smoock vergaen.

ij. Pause.

11 De boose houdt al wat hy komt te stroopen:
Geeft niet weerom van't geen hy leent of haelt:
Daer tegens gaen des vroomen handen open,
Die geeft en schenckt daer yets gebreeckt of faelt;
Dies sal't den een met zijn bederf bekoopen
En d'ander van Gods goedheyd zijn bestraelt.

12 De Heer heeft lust in het bedrijf der vroomen,
Hy richt haer voet om vast en wel te gaen
Alss' op het glad of op 'toneffen koomen;
Sy sneuvlen wel, maer God die houdse staen,
En werden sy verruckt door harde stroomen
God brenghtse weer ter goeder haeven aen.

13 'K heb jongh geweest, nu ben ick op mijn daegen,
Maer ick heb niet gesien dat God vergat
Des vroomen mans, so dat hy brood gingh vraegen
Of zijn geslacht gebeede brocken at;
Hy leend' en gaf, en heeft wel selfs gedraegen

Aen anderen van ’tgeen dat hy besat.

14 Wijckt van het quaed en wilt het goed betrachten,
En groeyt en bloeydt, woont eeuwigh op der aerd,
Want God bemint het recht en die het achten,
Hy ist, die haer in eeuwigheyd bewaert:
Maer die de boos’ en haere nae geslachten
Roeyt uyt het land, noch haere soonen spaert.

iij. Pause

15 Al sietmen den rechtvaerdigen aenranden
Van’t ongeval dat hem somtijts bevecht:
Al toont de nijdt hem haer vergifte tanden:
God doet op aerd hem woonen vast en hecht,
En set zijn huys in uytgeleese landen,
Om dat hy spreeckt dat wijsheyd is en recht.

16 De wet zijns Gods is altijd op zijn lippen,
Die in zijn hert wel diep geschreven staet,
Dies sal zijn voet niet wanckelen noch glippen.
De boose loert, waer dat de vroome gaet,
Om nu of dan hem yeuwers te beknippen
En met zijn dood zijn lust te sien versaet;

17 Maer God sal hem in zijne hand niet laeten
Of hy al schoon van hem geoordeelt wort.
Wacht op den Heer en wandelt op zijn straeten:
Hy sal u hoogh verheffen op een kort,
Maer die, die God en die den vroomen haeten,
Sult gy eer langh ter needer sien gestort.

18 Een godloos man, die zijn gewelt dee schroomen,

Heb ick gesien, ontdaen en uytgeleyt
Als ’tweeligh hout der grooter linde-boomen
Dat wijd en sijd zijn tacken henen spreyt,
Maer korts daer nae heb ick hem niet vernoomen;
Ick sochter nae, maer vonde geen bescheyt.

19 Neemt vlijtich acht en let op vroome menschen
Van herten reyn, van handen onbesmet:
Haer eynd is vree, haer uytgangh is na wenschen;
Maer die vertreen des Heeren wil en wet
Die sullen haest verdwijnen en verflenssen
Heel uytgeroeyt, versmeeten en verplet.

20 Der vroomen heyl komt, Heer, van uwe handen,
Gy zijt haer troost in allerhande strijd,
Gy zijt haer sterckt’ als ’tquaed haer aen komt randen,
Gy zijt die haer in harde nood bevrijt,
Die haer verlost van doods benaeude banden,
Die hare burgt en vaste toevlucht zijt.

Den xxxviij. Psalm.
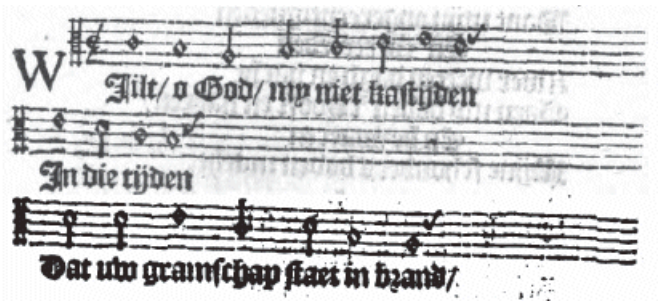
*W*Ilt, o God, my niet kastijden
In die tijden
Dat uw gramschap staet in brand,

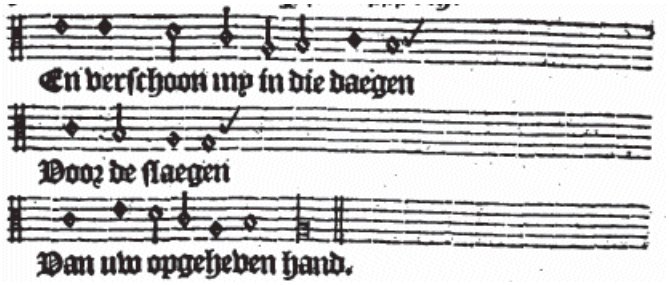

En verschoon my in die daegen
Voor de slaegen
Van uw opgeheven hand.

2 Uwe schichten zijn gesoncken
Op mijn schoncken,
Och, mijn leven is in nood,
En uw pylen sterck gedreven
Doen my beven
Voor het dreygen van de dood;

3 Uwe gramschap doet my quijnen
En verdwijnen,
Al mijn vleesch is van de graet;
Geene rust is in mijn beenen,
Ick gae steenen
Om mijn sonden sonder maet:

4 Want mijn ongerechtigheden
En ’tvertreeden
Uwer wetten dagh en nacht
Gaen my boven ’tHooft en hayren,
En bezwaeren
Mijne schouders boven macht.

5 Dracht en etter, dieder schuylen
In mijn buylen,
Stincken voor u aengesight;
Och, hoe leelijck zijn de wonden

Mijner sonden
Door mijn dwaesheyd aengericht!

j. Pause.

6 Ick ben krom en neer geboogen,
En mijn oogen
Derf ick niet ten hemel slaen;
Swert en rouw-gewaed bekleeden
Mijne leeden
Als die met de lijcken gaen.

7 Binnen is mijn bloed ontsteecken,
Vol gebreecken
Is mijn quynend ingewand:
Buyten is mijn vleesch verdweenen,
Spier en Zeenen
Sijn geklooven van den brand.

8 Ick ben zwack en afgestreeden;
Al mijn leeden
Sijn gemorselt van uw hand,
En de grootheyd van de plaege
Die ick draege,
Doet my brullen door het land.

9 Gy, die kent het hert der menschen,
Weet mijn wenschen
En de klachten die ick doe,
Oock dat dese bange suchten
Sijn de vruchten
Van uw al te straffe roe.

10 ’tHerte klopt, de longen jaegen

Door uw slaegen,
Ick ben moe en afgement,
Mijner oogen licht en luyster
Werden duyster
Door mijn traenen sonder end.

11 Mijne vrienden, die my plachten
Hoogh te achten
En my deden huld en eer,
Schouwen my om uwe plaegen
En mijn maegen
Staen en sien my aen van veer.

ij. Pause.

12 Mijn vervolgers leggen laegen
Alle daegen,
Strick en gaerens zijn geset,
En sy trachten met verlangen
My te vangen
En te dooden in haer net:

13 Ick daer tegens heb geen ooren
Om te hooren
Watse spreecken, hoese woen;
Ick aensie haer loose wercken
Sonder merken,
'kSwijgh gelijck de stomme doen.

14 Ick ben doof voor al haer schampen
Op mijn rampen,
En gelaet my, als een man
Die het sonder tegenstrijden
Al moet lijden

En sich niet verweeren kan.

15 Want, o God, op wien ick bouwe,
Die ’k vertrouwe,
Daer ick vast mijn hoop op set,
Gy sult my doch eens verhooren
En uw ooren
Open doen voor mijn gebedt.

16 Al mijn bidden en begeere
Was, o Heere,
Dat doch mijne weer party
In mijn val sich niet verblijde
So ick glijde,
Noch sich groots maeck tegens my.

iij. Pause.

17 Dat mijn vyand sy bedroogen;
Dat zijn oogen
Sien geen vreughd aen mijn getruyr,
So gy, Heer, van mijn ellende
Maeckt geen ende
En uw straffe langer duyr.

18 Ick ondeck voor u mijn sonden
En de wonden
Mijner ongerechtigheen;
Angst en onrust pranght my binnen
En mijn sinnen
Sijn van sorgen afgereen:

19 Maer mijn vyand daer en tegen
Is gesteegen

Vol van leven en van kracht,
En die t'onrecht my verstooten
Sie'k vergrooten
In getal, in moed en macht.

20 Die met quaed de weldaed loonen
Die betoonen
Haere boosheyd tegens my,
Om dat ick het goed nae jaege
Noch vertraege
In de deughd, wat dat ick ly.

21 Groote God der leger-krachten,
Hoor mijn klachten
Wijck niet verre van mijn zy;
Wilt my tegens die my haeten
Niet verlaeten,
Maeck my van haer laegen vry.

22 Komt, o Heer, om my te hoeden,
Wilt u spoeden
Die mijn hulp en heyland zijt,
Komt, o Heer, en wilt niet beyen
Op mijn schreyen:
Komt, o Heer, want het is tijd.

Den xxxix. Psalm.

*I*Ck dacht wel eer en sprack in mijn gemoed:
Wat dat ick sien of hooren moet

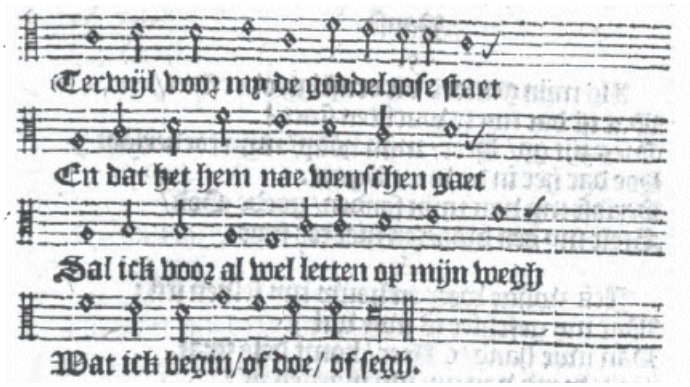
Terwijl voor my de goddeloose staet
En dat het hem nae wenschen gaet
Sal ick voor al wel letten op mijn wegh
Wat ick begin/of doe/ of segh.

Terwijl voor my de goddeloose staet
En dat het hem nae wenschen gaet
Sal ick voor al wel letten op mijn wegh
Wat ick begin, of doe, of segh.

2 Ick was, gelijck de stomme, sonder praet,
Ick zweegh, en sey noch goed noch quaed,
Tot dat in ’teynd mijn opgekropte smert
Wierd meester van mijn lijdsaem hert;
Mijn bloed ontstack, het vier kreegh d’overhand
Dies sprack mijn tongh in desen brand:

3 Segh my, o Heer, wat van my worden sal?
Wat voor een eynd, wat voor getal
Van daegen my van u beschooren is,
Op dat ick recht mijn uyren giss’?
Hoe kort, hoe engh, hoe smal is onsen tijd!
Als niets voor u; geen handbreed wijd.

4 De mensch, hoe vast hy op zijn beenen staet,
Is als een bel die haest vergaet,
Gelijck een schim, die schielijck henen schiet;
Hoe dat hy woelt, ’tis al om niet;
Hy raept en schraept: maer in een korten tijd
Is hy daer heen, en alles quyt.

Pause.

5 Als mijn gemoed dit ernstigh overslaet,
Wat ist dat my te wachten staet?
Dies zijt gy, Heer, mijn hoop, mijn toeverlaet
Hoe dat het in de wereld gaet.
Verlost my van mijn sonden, goede God,
Stelt my den dwaesen niet ter spot.

6 Ick zwijge weer en houw my selven stil:
Wat my geschiet is uwe wil;
Van uwe hand, o Heer, komt dese straf;
Och, wend van my uw plaegen af:
Want ick bezwijck en sijg ter aerden neer;
Spaer uwe roe en slae niet meer.

7 Als gy den mensch om zijne sonden straft
En gal en roet en alssem schaft
Smelt, als een mot, zijn lust en sinlijckheyd,
Sijn eer en glans en luyster scheydt;
Wat is de mensch, als't alles is geseyt,
Wat is hy meer als ydelheyd?

8 Verhoor my, Heer, neem op mijn traenen acht,
Neygh uwe ooren tot mijn klacht
Die voor u, als een vreemdelingh, gae treen,
Gelijck als mijne Vaders deen.
Houw op, mijn God, geef aessem aen mijn hert
Eer dat de dood mijn meester werd.

Den xl. Psalm.

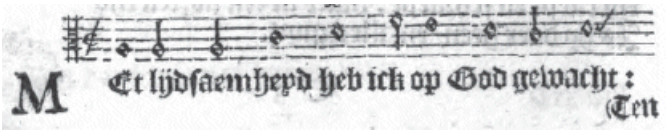

*M*Et lijdsaemheyd heb ick op God gewacht:
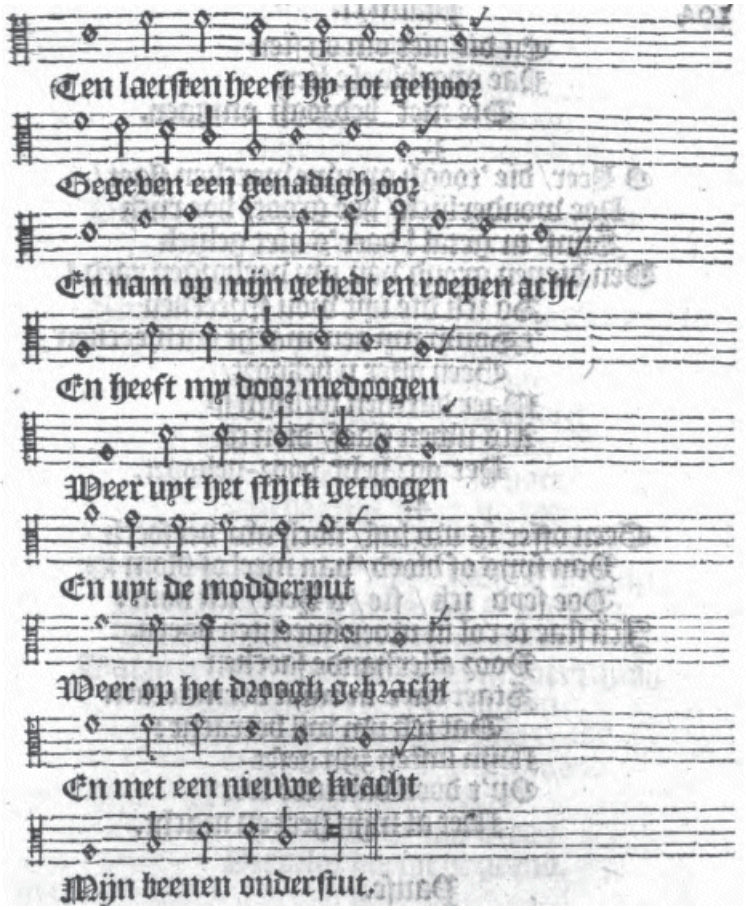
Ten laetſten heeft hy tot gehoor
Gegeven een genadigh oor
En nam op mijn gebedt en roepen acht/
En heeft my door medoogen
Weer uyt het ſlijck getoogen
En uyt de modderput
Weer op het droogh gebracht
En met een nieuwe kracht
Mijn beenen onderſtut.

Ten laetsten heeft hy tot gehoor
Gegeven een genadigh oor
En nam op mijn gebedt en roepen acht,
En heeft my door medoogen
Weer uyt het slijck getoogen
En uyt de modderput
Weer op het droogh gebracht
En met een nieuwe kracht
Mijn beenen onderstut.

2 Dies heb ick stof om Godes lof en eer
Te roemen met een nieuw gesangh,
Veel sullen't sien en werden bangh
En sich met vrees vertrouwen op den Heer.
Wel saeligh zijnse t'achten
Die met een yver trachten
Om vast op hem te staen

En die niet om en sien
Nae opgeblaese lien
Die met bedrogh omgaen.

3 O Heer, die 'toogh op uwe wercken slaet,
Hoe wonderlijck, hoe groot, hoe rijck
Sijns' in getal! daer's niet gelijck
Den diepen grond van uw verborgen raed
So ick die uyt wou spreecken
'tSouw my aen macht ontbreecken;
Geen offer u bekoort,
Maer datmen willigh sy
Als uwen slaef, dien gy
Het oor hebt door-geboort.

4 Geen offer is uw lust, noch uw versoeck
Van spijs of bloed, van meel of blom:
Doe seyd ick, sie, o Heer, ick kom:
Ick stae te rol in uwer knechten boeck.
Voor allerhande saecken
Staet daer in mijn vermaecken
Dat ick uw wil betracht:
Mijn lusten zijn geset
Op't doen van uwe wet
Met al mijn hert en macht.

Pause.

5 Daer uw gemeynt in groot getal vergaert
Heb ick verkondight en verbreydt
Uw waerheydt en gerechtigheydt
En heb mijn tongh noch lippen niet gespaert.
En weet het geen ick spreecke:
Noyt was ick in gebreecke,

En heb uw goeden aert,
Uw gunst, uw heyl, uw woord
Niet in mijn hert gesmoort,
Maer wijd en zijd verklaert.

6 Dies wilt, o Heer, niet weygeren aen my
'tGevoel van uw bermhertigheyd,
Weest altijds tot mijn hulp bereyd:
Sijt my getrouw, blijf my gestaedigh by:
Want ick ben vol ellende,
Mijn quaed is sonder ende,
Mijn ramp is sonder maet,
Mijn sonden vuyl en zwaer
Sijn meerder als mijn haer,
So dat my 'thert verlaet.

7 Verlost my, Heer, spoeyt u tot mijner hulp;
Maeckt haer te schand, dat sy vergaen
Die nae mijn eer en leven staen:
Dat sy te rugh weer kruypen in haer schulp
Die sich in't hert verblijden
Wanneer sy my sien lijden;
Die met een schampre mond
My seggen 'tmijner spot,
Ha, ha, waer is zijn God?
Verdelgt die tot de grond.

8 Laet die u soeckt en nae uw bystand haeckt
In u zijn vrolijck en verblijdt,
En seggen t'aller uyr en tijdt:
De Heer sy lof, zijn naem sy groot gemaeckt.
Ick ben, waer ick my wende,
In nood-druft en ellende,
Ick ben benaeut en bangh,
Maer, Heer, gy denckt aen my,

Gy helpt en maeckt my vry.
Mijn God, vertoeft niet langh!

Den xlj. Psalm.

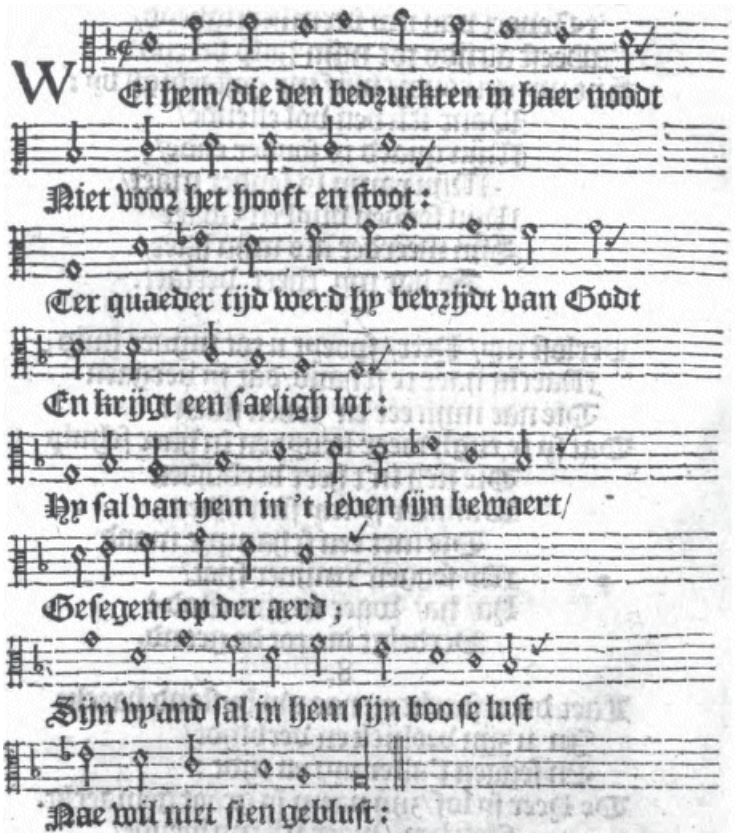
Wel hem/die den bedzuckten in haer noodt
Niet vooz het hooft en stoot:
Ter quaeder tijd werd hy bevzijdt van Godt
En krijgt een saeligh lot:
Hy sal van hem in 't leven sijn bewaert/
Gesegent op der aerd;
Sijn vyand sal in hem sijn boose lust
Nae wil niet sien gebluft:

*W*El hem, die den bedruckten in haer noodt
Niet voor het hooft en stoot:
Ter quaeder tijd werd hy bevrijdt van Godt
En krijgt een saeligh lot:
Hy sal van hem in 't leven sijn bewaert,
Gesegent op der aerd;
Sijn vyand sal in hem sijn boose lust
Nae wil niet sien geblust:

2 De Heer sal zijn, wanneer hy quynt en dut,
Sijn steunsel en zijn stut;

Sijn siecke bed, de kranckte, die hem deert,
Sal zijn in vreugd verkeert.
In mijn ellend sprack ick tot God wel eer:
Weest my genaedigh, Heer,
Geneest mijn ziel, want door mijn eygen sond
Voel ick my zwaer gewond;

3 Mijn vyand die my tot der dood toe haet
Spreeckt van my niet als quaed;
Wanneer, seyt hy sal hem de dood verslaen
En doen zijn naem vergaen?
En, of hy was met my in't hert belaen,
Siet hy my deerlijck aen
En sucht en steent: maer buyten op de straet
Daer houd hy andre praet.

Pause.

4 Mijn haeters t'saem-gerot door muytery
Gespannen tegens my
Die momplen vast en dichten niet dan quaedt
En 'tgeen my tegen gaet.
O, seggen sy, een stuck van Belial
Is oorsaeck van zijn val,
Dat kleeft hem aen: hy leyt, hy leyt ter neer,
En sal niet rijsen weer.

5 Iae oock mijn vriend, die aen mijn taefel sat
En met my dronck en at,
Die ick betroud' het binnenst van mijn siel,
Licht tegen my de hiel:
Maer gy, mijn God, weest gy, o Heere, gy
Genaedigh over my;
Richt my weer op, dat ick, terwijl ick leef,

Haer loon nae wercken geef.

6 Dus was mijn klacht, en stracks betoonde gy
Uw lief de tegens my,
Soo dat als noch geen vyand om mijn val
Van vreughde juychen sal,
Want uwe hand is tot mijn hulp bereyd
Om mijn' oprechtigheyd,
Uw hand heeft my, Heer, voor uw aengesicht
Herstelt en opgericht.

7 Gedanckt sy God met sangh en snaeren-spel;
Dien God, die Israel
Heeft uyt het huys der slaeverny geleyd,
Sy lof in eeuwigheyd.

***

Den grooten God, die met sijn stercke hand
Bracht uyt Egypten land
Sijn lieve volck, dien alderhooghsten Heer
Sy eeuwigh, eeuwigh, eer.

Den xlij.Psalm.

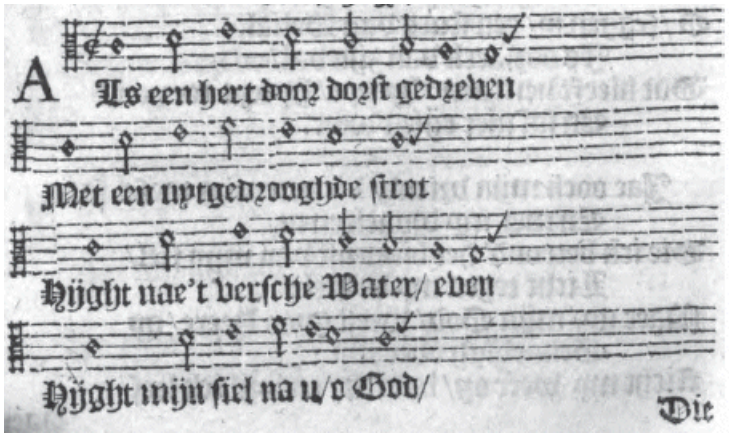
A Ls een hert door dorst gedreven
Met een uytgedrooghde strot
Hijght nae't versche Water/ even
Hijght mijn siel na u/o God/
Die

*A*Ls een hert door dorst gedreven
Met een uytgedrooghde strot
Hijght nae't versche Water, even
Hijght mijn siel na u, o God,

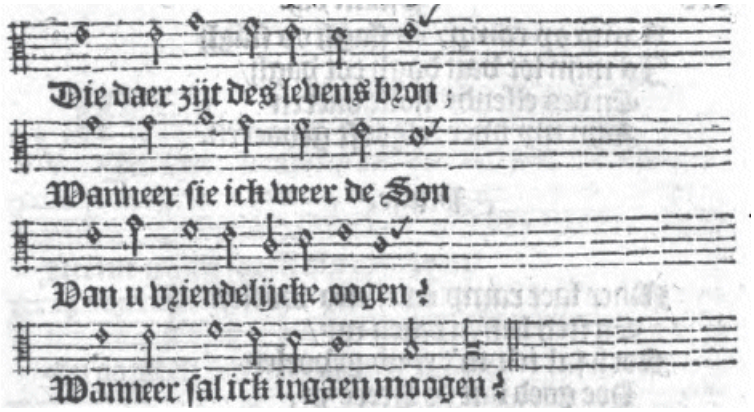

Die daer zijt des levens bron;
Wanneer sie ick weer de Son
Van u vriendelijcke oogen?
Wanneer sal ick ingaen moogen?

2 Traenen sijn mijn dranck en eeten
Die ick storte dagh en nacht,
Wijl my daeghlijcx werd verweeten
Waer's uw God met al sijn macht?
Als ick steets gedenck daer aen
Hoe ick vrolijck plagh te gaen
Om u volck ten dienst te leyden,
Schijnt mijn siel van my te scheyden.

3 Waerom sijt ghy dus verslaegen,
O mijn ziel, en sonder rust?
Wacht op God: eer weynigh daegen
Sult ghy krijgen stof en lust
Om te looven uwen God
Voor een ander beter lot.
O mijn God, het vleesch is teder
En mijn siele sijght ter neder.

4 Als een ballingh moet ick dwaelen
Daer den Hermon, of Iordaen,
Of de Misar 't Rijck bepaelen,
Nergens magh ick veyligh gaen.

Ramp op ramp, en slagh op slagh
Is mijn lot van dagh tot dagh,
En des ellends holle baeren
Sijn my over ’tHooft gevaeren.

Pause.

5 Maer laet ramp en ellend woelen
En sich heffen tegen my,
Noch sal ick in’t eynd gevoelen
Hoe goed dat de Heere zy;
Daegs sal my zijn gunste voen,
’s Nachts sal hy my singen doen,
Om dat hy my ’tlieve leeven
Heeft als op een nieuw gegeven.

6 Waerom (dus so sal ick spreecken)
Ben ick, Heer, uyt uw gedacht?
Moet ick staegh in droefheyd steecken
Om mijns vyands meerder macht?
’tIs een dood-wond in mijn hert
Die van hem gegeven wert,
Als ick daegelijx moet hooren:
Waer’s uw God, is hy verlooren?

7 Waerom zijt ghy dus verslaegen,
O mijn ziel, en sonder rust!
Wacht op God: eer weynigh daegen
Sult ghy krijgen stof en lust
Om te looven uwen God
Voor een ander beter lot,
Want hy sal u soeter tijden
Geven na dit bitter lijden.

Den xliij. Psalm.

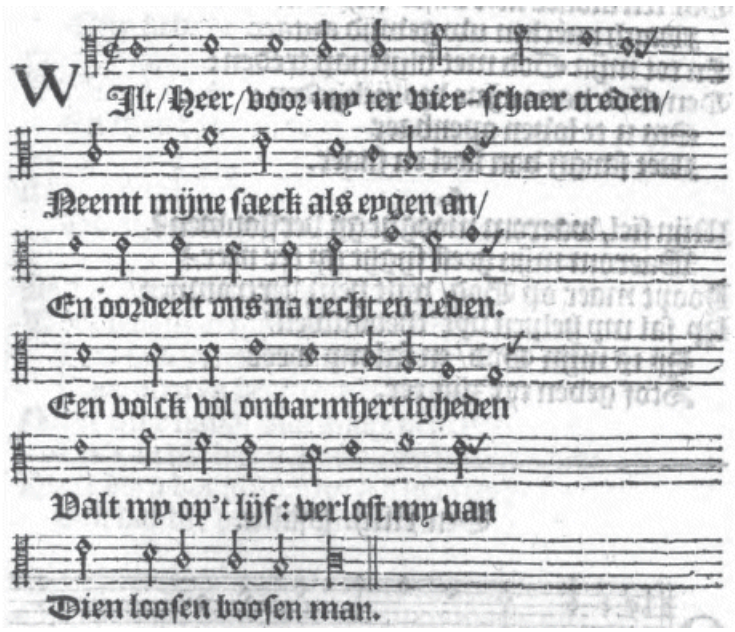
Wilt/Heer/voor my ter vier-schaer treden/
Neemt mijne saeck als eygen an/
En oordeelt ons na recht en reden.
Een volck vol onbarmhertigheden
Valt my op't lijf: verlost my van
Dien loosen boosen man.

*W*Ilt, Heer, voor my ter vier-schaer treden,
Neemt mijne saeck als eygen an,
En oordeelt ons na recht en reden.
Een volck vol onbarmhertigheden
Valt my op't lijf: verlost my van
Dien loosen boosen man.

2 Gy zijt mijn rotz en mijner erven:
Waerom dan, Heer verstoot gy my?
Waerom moet ick uw gunste derven?
Waerom moet ick in droefheyd zwerven
Om dat ick werd verdruckt en ly
Geweld van mijn party?

3 Laet my, o God, uw licht bestraelen
Dat ick niet stronckel op mijn paen:
Laet uwe waerheyd neder daelen,
Om my te leyden sonder dwaelen,
En brengen op de rechte baen
Om tot dijn bergh te gaen.

4 Dat ick aldaer met vaste schreden
Magh naecken uw gewijd autaer
En tot mijn God met blijschap treden:
Den God van mijne vrolijckheden:
Om u te loven openbaer
Met sangh van keel en snaer.

5 Mijn siel, waerom mooght gy verflouwen?
Waerom mijn geest sijght gy ter neer?
Hoopt maer op God, wilt hem vertrouwen,
Hy sal my helpen uyt ’tbenouwen,
Hy is mijn God, en sal my weer
Stof geven tot zijn eer.

Den xliiij. Psalm.
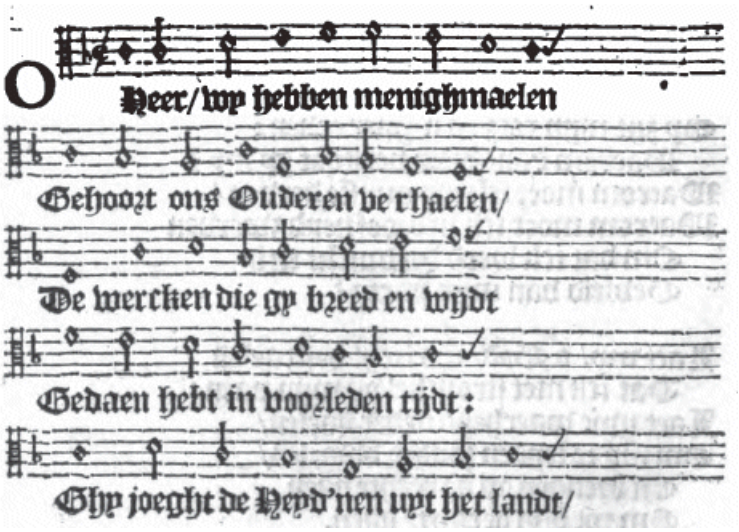
O Heer/wy hebben menighmaelen
Gehoort ons Ouderen verhaelen/
De wercken die gy breed en wijdt
Gedaen hebt in voorleden tijdt:
Ghy joeght de Heyd'nen uyt het landt/

O Heer, wy hebben menighmaelen
Gehoort ons Ouderen verhaelen,
De wercken die gy breed en wijdt
Gedaen hebt in voorleden tijdt:
Ghy joeght de Heyd’nen uyt het landt,

Ghy hebt de volckeren verdreven
En dees weer in haer plaets geplant:
Die uytgeroeyt, en dees doen leven.

2 Want sy en quaement niet te erven
Door boogh of speer en ’tbloedigh kerven
Van sabelen en eygen zwaert,
Haer arm en heeftse niet bewaert;
Maer uw hand, van andre kracht,
En ’t licht, dat van uw aensicht daeghde,
Heeft doen dat groote werck gewracht,
Om dat dit volck u wel behaeghde.

3 Gy zijt, o God, noch even krachtigh,
Gy zijt mijn Koningh, sterck en machtigh,
Doe Iacob bystand, en bestel
Noch hulp en heyl voor Israel.
Soo stoot een stercke Stier om veer
Sijn zwacker vyand met sijn hoornen,
Gelijck gy werpen sult ter neer
De haeters uwer uytverkoornen.

4 Want mijn vertrouwen sal niet wesen
Op mijnen boogh, of pijl, of peesen:
Mijn swaerd, hoe seer het steeckt of snijt,
Sal het niet zijn dat my bevrijt;
Maer gy hebt ons verlost, o God,
Van die ons haeten en bestrijen,
Gy hebt haer doen gebracht tot spot.

En ’t haerder schande doen gedyen.

j. Pause.

5 Dies sullen wy u altijts roemen
Soo langh men dagh en uyr sal noemen,
Uw naem sal eeuwigh zijn gelooft,
Uw eere nimmermeer verdooft.
Doch nu zijn wy in schand gestelt
En als verstooten van uw oogen;
Wy brachten ’t leger wel te veld,
Maer gy en waert niet mee getoogen.

6 Gy hebt ons weer te rugh doen wijcken,
Ons Krijghs-luy zijn geworden lijcken,
Ons vyand heeft gerooft, geruyt,
En al het ons gemaeckt tot buyt:
Gy hebt ons, Heer, ter banck gebracht
Als arme schaepen om te slachten,
Wy zijn verstrooyt, en in de macht
Der Heydenen, die u verachten.

7 Gy laet u dierbaer volck verkoopen
Voor kleyne prijs met groote hoopen,
Voor weynigh gelds een mensche-kop,
En steeckt geen winst of voordeel op;
De smaed der buyren is ons lot,
Ons aensicht derven wy niet toonen,
Wy zijn een hoon, een schimp, een spot
Der gener die rondsom ons woonen.

8 Wy loopen, onder die ons haeten,
Voor ’t spreeck-woord over steegh en straeten,
En’t volck dat aen u niet gelooft

Dat lacht ons uyt en schut het Hooft.
Mijn schand' is voor my al den dagh
Dewijl ick ben van u verstooten;
Ick ben beschaemt, soo veel ick magh,
Mijn voor-hooft derf ick niet ontblooten.

9 Want waer ick wend mijn oogh' en ooren,
Het lastren moet ick sien en hooren:
't Is niet dan wraeck, en spijt en smaed
Wat uyt mijns vyands lippen gaet.
Dit is ons over 't hooft gegaen:
Noch hebben wy u niet vergeten,
Noch tegen eer en eed gedaen,
Noch trouwloos uw verbond versmeten.

ij. Pause.

10 Wy sijn niet achterwaerts geweecken,
Ons hert is vry van slimme streecken,
Ons wegen recht; geen kromme paen
Sijn weetens by ons in gegaen:
Nochtans soo hebt ghy ons gestelt
Een proye van verwoede draecken,
De dood heeft ons in haer geweld
En staet gereed met holle kaecken.

11 Ach! hadden wy u oyt versmeeten,
Of hadden wy dijns naems vergeeten
En dijner grooter wonder-daen,
En tot een vreemden God gegaen,
Dat souw uw al door-straelend oogh,
(Dat in de diepste herte-gronden
Kan alles doorsien van om hoogh)
Wel duydlijck hebben ondervonden.

12 Maer neen, o God: men doet ons lijden
Om dat wy uwen naem belijden,
Om uwent wil sijn wy geacht
Niet meer als schaepen, diemen slacht.
Waeck op, waeck op, en slaept niet meer;
Waerom wilt ghy noch langer wachten?
Toont ons dijn oude gunste weer
En wilt ons niet altijds verachten.

13 Waerom verberght ghy uwe oogen?
Waerom doch werd ghy niet bewoogen?
Waerom vergeetj'ons in de noot
Die ons soo dapper druckt en stoot?
Ons geest is zwack, ons siel is laf,
Ons lichaem valt by nae ter aerden:
Stae op, op God, komt eenmael af
En wilt uyt liefd'ons saeck aenvaerden.

Den xlv. Psalm.

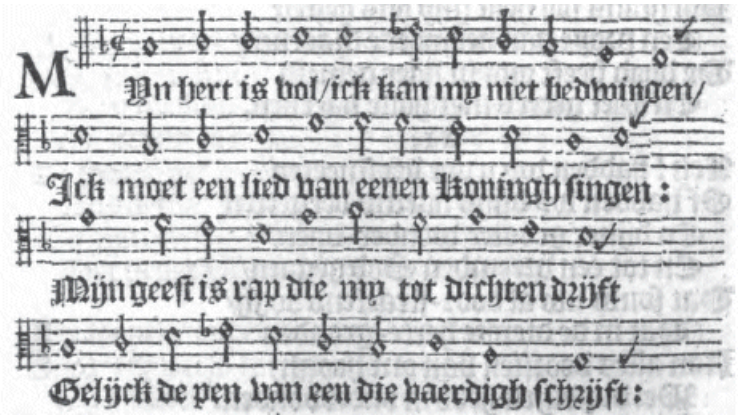
MYn hert is vol/ick kan my niet bedwingen/
Ick moet een lied van eenen Koningh singen:
Mijn geest is rap die my tot dichten drijft
Gelijck de pen van een die vaerdigh schrijft:

*M*Yn hert is vol, ick kan my niet bedwingen,
Ick moet een lied van eenen Koningh singen:
Mijn geest is rap die my tot dichten drijft
Gelijck de pen van een die vaerdigh schrijft:

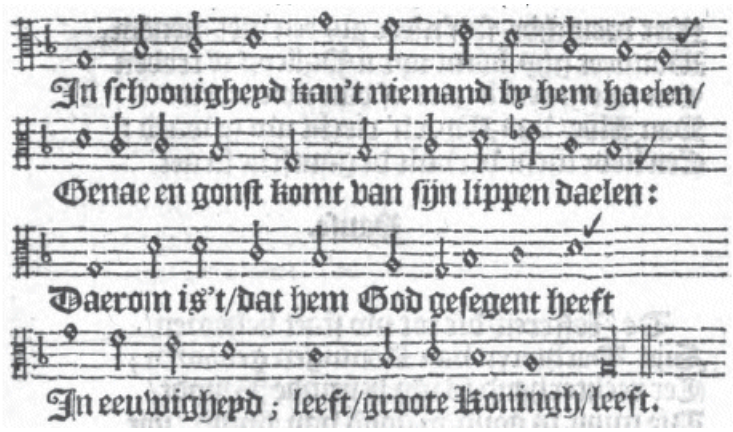
In ſchoonigheyd kan't niemand by hem haelen/
Genae en gonſt komt van ſijn lippen daelen:
Daerom is't/dat hem God geſegent heeft
In eeuwigheyd; leeft/groote Koningh/leeft.

In schoonigheyd kan't niemand by hem haelen,
Genae en gonst komt van sijn lippen daelen:
Daerom is't, dat hem God gesegent heeft
In eeuwigheyd; leeft, groote Koningh, leeft.

2 Neemt, moedigh Held, en gord op uwe zijde
Het zeegh-baer swaerd, dat afgerecht ten strijde
U aensien geeft waer dat ghy heenen gaet,
En streckt u tot een heerelijck cieraet.
Rijd in uw Rijck geluckigh en voorspoedigh,
Uw woord sy waer, uw heerschen sy sachtmoedigh:
Doet yder recht: soo sal door uwe hand
Wat groots geschien in u gezegent land.

3 Soo tegen u zich yemand komt te stellen,
Uw pijl is scherp, die volckren neer sal vellen;
Uw vyand valt soo hy getroffen werd,
Uw schoot gaet deur tot binnen in het hert.
O God, uw Kroon en Throon sal eeuwigh duyren,
In billicheyd sult ghy u land bestuyren;
Geen onbescheyd sal uwen onderdaen
Oyt in uw Rijck van uwen Staf ontfaen.

4 Rechtvaerdigheyd is hoogh by u verheven,
Gy haet de luy die godloos sijn van leven:
Dies ist, o God, dat u dijn God begoot

Met vreughde-salf meer als een met-genoot.
Wanneer ghy komt uyt u Palleys te treden
Een soeten reuck gaet af van uwe leden:
Van Alöe, van Myrrh' rieckt uw gewaed:
Een lieve lucht vervult de gantsche straet.

Pause.

5 De Iofferen, die tot uw staet behooren,
Sijn Dochteren van Koningen gebooren;
Ter rechterhand is uw beminde Bruydt,
Die munt in goud, in goud van Ophir, uyt.
Maer ghy die zijt de Bruyd van sulcken Koningh,
Merck op en hoort: denckt op geen Vaders woningh
Vergeet het huys daer gy zijt opgevoedt,
Verlanght niet meer nae maeghschap of nae bloed:

6 Soo sal te meer uw schoonheyd hem behaegen
En grooter min sal u den Bruygom draegen,
Bewijst hem eer, en buyght u voor hem neer,
Dewijl hy is u Koningh en uw Heer.
De Tyrse maeghd, de Vorsten en de Heeren
Die sullen met geschencken u vereeren.
Hoe rijck gekleed, hoe kostlijck is de Bruyd!
Noch munt haer deughd ver boven alles uyt.

7 Haer kleed vol goud, robijnen en saphieren,
Is geborduyrt met wonderlijcke swieren,
En sy, gevolght van maeghden jonck en fris,
Werd opgevoert aldaer de Koningh is.
Met bly gesangh van t'saem gespanne reyen,
Met soet geschal van vrolijcke schalmeyen,
Met hand-geklap van 't volgende gemeen
Komt sy 't Palleys des Koninghs ingereen.

8 Maer ghy, Vrouw Bruyd, al moet gy nu verlaeten
Uws Vaeders Hof, gy sult tot hooge staeten
In plaets van dien uw soonen sien gebracht,
Tot Vorsten, groot in heerlijckheyd en macht.
Oock sal uw roem niet blijven ongeweeten,
Mijn tongh, mijn pen sal uwen lof uytmeeten
En, isser geest of leven in mijn int,
Blijft ghy vermaert soo lang men menschen vindt.

Den xlvj. Psalm.

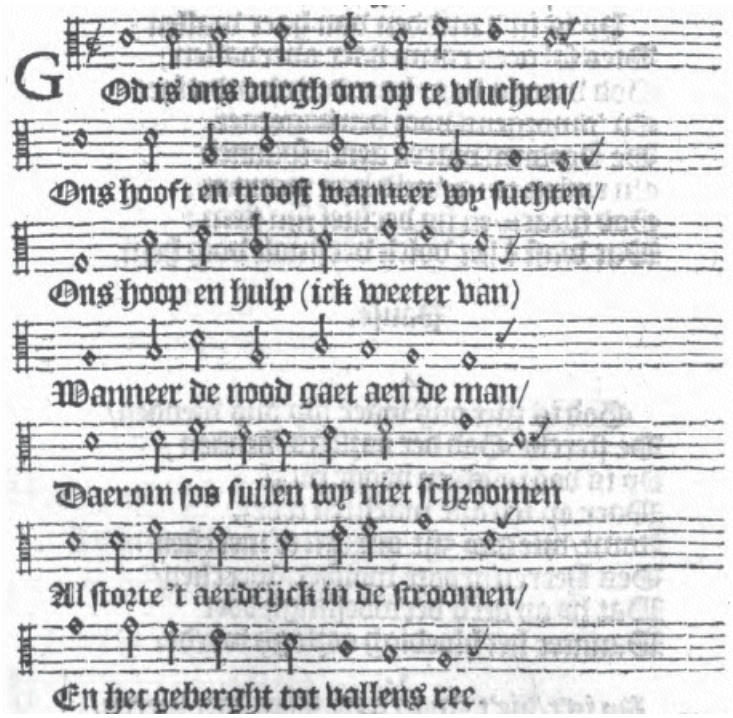
GOd is ons burgh om op te vluchten/
Ons hooft en troost wanneer wy suchten/
Ons hoop en hulp (ick weeter van)
Wanneer de nood gaet aen de man/
Daerom sos sullen wy niet schroomen
Al storte't aerdrijck in de stroomen/
En het geberght tot vallens ree.

*G*Od is ons burgh om op te vluchten,
Ons hooft en troost wanneer wy suchten,
Ons hoop en hulp (ick weeter van)
Wanneer de nood gaet aen de man,
Daerom soo sullen wy niet schroomen
Al storte 't aerdrijck in de stroomen,
En het geberght tot vallens ree

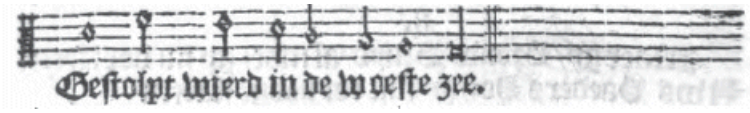

Gestopt wierd in de woeste zee.

2 Laet zee, en meyr, en waetren bruysen,
Laet breecken dammen, dijck en sluysen,
Laet rotzen wagglen van ’t gewicht,
Noch al geen nood, wy stellen ’t licht.
Geen quaed sal Zion overkoomen,
De beeckjes sullen sachtjes stroomen
Rondsom de Stad, daer God in woont;
Daer werd sijn heylighdom verschoont.

3 Hy is in ’t midden van haer wallen;
Dies sal geen ramp haer overvallen;
God waeckt voor haer des avonds laet
En ’smorgens voor den dageraet.
De Heydnen waren aengespannen
En rusten toe geweld van mannen;
God sprack, en hy verhief sijn stem:
Wat wast? het volck versmolt voor hem.

Pause.

4 God is met ons waer wy ons wenden,
De stercke God der oorlogs-benden;
Hy is voor ons een hooge rotz,
Waer op ick alle machten trotz.
Komt, wie ghy zijt, om aen te mercken
Des Heeren groote wonder-wercken,
Wat hy op aerd verwoestingh doet
Wanneer het bloedigh oorlogh woedt.

5 Hy is’t, die’t zwaerd ter schee doet keeren,

Die boogen breeckt, en lans, en speeren
Wanneer hy is des oorloghs sadt,
En steeckt den brand in't waegen-radt.
Laet af, seyt hy, en wilt dit weeten:
Ick ben de God ten throon geseten,
Ick wil dat yder my ontsie
En eer en huld en manschap bie.

6 God is met ons waer wy ons wenden,
De stercke God der oorlogs-benden;
Hy is voor ons een hooge rotz,
Waer op ick alle machten trotz.

***

Hy is ons burgh met vaste muyren
Daer wy den vyand in verduyren,
O wat een troost, daer Iacobs Godt
Ons streckt tot een onwinbaer slot!

Den xlvij. Psalm.
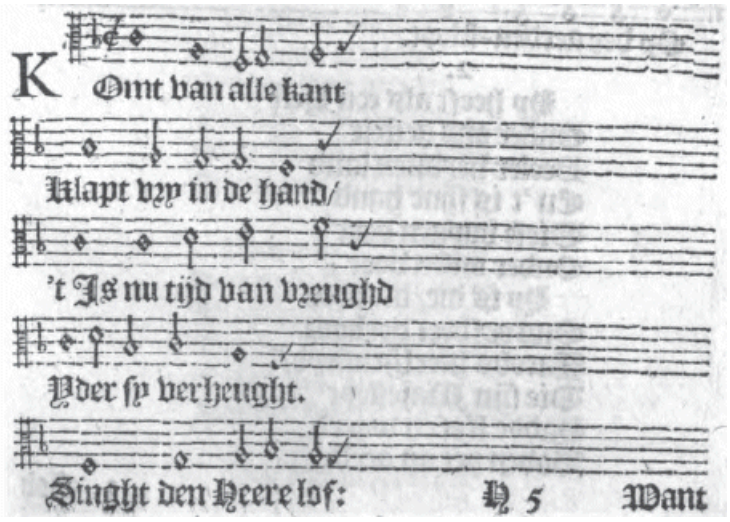
*K*Omt van alle kant
Klapt vry in de hand,
't Is nu tijd van vreughd
Yder sy verheught.
Singht den Heere lof:
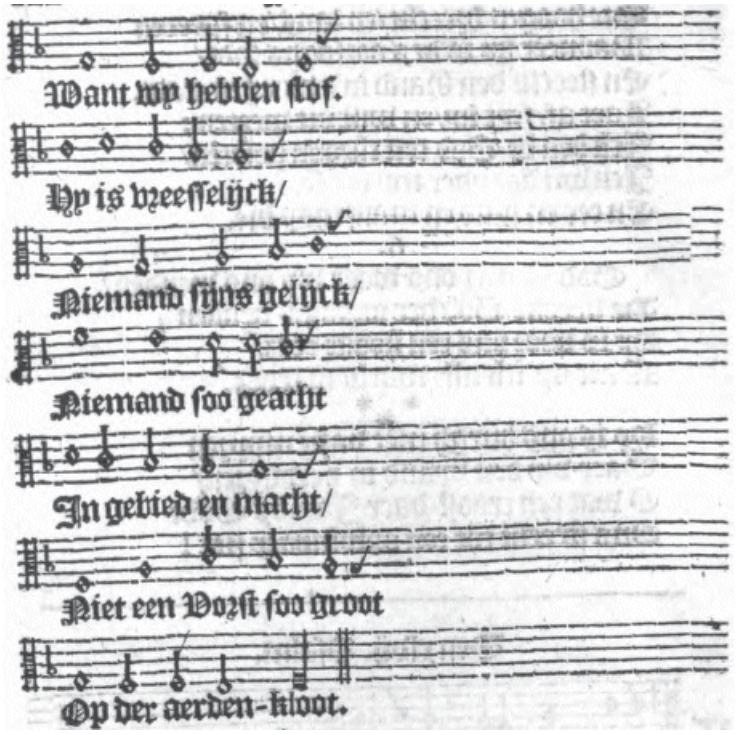
Want wy hebben stof.
Hy is vreesselijck,
Niemand sijns gelijck,
Niemand soo geacht
In gebied en macht,
Niet een Vorst soo groot
Op der aerden-kloot.

2 Hy heeft als een Helt
Onder ons gestelt
Veeler heydnen land
En ’t is sijne hand
Diese buygen doet
Onder onsen voet;
Hy is die, die voor
Ons erfdeel verkoor
Iacobs heerlijckheyd,
Die sijn Majesteyt
Hadde lief en waerd
Boven yet op aerd.

3 God vaert op met vreugd,
Alles is verheught,
Ter trompetten uyt
Komt een soet geluyt
Dat tot vrolijckheyd
Yders hert bereyd.
Daerom singht sijn eer,
Singt en singtse weer,
Want hy draeght de Kroon
En sit op den Throon
In sijn Koninghrijck:
Niemand sijns gelijck.

4 Neemt uyt al den lof
Onderwijsinghs stof:
Hy beheerscht het al
In het aerdsche dal,
En hy voert de Kroon
Boven alle Goon.
Vorsten, die gebien
Over land en lien,
Voegen sich te gaer
Tot den volcke, daer
Men Abrahams God
Dient nae sijn gebod.

5 Want sy sien dat hy
Hoogh in heerschappy
Alles stuyrt op aerd:
Dat hy schild en swaerd
Tegen wat sich roert
Sonder weerstand voert.

***

Dat sijn vaste stoel

Tegen al 't gewoel
En der heydnen raedt
Onbewoogen staedt;
Dat by sijn gesagh
Niemand haelen magh.

Den xlviij. Psalm.

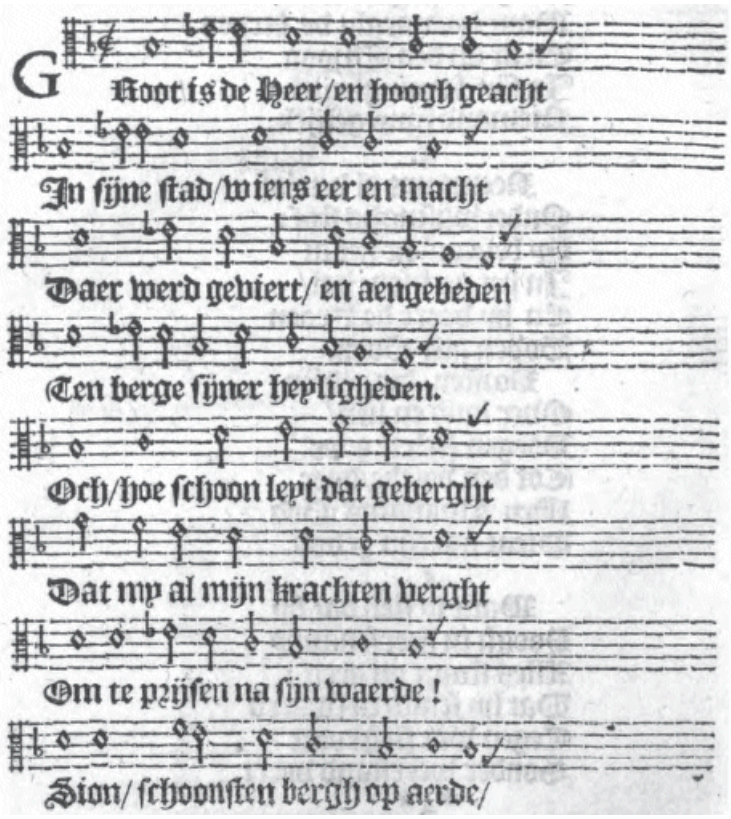
GRoot is de Heer/en hoogh geacht
In sijne stad/wiens eer en macht
Daer werd gebiert/ en aengebeden
Ten berge sijner heyligheden.
Och/hoe schoon leyt dat geberght
Dat my al mijn krachten berght
Om te prijsen na sijn waerde!
Sion/ schoonsten bergh op aerde/

*G*Root is de Heer, en hoogh geacht
In sijne stad, wiens eer en macht
Daer werd geviert, en aengebeden
Ten berge sijner heyligheden.
Och, hoe schoon leyt dat geberght
Dat my al mijn krachten verght
Om te prijsen na sijn waerde!
Sion, schoonsten bergh op aerde,

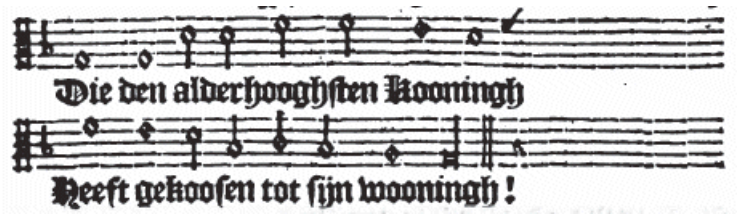

Die den alderhooghsten Kooningh
Heeft gekoosen tot sijn wooningh!

2 Daer ons sijn Stadt streckt tot een sterck
En onverwinlijck bolle-werck:
Want, siet, de Koningen die quaemen
En brachten al haer macht te saemen,
En, wat beurter van den tocht?
Naeulijcx hadden sy versocht
Eens de vestingh te bekijcken
Of sy gingen henen strijcken,
En verschrickt tot in haer zielen
Toonden haestelijck haer hielen.

3 Een anghst en bevingh hads' omvaen
Als Vrouwen die in arbeyd gaen,
Of als de schippers die haer kielen
Sien van de Zee en storm vernielen.
Soo men't ons verkondight had
Sien wy 't self in Godes stad,
Die de Heer der Leger-schaeren
Voor verwoestingh sal bewaeren
Dat haer toorens en haer muyren
Mogen eeuwigh, eeuwigh, duyren.

Pause.

4 O God, uw gunst en al het goed
Dat ghy ons deed, en dat ghy doet,
Gedencken wy met danckbaerheden

Als wy ter Tempel sijn getreden.
Uwen naem werd wijd vermaert
Tot het uyterst van der aerdt,
En uw eer en roem die klincken
Soo ver alsser sterren blincken.
Heer, in al u doen en wercken
Is rechtvaerdigheyd te mercken.

5 Dat Sion sy verheught en bly,
Komt Iudahs Dochters, komt mee by
En helpt met ons de vreughd vermeeren
Om de gerichten onses Heeren.
Wilt rondsom om Sion gaen,
Telt de toorens dieder staen,
Slaet uw oogen op haer wallen,
Laets' op haer palleysen vallen,
Dat door u de naegebooren
Haere schoonheyd mogen hooren.

6 Want onse God, en anders geen,
Is God in alle eeuwigheen,
Hy sal ons by-sijn en versellen
Tot dat de dood ons neer sal vellen.

***

Hy ist, die sijn Stad behoed
Voor gevaer en tegenspoed,
Hy sal altijd by ons woonen
En sijn vestingen verschoonen,
En soo langh wy sijn in't leven
Sal sijn hand ons niet begeven.

Den xlix. Psalm.

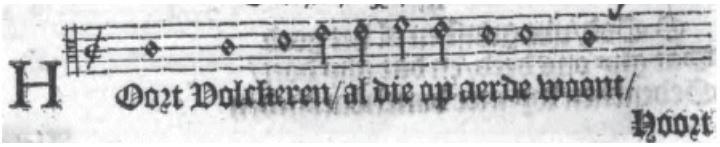

*H*Oort Volckeren, al die op aerde woont,
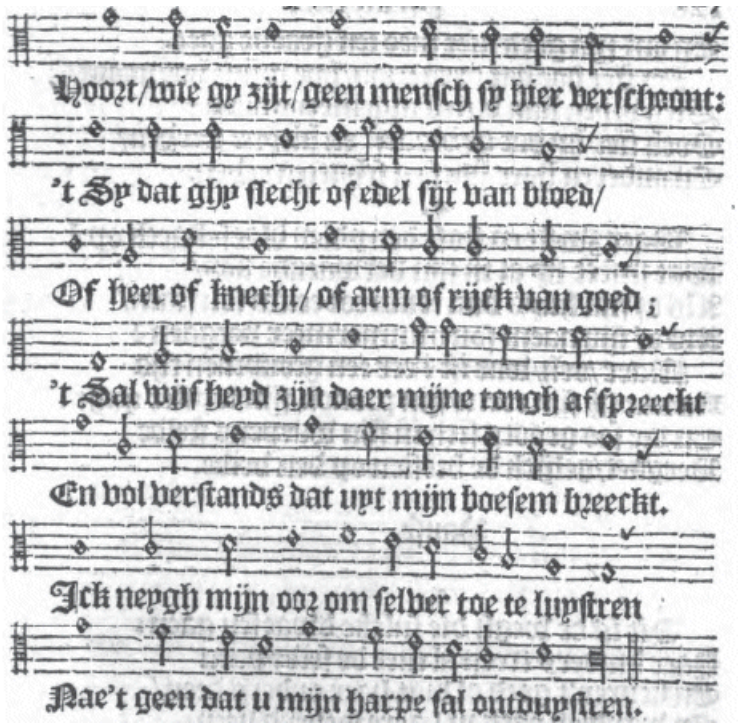
Hoort/wie gy zijt/geen mensch sy hier verschoont:
't Sy dat ghy slecht of edel sijt van bloed/
Of heer of knecht/ of arm of rijck van goed;
't Sal wijsheyd zijn daer mijne tongh af spreeckt
En vol verstands dat uyt mijn boesem breeckt.
Ick neygh mijn oor om selver toe te luystren
Nae't geen dat u mijn harpe sal ontduystren.

Hoort, wie gy zijt, geen mensch sy hier verschoont:
't Sy dat ghy slecht of edel sijt van bloed,
Of heer of knecht, of arm of rijck van goed;
't Sal wijsheyd zijn daer mijne tongh af spreeckt
En vol verstands dat uyt mijn boesem breeckt.
Ick neygh mijn oor om selver toe te luystren
Nae't geen dat u mijn harpe sal ontduystren.

2 Wat maeckt men sich rampsaeligh voor den dag?
Ick vrees niet meer voor een gedreygde slagh,
Schoon tegen my de boose t'samen ruckt
En 't ongeval my op de hielen druckt:
Schoon of sy staen op rijckdom en op goed
Geschrockt, geschraept in hoogen overvloed,
Geen mensch en kan, als 't aenkomt op het leven,
Los-geld aen God voor sijnen broeder geven.

3 Daer geld geen geld, geen goud of silvren hoop:
Het leven is om geenen schat te koop;
Daer is geen mensch die eeuwigh hier bestaet

En om sijn goed niet mee ten graeve gaet.
Hy siet hoe dat geen man, hoe wijs, hoe groot,
Sich vryen kan van d'algemeene dood;
Oock siet hy dat de dwaes' en kleyne sterven,
En anderen haer haef en schatten erven.

4 Waer zwelt en stoft den ydlen blaes-kaeck op?
Wat smeet hy al in sijn verwaende kop,
Als of sijn huys van eeuw tot eeuw sou staen,
Als of sijn naem sou nimmermeer vergaen?
Maer, och, wat ist? eer een geruymen tijd
Raeckt hy sijn roem, sijn pronck, sijn luyster quijt;
En die soo groots sich in sijn waepens stelde
Vergaet, gelijck de beesten op den velde.

Pause.

5 Dit is de wegh die sulcke dwaesen gaen:
Haer kinders treen al mee de selve paen
En keuren't goed al wat haer ouders deen,
En wandlen oock in haere sotheyd heen.
Maer wat gevolgh, wat eynd, wat komter af?
Men steecktse mee, als schaepen, in het graf.
De vroome doch, als't smorgens komt te daegen,
Sal over haer de heerschappye draegen.

6 Het graf verslijt haer wesen met haer vel.
Maer mijne ziel sal uyt die duystre hel
Van God verlost, ontgaen des grafs geweld.
Hy neemt my op: ick werd van hem hersteld.
Vreest niet al werd een ander rijck van goed,
Al rijst sijn huys in pracht, in eer, in bloed,
Want met de dood moet hy het al verlaeten,
En neemt niet mee van al sijn groote staeten.

7 Al was zijn siel van alle lusten zadt,
Al heeft sijn buyck vol op van als gehadt:
Het sal hem gaen gelijck zijn voorgeslacht;
Noyt werd het licht, ’t blijft eeuwig voor hem nacht.
Daerom een man, die hier in wellust leeft,
In eer en pracht, maer geen verstand en heeft
Om al sijn doen met waere deughd te cieren,
Vergaet gelijck de reden-loose dieren.

Den L. Psalm.
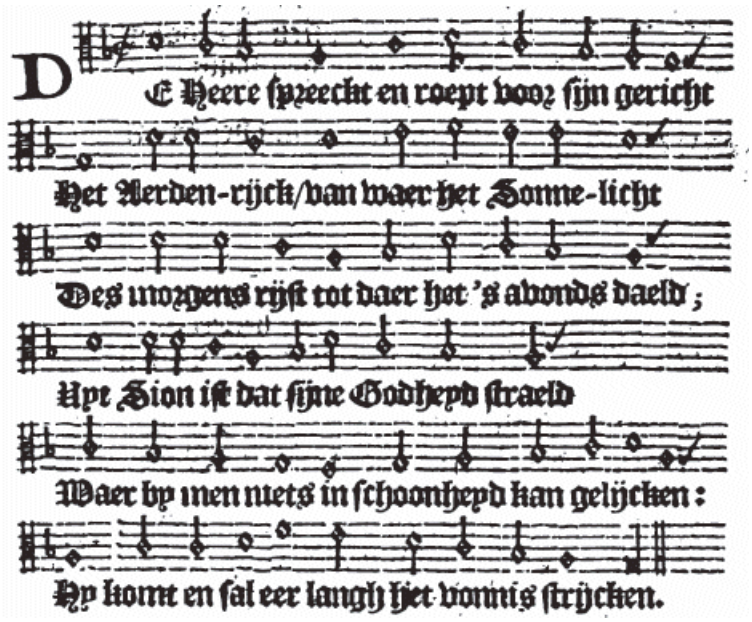
DE Heere spreeckt en roept voor sijn gericht
Het Aerden-rijck/van waer het Sonne-licht
Des morgens rijst tot daer het ’s avonds daeld;
Uyt Sion ist dat sijne Godheyd straeld
Waer by men niets in schoonheyd kan gelijcken:
Hy komt en sal eer langh het vonnis strijcken.

*D*E Heere spreeckt en roept voor sijn gericht
Het Aerden-rijck, van waer het Sonne-licht
Des morgens rijst tot daer het ’s avonds daeld;
Uyt Sion ist dat sijne Godheyd straeld
Waer by men niets in schoonheyd kan gelijcken:
Hy komt en sal eer langh het vonnis strijcken.

2 Een teerend vier, dat alle dingh verslindt,
Gaet voor hem heen, omset met storm en wind;

Hy roept het al van boven en beneen
Om voor sijn volck ter richterstoel te treen
Gaet, seyt hy, gaet mijn gunst genoon vergaeren
Die mijn verbond door offerhand bewaeren.

3 Den Hemel tuygt van zijn gerechticheydt,
Want God is 't selfs die hier het vonnis seyt.
Hoort, gaet hy voort, en vat mijn woorden wel:
Ick ben dijn God, verkooren Israel:
Ick straf u niet als of uw offeranden
Te sparighlijck op mijn autaeren branden:

4 Wat anders ist, dat ick u seggen sal:
Ick soeck geen stier of bocken uyt uw stal:
Want my behoort al 'tvee, dat sich in't woud,
In bosch, in beemd of op de bergen houd;
De vogelen, het wild en alle dieren
Des woesten velds staen onder mijn bestieren.

Pause.

5 Ick sey't u niet soo my den honger neep:
Want d'aerd is mijn en wat sy oyt begreep.
Meynt ghy dat ick verlangh nae stiere-vleysch,
Of bocken-bloed van u te drincken eysch?
Looft dijnen God door danckbaerheyd gedreven:
Belooft ghy yet, versuymt het niet te geven:

6 Roept dan om my als u benaeutheyt deert,
Soo help ick u en houde my geeert.
Dus spreeckt de Heer tot haer die hy bezint,
Maer soo, tot hem, die goddeloosheyd mint:
Wat spreeckt gy van mijn wetten en verbonden
En hebtse staegh in uw geveynsde monden?

7 Daer doch uw hert de tucht en deughden haet
En mijn gebod en leeringen versmaet.
Soo yemand dieft of overspel begaet
Gy loopt met hem en deelt aen sijne daed:
Gy went u mont tot goddeloose reden,
Uw hert tot list, uw tongh tot dubbelheden;

8 Ghy sit en spreeckt van uwen broeder quaed;
't Is lasteringh wat uyt u lippen gaet,
En meynt dat ick ben even soo, als ghy,
En dat ick swijgh op uwe schelmery:
Maer weet, dat ick u noch sal koomen vinden
En al u doen voor u gesicht ontwinden.

9 Neemt dit in acht, ghy die uw God vergeet:
Mijn roe is ree, daer niemand raed voor weet;
En ghy, die my een offer-werck bereyd,
Brengt my een hert 'twelck vloeyt van danckbaerheyt,
En singht my lof; want dat is mijn begeeren;
En ick sal u doen sien het heyl des Heeren.

Den Lj. Psalm.

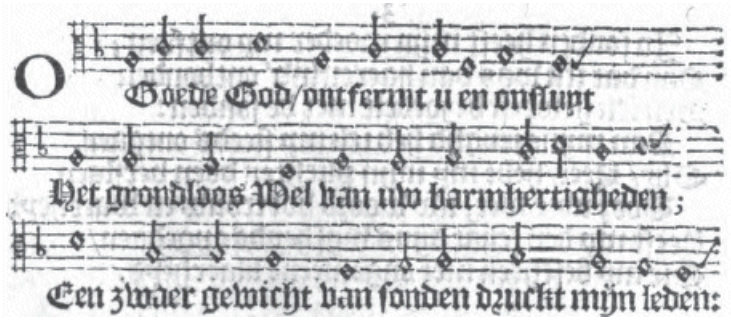
O Goede God/ontfermt u en onsluyt
Het grondloos Wel van uw barmhertigheden;
Een zwaer gewicht van sonden druckt mijn leden:

O Goede God, ontfermt u en onsluyt
Het grondloos Wel van uw barmhertigheden;
Een zwaer gewicht van sonden druckt mijn leden:
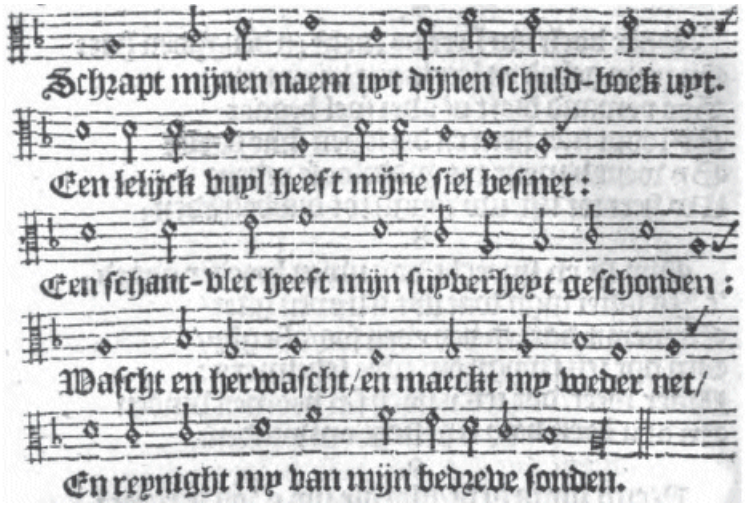
Schrapt mijnen naem uyt dijnen schuld-boek uyt.
Een lelijck vuyl heeft mijne siel besmet:
Een schant-vlec heeft mijn suyverheyt geschonden:
Wascht en herwascht, en maeckt my weder net,
En reynight my van mijn bedreve sonden.

Schrapt mijnen naem uyt dijnen schuld-boek uyt.
Een lelijck vuyl heeft mijne siel besmet:
Een schant-vlec heeft mijn suyverheyt geschonden:
Wascht en herwascht, en maeckt my weder net,
En reynight my van mijn bedreve sonden.

2 Want ick ontken voor u mijn misdaet niet:
Mijn sonden zijn gestaedigh voor mijn oogen:
Waer toe voor u gelochent of geloogen
Die tot den grond in ons Geweeten siet?
Heer, tegen u alleen heb ick misdaen,
Van u alleen heb ick de straf te draegen,
Dijn hoogh gericht en kan ick niet ontgaen
Als't u gelieft de koningen te daegen.

3 In sonden heeft mijn moeder my ontfaen;
Van dat ick was van haeren lijv' ontbonden
Ben ick geweest bezoedelt met de sonden:
Van mijne jeughd heb ick my steeds ontgaen.
Ghy, Heer, hebt my mijn plichten doen verstaen
Door uwe wet; uw woord vol trouw en waerheyd
Heeft my den schat dijns wijsheyds opgedaen,
Die my bescheen met ongemeene klaerheyd.

4 Och, zuyvert my, als oyt den Ysoop dee
Door Priesters hand het zeer der Laeserye;
Och, dat uw hulp my van dit vuyl bevrye
En witter maeck' als versch-gevalle snee!
Geef dat mijn geest sich wederom verbly,
Neem van my wegh den angst die my doet quijnen,
Maeck mijn gemoed van't staedigh wroegen vry;
Van't wroegen, dat mijn spieren doet verdwijnen.

Pause.

5 Keer uw gesicht van mijne misdaed wijt:
Zy koome noyt weerom voor u gedachten:
Doe haer in des vergeetens poel versmachten;
Scheld my de schuld en oock de straffe quijt.
O Heere, schepp' in my een ander hert
Dat suyver zy en onbesmet van binnen,
En niet verruckt tot quaede lusten werd:
Vernieuw mijn geest en geeft my vaste zinnen.

6 Wend niet, o God, uw oogen van my af:
Och, wilt my van u aenschijn niet verstooten!
Geef my dien Geest die 'k eertijds heb genooten:
Dien Geest, die troost in al mijn lijden gaf.
Geef my weer rust in mijn ontstelt Gewis;
Doe mijn gemoed van blyschap weer ontvoncken
Door uwen Geest, die ick van binnen mis;
Versterck mijn hert en uytgemerghde schoncken.

7 So sal ick haer, die uwe wet versmaen,
Voor heenen treen en uwe wegen leeren;
De sondaer sal sich flux tot u bekeeren
Wanneer hy siet het goed aen my gedaen.

Wisch-uyt de schuld van het onnoosel bloed,
O God mijns heyls, dat ick heb doen vergieten,
So sal uw lof met ongetemde vloed
Haest uyt mijn siel langs mijne lippen vlieten.

8 Mijn tongh is stram, mijn mond is in de klem,
Ick ben als stom door 't knellen mijner sonden:
Ontsluytse, Heer, op dat ick magh verkonden
Uw goedigheyd met onvermoeyde stem.
So dese schuld te soenen had geweest
Met rundren-bloed, uw auters souden branden:
Maer gy begeert voor manslagh bock noch beest:
Men suyvert die door geenigh' offerhanden.

9 By u, o Heer, geldt een verslaegen siel
Door waer berouw vernedert en gebroocken
Veel meer, als yet te branden of te smoocken
Voor yemand die in sulcken sonde viel.
Doe Sion wel nae uwe goedigheyd;
Bouw-op uw Stad met vestingen en muyren,
Ierusalem, dat u aen't herte leyt,
Op dat sy magh in eeuwigheden duyren.

10 Als dan so sal uw hooge Majesteyt
Ons offerwerck sich wel gevallen laeten
En nemen lust in onse wieroock-vaeten
Door soeten reuck van de gerechtigheyd.

***

Dan sal ons doen u wesen aengenaem
Als't reyne hert is by ons offer-vieren,
Wanneer uw volck ter Tempel komt te saem
En voeght uw lof by haer geslachte stieren.

Den Lij. Psalm.

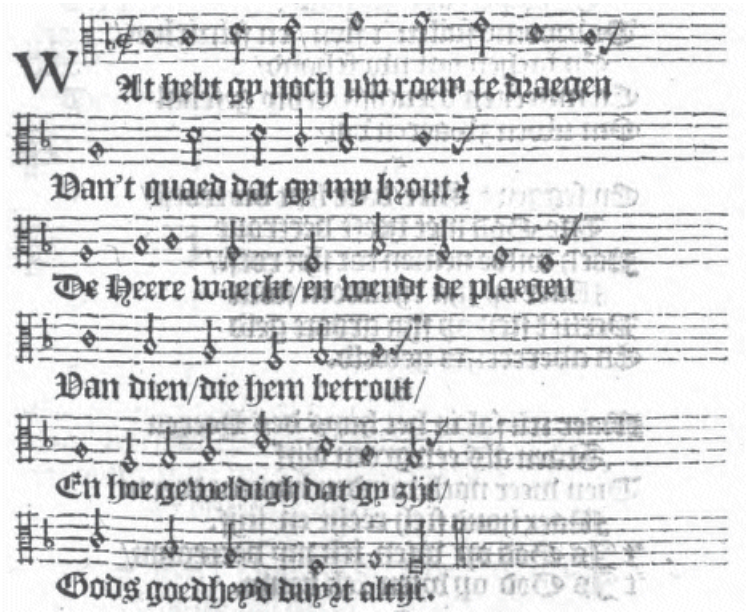
WAt hebt gy noch uw roem te draegen
Van't quaed dat gy my brout?
De Heere waeckt/en wendt de plaegen
Van dien/die hem betrout/
En hoe geweldigh dat gy zijt/
Gods goedheyd duyrt altijt.

*W*At hebr gy noch uw roem te draegen
Van't quaed dat gy my brout?
De Heere waeckt, en wendt de plaegen
Van dien, die hem betrout,
En hoe geweldigh dat gy zijt,
Gods goedheyd duyrt altijt.

2 Uw tongh is vol verraederyen,
Tot boosheyd scherp gewet
Gelijck een scheermes om te snyen
Dat eerst is aengeset;
Het quaed bemint gy meer dan 't goed
En draeght een valsch gemoed.

3 Uw mond is afgerecht tot schenden,
Maer God, die alles weet,
Sal op uw kop sijn straffe senden,
Sijn hand is al gereet
Die u besoecken sal eer langh
Met wissen ondergangh.

4 Hy sal u quaed tot quaed toe schicken
En roepen uyt het land;
De vroome sullen ’t sien, en schricken,
En lachen om uw schand,
En maecken vreughd en bly geschal
Om uwen zwaeren val,

5 En seggen: Siet, daer leyt die trotse,
Die God niet heeft vertrout
Noch wilde nemen tot sijn rotse,
Maer op sijn rijckdom stout
Verliet sich op sijn groote geld
En averrechts geweld.

6 Maer ick sal in het huys des Heeren
Staen als een groen olijf
Dien weer noch winden kunnen deeren
Maer houd sich recht en stijf.
’t Is God op wien ick my vertrouw,
’t Is God op wien ick bouw.

7 O Heer, u sal ick altijd loven
Want gy hebt het gedaen
Dat ick mijn vyand raeck te boven:
Mijn hoop sal op u staen,
Want gy bemint u volck, en doet
Uw gunst-genooten goed.

Den Liij. Psalm.

*D*E wereld leeft als wasser God noch Wet,

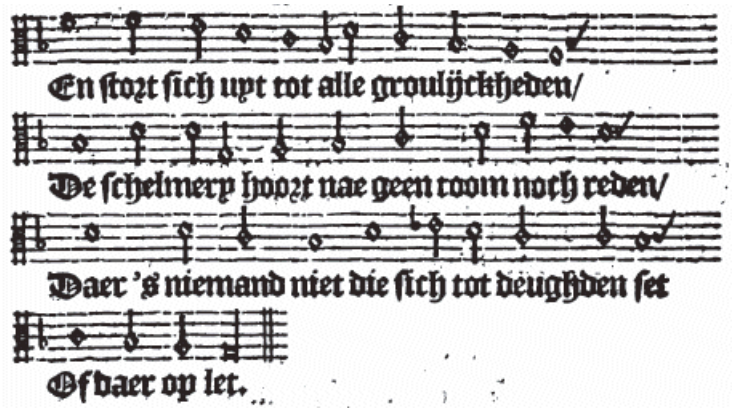
En ſtort ſich upt tot alle groulijckheden/
De ſchelmerp hoort nae geen toom noch reden/
Daer 's niemand niet die ſich tot deughden ſet
Of daer op let.

En stort sich uyt tot alle groulijckheden,
De schelmery hoort nae geen toom noch reden,
Daer 's niemand niet die sich tot deughden set
Of daer op let.

2 De Heer sagh neer van boven uyt de locht
Op Adams zaed, en keeck het heyr eens over,
Dat sich verliep, hoe langer tijd hoe grover,
Of onder haer was yemand die hem socht,
Of om hem docht.

3 Maer neen; 't was al verettert en verrot,
Het gansche lijf vol leemten en gebreecken,
't Was al verslimt, 'twas al van hem geweecken,
Niemand was goed, niet een die dacht aen God
Of sijn gebod.

4 Is dan by haer, tot alle boosheyd ree,
Geen wetenschap, geen achterdocht te vinden
Die Godes volck met huyd en hayr verslinden
En senden noyt tot hem of sucht of bee,
Gelijck het vee.

5 Een grooten angst, en schrick sal haer bevaen
Daer niet en viel te vreesen of te schroomen:
Want God die sal van boven neder koomen

En die, die om sijn stadt haer leger slaen,
Doen henen gaen.

6 Och, dat de hulp quam af van Sion snel!
Och, dat de Heer ons haestigh quam bevrijden!
Dat sou sijn volck verquicken en verblijden,
Dat dede goed, en was voor Israel
En Iacob wel.

Den Liiij. Psalm.

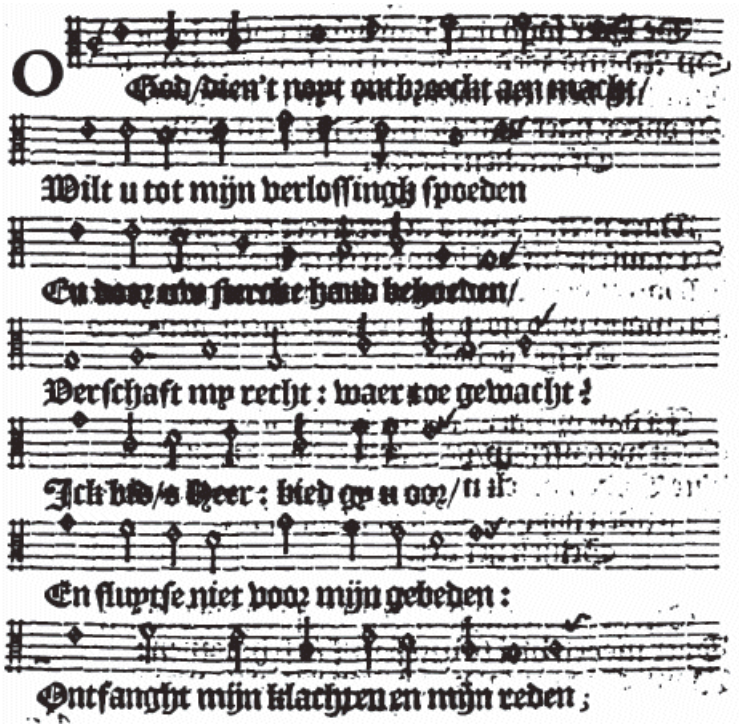
O God/dien't nopt ontbzaeckt aen macht/
Wilt u tot mijn verloſſingh ſpoeden
Verſchaft mp recht: waer toe gewacht?
En ſluptſe niet voo2 mijn gebeden:
Ontfanght mijn klachten en mijn reden;

O God, dien't noyt ontbraeckt aen macht,
Wilt u tot mijn verlossingh spoeden
En door uw stercke hand behoeden,
Verschaft my recht: waer toe gewacht?
Ick bid, o Heer: bied gy u oor,
En sluytse niet voor mijn gebeden:
Ontfanght mijn klachten en mijn reden;

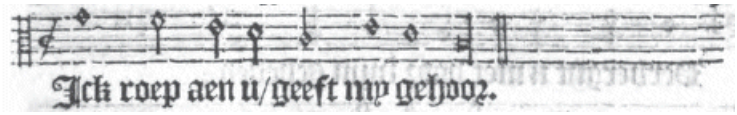

Ick roep aen u, geeft my gehoor.

2 Want vreemde sijnder op de been
Om my te brengen om het leven,
Door bloed-dorst tegen my gedreven:
Doch gy, o God, op mijn gebeen
(Die mijne hulp en toevlucht zijt)
Sult my weer redden en beschutten;
Gy plagt mijn sijde t'onderstutten:
Doe nu, als in voorleden tijd.

3 Slaet mijnen vyand, maeckt hem voort
Die mijne daegen soeckt te korten
En mijn onschuldigh bloed te storten,
Verdelgt hem, Heere, nae uw woord.
Dan sal ick vry en wel gemoedt
Mijn ongedwongen offerhanden
Op dijn gewijdt autaer doen branden,
En loven u, want gy sijt goed.

4 Ghy sijt die my de handen bied
En helpt uyt doods benaeude banden,
Soo dat mijn oogh aen mijn vyanden
En haeren val een vreughde siet.

***

Een vreughde, die in mijn gemoedt
Een heylgen yver aen komt steken
Om eeuwigh van uw lof te spreken
Die my voor alle quaed behoed.

Den Lv. Psalm.
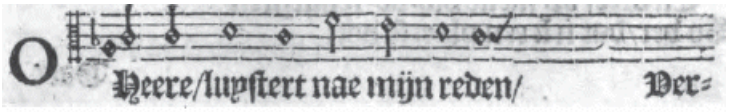
O Heere, luystert nae mijn reden,

Verberght u niet voor mijn gebeden;
Ick roep tot u/wilt my verhooren;
Mijn noot is groot/mijn lijden zwaer
Dies klaegh ick luyd' en maeck misbaer:
Een dapper quaed is my beschooren.

Verberght u niet voor mijn gebeden;
Ick roep tot u, wilt my verhooren;
Mijn noot is groot, mijn lijden zwaer
Dies klaegh ick luyd' en maeck misbaer:
Een dapper quaed is my beschooren.

2 Mijn vyand heeft sijn stem verheven,
Sijn dreygementen doen my beven,
En goddeloose t'saem-gezwooren
Sijn aengespannen tegen my
Vol leugenen en guytery,
Vol haet, vol gramschap en vol tooren.

3 Dies smert en smelt my 't hert van binnen,
Een schrick des doods beknelt mijn sinnen
En overvalt met zwaere vlaegen
Mijn bange siel, nu afgemat
Van angst en vrees, die haer bevat,
So dat ick aenvangh dus te klaegen:

4 Och, mocht ick 't hebben nae mijn wenschen!
Ick sou gaen vliegen uyt de menschen,
En dreef op snelle duyve-schachten
So ver, dat ick een plaetse von

Daer ick my veyligh bergen kon:
In't woeste veld soud ick vernachten.

5 Ick soud', om my voor 't quaed te hoeden,
Op mijn gezwinde wiecken spoeden
En wijcken voor dees storrem-winden.
Deylt haere tongh, verwert haer spraeck,
Dat sy door twist, geweld en wraeck
Malkandren in de stad verslinden.

6 By dagh en nacht, tot aller uyren,
Sijn die op haere wal en muyren,
Haer straeten roocken door een nevel
Van list, bedrogh en schendery:
Geen steegh, hoe kleyn, hoe naeuw hy sy,
Of krielt van overlast en wrevel.

Pause.

7 Was my dit quaet van een gebrouwen
Die ick voor vyand had gehouwen
Ick waer't getroost, en kon het lijden;
Had hy my opentlijck gehaet
Die my bedecktelijck verraedt
Ick had my voor hem kunnen mijden;

8 Maer nu sijt gy't, een man van weerde,
Die daegelijcks met my verkeerde,
Mijn leydsman die my plagh te leeren,
Die ick gebruyckt heb in den staet
Voor mijn vertroutste vrind en raedt
Die met my gingh in't huys des Heeren.

9 Dat haer de dood-uyr overrompel

En levendigh in d'aerde stompel,
Want sy zijn vol van schelmeryen:
Maer ick sal roepen tot den Heer
En hy sal komen tot my neer
En my van al dit quaed bevryen.

10 Des morgens als't begint te daegen,
Des noens, des avonds sal ick klaegen,
En God sal mijne stem verhooren;
Hy sal my stellen weer in vree,
En vry van't volck, dat my bestree
Met menighte te saem-gezwooren.

11 God hoort en siet hoe datse leven,
En sal haer loon nae wercken geven;
Hy weet van ouds haer slimmen handel:
't Gaet heden als het gistren gingh,
Men vindter geen veranderingh;
Geen vreese Gods is in haer wandel.

12 Geen bont genoot kan haer vertrouwen,
Sy hebben woord noch eed gehouwen:
Haer tonge straelt, haer mond is gladder
Als booter in de soomer-tijdt,
Maer 't hert is vol van haet en nijdt,
Tot krijgh en moord is niemand radder.

13 Haer tael is soet, geen oly sachter,
Maer scherp als messen van een slachter,
Werpt, wie gy zijt (dits best van allen)
Uw sorgh op God, hy sal u voen
En de gerechtige behoen
Dat sy niet wanckelen noch vallen.

14 Gy sult, o God, ter schande brengen

Die lustigh sijn om bloed te plengen,
En quaed door list en leugens brouwen;
Gy rucktse wegh ter halver tijd,
Door dien de dood haer draed afsnijt:
Maer ick wil my op u vertrouwen.

Den Lvj. Psalm.

O God/ sijt my genaedigh/ en behoed
My voor den man/die dorstigh nae mijn bloet
My staeg bevecht en die my met de voet
Ter neder soeckt te treden.
Mijn spieders gaen my nae met loose schreden:
Des volcx is veel van wien ick werd bestreden/
Doch wat ick lijd of wat ick heb geleden
Gy sijt mijn toeverlaet.

O God, sijt my genaedigh, en behoed
My voor den man, die dorstigh nae mijn bloet
My staeg bevecht en die my met de voet
Ter neder soeckt te treden.
Mijn spieders gaen my nae met loose schreden:
Des volcx is veel van wien ick werd bestreden,
Doch wat ick lijd of wat ick heb geleden
Gy sijt mijn toeverlaet.

2 ’t Is op uw woord dat mijn vertrouwen staet:
Daer roem ick op: wat vreesen wy voor quaed?
Wat kan het vleesch, dat als het gras vergaet,
Als ghy voor uyt wilt treden?
Den gantschen dagh verdraeyen sy mijn reden,
Haer herssenen vol list en dubbelheden
Sijn besigh staegh om onder haer te smeden
Wat dat my krenck’ of schae.

3 Sy spammen t’saem en volgen vroegh en spae
Waer ick my wend, waer ick my keer of gae,
En passen op, als moordenaers, die nae
Eens anders leven trachten:
En souden sy, om dat sy u verachten,
Uw hand ontgaen? o Heere, wilt niet wachten:
Slaet in uw toorn dit volck met haer geslachten
Dat my vervolght en quelt.

Pause.

4 Gy hebt gesien haer listen en gewelt,
Mijn suckelen hebt gy te boeck gestelt,
Oock sijn vergaert mijn traenen, en gy telt
Mijn heymelijcke suchten.
Wanneer ick roep sal mijnen vyand vruchten:
Een groote schrick sal hem wel haest doen vluchten
Als hy verneemt de seeckere geruchten
Dat God is op mijn sy.

5 Dan sal ick in mijn geest verheught en bly
En nu herstelt en van haer laegen vry
Des Heeren woord, dat trouw is over my,
Met danckbaerheyd verkonden.

Ick bouw op God, en segh met volle monden
Ick vreese niet, alwaert dat om my stonden
Veel duysenden tot mijn verderf gesonden:
Wat sou de mensch my doen?

6 Is God met my wat quaeds kan hy my broen?
Sijn maccht is wind, en ydel is sijn woen;
Dies sal ick my nae't huys des Heeren spoen
En tot sijn lof begeven;
Hy heeft my uyt de wisse dood geheven
En vrijdt mijn voed voor stooten en voor sneven,
Hy doet my voor sijn aengesighte leven
En sal my voorts behoen.

Den Lvij. Psalm.

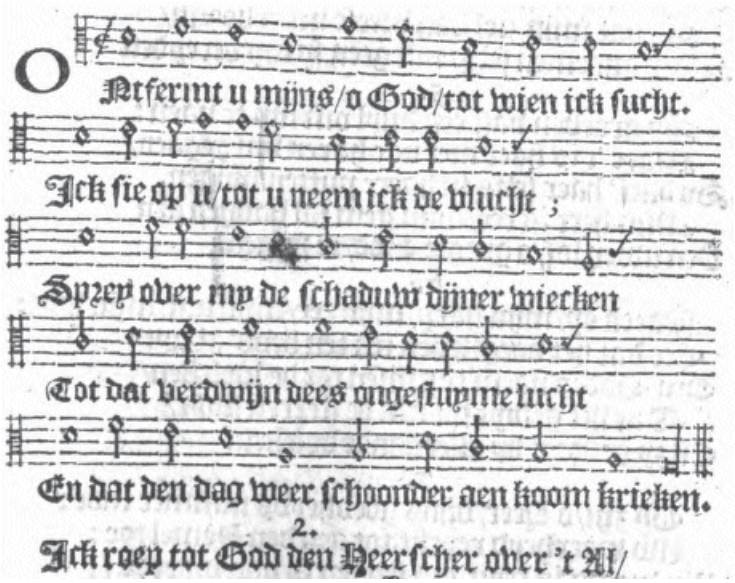
Ntfermt u mijns/o God/tot wien ick sucht.
Ick sie op u/tot u neem ick de vlucht;
Sprey over my de schaduw dijner wiecken
Tot dat verdwijn dees ongestuyme lucht
En dat den dag weer schoonder aen koom krieken.
2.
Ick roep tot God den Heerscher over 't Al/

*O*Ntfermt u mijns, o God, tot wien ick sucht.
Ick sie op u, tot u neem ick de vlucht;
Sprey over my de schaduw dijner wiecken
Tot dat verdwijn dees ongestuyme lucht
En dat den dag weer schoonder aen koom krieken.

2 Ick roep tot God den Heerscher over 't Al,

Die eens van't quaed een eynde maecken sal
En van om hoogh my lossen en ontstricken,
En brengen selfs mijn vyand in den val;
Hy sal tot my sijn gunst en waerheyd schicken.

3 Ick ben by volck van een verwoeden aerdt,
By stoocke-brands: daer leeuwen sijn vergaert
In menschen schijn, die vreesselijcken briessen:
Wiens tonge snijdt als een geslepen zwaerd,
Wiens tanden sijn als pijlen en als spiessen.

Pause.

4 Verheft u, Heer, dijn eere steygre hoogh
En glinster' in der goddeloosen oogh
Die angels en haer loose netten spreyden,
So dat mijn ziel van vreese nederboogh,
Maer quaemen selfs in't geen sy my bereyden

5 Sy groeven vast een kuyl om my te vaen:
Maer 't is haer niet nae haren wil gegaen,
So dats' haer selfs in haere putten vingen.
Mijn hert is ree, mijn stem sal vangen aen
Om uwen lof, o groote God, te singen.

6 Waeck op, mijn harp, mijn eer, mijn lust, mijn luyt:
Eer dat het daeght ben ick ten bedd' al uyt
Om Godes naem te prijsen tot de wolcken,
Dat het geluyt tot aen de sterren stuyt,
En zy gehoort by allerhande volcken.

7 Gy zijt, o Heer, dijns goedheyds nimmer moe:
Uw waerheyd reyckt tot aen den Hemel toe:
Uw woord is trou, uw seggen is van waerde;

Verheft u hoogh, dat sich dijn eer ontdoe:
Dijn glans vervul de Hemelen en Aerde.

Den Lviij. Psalm.

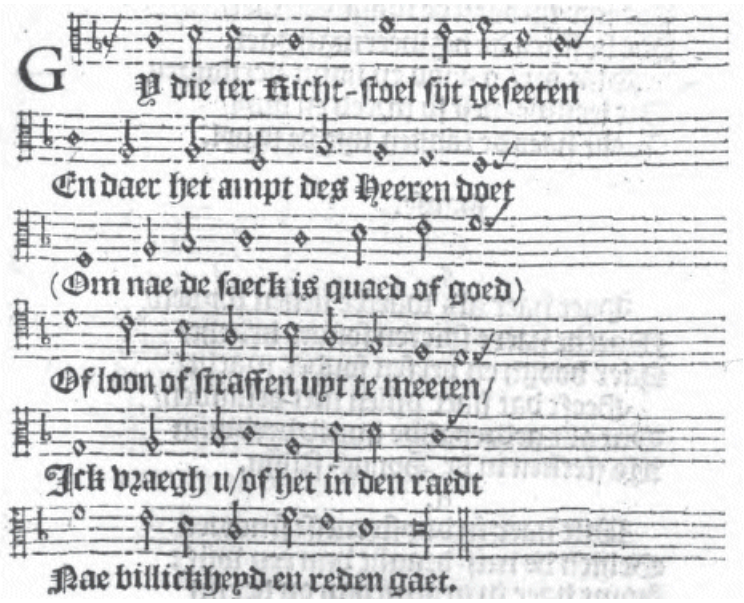
GY die ter Richt-stoel sijt geseeten
En daer het ampt des Heeren doet
(Om nae de saeck is quaed of goed)
Of loon of straffen uyt te meeten/
Ick vraegh u/of het in den raedt
Nae billickheyd en reden gaet.

*G*Y die ter Richt-stoel sijt geseeten
En daer het ampt des Heeren doet
(Om nae de saeck is quaed of goed)
Of loon of straffen uyt te meeten,
Ick vraegh u, of het in den raedt
Nae billickheyd en reden gaet.

2 Uw hert is vol van slimme treecken:
Wanneer gy dan een vonnis velt
't Is overlast en puyr geweld,
Men weeter van geen recht te spreecken.
Waerom? verkeert is het bedrijf
Der boosen van haers moeders lijf.

3 De leugenaers sijn afgeweecken,
Van haere jeughd af slim en vals;

Sy sijn vol gifts, en even als
De slangen, die haer staerten steecken
Voorsichtigh in het open oor
Als haer een leser komt te voor,

4 Om sijn bezweeren niet te hooren
Hoe seer hy oock de kunst verstaet,
Hoe lieflijck de bezweeringh gaet.
Stae op, o God en komt verstooren
Dit leeuwe-nest so wreed en vuyl,
Ruckt haer de tanden uyt de muyl.

Pause.

5 Doet haer als waeter henen dryven,
Maeckt haere spieren sonder kracht,
Haer boogh en peesen sonder macht,
Geeft dat haer pijlen niet beklijven,
Dat al't gedreyghde quaed verdwijn
Als flecken in de Sonne-schijn.

6 Wilt haer in duysternisse smooren
Gelijck de mis-draght van een wijf:
Komt haer in gramschap op het lijf
En neemtse wegh in uwen tooren
Veel rasser, als het vier verslindt
Daer het een droogen doorn-bos vindt.

7 Dan sal de vroome sich verblijden
Wanneer hy siet dat God de wraeck
Aenneemt van sijn gerechte saeck
En sijnen vyand gaet bestrijden,
Van wien hy so veel neder slaet
Dat men in't bloed sijn voeten baedt.

8 Dan sal men seggen by den menschen:
De vroome, die hier lijd en sucht
Siet immers eens sijns lijdens vrucht
En krijght het somtijds oock nae wenschen:
Daer is een God die loont en straft
En recht, of nu, of mergen schaft.

Den Lix. Psalm.

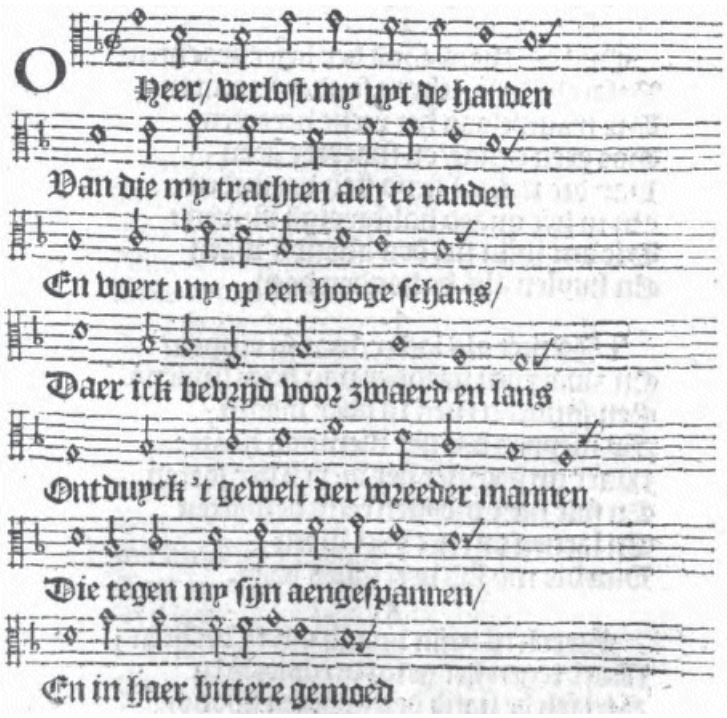
O Heer/ verloſt my uyt de handen
Van die my trachten aen te randen
En voert my op een hooge ſchans/
Daer ick bevrijd voor zwaerd en lans
Ontduyck 't gewelt der wreeder mannen
Die tegen my ſijn aengeſpannen/
En in haer bittere gemoed

O Heer, verlost my uyt de handen
Van die my trachten aen te randen
En voert my op een hooge schans,
Daer ick bevrijd voor zwaerd en lans
Ontduyck 't gewelt der wreeder mannen
Die tegen my sijn aengespannen,
En in haer bittere gemoed

Niet voen en broen als moord en bloed.

2 Sy soecken my, en sijn aen't jaegen
Om my te drijven in haer laegen,
En sijn met hoopen op de been;
Ick heb geen schuld, en sy geen reen;
Ick heb niet tegen haer bedreven:
Nochtans so staen sy nae mijn leven
Wel toegerust en in't geweer:
Ontwaeckt, o Heer, gaet haer te keer.

3 Ontwaeckt, o God der legerkrachten,
Besoeckt de volckren sonder wachten
Die trouweloos het recht vertreen;
Doe geen genae, en spaerter geen
Van die in boosheyd sich verstijven
En in het quaed halstarrigh blijven:
Die om mijn siel des avonds woen
En huylen als de honden doen.

4 't Is niet als laster, wat sy rippen,
En zwaerden gaender van haer lippen,
Een snijdend mes is yder woord;
Sy meynen dat het niemand hoort:
Maer gy doorsiet het werck der sotten
En sult haer dreygen eens bespotten
En lachen om het ydel woen
Van die my soo veel lijden doen.

5 Sterck is mijn vyand om te vechten;
Maer tegen het getal der knechten
Stel ick de hand der grooten Gods,
Die is voor my een stercker rotz;

De Heer sal sich voor henen maecken
En slaen mijn vyand eer sy naecken,
So dat ick selfs mijn lust sal sien
Aen die my volgen en bespien.

Pause.

6 Maer, Heer, doet haer so haest niet sterven
Die my so lange deden zwerven,
Maer laetse zweven nacht en dagh,
Op dat mijn volck het heugen magh
En siese sterven alle daegen
Van schaemt en spijt en herte-knaegen,
En stootse neder als gy wilt,
Ghy, die daer zijt der vroomen schilt.

7 Om de verfoeyelijcke sonden
Die uyt haer vuyle roffel-monden
Ten laster van den vroomen gaen.
Dat hen, die nae mijn leven staen
Haer eygen hoogh-moed moet verstricken,
Dat sy aen vloeck en leugens sticken,
Dat haer uw grimmigheyd verteer
Toe eenes anders les en leer;

8 Dat yder een daer door magh weten
Dat gy sijt alderhooghst geseten:
Dat Iacobs God sijn scepter streckt
So breed, soo wijd de wereld reckt.
Laet haer des avonds koomen tieren
Als honden en verwoede gieren,
En huylen buyten om de wal,
En wachten wie haer spijsen sal.

9 Laet haer gaen bedelen en zweven
Of yemand haer wat broots wil geven,
En ongespijst aen hegh of struyck
Vernachten met een legen buyck.
Maer ick sal bly en vrolijck singen
Ten eynde mijner suckelingen
Van uwe kracht en goedigheyd
So ras de nacht van d'aerde scheyd:

10 Om dat gy in die zwaere tijden
Doe ick vervolgingh had te lijden
En voor mijn leven was bevreest
Mijn hulp en toevlucht sijt geweest.
U dan, o Heere, sal ick roemen,
Mijn burgh, mijn schans, mijn sterckte noemen,
Mijn steyle rotz, mijn hoogh gebouw
Daer ick my altijds op vertrouw.

Den Lx. Psalm.

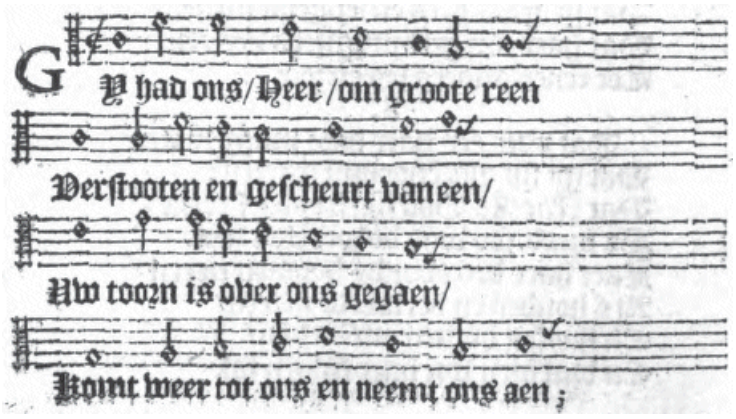
GY had ons/Heer/om groote reen
Verſtooten en geſcheurt van een/
Uw toorn is over ons gegaen/
Komt weer tot ons en neemt ons aen;

*G*Y had ons, Heer, om groote reen
Verstooten en gescheurt van een,
Uw toorn is over ons gegaen,
Komt weer tot ons en neemt ons aen;

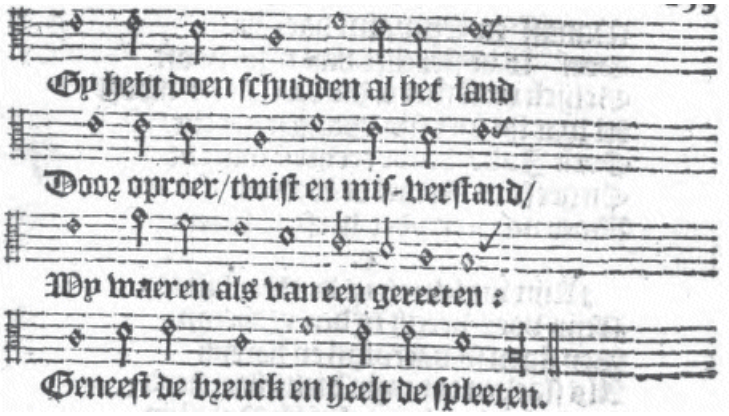
Gy hebt doen ſchudden al het land
Door oproer/twiſt en miſ-verſtand/
Wy waeren als van een gereeten :
Geneeſt de breuck en heelt de ſpleeten.

Gy hebt doen schudden al het land
Door oproer, twist en mis-verstand,
Wy waeren als van een gereeten:
Geneest de breuck en heelt de spleeten.

2 Gy hebt u volck doen sien, o God,
Een harde saeck, een grousaem lot,
Gy hebt ons met een wijn gedrenckt
Die zwijmen doet en sinnen krenckt,
Maer nu ontrolt gy een banier
Voor alle die u vreesen hier
Om tegen yder op te rechten
Die dijne waerheyd wil bevechten.

3 Bewaert ons onder dijne vaen
En al die u ter herte gaen,
Bevry ons door dijn rechter arm
En hoort my als ick tot u karm.
God sprack in sijne heyligheyd
(Dies ben ick bly) en heeft geseyt
Ick stel u binnen Sichems paelen
En meet u toe de Succots daelen.

Pause.

4 Het deel van Gilead komt my,

Manass' en Ephraim daer by,
Dees' is de sterckte van mijn hooft
Gelijck eens stiers, die breeckt en klooft
Al wat hy met sijn hoornen naeckt,
Oock Iuda, die de rechten maeckt
En geeft in Israel de wetten
Waer nae sich yder heeft te setten.

5 Mijn waschtob is de Moabijt
Mijn voet-veegh is den Edomijt
Bey staen sy vaerdigh en bereyd
Als slaeven tot mijn dienstbaerheyd;
Het volck van't machtigh Palestijn
Sal ick my doen gehoorsaem zijn,
Haer Vorsten sal ick nae gaen jaegen
En voeren op mijn Zeege-waegen.

6 Wie sal my voeren in de stad
Die vaste muyr en vestingh had,
Wie ist, die my sal leyden heen
Tot in het land der Idumeen?
Sult gy't niet sijn, mijn God, mijn Heer,
Die ons verstooten had wel eer
En weygerd' in voorleden tijden
Met ons te trecken om te strijden.

7 Dat ons u hulpe koom te baet
Als't waeter aen de lippen staet,
Want die men by de menschen vind
Is niet als ydelheyd en wind.
Wy sullen door Gods stercke hand
Doen groote daeden in het land,
Hy sal ons vyanden vertreeden:
Daer God is, wert met winst gestreden.

Den Lxj. Psalm.

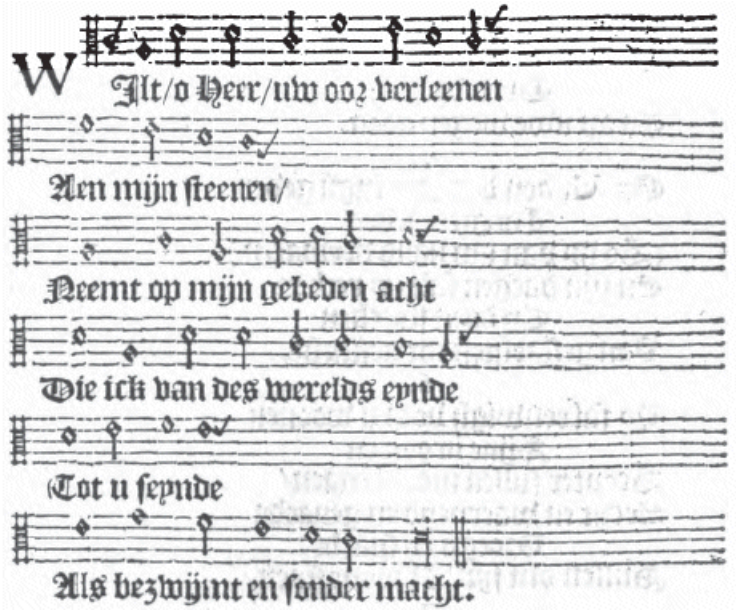
Wilt/o Heer/uw oor verleenen
Aen mijn steenen/
Neemt op mijn gebeden acht
Die ick van des werelds eynde
Tot u seynde
Als bezwijmt en sonder macht.

*W*Ilt, o Heer, uw oor verleenen
Aen mijn steenen,
Neemt op mijn gebeden acht
Die ick van des werelds eynde
Tot u seynde
Als bezwijmt en sonder macht.

2 Wilt my op een rotse stellen
Daer het quellen
Van geen vyand yets vermagh,
Want ghy waert my van te vooren
Eenen tooren
Daer ick my te bergen plagh.

3 In uw tent sal ick my geven
Al mijn leven,
En gaen woonen in u hut:
Om te weesen sonder sorgen
Daer verborgen,
Van u vleugels wel beschut.

4 Heer, gy hebt op mijn begeeren
Sonder weeren
Mijn geloften toe gestaen,
En ons erfdeel aengewesen
Die u vreesen
En op uwe wegen gaen.

5 Gy sult aen den Koningh geven
Langh te leven
(So hy van uw hand verwacht)
En sijn daegen sult gy recken
En doen strecken
Van geslachten tot geslacht.

6 Hy sal eeuwigh voor u woonen
Sijne kroon en
Scepter sullen niet vergaen,
Recht en waerheyd en genaede
Vroegh en spaede
Sullen om sijn Throone staen.

7 So sal ick voor alle dingen
Psalmen singen
En met stem en harp-geflagh
Uwen lof met danck verhaelen
En betaelen
Mijn beloften dagh aen dagh.

Den Lxij. Psalm.

*H*Oe dat het in de wereld staet

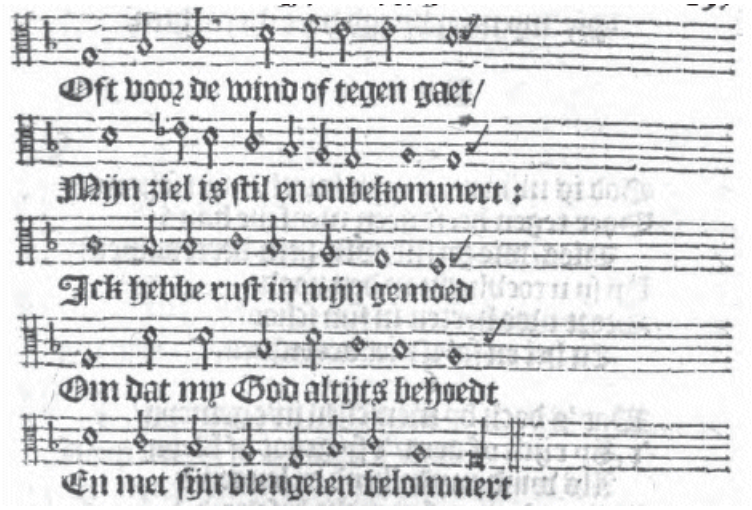
Oft voor de wind of tegen gaet/
Mijn ziel is stil en onbekommert :
Ick hebbe rust in mijn gemoed
Om dat my God altijts behoedt
En met sijn vleugelen belommert

Oft voor de wind of tegen gaet,
Mijn ziel is stil en onbekommert:
Ick hebbe rust in mijn gemoed
Om dat my God altijts behoedt
En met sijn vleugelen belommert

2 Hoe langh hebt gy't op een alleen
Daer doch de Dood al is te been
Om geen te spaeren van u allen,
U naeckt de wisse stervens uyr,
En sult gelijck een oude muyr
Eer langen tijd daer henen vallen.

3 Sy koomen t'saem en houden raed
Om hem te stooten uyt sijn staet,
Hy is haer al te hoogh getreeden.
Tot list en leugens streckt haer lust,
Haer tonge streelt, haer mond die kust,
Maer 't hert is vol van bitterheden.

4 Doch gy, mijn siele, weest in vree:
Want God is met sijn hulpe ree,
Van hem staet alle goed te wachten,
Hy is mijn heyl, mijn roem, mijn eer,
Mijn toeverlaet, mijn boesem-weer,

Die my mijn vyand doet verachten.

Pause.

5 God is mijn rotz, mijn burch, mijn schans,
Daer tegen heeft geen mensche kans,
Dies, wie gy sijt, wilt hem vertrouwen:
Hy sy u toevlucht in den nood,
Stort uwe herten in sijn schoot,
En het en sal u niet berouwen.

6 Wat ’s doch by menschen in’t gemeyn,
’t Sy rijck of arm, ’t sy groot of kleyn,
Als wind en ydelheyd en leugen?
Wilt gy de proef en recht bescheyd?
Weeght menschen tegen ydelheyd
Sy sullen’t licht niet haelen meugen.

7 Vertrout u niet op goed of geld
Gerooft, geruyt door snood geweld,
En komt gy eens een tijd te treffen
Dat uwen rijckdom dapper wast
Door knevelen en overlast,
Wilt u daer op niet hoogh verheffen.

8 De Heere sprack, en sey een woord,
En tweemael is’t van my gehoort:
Dat hy is sterck en groot van krachten
Dat hy barmhertigh is en goed:
Waerom een yder, na hy doet,
Van hem vergeldingh heeft te wachten.

Den Lxiij. Psalm.

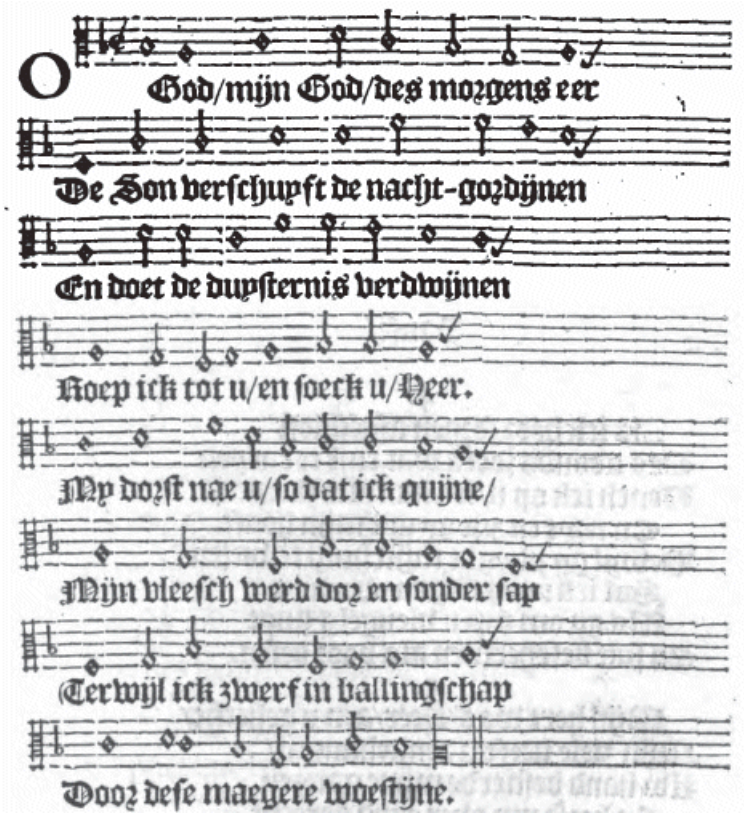
O God/mijn God/des morgens eer
De Son verſchuyft de nacht-gordijnen
En doet de duyſternis verdwijnen
Roep ick tot u/en ſoeck u/Heer.
My dorſt nae u/ſo dat ick quijne/
Mijn vleeſch werd dor en ſonder ſap
Terwijl ick zwerf in ballingſchap
Door deſe maegere woeſtijne.

O God, mijn God, des morgens eer
De Son verschuyft de nacht-gordijnen
En doet de duysternis verdwijnen
Roep ick tot u, en soeck u, Heer.
My dorst nae u, so dat ick quijne,
Mijn vleesch werd dor en sonder sap
Terwijl ick zwerf in ballingschap
Door dese maegere woestijne.

2 Mijn siel verlanght by nacht en dagh
Om weer te sien uw Eerlijckheden
En in uw heylighdom te treden
Gelijck als ick te vooren plagh:
Want beter als het lieve leven
Is uwe goedertierentheyd,

Mijn mond tot uwen lof bereyd
Sou u aldaer dijn eere geven.

3 Ick sou, die hier dus eensaem zweef
In schrael' en waterloose landen,
Ten Hemel heffen hert en handen
In uwen naem, so langh ick leef.
Mijn siele sou sich daer versaeden
Met mergh en vette leckerny,
Mijn mond met lippen vry en bly
Sou roemen uwe wonderdaeden.

Pause.

4 Als ick door sorgen afgeslooft
Des avonds soeck wat rust te raepen
Denck ick op u, ick kan niet slaepen,
En noyt en zijt gy uyt mijn hooft.
Dewijl gy pleeght mijn hulp te wesen
Sal ick noch singen overluyt
Als gy om my u vleugels sluyt
En sult beschermen als voor desen.

5 Mijn hert was, Heer, aen u gehecht,
Mijn ziele heeft u aengehangen,
Uw hand bestierde mijne gangen
En heeft my over eynd gerecht;
Maer die, die nae mijn leven trachten
(By u so dierbaer en so waerd)
Die sullen onder in de aerd
Tot inder eeuwigheyd vernachten.

6 Men salse storten door het stael
En laeten voor de wilde dieren,

Voor wolven en voor felle gieren,
Dat yder daer sijn aes afhael:
Doch sal de Koningh vreughde krijgen
In sijnen God, en die hem zweert
Sal sijn beroemt en hoogh geeert:
De leugemond sal moeten zwijgen.

Den Lxiiij. Psalm.

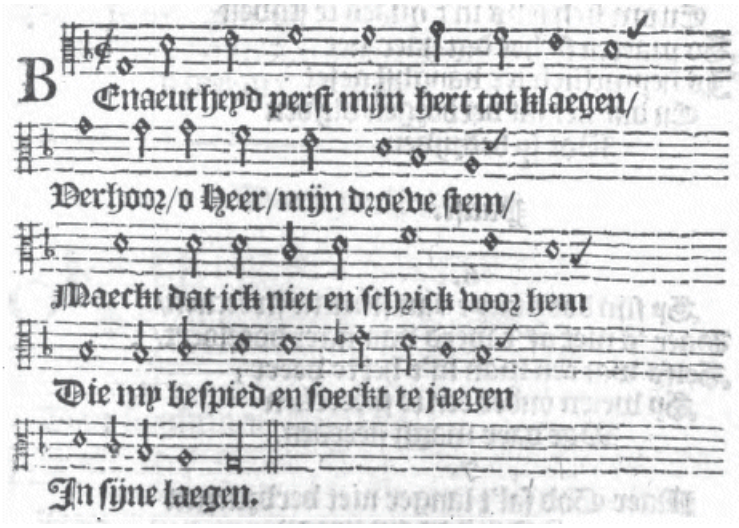
Benaeutheyd perſt mijn hert tot klaegen/
Verhoor/o Heer/mijn droeve ſtem/
Maeckt dat ick niet en ſchrick voor hem
Die my beſpied en ſoeckt te jaegen
In ſijne laegen.

*B*Enaeutheyd perst mijn hert tot klaegen,
Verhoor, o Heer, mijn droeve stem,
Maeckt dat ick niet en schrick voor hem
Die my bespied en soeckt te jaegen
In sijne laegen.

2 Bewaert my voor de boose mannen
Die heymelijcken houden raed;
Een volck, dat deughd en waerheyd haet
En heeft uw vrees van sich gebannen,
Is t'saem gespannen,

3 Haer tongh is bits en scherp van sneede,
Haer tael als een geslepen bijl,

Haer woorden als een snelle pijl;
Vol vinnigheyd en bitterheden
Sijn al haer reden.

4 Haer oogen micken op den vroomen,
Haer boogh en pees is strack en stijf
Om haer te schieten in het lijf;
Sy vreesen niets: ontsagh en schroomen
Is wegh genomen.

5 En om sich selfs in't quaed te stijven
So praeten sy hoe dat haer net
Is heymelijck ter vanghst geset
En dat het sal verborgen blijven
Wat sy bedrijven.

Pause.

6 Sy sijn doornaeyt van slimme streecken,
Daer 's niet of 't werd van haer doorloert,
Selfs wat een man in't herte voert;
Sy weten onder een te spreecken
Wat daer magh steecken.

7 Maer God sal't langer niet verdraegen
En snellijck senden van om hoogh
Een pijl van sijn gespannen boogh:
Hy is gereed om haer te plaegen
In korte daegen.

8 Dan salmen sien de droeve vruchten,
Haer scherpe tongh, haer eygen zweerd
Sal tegen haer luy sijn gekeert;
Die't met haer hielden sullen suchten

En henen vluchten.

9 Dit sal geschien voor yders oogen,
Dat elck daer op te degen merck
En wel bevroe des Heeren werck,
Om Godes eere te verhoogen
Nae sijn vermoogen.

10 De vroome, die het quaed verdoemen
En vreesen God uyt ware deughd,
Die sullen in hem sijn verheught
En sijnen naem volmondigh noemen
En hoogh beroemen.

Den Lxv. Psalm.

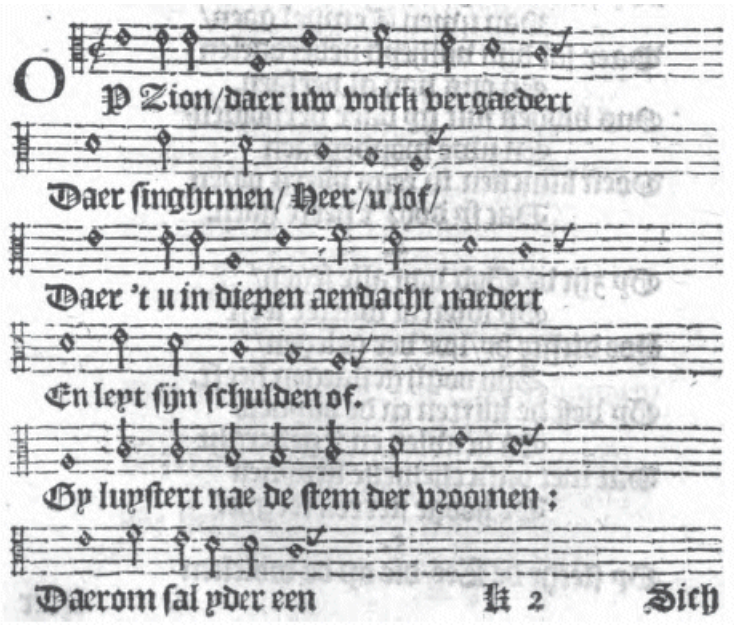
O P Zion/daer uw volck vergaedert
Daer ſinghtmen/ Heer/u lof/
Daer 't u in diepen aendacht naedert
En leyt ſijn ſchulden of.
Gy luyſtert nae de ſtem der vroomen:
Daerom ſal yder een
K 2
Sich

*O*P Zion, daer uw volck vergaedert
Daer singhtmen, Heer, u lof,
Daer 't u in diepen aendacht naedert
En leyt sijn schulden of.
Gy luystert nae de stem der vroomen:
Daerom sal yder een

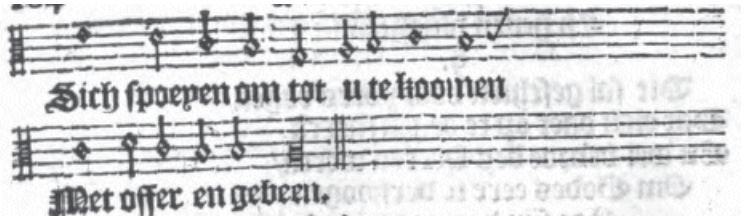

Sich spoeyen om tot u te koomen
Met offer en gebeen.

2 Wy hadden in voorleden stonden
Een slimmen gangh gegaen,
Maer gy versoende d'oude sonden
En naemt ons weder aen.
Wel dien, die gy hebt uytgelesen
En kiest uyt reyne min
By u te woonen, en te wesen
Een van u huysgesin.

3 Wy sullen ter gewijder Zaelen
Van uwen Tempel gaen,
Daer sal dijn volheyd nederdaelen
En ons van al versaen.
Ons bidden sult gy daer verhooren,
En uwe wonderdaen
Doen klincken in eens yders ooren
Dat sy door 't herte gaen.

4 Gy zijt de God van alle segen,
Op wien al watter leeft
Hoe dichte by, hoe ver gelegen,
Sijn oogh geslaegen heeft.
Gy vest de kliften en de duynen,
En heuvlen en 't geberght
Dat met onsicchelijcke kruynen
De hooge sterren terght.

5 Gy slecht de Zee, die op de wolcken

Haer schuym en gramschap spout:
Gy stilt het woeden van de volcken
En maeckt haer dulheyd koudt.
Als gy u tekens komt vertoonen
En maeckt uw macht bekent
Doet gy verschricken die daer woonen
Aen ’s werelds uyterst endt.

Pause.

6 Gy doet al om u goetheyd straelen
’t Sy dat de Son vertreckt
Of dat hy in de groene daelen
Den dauw des mergens leckt.
Wanneer de landen somers braecken
En haer de soete locht
Doet nae een soeten regen haecken,
Verleent gy groeysaem vocht.

7 De graege landman, nu aen’t saeyen,
Verwacht van uwe hand
Dat hy een zwaere schoof sal maeyen
Van sijn gehaevent land:
Gy onderhout met dauw en regen
(Gegeven op haer pas)
Den acker, die door uwen segen
Belooft een goed gewas.

8 Den oegst raeckt in: de wijn in kuypen,
Het kooren in den bergh;
Waer dat gy gaet, de boomen druypen
Van smout en enckel mergh;
De hey der heuvelen en klingen
Verneemt de vetheyd mee,

Waerom de blijde herders singen
En springen met haer vee.

9 De velden krielen van de schaepen
Gelaen met fijne wol,
Daer elck sijn voedsel weet te raepen
En eet sich dick en vol.
De tarw in't rijsen der valleyen
Heeft aeren groot en grof;
't Is alles bly; gebergt en weyen
Verkonden Godes lof.

Den Lxvj. Psalm.

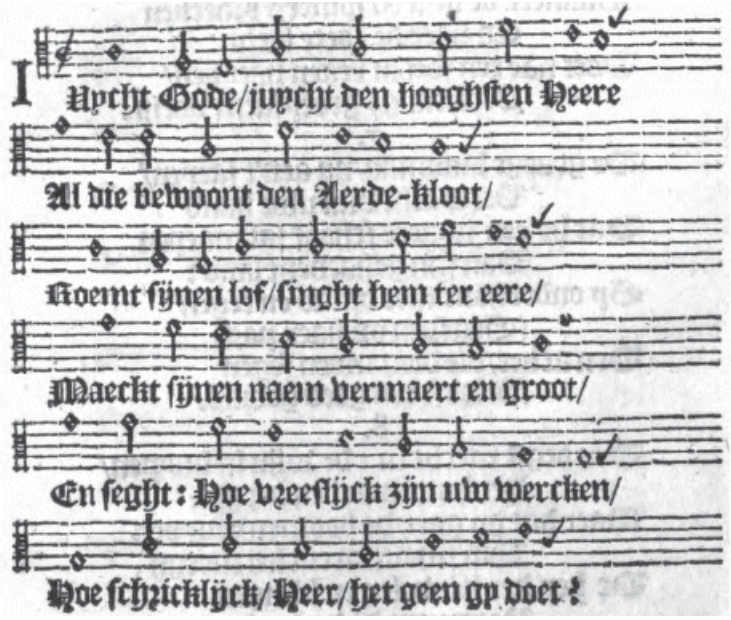
Uycht Gode/juycht den hooghſten Heere
Al die bewoont den Aerde-kloot/
Roemt ſijnen lof/ſinght hem ter eere/
Maeckt ſijnen naem vermaert en groot/
En ſeght: Hoe vreeſlijck zijn uw wercken/
Hoe ſchricklijck/Heer/het geen gy doet?

*I*Uycht Gode, juycht den hooghsten Heere
Al die bewoont den Aerde-kloot,
Roemt sijnen lof, singht hem ter eere,
Maeckt sijnen naem vermaert en groot,
En seght: Hoe vreeslijck zijn uw wercken,
Hoe schricklijck, Heer, het geen gy doet?
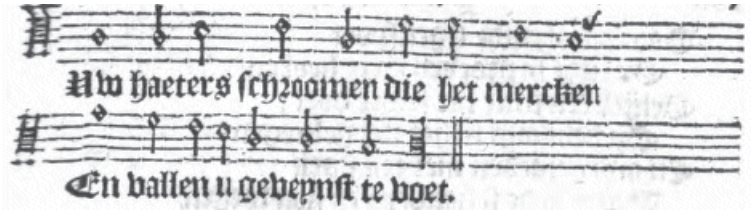
Uw haeters schroomen die het mercken
En vallen u geveynst te voet.

2 Dat sich de gantsche wereld buyge
Voor u geduchte Majesteyt
En haer' ootmoedigheyd getuyge
Tot uwen lof met sang bereyt;
Komt menschen-kindren met verwondren
En siet des Heeren daeden aen
Die al de wereld over-dondren
En vreesselijck in d'ooren slaen.

3 Hy heeft de Zee van een doen scheyden
En maeckte diepe meyren droogh
Om Israel daer door te leyden
Wanneer het uyt Egipten toogh:
In eeuwigheyd duyrt sijn vermoogen,
Sijn oogh houd op de Heydnen acht,
Dat sy haer niet te seer verhoogen
In heerschappy, in moed, in macht.

4 Gy volckren wilt den Heere prijsen:
Laet uwe stem ten Hemel gaen,
Wilt Gode danck en eer bewijsen,
Want hy heeft ons veel goeds gedaen:
Mijn vyand stond my nae het leven
Maer God heeft mijne siel gespaert,
En mijne voeten voor het sneven
En voor een zwaeren val bewaert.

5 Want, Heer, gy hebt my willen sleuren

Door allerhande tegenspoet
Om my te proeven en te keuren
Gelijck een smit het silver doet;
Gy hebt ons in het net gekregen,
En ons gelaeden met een pack
Dat ons de schouders in kon wegen,
Een pack, dat ons de lenden brack.

Pause.

6 Men heeft ons over 't lijf gereden,
Door waeter en door vier gejaeght,
Wy hebben alle kruys geleden
Tot dat gy't wederom versaeght
En bracht ons weer in vette daelen:
Dies sal ick my ten offer spoen
Om mijn beloften te betaelen,
En in uw huys mijn schuld voldoen.

7 Schuld, die ick met beklemde lippen
In mijn benaeutheyd heb gemaeckt
Doen ick in barningen en klippen
Door ellends onweer was geraeckt;
Dies sal ick danckbaer' offer-vieren
Van uw autaeren op doen gaen,
En rammen en gemeste stieren
Door Priesters hand voor u doen slaen.

8 Komt al die God met reyne monden
Belijdt en in sijn vreese leeft,
Ick sal u opentlijck verkonden
Wat goed hy my bewesen heeft:
Ick heb tot hem mijn stem verheven
Wanneer't my alles tegen liep,

En hy bewaerde my mijn leven
Doe ick aen hem om bystand riep.

9 Had ick tot quaed my laeten raeden,
Had God yet slims in my gespoort,
Of wasser onrecht in mijn daeden
De Heer en had my niet verhoort;
Nu heeft hy my niet afgewesen,
Nu had by hem mijn bidden klem
Dat door de wolcken heen geresen
Vond een genaedigh oor by hem.

10 Gelooft zy God in eeuwigheden
Die mijn gebedt niet heeft versmaedt
En die my van sijn goedigheden
So rijcklijck mede-deelen laet.

***

Die, als ick riep in mijn ellende,
Doe ick my vond in hoogen nood,
Sijn oogen van my niet en wende
En goedighlijck sijn hulpe bood.

Den Lxvij. Psalm.

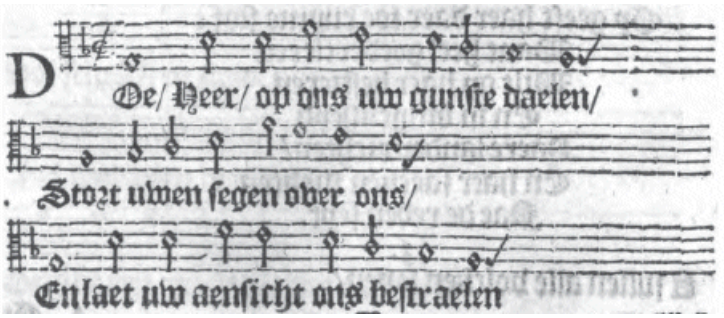

*D*Oe, Heer, op ons uw gunste daelen,
Stort uwen segen over ons,
En laet uw aensicht ons bestraelen
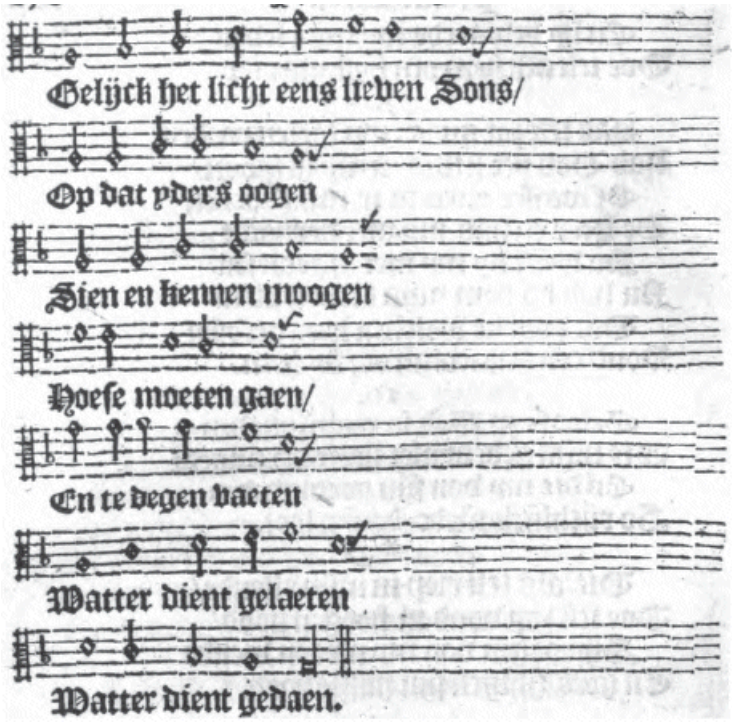
Gelijck het licht eens lieven Sons,
Op dat yders oogen
Sien en kennen moogen
Hoese moeten gaen,
En te degen vaeten
Watter dient gelaeten
Watter dient gedaen.

2 U sullen alle volckren prijsen
En bersten uyt tot uwen lof,
Een vreughd sal in haer herten rijsen,
Gy geeft haer daer toe ruyme stof:
Want heel goedertieren
Wilt gy haer bestieren
En in billijckheyd
Haere landen richten,
En haer saecken slichten
Nae de reden seyt.

3 U sullen alle volcken loven,

Gy toont uw goedheyd onder haer,
Den acker geeft gelaede schooven,
Van Kooren splijt de volle aer;
Gy sijt die dijn segen
Als een dichten regen
Over d'aerde geeft,
Dies moet elck u vreesen
En gy sijn gepresen
Van al watter leeft.

Den Lxviij. Psalm.
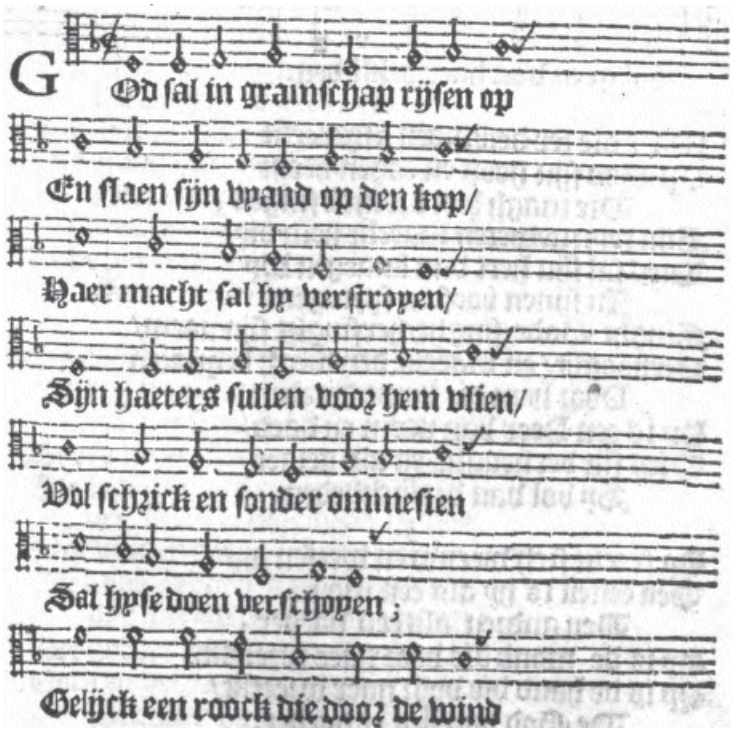
God sal in gramschap rijsen op
En slaen sijn vyand op den kop/
Haer macht sal hy verstroyen/
Sijn haeters sullen voor hem vlien/
Vol schrick en sonder ommesien
Sal hyse doen verschoyen;
Gelijck een roock die door de wind

*G*Od sal in gramschap rijsen op
En slaen sijn vyand op den kop,
Haer macht sal hy verstroyen,
Sijn haeters sullen voor hem vlien,
Vol schrick en sonder ommesien
Sal hyse doen verschoyen;
Gelijck een roock die door de wind

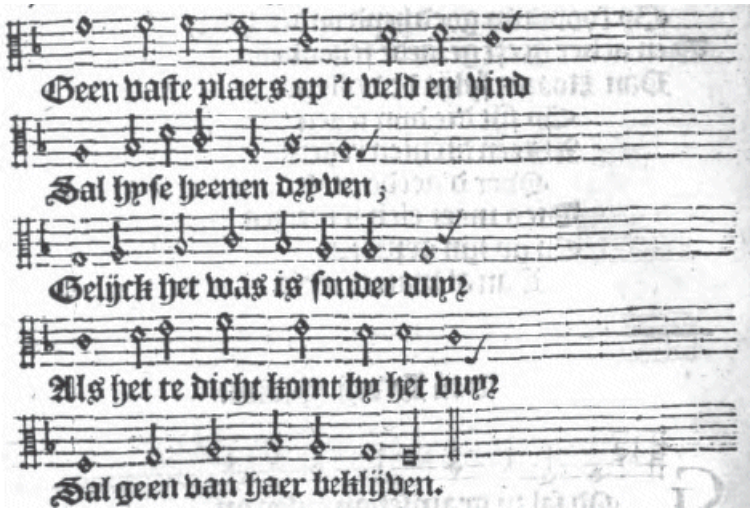
Geen vaste plaets op 't veld en vind
Sal hyse heenen dryven;
Gelijck het was is sonder duyr
Als het te dicht komt by het vuyr
Sal geen van haer beklijven.

Geen vaste plaets op 't veld en vind
Sal hyse heenen dryven;
Gelijck het was is sonder duyr
Als het te dicht komt by het vuyr
Sal geen van haer beklijven.

2 Maer die ter deughden afgerecht
Op God sijn hoop en oogen hecht
Die magh wel vrolijck singen;
Sijn reyn geweten maeckt hem bly,
Dies sal sijn hert van knaegen vry
In sijnen boesem springen.
Singht Gode, singht, hersinght sijn naem,
Verhooght, en maeckt den wegh bequaem
Voor hem die komt gereden;
Hy is een Heer van naem en daed,
Dies sijt verheught, en uw gelaet
Sy vol van vrolijckheden.

3 Hy treckt sich weeuw en weesen an,
Den eenen is hy als een man
Den andren als een vaeder;
Hy is de mond die voor haer spreeckt,
Hy is de hand die voor haer wreeckt,
De God van bey te gaeder.

Die sijn versturven huys beschreyd,
Bevrijd hy weer van eensaemheyd,
En slaeckt uyt band en boeyen
Den vroomen, die gevangen sat
En voert de muyters nae een gat
Daer niet als distels groeyen.

j. Pause.

4 O God, doe gy voor henen toogt
Om door het land, daer't altijd droogt,
Dijn volcke te geleyden,
Doe dreunde d'aerde datse reet,
Den Hemel droop van 't bange sweet,
De bergen op der heyden
Iae Sina wierd als opgelicht
En schudde voor uw aengesicht
Met daverende toppen.
Dit deed gy, groote Iacobs-Godt,
Die op u erfdeel, op uw lot,
Sond wilde waeter droppen;

5 Gy gaeft een vet en groeysaem nat
Daer Israel ter neder sat
En liet hem 't land bewoonen;
Soo helpt gy wederom te recht
Die tegen kruys en armoe vecht,
En komt u goedheyd toonen.
Wat wasser doe een rijcke stoff
Die uwer grooter daeden loff
De wereld door dee draeven!
Der goeder maeren wasser veel,
Oock en gebracker tongh noch keel
Die daer van kennis gaeven.

6 De Koningen, wel eer geducht,
Die mosten heen, en op de vlucht,
’t En was geen tijd van blijven;
De swacke plunderden het land,
De roof en buyt viel in de hand
Van waepen-loose wijven.
O Israel, al waert oock, dat
Gy onder asch en steenen sat
Bestooven en ontluystert,
Al waert gy zwert van roock en roet
Door suckelen en tegenspoet,
Al was uw glans verduystert:

7 Soo sult gy nochtans blincken, als
De veertjes van een duyve-hals
Die in de Son ons schijnen
Te sijn van silver en van goud
Gemenght met oostersch Ameroud
En gloeyende robijnen.
Doe God met sijne stercke hand
De Vorsten sloegh, en al haer land
Gaf aen den Isralijten,
Dee Sion haer soo suyver op
Dat sy de sneeuw op Salmons top
Haer witheyd kon verwijten.

ij. Pause.

8 ’t Geberght van Basan, dat de locht
Bereyckt met menigh bult en bocht
Is schoon om aen te kijcken:
Maer, bergen hoogh, waer pocht gy op?
Hier geld geen kruyn, of spits, of top,

't Moet al voor Sion strijcken.
Dit is, dit is de bergh, daer God
Sijn lust in had, en dien hy tot
Sijn hof heeft uytgelesen,
Oock heeft de Heere vast geseyt
Dat hy tot in der eeuwigheyd
Daer metter woon sal wesen.

9 Daer is geen eynd noch tellen aen
Van die tot sijnen dienste staen:
Sijn Engelen en knechten
Sijn waegenen en ruytery
Met duysenden op Sinay
Sijn veerdigh om te vechten.
Gy, Heere, stijght ten Hemel op
En grijpt den Kercker by de krop
En voert hem selfs gevangen;
Gy stort uw gaeven op den mensch
En doet hem menighmael nae wensch
Wat dat hy eyscht ontfangen.

10 Noch wijder gaet gy, Heer, en doet
Oock den weerspannelingen goet
Op dat sy by u woonen;
Gelooft sy God, die ons versaed
En door soo menigh milde daed
Sijn liefd' aen ons komt toonen.
Hy is de God, die ons behoedt
En redt uyt alle tegenspoed
Wat datter oock mach rijsen:
Die ons verlost uyt alle nood
En selfs voor de gewisse dood
Een uytkomst weet te wijsen.

iij. Pause.

11 Hy sal den kop in stucken slaen
En ’t bloedigh scheermes laeten gaen
Door de verwoede locken
Der gener, die tot quaed gewend,
In haere sonden sonder end
’t Halsterrigh hert verstocken.
Ick sal, sprack God, mijn volck tot spijt
Van Og en van den Ammorrijt
Gaen voeren door haer landen
Ick snee het roode meyr in twee,
Ick maeckten wegen door de zee,
En waeteren tot stranden.

12 Ick sal u vyanden verslaen
Op dat ghy door het bloed moocht gaen
Gespoogen uyt haer wonden,
Dat het voor u een voet-bad sy,
En dienen magh voor leckerny
Den tongen uwer honden:
De daed was even als de reen,
Dies raeckte jongh en oudt te been
Nae Godes heylge wooningh,
Met sangh, met spel, met bom en trom,
De groote vreughd liet niemand stom,
Men riep, o God, o Kooningh:

13 God is een Heer, voor wien het al
Sich buygen moet: wie kan of sal
Hem eer nae waerde singen?
Looft sijnen naem, o Israel
Met soet gesangh en snaeren-spel
In uw vergaederingen:

Dat koomen die van Benjamijn:
Hoewel sy van de minste zijn
Noch sagh men haer vergrooten;
Dat sich de Vorsten voegen by
Uyt Iudaes stam, uyt Naphtali,
Uyt Zebulon gesprooten:

iiij. Pause.

14 De kracht komt van des Heeren hand
Waer door de vyand raeckt in't sand;
O God, wilt ons verstercken:
Dat gy gebied kom', voert dat uyt,
Kroont met een loffelijck besluyt
Dat gy aen ons wilt wercken;
Dat doch u segen nederkom
Uyt dijn verheven heylighdom
En dael' op Salems daecken;
Dat oock de volckeren des lands
En Kooningen met tullebands
U met geschencken naecken;

15 Breeckt boogh en 't doodelijcke riet,
Maeckt oversten en volck te niet,
Verstroyt den hoop der stieren
Die huld met silver koomen doen
En in het hert den oorlogh voen
En rechten bloed-banieren,
Uyt het Egyptische gewest,
Alwaer de Nijl den acker mest,
Oock uyt de Moore-landen
Sal koomen menigh machtigh Heer,
En doen aen God den Offer-eer
Met opgeheven handen.

16 Gy Koninckrijcken singht den Heer,
Singt Gode lof, en geeft hem eer
Die boven ons geseten
Van ouds de Hemelen beschrijdt,
Wiens stem de bergen neder smijt
Wiens sterckt', is niet te meeten.
In Israel daer blijckt sijn macht:
De lucht getuyght van sijne kracht,
En uyt de hooge wolcken
Laet hy sich hooren altemet
Dat steden werden neer geplet
Tot schrick en schroom der volcken.

17 God doet sich vreesen over al,
En kaetst de wereld als een bal
Uyt sijne heyligdommen;
De kracht en sterckte komt van hem,
Hy geeft in arm' en handen klem:
Elck will' sijn lof uytbrommen.

***

Hy is de God van Israel:
Geweldenaers, hoe hard en fel,
Die bracht hy om het leven,
En voerde met de stercke hand
Sijn volck uyt het Egypten-land:
Hem zy de eer gegeven.

Den Lxix. Psalm.

*V*Erlost my, Heer, ick ben in grooten nood,

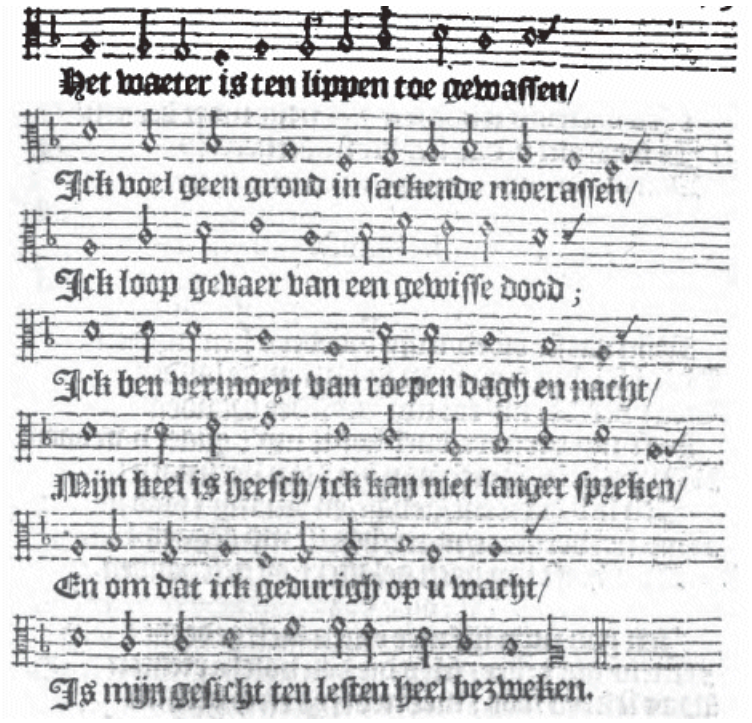
Het waeter is ten lippen toe gewassen/
Ick voel geen grond in sackende moerassen/
Ick loop gevaer van een gewisse dood;
Ick ben vermoeyt van roepen dagh en nacht/
Mijn keel is heesch/ick kan niet langer spreken/
En om dat ick gedurigh op u wacht/
Is mijn gesicht ten lesten heel bezweken.

Het waeter is ten lippen toe gewassen,
Ick voel geen grond in sackende moerassen,
Ick loop gevaer van een gewisse dood;
Ick ben vermoeyt van roepen dagh en nacht,
Mijn keel is heesch, ick kan niet langer spreken,
En om dat ick gedurigh op u wacht,
Is mijn gesicht ten lesten heel bezweken.

2 ’t Getal is groot van die, die sonder reen
Uyt bittren haet my soecken neer te vellen:
Eer souwmen ’t hayr van mijnen hoofde tellen
Als al den hoop waer van ick werd bestreen;
Sy eysschen ’t geen ick noyt van haer genoot,
’t Geen ick noyt nam dat moet ick wedergeven,
Doch, Heer, voor u is alles naeckt en bloot,
Gy weet mijn doen en kent mijn heele leven.

3 Geheng doch niet, o God van Israel,
Dat yemand hier van die, die op u wachten

En uwe wet wel soecken te betrachten,
Om mijnent wil sich immer schaem of quel:
Dat doch mijn schand haer tot geen schand gedy:
't Is doch om u dat ick 't gesicht moet decken,
't Is doch om u, dat ick versmaetheyd ly
Van die, die my verguygen en begecken.

j. Pause.

4 Mijn naeste bloed, mijn broeders sien my aen
Als of ick was een man uyt vreemde landen;
Den yver, die my tot uw huys dee branden
Heeft my verteert, daer komt my't quaet van daen;
My raeckt de smaed van die die u versmaen,
Ick heb geweent, gevast, en om mijn sonden
Mijn siel verneert, maer, hoe ist my gegaen?
Men heeft my noch gelastert en geschonden.

5 Ick had mijn lijf met eenen sack gedeckt:
Men loegher mee; selfs die den volcke richten
Was ick een spot; met liedtjes en gedichten
Van dronckerts wierd ick by de wijn begeckt:
Maer niet te min tot u is mijn gebed,
Als't u behaeght so wilt mijn stem verhooren,
Mijn hoop is staegh op uwe gunst geset;
Die u betrout gaet nimmermeer verlooren.

6 Treckt my om hoogh en help my uyt het slijck
Dat ick niet smoor' in dese modder-poelen,
Doet my uw hulp in mijnen nood gevoelen
Eer dat ick sinck en t'eenemael bezwijck;
Lijd niet dat my het waeter overscholp,
Noch dat mijn hooft de stroomen overloopen,
Of dat het graf met aerde my bestolp

Dat ick sie staen met graege kaecken open.

7 Verhoor my, Heer, want gy zijt goed van aerd,
Vol van genaed' en van bermhertigheden,
Neem gunstigh aen mijn klachten en gebeden;
Onschuldigheyd is medelijdens waerd;
Keer niet den rugh dijn armen dienaer toe,
Wilt van uw knecht dijn aengesicht niet wenden,
Want my is bangh, ick ben heel mat en moe,
Haest u tot my en wilt mijn lijden enden.

ij. Pause.

8 Koom naeder, Heer, en voeg' u dicht by my,
Verlost mijn ziel van die die my benaeuwen,
Bevrijdse van mijns vyands open klaeuwen
Op dat hy sich niet in sijn vanghst verbly.
Gy weet en kent de smaedheyd die ick ly,
Hoe dat ick word gelastert en beloogen,
Gy siet het doen van mijne weerparty,
Mijn schand en schaemt sijn altijds voor u oogen.

9 Versmaetheyd ist die my het herte breeckt,
Mijn siel is zwack, mijn geest en kracht verloomen,
Ick wachte troost, maer hebse niet vernoomen,
Daer 's niemand die van medelijden spreeckt;
In tegendeel, Sy hebben gal gedaen
In mijne spijs die sy my t'eeten gaeven,
En als ick wou mijn droogen dorst verslaen
So quampmen my met suyren edick laeven.

10 Dat haren disch, haer dranck, haer leckerny,
En al wat kan met lieffelijcke smaecken
De tongh en buyck op 't alderhooghst vermaecken,

Haer tot een net en loosen valstrick sy;
Verblindt haer oogh, verduystert haer gesicht,
Wilt haer verstand een nevel oversenden,
Breeckt haren arm, ontzenuwt haer gewricht
En geefts' een krack en zwackheyd in haer lenden.

iij. Pause.

11 Grijpt haer in't heetst van uwe gramschap aen,
Brengt over haer een vloed van ongenaede,
Stort uwen toorn op haer en haeren zaede,
Doet haer Palleys' en hutten ledigh staen,
Om dat sy met een vuylen laster-mondt
Vervolgen die, die van u sijn geslaegen;
De pijn en smert van die gy hebt verwondt
Dient voor een praet in haere drinck-gelaegen.

12 Klamp sond op sond, en d'een op d'ander schuld:
Noyt moeten sy van uwe goedheyd smaecken,
Noyt haeren naem in't boeck des levens raecken:
Noyt moet hy daer by vroomen sijn geduldt.
Ay my, o God! ick ben in angst en noodt,
Doch op een rots sult ghy my veyligh stellen,
Dies sal ick u met lofsangh maecken groot
En uwe deught met danckbaerheyd vertellen.

13 Dat sal voor u doen opgaen soeter lucht
Als't offer-vet der jonge hooren-beesten;
Dat sal de goên verblijden, en de geesten
Doen vroolijck zijn en zwellen van genught
Der gener, die sachtmoedigh sijn van hert
En die den Heer hier soecken met verlangen,
Want hy verhoort als hy gebeden werd
En luystert nae de stem van sijn gevangen.

14 Dat al wat leeft hem loof met volle krop,
In hemelen, in aerde, zee en stroomen:
Van sijne hand sal Syons welvaert koomen;
Hy sal de Steên van Iuda bouwen op
Ter vaster woonst en ??selijck besit
Van Israel, van sijn verkooren knechten,
Dien Godes vrees is een geduyrich wit
En die in nood aen hem haer ancker hechten.

Den Lxx. Psalm.

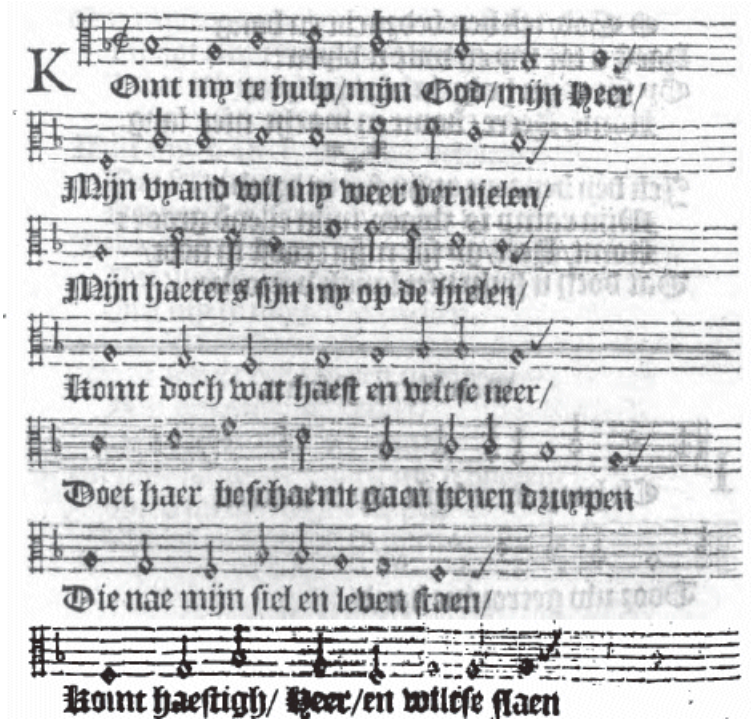
Komt my te hulp/mijn God/mijn Heer/
Mijn vyand wil my weer vernielen/
Mijn haeters sijn my op de hielen/
Komt doch wat haest en veltse neer/
Doet haer beschaemt gaen henen druypen
Die nae mijn siel en leven staen/
Komt haestigh/ Heer/en wiltse slaen

*K*Omt my te hulp, mijn God, mijn Heer,
Mijn vyand wil my weer vernielen,
Mijn haeters sijn my op de hielen,
Komt doch wat haest en veltse neer,
Doet haer beschaemt gaen henen druypen
Die nae mijn siel en leven staen,
Komt haestigh, Heer, en wiltse slaen

Die hijgen om mijn bloed te suypen.

2 Och, luystert doch na mijn gebed,
Drijft haer te rugh' en wiltse straffen
Die my verguygen en verbaffen
En roepen, ha, hy is in't net;
Maer bly en vrolijck moet' hy wesen
Die u bemint voor alle dingh:
Dat die u soeckt met vreugde sing,
Groot sy de Heer en hoogh gepresen.

3 O God, ick ben bedruckt en bang
Haest u tot my en wilt u vlyen:
Gy sijt mijn hulp in al mijn lyen,
Komt, Heere, komt en wacht niet lang.

***

Ick ben benaeut, mijn siel is droeve,
Mijn ramp is zwaer, mijn ellend groot:
Komt, Heer, gy sijt mijn troost in noot,
Dat doch u hulp niet langh vertoeve.

Den Lxxj. Psalm.
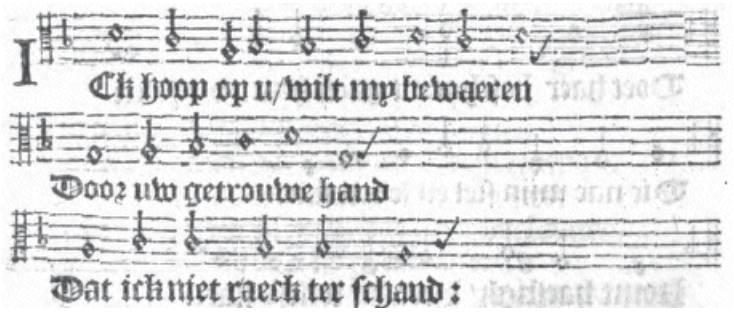
*I*Ck hoop op u, wilt my bewaeren
Door uw getrouwe hand
Dat ick niet raeck ter schand:
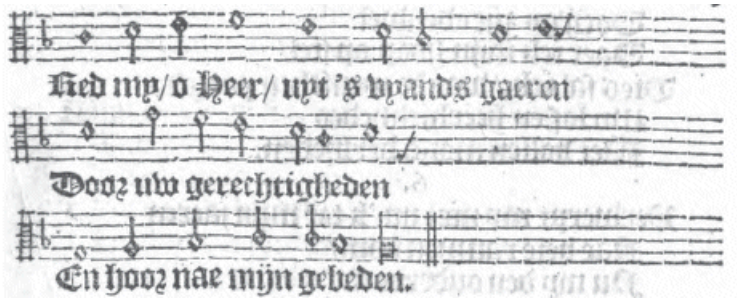
Red my, o Heer, uyt 's vyands gaeren
Door uw gerechtigheden
En hoor nae mijn gebeden.

2 Wilt my een stercke rotze wesen
Die my een burgh verstreck,
Waer op ick my vertreck
Om mijnen vyand niet te vreesen:
Gy sijt mijn wal, mijn muyren
Daer ick kan veyligh duyren.

3 Wilt my, o Heer, voor die behoeden
Die schelmsch en goddeloos
Verkeert en trots en boos
Bedrogh en list in't herte voeden:
Die niet als quaed bedencken
Om my te mogen krencken.

4 Want zedert dat ick ben gebooren
Sijt gy mijn toeverlaet,
Geen tijd so suyr, so quaed,
Of uwe hand die quam my schooren,
Dies sal uyt mijne lippen
Uw lof geduyrigh slippen.

j. Pause.

5 Ick scheen wat vreemts in veler oogen,

Doch gy zijt evenwel
Daer ick mijn hoop op stel,
Dies sal ick, wat de menschen poogen,
Uw lof en heerlijckheden
Met vollen mond verbreden.

6 Verwerpt my niet nu ’k tot mijn jaeren
Nae vele rampen kom,
Nu my den ouderdom
Het hooft besneeut met witte haeren,
En nu de hooge daegen
Mijn lijf en leen vertraegen.

7 Wilt my, o Heer, nu niet verlaeten,
Want mijne weerparty
Gezwooren tegens my
In ’t heymelijck te saemen praeten,
En die mijn siel belaegen
Die hebben raed geslaegen.

8 God, seggen sy, laet hem in schanden,
Dies grijpt hem vrylijck aen,
Hy kan u niet ontgaen,
Daer is voor hem geen hulp op handen.
Komt, Heer, en wilt niet wachten
En wilt mijn saeck betrachten

9 Bedeckt der goddeloosen wangen
Met schaemt en schandig rood
Die haecken nae mijn dood
En nae mijn ondergangh verlangen:
Maer ick sal op u passen
En uwen lof doen wassen.

ij. Pause.

10 Mijn mont sal steets het goed verhaelen
Dat gy aen my bewijst,
't Sy dat de Sonne rijst
't Sy dat hy weder is aen't daelen,
Hoewel het sonder end is
En my 't getal ontkend is.

11 Ick sal met sterrende gedachten
My heffen op, en treen
In uwe mogentheen'
En peylen die met al mijn krachten,
En die voor elck ontdecken
So ver mijn macht kan strecken.

12 O God, gy hebt my onderwesen
Van mijne kindsheyd aen
En uwe wonderdaen
Heb ick verbreydt en hoogh gepresen:
Dies wilt my niet begeven
Op't krimpen van mijn leven,

13 Tot ick aen desen volcke grondigh
En aen haer nae-geslacht
Uw sterckt', uw arm, uw macht
En uw gerechtigheyd verkondigh;
Gy gaet het al te boven,
Wie kan u waerdigh loven?

iij. Pause.

14 Wie is by u te vergelijcken?

Gy, die my proeven liet
Benaeutheyd en verdriet
In't midden van gevelde pijcken,
Hebt my een ander leven
Weer op een nieu gegeven.

15 Gy die my deed ter aerde daelen
Sult my doen rijsen op
En voeren weer ten top
Van waer mijn glans op nieuws sal straelen;
Gy sult my nae mijn lijden
Vertroosten en verblijden.

16 Op harp en wel-getoonde luyten
Met sangh en vrolijck spel,
O Heylg' in Israel,
Sal ick uw lof voor yder uyten,
Met cimbalen en snaeren
Sal ick uw roem verklaeren.

17 Mijn hert sal in mijn boesem springen,
Mijn geest, in u verheught,
Sal huppelen van vreughd,
Mijn keel sal u met Psalmen singen,
Want doen 't my't leven gelde
Waert gy't die my herstelde.

18 Mijn mond is ree, mijn tong ontbonden,
Dat uw gerechtigheyd
Door haer sy wijd verbreyd;
Mijn vyand druypt en is geschonden,
Sy staen met roode wangen
Die nae mijn dood verlangen.

Den Lxxij. Psalm.

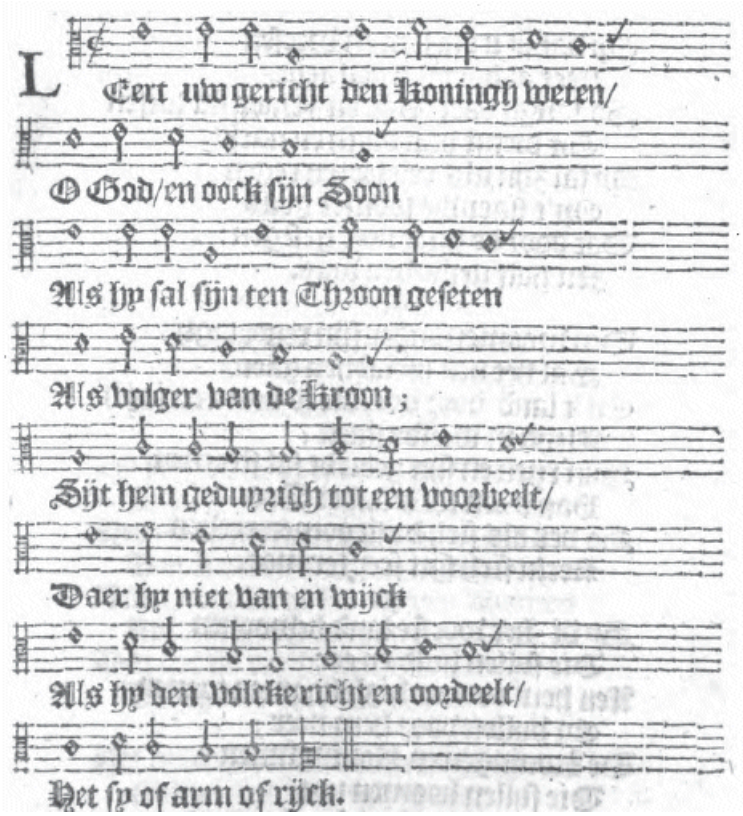
LEert uw gericht den Koningh weten/
O God/en oock sijn Soon
Als hy sal sijn ten Throon geseten
Als volger van de Kroon;
Sijt hem geduyrigh tot een voorbeelt/
Daer hy niet van en wijck
Als hy den volcke richt en oordeelt/
Het sy of arm of rijck.

*L*Eert uw gericht den Koningh weten,
O God, en oock sijn Soon
Als hy sal sijn ten Throon geseten
Als volger van de Kroon;
Sijt hem geduyrigh tot een voorbeelt,
Daer hy niet van en wijck
Als hy den volcke richt en oordeelt,
Het sy of arm of rijck.

2 So sal een yder recht geschieden,
Waer door de Vrede sal
Sich breyden over land en lieden
Tot vreughd van bergh en dal.
Hy sal den armen die hier bucken
Sich ernstlijck trecken aen,

En die d'onnooselen verdrucken
Met scherpe roeden slaen.

3 Op dat sy u ontsien en vreesen
Met al haer naegeslacht
So langh daer Son en Maen sal wesen
Tot dienst van dagh en nacht.
Hy sal zijn als een soeten regen
Op't flaeuwe soomer gras
Dat door de hitte neer gesegen
Nu half gestorven was.

4 Den vroomen onder sijn regeringh
Sal het nae wenschen gaen,
En 't land door overvloed van neeringh
Altijd in weelde staen;
Sijn rijck en sijn gebiedt sal strecken
Van d'een tot d'ander Zee,
So ver als sich de stroomen recken
Reckt sich sijn scepter mee.

5 Sy die het woeste land bewoonen
Die sullen huld en eer
Aen hem ootmoedigh koomen toonen
En vallen voor hem neer;
De Koningen en Koninginnen
Die sullen koomen uyt
En giften en geschencken bringen
Van't Oost en 't laeuwe Zuydt.

Pause.

6 De Princen sullen sich verneeren
En met gebooge knien

Sal't heydendom hem koomen eeren
En sich aen hem gebien;
Hy sal hem troosten en beschermen
Die om sijn bystand smeeckt,
En sich des armen mans erbermen
Dien hulp in nood ontbreeckt.

7 De vroome, die hy siet verstooten,
Verschoven en vertreen
Door list en overlast der Grooten,
Die helpt hy weer te been;
Hy wilse redden en bevrijden,
Haer onschuld schat hy hoogh
En't bloed van die hier t'onrecht lijden
Is dierbaer in sijn oogh.

8 Hy sal op't alderheerlijckst leven,
Van Seba krijght hy goudt,
Het volck sal hem haer zegen geven
Dat handen voor hem vouwt;
Van het gebergt sal kooren koomen
Uyt maer een hand vol graen
Dat het sal ruyschen als de boomen
Die op den Liban staen.

9 Het volck sal meerderen en groeyen
Gelijck het weeligh gras,
En haere steden sullen bloeyen
Daer winst noch welvaert was;
Sijn naem sal eeuwigh blijven leven
En gaen van kind tot kind,
So langh de Son den dagh sal geven,
Soo langh men menschen vind.

10 In hem sal't al gesegent wesen,

En hy van 't Heydendoem
Door alle landen hoogh gepresen,
Dat tot des Heeren roem
Met luyder keelen uyt sal krijten
Geperst van haer gemoed,
Het is de God der Isralijten
Alleen die wondren doet.

11 Gelooft zy hy, sijn eer verheven:
Sijn' hooge Majesteyt
Van al die op der aerde leven
Sy lof in eeuwigheyd.

***

Groot sy sijn naem in alle landen:
Sijn lof en eer bekent
Tot daer het aerdrijck aen de stranden
Sich selven siet geendt.

Den Lxxiij. Psalm.
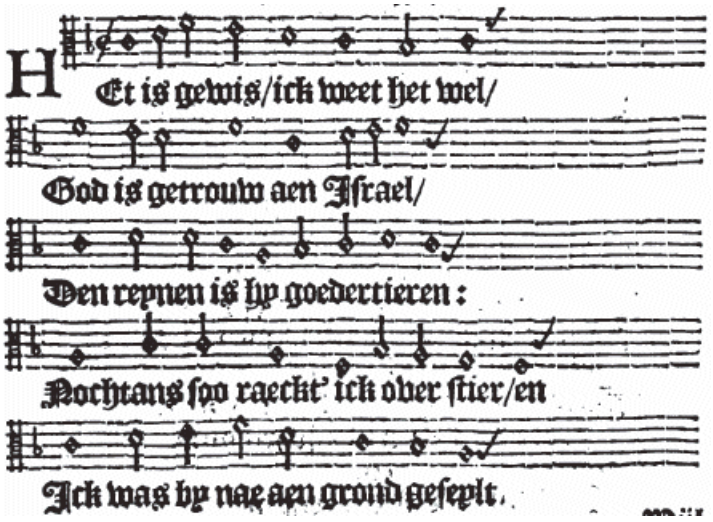
HEt is gewis/ick weet het wel/
God is getrouw aen Iſrael/
Den reynen is hy goedertieren:
Nochtans ſoo raeckt' ick over ſtier/en
Ick was hy nae aen grond geſeylt.

*H*Et is gewis, ick weet het wel,
God is getrouw aen Israel,
Den reynen is hy goedertieren:
Nochtans soo raeckt' ick over stier, en
Ick was by nae aen grond geseylt
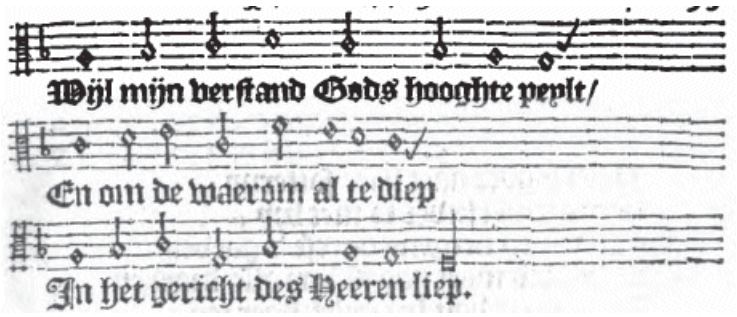
Wijl mijn verstand Gods hooghte peylt,
En om de waerom al te diep
In het gericht des Heeren liep.

2 Ick merckte met een nijdigh oogh
Hoe het geluck sich gunstigh boogh
Tot nut en vreughde der verdwaesden,
Hoe hier de goddeloose graesden;
Ick sagh den loop haers levens aen,
’t Was altijds op een effen baen,
Geen pijn noch quael tot aen haer dood;
Haer krachten frisch en even groot.

3 Dus sprack ich uyt een zwack gemoet:
’t Gaet desen niet als’t andren doet:
Wat tegenspoedt, wat wee, wat plaegen,
Wat rampen hebben sy te draegen?
Daerom zwelt haer den boesem op
En in haer opgeblaese krop
Is wind van nortse hovaerdy:
In ’t hert geweldt en tyranny.

4 Haer oogen puylen uyt van vet,
Daer ’s niet dat haere weelde let,
Iae het geluck, dat sy verwachten,
Stijgt selver boven haer gedachten.
Den armen stroopen sy de huydt,
Iae suygen’t mergh ter schoncken uyt:
De goede wert van haer verdruckt,

Geknilt, geknevelt en gepluckt.

j. Pause.

5 Noch wijder gaet haer sotterny;
Den Hemel selver is niet vry;
Sy quaemen nergens daerse ’t gaeven,
Haer woord moet hoogst van alle draeven.
Daerom so valt het volck haer toe
Des gullen waeters eenmael moe,
Dat haer so ruym geschoncken wert,
En spreeckt met een vertwijfelt hert:

6 Souw God sich oock wel trecken aen
Hoe dat op aerd de dingen gaen,
En die ten Hemel is geseten
Sou die oock van de menschen weten?
Dit volck past immers op geen God
En vreest noch hem, noch sijn gebod,
Nochtans so sijnse wel gerust
En hebben wat haer hertje lust:

7 Waer toe so neem ick dan de pijn
Om suyver en om reyn te sijn?
Waer toe in onschuld my gewassen?
Waer toe getreurt in sack en assen?
Dewijl ick doch van dat het daeght
Met alle rampen werd geplaeght
En alle mergen in mijn huys
Sie nieuwe straf en ander kruys?

8 Ick was by nae al mee verleyt,
Doch trad te rugh, en heb geseyt
Sal ick dan trouweloos verdoemen

Al die sich Godes kindren noemen?
Maer als ick noch by mijn vernuft
De waerom socht, bleef ick versuft:
Die steylte was my al te hoogh
En buyten reyck van ’s menschen oogh:

9 Tot dat ick gingh my selven af
En my ten heylighdom begaf
Om uyt des Heeren woord te spooren
Wat eynd’ den boosen was beschooren.
Daer sagh ick, Heer, wel klaer, hoe dat
Sy van u sijn gestelt op’t gladt,
Hoe los sy staen, hoe op een kort
Gy haer in’t slijck ter neder stort.

ij. Pause.

10 Hoe schielijck, als u gramschap blaeckt
Sijn sy verwoest en wegh geraeckt!
Gy veltse door een enckel schricken
En doets’ in volle weelden sticken.
Het gaet met haer, als met een beeldt
Dat ’s nachts in ’s menschen sinnen speelt
Wanneer hy slaept, en henen raeckt
So haest hy van sijn droom ontwaeckt.

11 Doe my den boesem zwol van spijt,
Doen ick geprickt wierd van de nijdt
Die my een doorn was in mijn nieren,
Was ick voor u, gelijck de dieren,
Onwetend, dom en sonder ree,
Gelijck het onverstandigh vee,
Dat sonder kennis henen vaert
En volght de drift van haeren aert.

12 Maer naemaels, beter onderrecht,
Heb ick my vast aen u gehecht
En ben by u gestaegh gebleven:
Gy hebt my uwe hand gegeven
En my wel trouwelijck gevat;
Gy sult my leyden op het padt
Door uwen raed, en voeren op
Den alder-hooghsten eeren-top.

13 Wie isser in den Hemel dan
Als gy, daer ick op bouwen kan?
En wat is, nevens u, beneden
Waer aen mijn lust sich kan besteden?
Als al de wereld van my wijckt,
Wanneer mijn vleesch en hert bezwijckt,
Sijt gy, o alderhooghste Godt,
Mijn heyl, mijn rotz, mijn deel, mijn lot.

14 Die sich te wijd van u begeeft
Wat is het eynde dat hy heeft?
Wat is het dat hem staet te wachten?
Gy roept hem uyt, en sijn geslachten.
Wat my belanght, het is my goed
Te wesen onder uw behoed:
Op u sal ick betrouwen, Heer,
U sal ick roemen meer en meer.

Den Lxxiiij. Psalm.

*W*Aerom, o God, syt gy op ons verstoort?

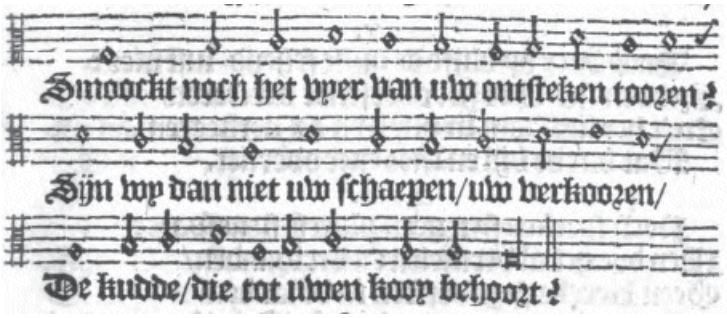
Smoockt noch het vyer van uw ontsteken tooren?
Sijn wy dan niet uw schaepen/uw verkooren/
De kudde/die tot uwen kooy behoort?

Smoockt noch het vyer van uw ontsteken tooren?
Sijn wy dan niet uw schaepen, uw verkooren,
De kudde, die tot uwen kooy behoort?

2 Gedenckt des volx so hoogh by u geschat,
Dat gy van oudts hebt selver willen werven
Tot uw gemeent, tot uytgelesen erven;
Denckt aen dijn bergh en eertijdts lieve Stadt.

3 Spoeyt u, o God, ten hoogen hemel af:
Uw vyand heeft het heylighdom geschonden;
Aen sijn verderf sy maet noch eynd gevonden,
Verheft uw hand tot sijn verdiende straf.

4 Uw vyand brult als een verwoede stier
In’t midden daer uw volck te saem vergaedert;
Daer u gemeent de heylge bond-kist naedert
Heeft hy gerecht sijn bloedige banier.

5 Elck woedt en woelt met yver en geweldt,
Men hackt, men kapt, en yder is aen’t houwen,
Men schend, men kerft uw heylige gebouwen
Gelijck men’t hout met felle bylen velt.

6 Dat werck, so fraey gebeytelt en gesneen,
Waer in men sagh de kunst so aerdigh spelen,
Leyt neer gestort door haemers en houwelen,
Veracht, verschopt, en met de voet vertreen.

7 Doch daer by blijft de dulle schend-lust niet:
Sy doen het vyer het overschot verteeren,
En ’t heylighdom in puyn en as verkeeren
Wat dat de bijl en moocker overliet.

8 Noch spreken sy: geen plaetse sy gespaert,
Men doe het al vernielen en verbranden,
Geen Kercke sy gevonden in de landen
Daer uw gemeent ten dienste Gods vergaert.

j. Pause.

9 Wy sien niet meer ons teykens so men plagh’:
Niet een Propheet is by ons meer te vinden;
Geen heyligh man, die aen ons weet t’ontwinden
Hoe langh dat noch u gramschap blaecken magh.

10 Hoe langh, o Heer, sal duyren dese smaedt?
Sult gy, o God, in eeuwigheden lyen
Den schimp en hoon van uwe weerpartyen?
Wanneer is’t eynd van haere laster-praet?

11 Waerom treckt gy uw handen van ons af?
O Heere, laets’ uyt uwen boesem raecken
En ons met hulp, en troost, en bystand naecken,
Gereedt en heet ter goddeloosen straf.

12 Gy sijt, o God, die in voorleden tijdt
Mijn Koningh waert, mijn redder, mijn beschutter,
Mijn stercke suyl, mijn steun, mijn onderstutter;
Gy hebt my steeds in alle noodt bevrijt.

13 Gy hebt de Zee doen scheuren door uw woord:
Gy braeckt aldaer de koppen van de Draecken,
En daer u volck quam droogs voets door te raecken
Daer sijn sy in het holle Meer versmoort.

14 Den Pharäo, de Vorsten van sijn landt,
Sijn' Oversten, gegeten van de Visschen,
Deed gy tot spijs den volckeren op disschen
Aen d'oever van het dorre woeste land.

15 Uyt steen en rotz gaeft gy een waeter-bron,
En, was't van noo, gy deed de stroomen droogen;
De dagh, de nacht sijn, Heer, door uw vermoogen:
Van u is't licht van Sterren, Maen, en Son.

ij. Pause.

16 Van u is d'aerd gedeylt in meenigh land,
Elck sijn geset sijn percken en sijn paelen:
Door kouw en wermt, door Vorst en heete straelen
Is 't jaer-gety gescheyden door uw hand.

17 O groote God, die so vermoogend zijt,
Lijdt gy dan noch dat u dijn vyand lastert?
En dat een volck van alle reen verbastert
Aen uwen naem met vuyle tanden bijt?

18 Verlaet doch niet uw lieve tortel-duyf:
Geeft haere siel niet aen de wilde dieren,
Aen havicken, aen aerenden en gieren:
Dat geen van die haer vleesch en spieren kluyf.

19 Vergeet niet steeds het hoopje dat hier lijdt:

Siet op u Bond: want goddeloose schuylen
En leg'ren sich in haer verborgen kuylen
Om haer op't lijf te vallen metter tijdt.

20 Laet niet, o God, den vroomen die verdruckt
Uw hulp versoeckt, met schaemte van u keeren:
Doet hem dijn naem verkondigen en eeren
Die onder't kruys ellendig sit en buckt.

21 Stae op, o God, neem dijne saeck eens aen,
En doet het doch den dwaesen eens ontgelden
Die dagelijcx u lasteren en schelden,
En uwen naem met onverstand versmaen.

22 Werd eenmael, Heer, haer roem en raesen moe:
Vergeet doch niet 't geroep van uw partyen:
Want het gebrom van haere snorkeryen
Gaet onbelet tot aen de Hemel toe.

Den Lxxv. Psalm.

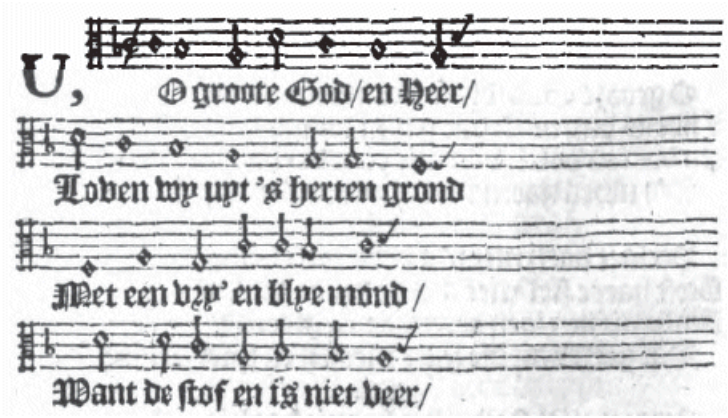

U, O groote God, en Heer,
Loven wy uyt 's herten grond
Met een vry' en blye mond,
Want de stof en is niet veer,
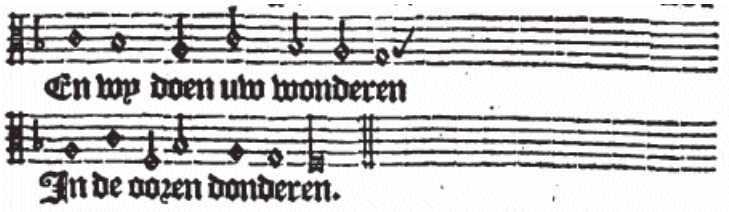
En wy doen uw wonderen
In de ooren donderen.

2 Ter gestemder uyr en stond
S'al ick richten so't behoort:
't Land, had ick het niet geschoort,
Was wel licht gegaen te grond;
Maer ick heb het vast gestelt
Als een hoogh-gesegent heldt.

3 Tot den dwaes heb ick gesegt:
Speelt niet al te seer den sot;
Tot den vyanden van God:
Gy die uwe hoorens recht,
Steecktse niet te moedigh op,
Spreeckt niet uyt te styven krop.

4 Want dat yemand daelt of rijst
Dat en komt van oost noch west,
Noch uyt eenigh woest gevest,
Maer 't is God die alles wijst,
Die den eenen nederslaet
En den andren rijsen laet.

5 Want een Kelck met mengel-wijn
Isser in des Heeren hand,
Dien hy schenckt door al het land,
Dees tot vreugde, dien tot pijn:
't Grond-sop doch is voor de geen
Die sijn naem en eer vertreen.

6 Ick sal in der eeuwigheen
Singen Iacobs God ter eer;
Die godloosen velt ter neer
En haer horens breeckt in tween,
Die den quaeden harde treft
En den vroomen hoogh verheft.

Den Lxxvj. Psalm

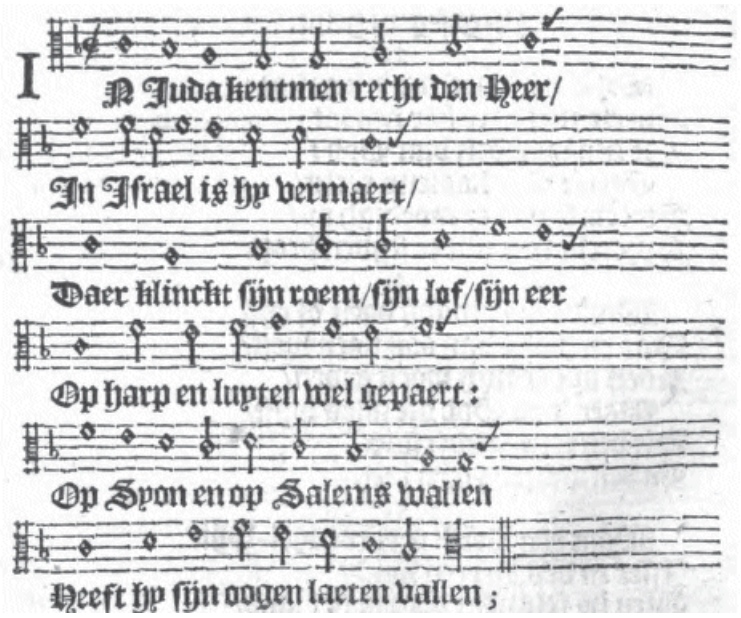
IN Iuda kentmen recht den Heer/
In Iſrael is hy vermaert/
Daer klinckt ſijn roem/ſijn lof/ſijn eer
Op harp en luyten wel gepaert:
Op Syon en op Salems wallen
Heeft hy ſijn oogen laeten vallen;

*I*N Iuda kentmen recht den Heer,
In Israel is hy vermaert,
Daer klinckt sijn roem, sijn lof, sijn eer
Op harp en luyten wel gepaert:
Op Syon en op Salems wallen
Heeft hy sijn oogen laeten vallen;

2 Daer is sijn wooningh en sijn Hut:
Daer brack hy met sijn stercke hand
Des vyands zwaerd en boogh en schut,
En joegh den oorlogh uyt het land:

Hy quam sich heerlijcker vertoonen
Als die in't roof-geberghte woonen.

3 De vyand stout op sijne macht,
Viel self ten roof, en gaf de moed:
Het oorlogs-volck, verrast by nacht,
Lagh haest gewentelt in haer bloed
Met al haer waegenen en paerden:
Daer was geen sterckt' in arm noch zwaerden.

4 Gy sijt verschrickelijck, o Heer:
Wie isser, die niet neder raeckt,
Wie biedt met voordeel tegenweer
Wanneer het vyer dijns gramschaps blaeckt ?
Als gy u van om hoogh laet hooren
Snijdt uwe stem door hert en ooren.

5 Het aerdrijck beeft voor u, en zwicht,
Als gy gestegen op den Throon
De saecke van de vroomen richt,
En geeft den quaeden quaeden loon;
De menschen die u tegen-bassen
Doen selfs uw roem te hooger wassen.

6 Sy loopen sich ten lesten doodt:
Haer tegen-streven is maer windt:
Gy dan, die u in tijd van noodt
Aen Godt door uw beloften bindt,
Wilt uwer schulden doch gedencken
En komt tot hem met uw geschencken.

7 Hy is de Godt, die dient gevreest,
Die Koningen sendt nae het graf:
Die der verheven Vorsten geest
Snijdt als de druyve-trossen af:

Hy doetse schricken en ontroeren
Die scepteren en kroonen voeren.

Den Lxxvij. Psalm.
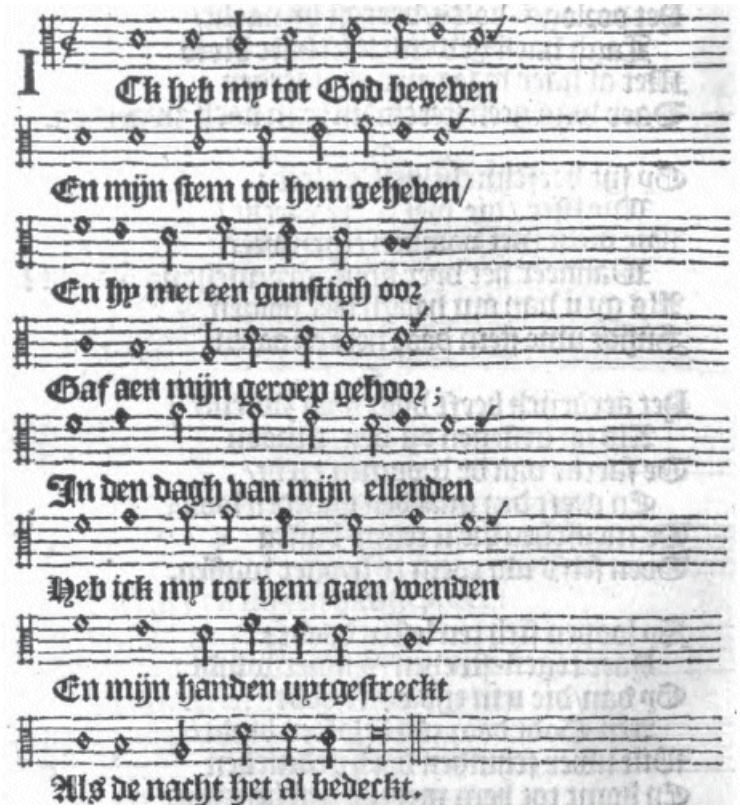
Ick heb my tot God begeven
En mijn stem tot hem geheven/
En hy met een gunstigh oor
Gaf aen mijn geroep gehoor;
In den dagh van mijn ellenden
Heb ick my tot hem gaen wenden
En mijn handen uytgestreckt
Als de nacht het al bedeckt.

*I*Ck heb my tot God begeven
En mijn stem tot hem geheven,
En hy met een gunstigh oor
Gaf aen mijn geroep gehoor;
In den dagh van mijn ellenden
Heb ick my tot hem gaen wenden
En mijn handen uytgestreckt
Als de nacht het al bedeckt.

2 Wat ick dee, ’t en mocht niet baeten:
’t Hert wou sich niet troosten laeten;
Sond ick mijn gedachten tot
Mijnen eertijds trouwen Godt:
So ick my tot bidden stelde:

Onrust bleefer, die my knelde,
En mijn troosteloose siel
Als met wanhoop overviel.

3 En mijn oogen bleven open
Noyt van soeten slaep bekroopen,
Dies ick tobde sonder vaeck
Sonder kracht en sonder spraeck;
In de sluymer-loose nachten
Dee ick deynsen mijn gedachten
Over menigh jaer en dagh
Hoe het doe te wesen plagh:

4 Hoe ick plagh mijn stem te paeren
Met de toonen mijner snaeren,
Hoe'k ten halse van mijn luyt
Trock so menigh eer-lied uyt:
Hoe ick in voorleden daegen
Met so menigh harpe-slaegen
Uwen lof en heerlijckheydt
Over al heb uytgebreydt.

5 Sal dan (dus so was mijn klaegen)
Sal't dan nemmer weder daegen?
Sal God altijdt my versmaen
En sijn gunst niet open gaen?
Kan sijn liefde dan versterven?
Sal ick staegh sijn minne derven?
Heeft dan sijn verbond een end,
Dat hy nu sijn aensicht wend?

Pause.

6 Is sijn goedheyd hem vergeten?

Is dan God op my gebeten?
Is hy gram in sijn gemoedt
Dat hy my geen vrientschap doet?
Neen, mijn siel (dus sprack ick weder)
Houd doch moed al legh ick neder:
Haestelijck verandert God
En ick krijg een beter lot.

7 Ick sal mijn gedachten weyen
Als in weelige valleyen
Door des Heeren wonderdaen,
En mijn sinnen laeten gaen,
Door den lusthof sijner wercken,
Om met aendacht aen te mercken
Hoe hy in voorleden tijdt
Sijne volckren heeft bevrijdt.

8 Groote God, wanneer wy kommen
In u diepe heylighdommen,
Wie is sulcken God als gy?
Wie gelijck in heerschappy?
Gy doet wonder boven wonder,
Uwen naem, gelijck een donder
Heel de wereld doorgegaen,
Is van Heydenen verstaen

9 Door de krachten dijner ermen
Woud gy Iacobs huys beschermen
En hebt Israels geslacht
Uyt het dienst-huys heen gebracht
Diepe meeren, holle stroomen,
Hebben uwe macht vernoomen,
En den afgrond selver heeft
U gesien, en oock gebeeft.

10 En de wolcken gaeven waeter,
En het vreeselijck geklaeter
Onder ’t storten van de vocht
Heeft geklоncken door de locht.
Door ’t gehuyl der donderklooten,
Door het vyer der blixem-schooten,
Door het bulderend geluyt
Brack het zweet den volcken uyt.

11 Inde zee en diepe stroomen
Hebt gy uwen wegh genomen
Door den droog-gemaeckten grond,
Daer men nae geen spoor af vond:
Gy hebt Israel geleydet
Als een kudde, die men weydet,
En gebracht door Moysis handt
In een vet gesegent landt.

Den Lxxviij. Psalm.
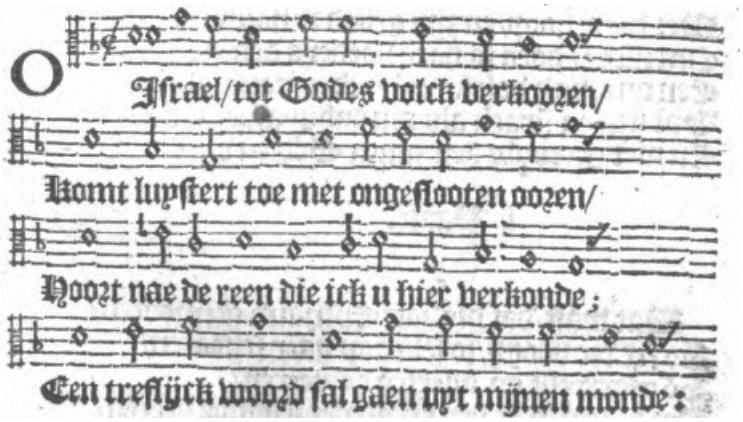
O Iſrael/tot Godes volck verkoozen/
Komt luyſtert toe met ongeſlooten oozen/
Hoozt nae de reen die ick u hier verkonde;
Een treflijck woozd ſal gaen uyt mijnen monde:

O Israel, tot Godes volck verkooren,
Komt luystert toe met ongeslooten ooren,
Hoort nae de reen die ick u hier verkonde;
Een treflijck woord sal gaen uyt mijnen monde:

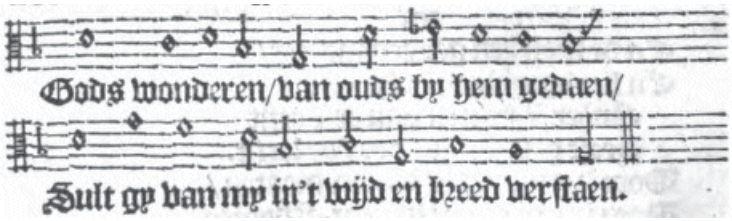

Gods wonderen, van ouds by hem gedaen,
Sult gy van my in't wijd en breed verstaen.

2 Gods wonderen, van hand tot hand gegeven
Van onderen aen Kinderen en neven,
Die sullen wy aen den nae-komelingen
Gaen openen en zijne daden singen,
Op dat zijn lof, zijn sterckte, zijne macht
Noyt en versterf by Iacobs nae-geslacht.

3 Tot een verdragh heeft hy zijn hand gegeven,
Hy heeft een Wet in marmeren geschreven
Voor Israel, met ernstelijck begeeren
Om die met sorg haer kinderen te leeren:
Op dat door haer zijn wille wierd bekent
En in het hert van't nae-zaed vast geprent.

4 Om t'aller tijd op haren God te bouwen
Met vaste hoop, en zijn gebod te houwen,
Om niet te doen so hare vaeders deden:
Een quaestigh volck, vol wederspannigheden,
Dat stijf en strack als een onbuygsaem glas
En niet getrouw aen zijnen God en was.

j. Pause.

5 Wat wast, dat die van Ephraim gesprooten,
So fix ter boogh, so seker op haer schooten,
So afgerecht op allerley geweeren,
Dee in den strijt den rugh met schande keeren,

En sonder hert vlien voor den vyand heen?
Sy hadden steeds des Heeren bond vertreen:

6 Sijn wil, zijn wet, zijn daeden al vergeeten,
Die, nu geraeckt in't dood-boeck en versmeeten,
Niet meer in't oogh van haer gedachten speelden,
Gesien, gehoort, van ouders die haer teelden,
Alwaer de Nijl van uyt het Zuyder-Oost
Sich in de Zee door seven monden loost.

7 Hy kloofde't Meyr om't volck daer door te leyden:
Hy dee van een het woeste waeter scheyden,
Dat wederzijds stond als gemetste muyren;
Een helder licht, als van onsteke vuyren,
Was in der nacht de leydsman van sijn volck,
Des daeghs gedeckt van een gestaege wolck.

8 In't barre Woest, daer voor de drooge lippen
Geen vocht en was, quam uyt gekliefde klippen
Een rijcken stroom die God ter bergen afsond,
En drenckte 't volck als uyt een hollen afgrond;
Een dorre rotz verkracht door sijne hand
Gaf menigh beeck in het verstaefde land.

ij. Pause.

9 Doch dit een kost den wrevel noch niet steuyten,
Sy gingen voort met sondigen en meuyten,
En hebben God, die buyten menschen gissen
Fonteynen gaf in dorre wildernissen,
Weer op een nieuw verbittert en versocht
En eyschten spijs, die haer vernoegen mocht.

10 Kan, seyden sy, in dees versengde heyden

God wel voor ons een goede disch bereyden?
Schoon of hy al dee uyt de rotsen breecken
De ruymt van nat en overvloed van beecken,
Sou oock sijn hand wel kunnen in den nood
Ons hier versien van voedsaem vleesch en brood?

11 Hy hoorde 't aen: en, door't onsinnigh spreecken,
Van grammigheyd verbolgen en ontsteken
Om dat sy weer door ongeloof gedreven
In wanckelmoed en misvertrouwen bleven,
Sond hy het vyer door haeren leeger heen
Dat door 't gebedt van Moyses weer verdween.

12 Op sijn bevel sag men de wolcken scheuren
Den Hemel gaf uyt sijn' ontsloote deuren
Op Israel een wonderlijcken regen:
Een soeten dauw van boven neer gesegen
Bracht lieflijck Man, op dat sich yder sat
Aen't nieuw gewas van hemels kooren at.

iij. Pause.

13 Elck at het brood, dat Machtigen doet leven,
Aen't klaegend volck van uyt de lucht gegeven,
Niet naeu, noch schaers, maer ruym en overvloedig.
Hy spreeckt een woord: de winden koomen spoedigh
Van Oost, van Zuyd, gedreven door sijn hand
En brachten vleesch vol op in't woeste land.

14 't Vleesch wierd geschaft van boven met een regen
So dicht als't stof des somers op de wegen;
Gevleugelt vleesch, gejaeght door wind en weder
Quam, als het sand des gullen oevers, neder,

Dat God rondom de hutten vallen dee
Tweedaegen langh in hare legerstee.

15 Elck valt aen't vleesch so ruym haer toegesmeten,
Elck boet sijn lust: nu sijn sy sat gegeten,
Haer buyck is vol, haer pensen sijn gelaen:
Noch kan daer mee de wrevel niet vergaen;
Haer mond is ree die God weer tegenspreeckt
Terwijl het vleesch noch in de tanden steeckt.

16 Hier was't gedult tot aen sijn eynd gekoomen:
Gods toorn onstack en heeftse wegh genomen
In grammen moed, nu moe van't wederspannen.
Hy sloegh ter neer haer uytgelese mannen,
Doch echter wierd haer moedwil niet gedooft
En bleven noch sijn wondren ongelooft.

iiij. Pause.

17 De meuyter viel in't beste sijner daegen:
Het overschot, door schrick in't hert geslaegen
Om dat Gods hand de sterckste wegh quam haelen
En met de dood haer schulden dee betaelen,
Sagh om, en door so harden slagh geleert
Heeft sich doen eerst tot haeren God gekeert.

18 Doe quam, maer vry wat laet, in haer gedachten,
Dat hy, die sy so tergden en verachten,
Haer rotse was, en die in zwaere tijden
Haer uyt de nood kon redden en bevrijden;
Doe vleyden sy ootmoedigh met de mond
Maer haer gestreel quam uyt geen goeden grond.

19 Want in haer hert en was geen recht vertrouwen,

Geen lust of wil om Gods verbond te houwen,
Die, weer geleydt door sijn bermhertigheden
Om in't gericht niet scherp met haer te treden,
Haer niet en sloeg met wel verdiende straf,
Maer wende weer sijn gramschap van haer af.

20 God dacht by sich wat dat de menschen waeren:
Van vleesch, van bloed, van zenuwen en aeren:
Een wind die waeyt en doorgaet sonder keeren.
Hoe menighmael is het geduld des Heeren
Van haer getergt? hoe menighmaelen is
Sijn geest bedroeft in dese wildernis?

v. Pause.

21 Hoe menighmael sijn sy hem afgeweken?
Hoe menighmael sijns' in't geloof bezweken?
Hoe menighmael is Godes al-vermogen
By haer gepeylt nae reyck van menschen oogen?
Hoe weynigh, ach! hoe weynigh wierd gedacht
Des Heeren hand, die haer in vryheyd bracht?

22 De hand, die so veel tekenen en mercken
Aen Zöan gaf van Godes wonder-wercken?
Die in Egypt', dat Iacobs huys verheerde,
In enckel bloed de waeteren verkeerde,
Dat vliet en vloet in steen en velden stonck,
Dat mensch noch vee in seven daegen dronck?

23 De hand, die daer de wooningen en huysen
Dee grimmelen van hongerige luysen:
Van vuyl gedrocht der walgelijcke puyten,
Dat al door kroop van binnen en van buyten?
Die bloem en blad nam door de ruypen af

En ’t boeren zweet aen menigh sprinckhaen gaf?

24 De hand, die door het vuer en hagel-stenen
Den wijngaerd trof, en boomen smeet daer henen?
De hand, die ’t vee in beemden en in weyden
Ter neder sloegh, en schaepen aen der heyden:
So dat het al met jammer wierd vervult
Dewijl Gods toorn gingh boven sijn geduld?

25 De hand, die door de boden, uytgesonden
Om plaegh op plaegh den Koningh te verkonden,
Dee voor de dood noch ruymer deuren open?
Een giftigh vuyr Egypten doorgelopen
Greep alles aen op Moysis krachtigh woord,
En plaeghde’t volck met menigh beesten-moord.

vi. Pause.

26 De Koningh doch in spijt van alle plaegen
Verhardt in’t quaed en God in harder slaegen;
Hy doodt al ’t eerst van mensch en vee gebooren;
Een groot geschrey is door het land te hooren,
Hy voert sijn volck, bewaert door ’t lamren-bloedt,
En leydse heen als die sijn schaepen hoedt.

27 Hy leydtse heen gerust en sonder schroomen:
Haer vyand, die’t so hoogh had opgenoomen
Had nu de dood en ’t water ingezwolgen,
En smoord’ in zee in’t midden van’t vervolgen.
So dat sijn volck quam veyligh in het land
Tot desen bergh, verkregen door sijn hand.

28 Daer hy het erf van andren gaf ten besten
En heydenen verdreef uyt hare nesten

Dat Israel in haere tenten woonde,
Dat op een nieuw het goed met quaed beloonde
En weynigh nu om Godes daeden dacht,
So krachtige getuygen van sijn macht.

29 Gelijck een boog door't afdoen van de peesen
Sich weerom recht en krijght sijn voorigh wesen
So hebben sy het oude pad genoomen:
En gaend' op't spoor van ouderen en oomen
Sijn trouweloos (o schand, o spijt, o hoon!)
Geweecken tot den onbekenden Goon.

vij. Pause.

30 God dus geterght door dienst en offerhanden
Die sy op't hoogh voor vremde Goden branden,
Door yver om haer beelden nu ontsteken
Is met sijn hert van Israel geweken,
Verliet de hut, te Silo langh bewoont,
Van waer hy sich had sichtelijck vertoont.

31 Des Heeren Arck, de cierelijcke laede,
De kist des bonds, de stoel van sijn genaede,
Quam in de hand der Palestijnsche knechten
Daer Israel de neerlaegh lee in't vechten,
Daer't puyck des volcks, daer menigh dapper heldt
Door't vinnigh zwaerd ter neder wierd gevelt.

32 Het vyer sijns toorns heeft duysenden verslonden
Die bloed en geest uytloosden door haer wonden:
De frisse maegd, door't sneuvelen der jongen,
Bleef ongevreen en 't bruyds-bed onbesongen;
De Priester, die door't zwaerd was neergeleyt,
Wiert van sijn weeuw ten grave niet beschreyt.

33 Maer, als een held die van de wijn geraeckt is
Wel valt in slaep, maer als hy weer ontwaeckt is
Grijpt nae't geweer om aen den man te wesen:
So is de Heer ter bystand op-geresen
Die duysenden des vyands sterven dee
Door schandigh zeer ter heymelijcker stee.

viij. Pause.

34 Doch Iosephs huys dat bleef by hem verstooten
En Ephraim wou hy niet meer vergrooten:
Maer Iudaes stam heeft hy voor al verkooren
Voor d'andere, 't zy voor of nae gebooren,
En Syons bergh (die hem aen 't herte sat)
Ver boven al verhoogt en lief gehadt.

35 Aldaer heeft hy sijn Tempel willen stichten
Als een Palleys, dat vast en sonder zwichten
Gegrond-vest staet, en op sijn hechte muyren
Den tijd en nijd van jaeren kan verduyren.
Daer hy in plaets van eenen herders staf
De Konings-kroon aen sijnen David gaf.

36 Daer hy sijn knecht nam van de mellick-oyen,
Van't kleyn bewind der slechte schaepe-koyen,
En stelde hem in een verheven wooningh
Om Israel te richten als een Kooningh.
Gelijck hy oock nae sijn oprechtigheyd
Des Heeren volck voorsichtigh heeft geleyt.

Den Lxxix. Psalm.

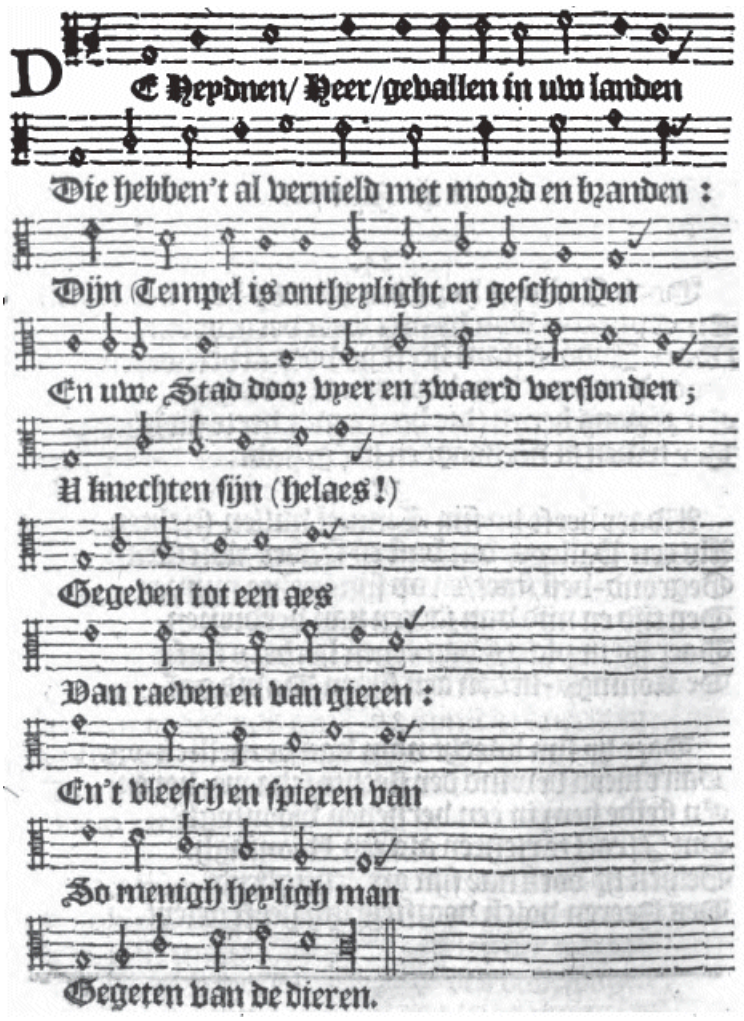
DE Heydnen/ Heer/gevallen in uw landen
Die hebben't al vernield met moord en branden :
Dijn Tempel is ontheylight en geschonden
En uwe Stad door vyer en zwaerd verslonden ;
U knechten sijn (helaes!)
Gegeven tot een aes
Van raeven en van gieren :
En't vleesch en spieren van
So menigh heyligh man
Gegeten van de dieren.

*D*E Heydnen, Heer, gevallen in uw landen
Die hebben't al vernield met moord en branden:
Dijn Tempel is ontheylight en geschonden
En uwe Stad door vyer en zwaerd verslonden;
U knechten sijn (helaes!)
Gegeven tot een aes
Van raeven en van gieren:
En't vleesch en spieren van
So menigh heyligh man
Gegeten van de dieren.

2 Het waerdigh bloed van uwe gunst genooten
Om Salem heen door ’s vyands hand vergooten
Vlied lanx het veld gelijck als waeter beecken:
Daer’s niemand niet om haer in’t graf te steecken;
Wy sijn geworden tot
Een praetjen en een spot
Van onse naegebuyren,
En werden steeds gehoont
Van’t volck dat om ons woont;
Hoe langh, o Heer, sal’t duyren?

3 Hoe langh sult gy met gramschap sijn ontsteken?
Sal noyt uw gunst de zwaere buyen breken?
Sal noyt de Son van uwe liefde schijnen?
Sal noyt den roock van uwen toorn verdwijnen?
Blust liever dese gloed
In’t godloos heydensch bloed
Van die u noyt en kenden;
Stort uwe gramschap eer
Op sulcke volcken neer
Die uwen Gods-dienst schenden.

4 Die door een boos en goddeloos vermeeten
Israels erf heel hebben op gegeten,
Haer steen vernielt, haer huysen omgeworpen,
En woest gemaeckt haer woningen en dorpen.
Wilt niet gedencken aen
De sonden, die gedaen
Sijn in voorleden tijden;
Helpt ons, eer’t werd te laet,
Want onsen slechten staet
En kan geen uytstel lijden.

Pause

5 Heyl-rijcke God, wilt u dijns volx erbermen
Om uwen naem voor laster te beschermen;
Steuyt het gespot der onbeschofte monden
En scheld ons quijt de schuld en straf der sonden.
Lijd gy dan, dat men tot
Ons seg: waer is uw God?
Dat hy sich koom vertoogen:
Neemt over dit gebroed
Wraeck van't vergooten bloed
En slaetse voor ons oogen.

6 Hoor nae't gekerm en suchten der gevangen
Die nae u troost in haren nood verlangen,
Verlostse, Heer, die tot de dood verwesen
Van dagh tot dagh voor 't laetste moord-uyr vresen.
Vergeld de schimp en smaed
Met straffen sonder maet
Op't hooft van onse buyren,
En doet haer dese spot,
O alderhooghste God,
Wel sevenvoudt besuyren.

7 So sullen wy, die tot u schaeps-koy hooren,
Die gy uyt min hebt tot u volck verkooren,
Uw erf, uw lot, de lamm'ren uwer weyden,
Van stam tot stam uw roem en eer verbreyden.

***

So sal door versche stof
Tot uwen danck en lof
Ons borst met yver zwellen,
Om door een nieuwe kracht
Aen't komende geslacht
Uw wondren te vertellen.

Den Lxxx. Psalm.

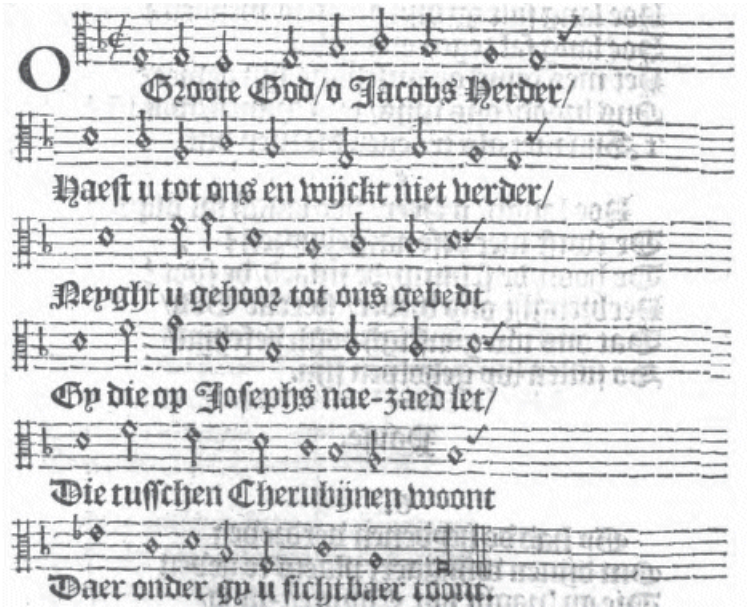
O Groote God/o Jacobs Herder/
Haeſt u tot ons en wijckt niet verder/
Neyght u gehoor tot ons gebedt
Gy die op Joſephs nae-zaed let/
Die tuſſchen Cherubijnen woont
Daer onder gy u ſichtbaer toont.

O Groote God, o Iacobs Herder,
Haest u tot ons en wijckt niet verder,
Neyght u gehoor tot ons gebedt
Gy die op Iosephs nae-zaed let,
Die tusschen Cherubijnen woont
Daer onder gy u sichtbaer toont.

2 Doe over ons uw goetheyt straelen,
Laet uwe gunst van boven daelen,
Dat uw genaedigh ooge schijn
Op Ephraim en Benjamijn,
Dat voor Manas uw sorge waeck,
En elck weer uyt de boeyen raeck.

3 Wilt ons verlossen en herstellen
Van die ons met haer banden knellen;
Dat Israel te huys waert keer':
Toont u genaedigh aenschijn, Heer,
So raeckt u volck weer los en vry
Van't jock der harde slaeverny'.

4 O God der machtig' oorlogs-benden
Hoe lang sult gy dijn aensicht wenden?
Hoe lang sal tegen ons gebet
Het mes dijns gramschaps sijn gewet?
Ons brood, ons spijs, ons dranck, wat ist?
't Sijn niet als traenen die men dist.

5 Hoe langh, o Heer, hoe langh sal duyren
De twist met dese naegebuyren?
De hoon, de schimp, de smaed, de spot?
Herbrenght ons weder, stercke God,
Dat ons uw gunstigh oogh beschijn,
So sullen wy geholpen sijn.

Pause.

6 Gy had de heydenen verdreven
Om dijnen wijngaert plaets te geven
Die gy braght uyt Egypten-land,
En hebt hem in het best geplant
Daer hy sijn wortels heeft verbreyt
En sijne rancken uytgespreyt,

7 So dat sijn schaduw 't veld bedeckte
En hy sijn weelig' armen reckte
Gelijck het groote Ceder-hout
Dat sijne tacken breed ontvout,
En wijd en sijd sijn looten schoot
Tot daer de Zee den oever stoot.

8 Waerom hebt gy sijn tuyn gebroocken
Dat hem een yder komt bestoocken,
En aen den wegh sijn druyven pluckt,

Dat hem het zwijn om verre ruckt,
Dat sijne vruchten sijn gestelt
Ten roof der dieren van het veldt?

9 O groote God der leger-schaeren
Wilt doch het over-schot bewaeren
Des wijnstocks die gy hebt geplant;
Beschermt het door u rechter-hand,
En neemt de loot in uw behoed
Van u gequeeckt en aengevoed.

10 Dat sy niet voorts en werd geschonden
En van het vyer dijns toorns verslonden
Indien uw gramschap langer brandt;
Wend niet uw gunst, uw hulp, uw hand
Van dijnen uytverkooren held
Daer gy u sin hebt op gestelt:

11 Soo sullen wy u niet begeven.
O God, behoud ons in het leven!
So sullen wy u roepen aen
En nemmer weerom van u gaen:
Herbrenght ons uyt de slaeverny,
Uw aenschijn licht', en wy zijn vry.

Den Lxxxj. Psalm.
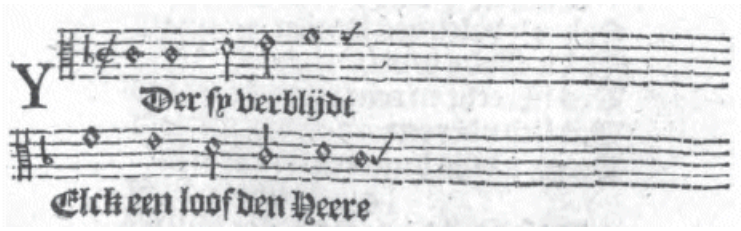
*Y*Der sy verblijdt
Elck een loof den Heere
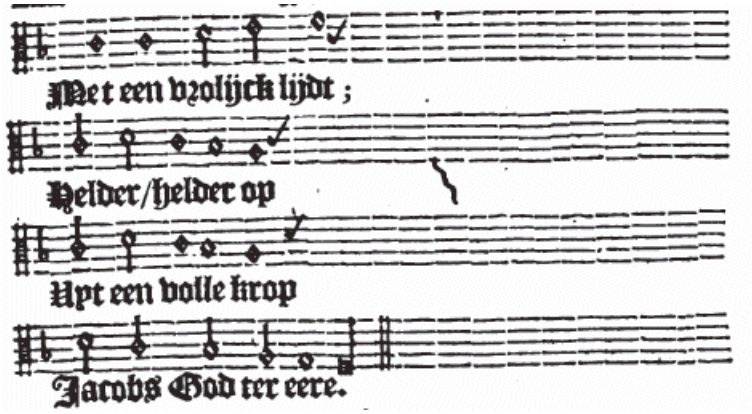
Met een vrolijck lijdt;
Helder, helder op
Uyt een volle krop
Iacobs God ter eere.

2 Heft uw Psalmen aen,
Laet den trommel hooren,
Doet het fleuytje gaen,
Slaet op harp en luyt,
Treckt de toonen uyt
Cijters en pandooren.

3 In de nieuwe maen
Steeckt de vreughd-trompetten,
Onse feest gaet aen,
’t Is de tijdt en stond
Om met hert en mond
Ons tot vreughd te setten.

4 Want in Israel
Onder ’t volck des Heeren
Is dit Gods bevel,
Des ist recht en reen
Dat sich yder een
Voegh na sijn begeeren.

5 Dese dagh dient tot

Een getuyge van de
Stercke hand van Godt
Die u maeckte vry
Van de slaeverny
In Egypten-lande.

j. Pause.

6 Daer ick, spreeckt de Heer,
Heb het juck geschoven
Van u hals wel eer,
En u heb verlost
Daer gy wercken most
In den tichel-ooven.

7 Israel, doe gy
In benaeutheyd suchte,
Doe men riep aen my,
Sprack ick uyt een wolck
En bewaerde ’t volck
Dat voor Pharo vruchte.

8 Ick heb u beproeft
Aen den stroom der twiste,
Daer gy waert bedroeft
Om dat gy in’t sand
Van het woeste land
Vocht en laevingh miste.

9 Doe ick seyde: hoort
Volck van my gekooren,
Luystert nae mijn woordt,
Past op mijn bevel;
Och, of Israel

Nae mijn stem wou hooren!

10 Laet geen andren Godt
Onder u doch weesen;
't Waer met my gespot:
Doet geen dienst noch eer
Aen een vreemden Heer,
Wilt geen ander vreesen.

11 Ick, en anders geen,
Ben u God en Heere:
Doe gy hebt geleen
In het slaeven-huys
Heb ick u van't kruys
Vry gemaeckt met eere.

ij. Pause.

12 Doet uw monden op,
Opent vry uw kaecken,
'k Sal u keel en krop,
En u buyck en maegh
(Hoe gescherpt en graegh)
Vol van spijse maecken.

13 Maer mijn volck was staegh
Tegen my aen't meuyten,
Om te luystren traegh:
En in haer gemoed
Kon den overvloed
Genen wrevel steuyten.

14 Dies gaf icks' oock op
Aen haer harde monden

En haer steege kop,
Om te setten gangh
Buyten toom, of dwangh,
So sy't selfs verstonden.

15 Och had Israel
Lust in my gekregen!
Alle dingh waer wel,
Had mijn volck gehoort
Nae mijn wil en woord
En gegaen mijn wegen!

16 'k Had gebracht eer langh
Haere weer-partyen
Tot den ondergangh,
En mijn hand gekeert
Met het zeegbaer zweert
Om voor haer te strijen.

17 Die mijn vyand sijn
Hadden sich begeven
Onder my, uyt schijn,
En den Isralijt
Had ick t'aller tijdt
Doen in weelde leven.

18 'k Had haer door het best
Van den tarw doen groeyen
En met blom gemest:
Om haer sat te voen
Had ick honigh doen
Uyt de rotsen vloeyen.

Den Lxxxij. Psalm.

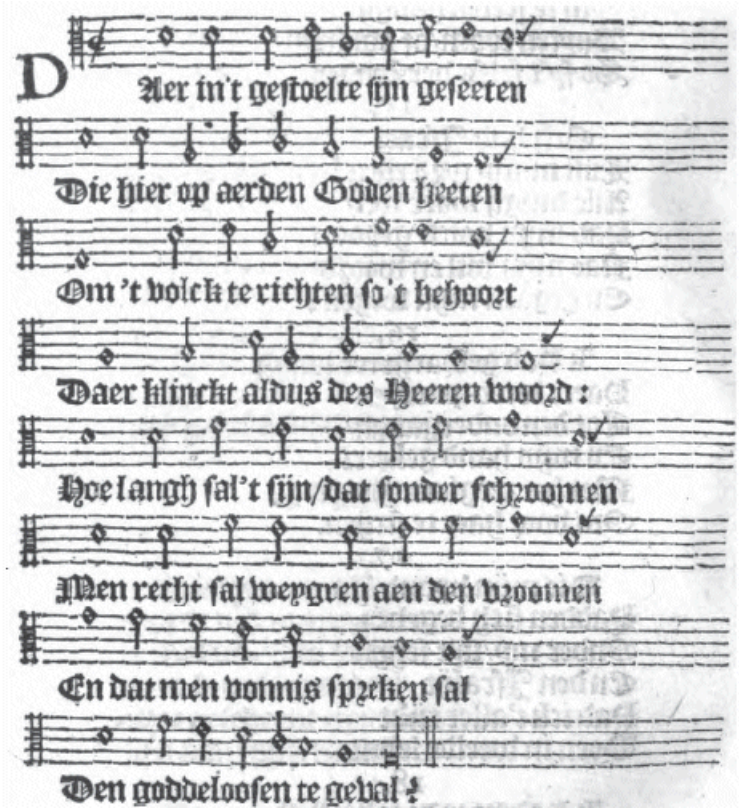
DAer in't geſtoelte ſijn geſeeten
Die hier op aerden Goden heeten
Om 't volck te richten ſo't behoort
Daer klinckt aldus des Heeren woord:
Hoe langh ſal't ſijn/dat ſonder ſchroomen
Men recht ſal weygren aen den vroomen
En dat men vonnis ſpreken ſal
Den goddeloosen te geval?

*D*Aer in't gestoelte sijn geseeten
Die hier op aerden Goden heeten
Om 't volck te richten so't behoort
Daer klinckt aldus des Heeren woord:
Hoe langh sal't sijn, dat sonder schroomen
Men recht sal weygren aen den vroomen
En dat men vonnis spreken sal
Den goddeloosen te geval?

2 Doet recht den wesen en den ermen,
Wilt die in haer gelijck beschermen,
Ontslaet die t'onrecht is gedaeght,
Die tot sijn onschuldt werd geplaeght,
Verlostse die gy siet verdrucken
En voor't geweld der boosen bucken;
Herstelt, en maeckt den goeden vry
Van overlast en tyranny.

3 Doch sy en willen sien noch hooren,
Haer oogh is blind, doof sijn haer ooren,
Al sou het bovenst onder gaen:
Maer God die spreeckt haer vorder aen:
Ich heb geseyt dat gy sijt Goden,
Het land staet onder u gebooden,
Ick heb gesproken, en belij't,
Dat gy des hooghsten kinders sijt,

4 Maer oock sal u de dood verrasschen,
Haer pijle sijt gy niet ontwassen
Die u sal vellen metter tijdt
Hoe groote Vorsten dat gy sijt.
Wilt dan, o God, u op gaen maecken,
En oordeelt gy der menschen saecken
Die boven alle throonen sit:
Doe recht die recht versoeckt en bidt.

Den Lxxxiij. Psalm.

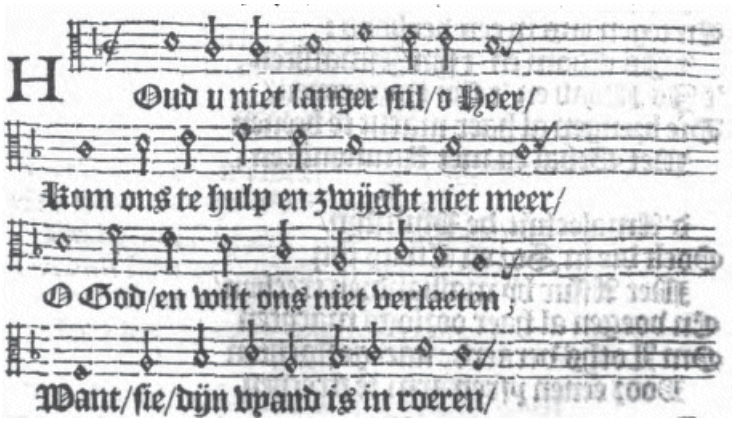
HOud u niet langer stil/o Heer/
Kom ons te hulp en zwijght niet meer/
O God/en wilt ons niet verlaeten;
Want/sie/dijn vyand is in roeren/

*H*Oud u niet langer stil, o Heer,
Kom ons te hulp en zwijght niet meer,
O God, en wilt ons niet verlaeten;
Want, sie, dijn vyand is in roeren,

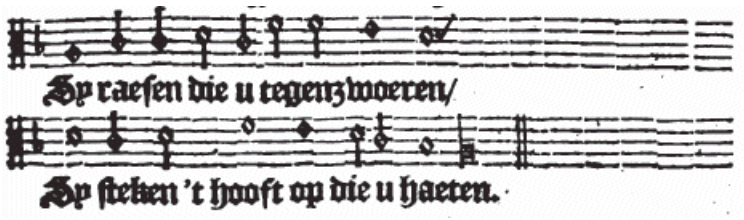

Sy raesen die u tegenzwoeren,
Sy steken ’t hooft op die u haeten.

2 Sy hebben, zwanger van verraedt,
Gehouden heymelijcken raedt
Om ons te vangen in haer kuylen,
Ons, die daer sijn uw uytverkooren
Die tot u rechte schaeps-koy hooren
En onder uwe vleugels schuylen.

3 Kom, seggen sy, kom maecken wy
Dat Israel geen volck meer zy,
Laets’ ons verdelgen en verslinden,
Dat haren naem vergae so verde
Dat des niet meer gedacht en werde
En haerder geen en sy te vinden.

4 Sy sijn het eens met hert en mond
En tegen ons in een verbond:
’t Is Edom en ’t sijn Ismalijten;
’t Is Moab en ’t sijn Hagarenen,
Die brengen al haer macht te beenen
Met Gebal en met Ammonijten;

5 d’Amaleckijt, de Philistijn,
Oock die in Sor en Tirus sijn
Met Assur by malkandren trecken,
En voegen al haer oorlogs machten
Om Loths veraerde nae-geslachten
Voor eenen ysren arm te strecken.

6 O Heer, doet hen als voor so nae,
Als Midian, als Sisera,
Als ’t Iabin gingh aen Kisons beken,
Doet met de mest van haere lijcken
Het schrael en maeger land verrijcken,
Gelijck aen Hendor is gebleecken.

Pause.

7 ’t Gae haer verwaende Vorsten mee
Als’t Oreb, Zeb, en Zebah dee,
Als Salmuna, en haere Rijcken,
Die met vermeeten woorden spraecken
Laet ons Gods woonstee d’onse maecken,
En voor ons eygen erfdeel strijcken.

8 O Heere drijft haer als een tol,
Gelijck een wervel, als een bol,
Als stof en kaf lanx veld en wegen;
Komt haer gelijck een vyer verrasschen
Dat bergh en bossen leyt in asschen
In top en tacken opgestegen.

9 Verschrickts’ in’t binnenst van haer bloed,
En, so de wind de blaedren doet,
Vervolghts’ in allerhande hoecken:
Vervult haer aengesicht met schanden
Op dat in ver gelegen landen
Men leer’, o Heer, dijn naeme soecken.

10 Doe haer in schaemt’ en schrick vergaen;
Daer sy noch eynd noch uytkomst aen,

Op dat een yeder koom te weeten
Dat gy alleenigh sijt de Heere,
Die boven al, vol macht en eere,
Ter hoogster Throone sijt geseeten.

Den Lxxxiiij. Psalm.

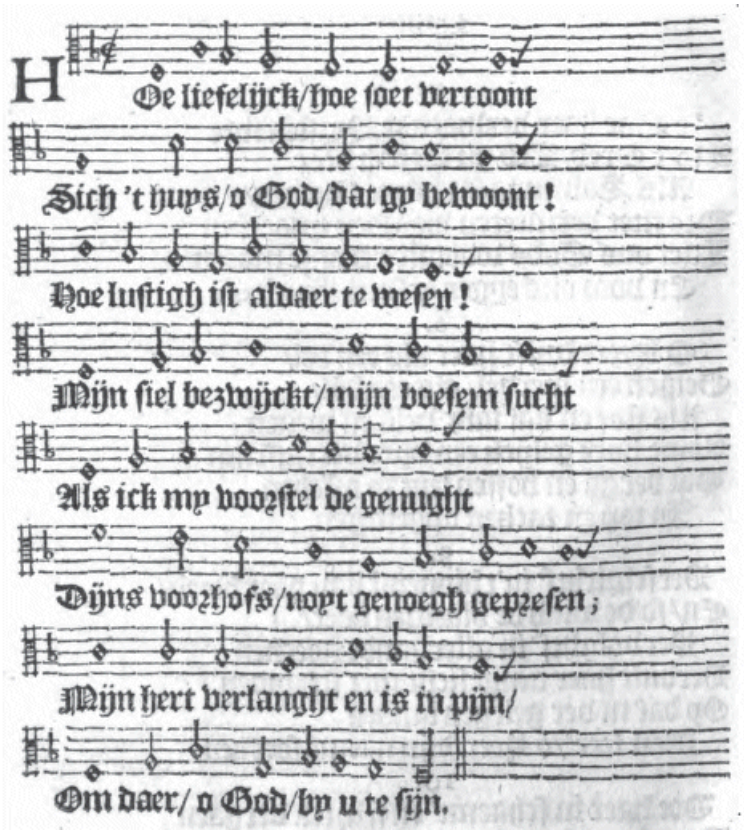
HOe liefelijck/hoe ſoet vertoont
Sich 't huys/o God/dat gy bewoont!
Hoe lustigh iſt aldaer te weſen!
Mijn ſiel bezwijckt/mijn boeſem ſucht
Als ick my voorſtel de genught
Dijns voorhofs/noyt genoegh gepreſen;
Mijn hert verlanght en is in pijn/
Om daer/ o God/by u te ſijn.

*H*Oe liefelijck, hoe soet vertoont
Sich 't huys, o God, dat gy bewoont!
Hoe lustigh ist aldaer te wesen!
Mijn siel bezwijckt, mijn boesem sucht
Als ick my voorstel de genught
Dijns voorhofs, noyt genoegh gepresen;
Mijn hert verlanght en is in pijn,
Om daer, o God, by u te sijn.

2 Een vogeltjen, een zwaelw, een mus
Vind plaets daer sy, of so of dus,
Haer huys en nestjen weet te maecken
Daer sy haer kleyne jongens broe,
Maer gy, mijn God en Koningh, doe
My in u heyligh huys geraecken
Alwaer men u te dienen plagh.
Geluckigh, die daer woonen magh!

3 Geluckigh die, wiens toeverlaet,
Wiens kracht, wiens troost in u bestaet
En die bewandlen uwe wegen;
Wanneer sy gaen door't dorre dal
Gy zijt haer beeck, haer waeter-val,
Gy geeft haer uyt den Hemel regen
In't drooge Moere boomen-reck
Die haer voor dranck in noodt verstreck.

Pause.

4 Haer kracht sal sich vergrooten tot
Dat sy voor't aengesicht van Godt
Op Zyons heylgen bergh geraecken.
O God, o Hooft der Oorlogs-macht,
Neygt uw gehoor tot onse klacht
Die na u troost en bystand haecken,
Gy, die de God van Iacob bent:
Uw' oore sy nae ons gewendt.

5 O God, sie dijn Gesalfden aen,
Wilt uwen Koningh gaede slaen.
Och, mocht ick sijn in uwen Tempel!
Een daghje was ik liever daer

Als op een ander menigh jaer;
Ick stond daer liever op den drempel
Als dat ick midden in't gebouw
Der goddeloosen woonen souw.

6 Want gy zijt ons een Son, een glans,
Een schild, een zwaerd, een spies, een lans,
Die ons genae en eer wilt geven,
En gy onthoudt noch heyl, noch goet,
Den genen, die sijn beste doet
Om in oprechtigheyd te leven.
Wel-saligh is hy duysendvoudt,
O God, die sich op u vertrout.

Den Lxxxv. Psalm.
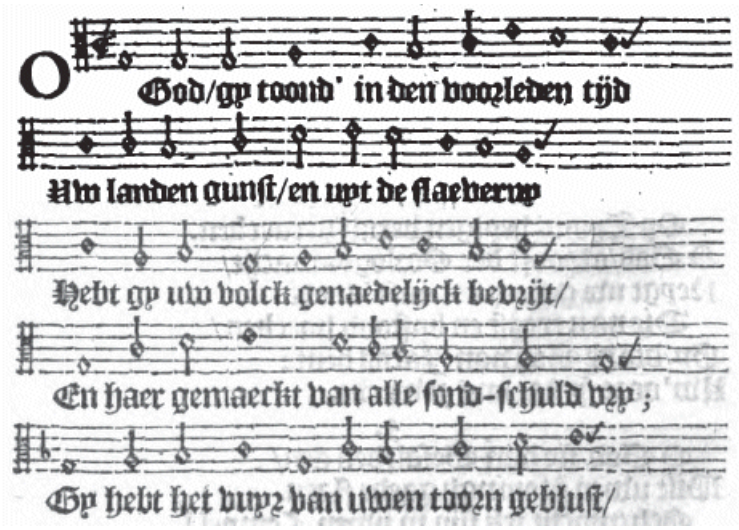
O God/gy toond' in den voorleden tijd
Uw landen gunst/en uyt de slaeverny
Hebt gy uw volck genaedelijck bevrijt/
En haer gemaeckt van alle sond-schuld vry;
Gy hebt het vuyr van uwen toorn geblust/

O God, gy toond' in den voorleden tijd
Uw landen gunst, en uyt de slaeverny
Hebt gy uw volck genaedelijck bevrijt,
En haer gemaeckt van alle sond-schuld vry;
Gy hebt het vuyr van uwen toorn geblust,

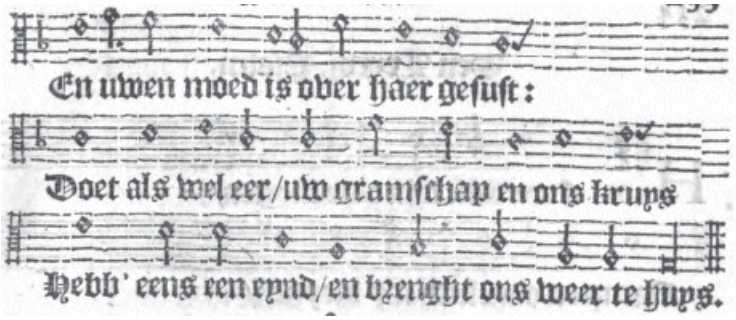

En uwen moed is over haer gesust:
Doet als wel eer, uw gramschap en ons kruys
Hebb' eens een eynd, en brenght ons weer te huys.

2 Sult gy, o God, dan eeuwigh sijn verstoort?
Sal dan de vlam dijns gramschaps altijds woen?
Sal noyt het vyer dijns toorens sijn gesmoort?
Sult gy ons dan noyt weder leven doen?
Sal dan uw volck, dat in benaeutheyd stickt,
Noyt weer van u gelieft sijn en verquickt?
Toont ons uw gunst, u goedheyd en uw heyl,
Dat weer uw volck aen uw genaede deyl'.

3 Ick wacht wat God hier op tot antwoord segh:
Hy spreeckt van vree, en toont de witte vaen
Sijn gunst-genoon, maer dat sy d'oude wegh
En't dwaese pad niet weder in en slaen.
Sijn liefd' en gunst, sijn goedertierentheyd,
Sijn wisse heyl, sijn bystand is bereydt
Voor die hem vreest en hoort na zijn geboon,
Op dat sijn' eer in onse landen woon.

4 Daer liefd' en trouw, daer reden en bescheyd,
Daer goedheyd sal met waerheyd sijn gepaert,
De vree gekust van de gerechtigheyd
Ten Hemel afgesonden op der aerdt:
Daer God een stroom van allerhande goed
Sal storten uyt in ruymen overvloed
Rechtvaerdigheyd sal voor hem henen gaen,
En allesins op sijne wegen staen.

Den Lxxxvj. Psalm.

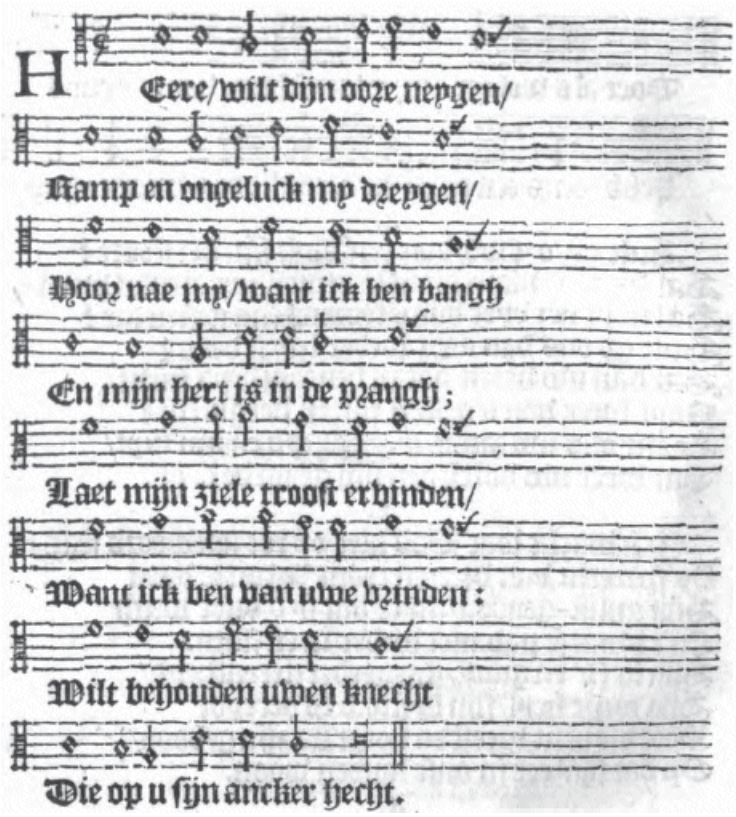
HEere/wilt dijn oore neygen/
Ramp en ongeluck my dreygen/
Hoor nae my/want ick ben bangh
En mijn hert is in de prangh;
Laet mijn ziele troost ervinden/
Want ick ben van uwe vrinden:
Wilt behouden uwen knecht
Die op u sijn ancker hecht.

*H*Eere, wilt dijn oore neygen,
Ramp en ongeluck my dreygen,
Hoor nae my, want ick ben bangh
En mijn hert is in de prangh;
Laet mijn ziele troost ervinden,
Want ick ben van uwe vrinden:
Wilt behouden uwen knecht
Die op u sijn ancker hecht.

2 O mijn God, sijt my genaedigh
Want tot u roep ick gestaedigh,
Niet een dagh en gaeter heen
Of gy werd van my gebeen,
Wilt uws dienaers geest verblijden,
Die, wanneer hy is in lijden,

Als hem d'ongenaede treft,
Sijne siel tot uwaerts heft.

3 Om dat gy, o Heere goedigh,
Zijt om te vergeven spoedigh,
Die niet ongetroost laet gaen
Die in nood u roepen aen.
Wilt my dan, o God, verhooren,
Mijn gebed gae u ter ooren,
Neem doch op mijn smeecken acht
Die van uw mijn troost verwacht.

4 Gy sijt, Heere, die voor desen
Mijnen toevlucht pleeght te wesen,
In mijn nood roep ick tot dy,
En gy luystert haest nae my.
Goden in der Heydnen Rijcken
Sijn by u niet te gelijcken,
Geen van haer, hoe hoogh geacht,
Heeft uw wercken nae gewracht.

Pause.

5 Alle volckren sullen koomen
Met een yver ingenoomen
Om tot haerder scheppers eer
Sich te buygen voor u neer;
Want de wercken uwer krachten
Steygren boven alle machten,
En gy zijt de God alleen,
Gy, o Heer, en anders geen.

6 Wijst my uwe weg en waerheyd
Dat ick wandle daerse klaer leyt,

Buyght tot uwe vrees mijn hert
Dat het met u eenigh werd:
So sal u mijn ziele boven
Alle vremde Goden loven,
En u eer in eeuwigheydt
Werden van my uytgebreydt.

7 Want uw gunst aen my bewesen
Is ter hooghster top gereesen,
En u min die my bestraeld
Heeft my uyt het graf gehaelt.
Hooge roemers en Tyrannen
Sijn te saemen aengespannen
En mijn leven soecken sy,
Niemand heeft het oogh op dy:

8 Maer gy, Heer, gy zijt genaedigh,
Uwe liefde duyrt gestaedigh,
Gy zijt sacht en lanck van moed,
Vol van waerheyd, trouw en goed;
Wilt u over my erbarmen,
Leent de sterckte dijner armen
Aen u knecht, en maeckt my vry
Die een soon uws dienstmaegds zy.

9 Doet aen my een liefde teecken,
Dat voor yder een gebleecken
Brengh mijn vyand tot beken
Hoe ’k van u geholpen ben

***

Dat mijn haeters brengh ter schanden
Als sy sien dat uwe handen
Hebben my geheel geredt
Uyt den strick van haer geset.

Den Lxxxvij. Psalm.

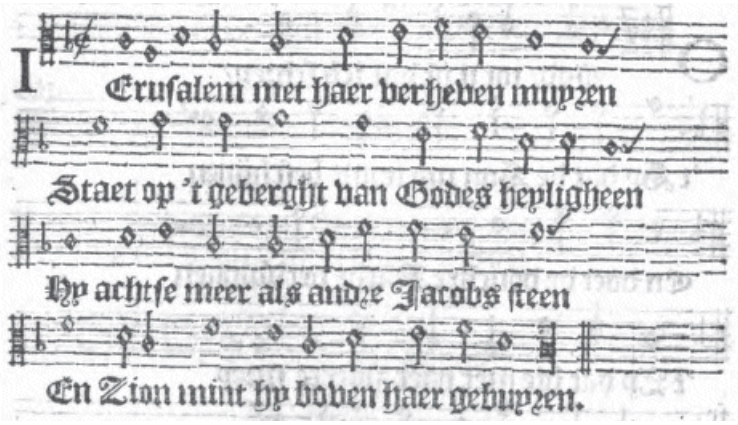
Eruſalem met haer verheven muyren
Staet op 't geberght van Godes heyligheen
Hy achtſe meer als andre Iacobs ſteen
En Zion mint hy boven haer gebuyren.

*I*Erusalem met haer verheven muyren
Staet op 't geberght van Godes heyligheen
Hy achtse meer als andre Iacobs steen
En Zion mint hy boven haer gebuyren.

2 O schoone stadt, wat heerelijcker dingen,
Wat eer en lof werd van u niet vertelt!
Oock sal Egypt' en Babel sijn vermelt
Onder't getal van Gods verkoorelingen.

3 Van Philistijns, van Tyriers, van Mooren
Sal sijn geseyt (als Godes naem in't end
Haer nevens u sal eenmael sijn gekent)
Oock dees' en die sijn Syons ingebooren.

4 God selver is haer stichter en besorger,
Die seggen sal (als hy sijn oogh sal slaen
En over al de volckren laeten gaen)
De dees' en die is oock een Syons borger;

5 O heylge Stadt, o Syon mijn beminde,
Mijns herten lust, het gae u eeuwigh wel,
By u sal vreughd van sangh en snaeren-spel
En overvloet van weelde sijn te vinden.

Den Lxxxviij. Psalm.
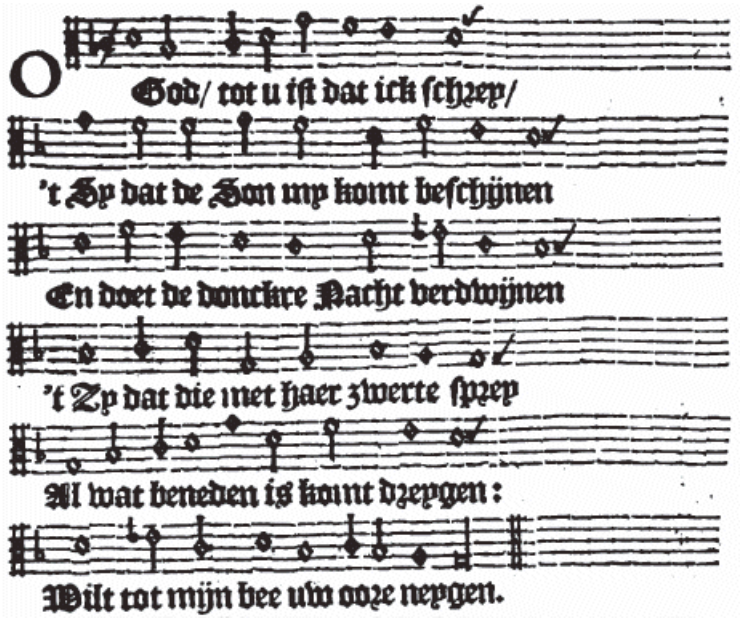
O God/ tot u iſt dat ick ſchrey/
't Sy dat de Son my komt beſchijnen
En doet de donckre Nacht verdwijnen
't Zy dat die met haer zwerte ſprey
Al wat beneden is komt dreygen:
Wilt tot mijn bee uw oore neygen.

O God, tot u ist dat ick schrey,
't Sy dat de Son my komt beschijnen
En doet de donckre Nacht verdwijnen
't Zy dat die met haer zwerte sprey
Al wat beneden is komt dreygen:
Wilt tot mijn bee uw oore neygen.

2 Mijn siel, nu sat van tegenspoed,
Had my by nae geheel begeven,
Ick was aen't eynde van mijn leven,
Geen warmte wasser in mijn bloed,
Ick was heel zwack, en sonder krachten,
En by de dooden nu te achten.

3 Ick was al onder die getelt
Die in den strijdt door't zwaerd verslaegen
Een duystren graeve sijn gedraegen,
Die in't vergeet-boeck sijn gestelt
Noch meer in uw gedachten leven:
Van uwe hand en hulp begeven.

4 Gy hebt my in een kuyl geleyt
Daer ick door dicke duysternisse
Het licht als in een afgrond misse;
Op my valt uwe grimmigheyd;
Gy doet uw zwaere waeter-baeren
My stolpen over hooft en hayren.

5 Geen man, die my van eertijds ken,
Laet sich ontrent mijn lijf meer vinden;
Gy maeckt dat ick mijn naeste vrinden
Tot eenen grooten grouwel ben.
Ick ben beset en dicht beslooten
En sie niet hoe ’ker deur sal stooten.

Pause.

6 Dewijl mijn siel geen uytkomst vindt
Schrey ick tot u, mijn oogen treuren,
Och, mocht u bystandt my gebeuren!
Och, wierd ick weer van u bemint!
Tot u, o Heer, streck ick mijn ermen,
En ben den ganschen dagh aen’t kermen.

7 Sult gy doen wonder aen de doon?
Of sullen die ter kuyl uyt rijsen
Om u de wereld deur te prijsen
En stellen uwen lof ten toon?
Sal men uw eer int graf vertellen
En uwe goedheyd in der hellen?

8 Wie sal van uw gerechtigheyd
En van uw wonder-wercken weeten
In’t land daer ’t alles werd vergeten
En in het eeuwigh duyster leyt?
Maer ick roep u des morgens aen,

Laet u mijn bee ter herten gaen.

9 Waerom ist dat gy my verstoot?
Hoe langh sult gy my van u jaegen?
Ick ben van mijne jonge daegen
Bedruckt en worstel met de dood;
Ick draegh u schricken, die my raecken
En mijn gemoet vol twijfels maecken.

10 De vlam uws gramschap grijpt my aen,
Uw hand is tegen my geheven
Uw dreygementen doen my beven
En als een bloem des velds vergaen,
Die my omringen alle daegen
Met nieuwe schrick en versche plaegen.

11 Door u ist dat mijn metgenoot
En mijn bekende van my wijcken,
Daer's niemant, die nae my komt kijcken,
Ick ben van man en maeghd ontbloot;
Door u verlies ick al mijn vrinden
Om datse my in lijden vinden.

Den Lxxxix. Psalm.

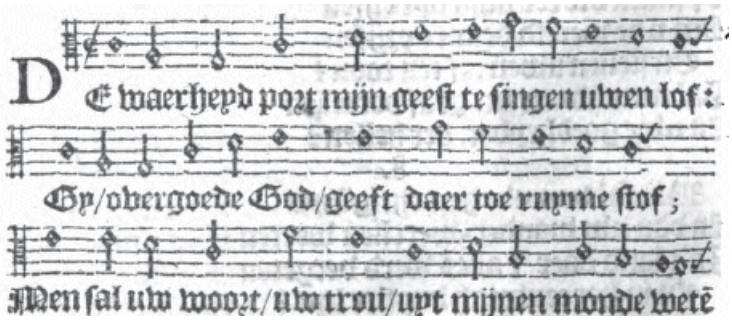
DE waerheyd port mijn geeſt te ſingen uwen lof:
Gy/ overgoede God/ geeft daer toe ruymme ſtof;
Men ſal uw woort/ uw trou/ upt mijnen monde wetē

*D*E waerheyd port mijn geest te singen uwen lof:
Gy, overgoede God, geeft daer toe ruyme stof;
Men sal uw woort, uw trou, uyt mijnen monde weten

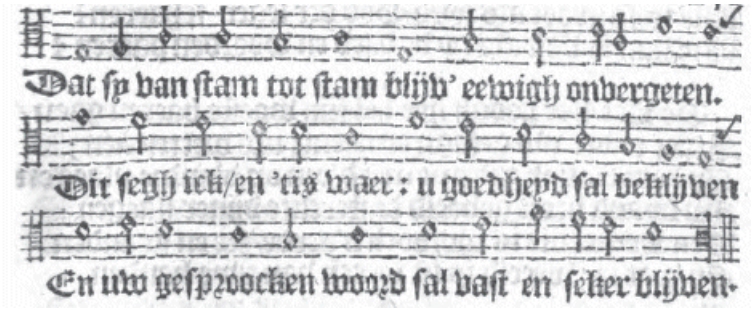
Dat ſy van ſtam tot ſtam blijv' eewigh onvergeten.
Dit ſegh ick/en 'tis waer: u goedheyd ſal beklijven
En uw geſproocken woord ſal vaſt en ſeker blijven.

Dat sy van stam tot stam blijv' eewigh onvergeten.
Dit segh ick, en 'tis waer: u goedheyd sal beklijven
En uw gesproocken woord sal vast en seker blijven.

2 Ick heb (dus was het woord van u wel eer gesegt)
Een sterck verbond ghemaeckt met David mijnen knecht
En met een hogen eed heb ick 't verdragh bezworen;
Tot Koningh heb ick hem in Israel gekoren;
Sijn Zaed van tijd tot tijd met scepters en met kroonen
Sal sitten eeuwiglijck op hoogh verheven throonen.

3 Dies looft u watter is in Hemel en op aerd,
En by uw heyligen werd uwe trouw verklaert;
Want wie, o groote God, is boven of beneden
By u te reeckenen in macht en mogentheden?
Wat Vorst, wat Koninckx-kind, hoe sterck, hoe rijck van Rijcken
Is in gesagh en eer by u te vergelijcken?

j. Pause.

4 Gy sijt, o Heer, geducht in dijner heylgen Raedt,
En vreeslijck boven al wat om u Throone staet,
Uw dienaers passen op: uw Engelen die beven
En wachten nae de last die't u gelieft te geven.

Wie is so groot als gy, o God der leger-schaeren?
Wie kan so vast als gy de daed en woorden paeren?

5 De Zee, hoe hoogh hoe hol sijn woeste baeren gaen,
Staet onder uw gesagh en neemt uw wetten aen;
Gy hebt Rahab gedemt met d'een op d'andre plaegen
Uw vyand heeft gevoeld de sterckte dijner slaegen;
Den Hemel die is uw, oock d'aerde, zee en stranden
En wat ter wereld is ist werck van uwe handen.

6 Gy hebt de plaets gestelt van 't Zuyden en van't Noord,
En Tabor heeft sijn stee, en Hermon heeft sijn oord;
Men juycht in uwen naem by allerley geslachten:
Uw sterckt' is wonderbaer en groot sijn uwe krachten:
Rechtvaerdigheyd omset uw throon aen alle kanten,
Genae en waerheyd sijn uw staege lijf-trawanten.

7 O dobbel-saeligh volck dat uw trompet verstaet
En weet wat voor geluyt dat in haer ooren slaet;
Sy sullen onder't licht dijns lieven aenschijns treden
En volgen uw banier vol lust en vrolickheden;
Op uw gerechtigheyd is't dat sy haer vertrouwen:
Die doets' een dapper hert in haeren boesem houwen.

8 Want so men in den strijd of winst of eer bevecht
U komt de roem van't geen aldaer werd uytgerecht;
Ons hooren werdt verhooght en wast nae uw behaegen,
Gy sijt de punt en snee der zwaerden die wy draegen;
Gy sijt ons dichte schild, en wint des Koninghs deege.
Den God van Israel komt d'eer toe van de zeege.

ij. Pause.

9 Aen uwen gunst-genoot, die u was lief en waerd,
Aen eenen heyligen hebt gy geopenbaert
En in een diep gesicht tot hem geseyt voor desen:
Ick heb tot eenen Vorst en Koningh uyt gelesen
Een held, dien ick mijn trouw en bystand heb gezwooren
En midden uyt het volck verhoogt en uytverkooren.

10 ’k Heb David mijnen knecht gesalft met heyligh smout
En over Israel den scepter toe vertrout:
Mijn hand sal met hem sijn; men sal mijn sterckte proeven
Wanneer hy mijnen arm ter hulpe sal behoeven.
Geen heymelijck verraedt sal tegens hem gelucken,
Geen boos wicht met geweld, sal hem ter neder drucken.

11 Ick sal voor sijn gesicht sijn haeters doen vergaen
En sijne weerparty den kop aen stucken slaen;
Noyt sal hem mijne trouw, noyt mijne gunst ontbreken,
Hy sal in mijnen naem sijn hooft om hooge steecken:
Ick sal hem tot de zee sijn scepter uyt doen strecken
En sijn gesegent Rijck tot aen de stranden recken.

12 Gy, sal hy seggen, sijt mijn Vader, God en Heer,
De rotzsteen van mijn heyl, de spring-aer van mijn eer;
Oock sal hy sijn mijn soon, de eerst van my gebooren,
Ten hooghsten boven al de Koningen verkooren:
Noyt sal mijn hert van hem, noyt mijne liefde wijcken

En mijn verbond met hem sal nemmermeer bezwijcken.

iij. Pause.

13 Sijn afkomst neemt geen eynd, en eeuwigh is sijn zaedt
En sijnen Throon sal staen so langh den Hemel staet.
Doch so sijn Kinderen my koomen te verlaeten
En wijcken van mijn wegh nae slimme modder-straeten,
So sy ontheyligen 't geen ick heb willen setten,
En niet en wandelen nae mijn geboon en wetten:

14 So sal ick met de roe haer overtreding slaen
En d'ongerechtigheyd met plaegen tasten aen:
Maer aen mijn goedigheyd sal hy gestaedigh deylen,
En aen mijn trouw en sal't noyt haperen noch feylen
Mijn bond blijft ongeschend, en 't woord, van my gesproocken,
Dat uyt mijn lippen ging, voor eeuwigh onverbroocken.

15 Ick heb gezwooren eens by mijne heyligheydt
So ick aen David liegh in't geen ick heb geseyt!
Sijn zaed sal altijds sijn: sijn throon van groot vermoogen
Sal als een wisse Son staen eeuwigh voor mijn oogen
En blincken als de Maen, die ick stel tot getuygen
Dat sijn gevestigt Rijck sal wanckelen noch buygen.

16 Maer nu verstoot gy hem, en het gesalfde Hooft
Vind sich door uwen toorn van uwe gunst berooft,

Gy aerselt van't verdragh en nietight uw verbonden,
En hebt de Kroon dijns knechts ontheylight en geschonden,
Sijn sterckt' en vestingen, sijn muyren en sijn wallen
Hebt gy in het geweldt sijns vyands laeten vallen.

iiij. Pause.

17 Hy streckte tot een roof van die voor by hem gingh
En diende sijn gebuyr tot een verachtelingh;
Gy hebt de hand verhooght van sijne weerpartyen
En deed in sijnen val sijn vyand sich verblyen;
Gy hebt hem inden strijt niet staende willen houwen
En punt van pieck en pijl en zwaerden om doen vouwen.

18 Sijn schoonheyd is voorby: door u leyt sijne kroon:
Gy hebt van boven neer geworpen sijnen throon:
Gy hebt sijn jeughd verkort en 't groenste sijner daegen,
En hem van spijt en schaemt doen roode wangen draegen.
Hoe langh sult ghy voor ons u, Heer, te soecken maecken?
Hoe langh sal noch het vyer van uwe gramschap blaecken.

19 Gedenck hoe haest my't eynd van mijnen tijd genaeckt:
Is dan de mensch vergeefs van uwe hand gemaeckt?
Wie leefter die de dood niet eenmael heeft te lijden?
Wie isser die voor 'tgraf sijn leven kan bevrijden?

Waer is dijn goedheyd nu, die gy, o God, te vooren
So hoogh by uwe trouw aen David hebt gezwooren?

20 Gedenck des smaedheyds, Heer, dijn knechten aen gedaen,
Die ick van alle man moet in mijn boesem laen;
En hoe dijn vyanden u lastren, en de stappen
Van dijn gesalfden met haer vuyle tong besnappen.
Doch u, o groote God (dit's 'tslot van mijn gebeden)
Sy lof en prijs en eer in aller eeuwigheden.

Den xc. Psalm.

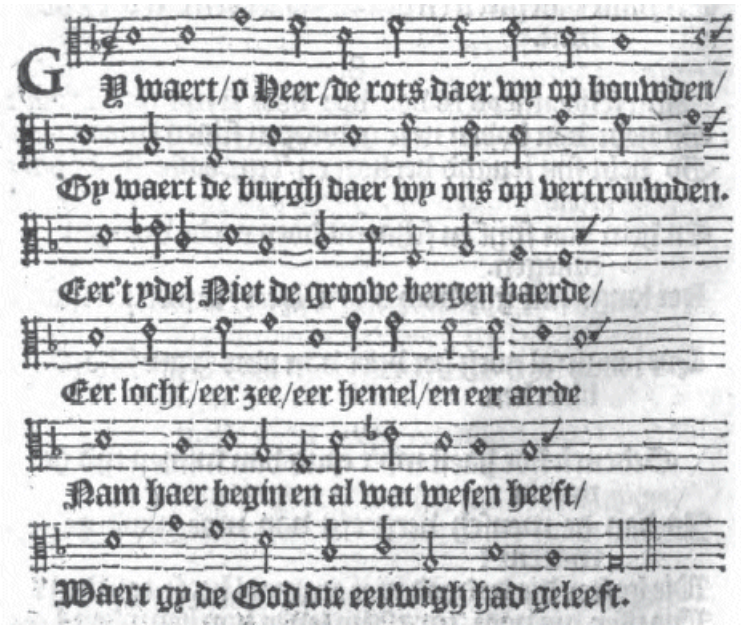
GY waert/o Heer/de rots daer wy op bouwden/
Gy waert de burgh daer wy ons op vertrouwden.
Eer't ydel Niet de groove bergen baerde/
Eer locht/eer zee/eer hemel/en eer aerde
Nam haer begin en al wat weſen heeft/
Waert gy de God die eeuwigh had geleeft.

*G*Y waert, o Heer, de rots daer wy op bouwden,
Gy waert de burgh daer wy ons op vertrouwden.
Eer't ydel Niet de groove bergen baerde,
Eer locht, eer zee, eer hemel, en eer aerde
Nam haer begin en al wat wesen heeft,
Waert gy de God die eeuwigh had geleeft.

2 Geen man, hoe kloeck, kan sijnen dood verhindren;
Wanneer gy roept, keert weer gy menschen-kindren,
So moet hy voort; de tijd voor uwe oogen
Van duysend jaer is haest voor by gevloogen,
Gelijck den dagh die onder is gegaen,
Gelijck de nacht voor die op schildwacht staen.

3 Gelijck een buy drijft gyse voor u heenen,
Sy sijn een droom die schielijck is verdwenen,
Sy sijn als't kruyd, dat met sijn blaen en bloemen
Des morgens vroeg scheen op sijn jeugd te roemen,
Maer op den dagh door zicht of zen gekort
Sijn sap verliest en 's avons leyt verdort.

4 Het vyer uws toorns hoogh tegen ons geheven
Doet ons vergaen: uw gramschap doet ons beven:
Een naere schrick gaet door ons bange leden:
Vermits wy sien dat onse vuyligheden
Staen naeckt en klaer voor u alsiende licht:
Geen ongekent, geen buyten uw gesicht.

Pause.

5 Dies gaen voor by in suchten en in klaegen
Door uwen toorn ons alderbeste daegen
Gelijck een woord ter lippen uytgevaeren.
Wat is ons tijd? naeuw tienmael seven jaeren
Bereyckt den mensch, en't is een dapper man
Van jeughd en kracht die tachtigh haelen kan.

6 Noch is het best' omset met dichte sorgen,
En veeltijds is het heden niet als morgen;
Is't nu geluck, flus ist weer heen gevloogen:

En wie nochtans merckt op met hert en oogen
Op uwen toorn? wie luystert nae uw woord?
Wie vreest uw hand? wie schrickt so hy behoort?

7 Dewijl wy dan so los en onvermeeten
De weynigheyd van onsen tijd vergeeten
So leer', o Heer, ons onse daegen tellen
Op dat wy ons tot waere wijsheyd stellen.
Keer weer, o God, wat toeft gy doch so spae?
En neem weerom u knechten in genae.

8 Kom met uw gunst des morgens ons versaeden
Dat onse siel verheught en onbelaeden
Den ganschen dagh haer vrolijck gae vermeyen;
Geef soet na zuyr, en lacchens stof na schreyen;
Meet ons so ruym uw vriendlijckheden toe
Gelijck gy deed de slaegen dijner roe.

9 Laet over ons uw werck alomme hooren,
U grootheyd blijck aen die van ons gebooren
Sijn nevens ons uw' onderdaene knechten;
Uw vrindlijck oogh bestraele den oprechten;
Bestier ons doen en laet uw sorgen gaen
Heer, over 't werck dat wy ter handen slaen.

Den xcj. Psalm.
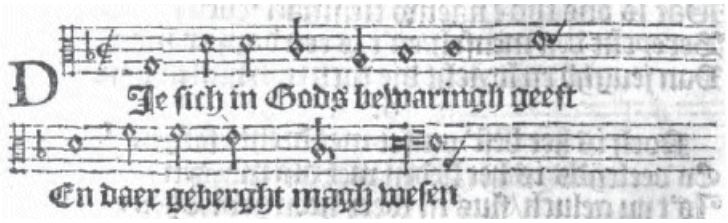
*D*Ie sich in Gods bewaringh geeft
En daer geberght magh wesen

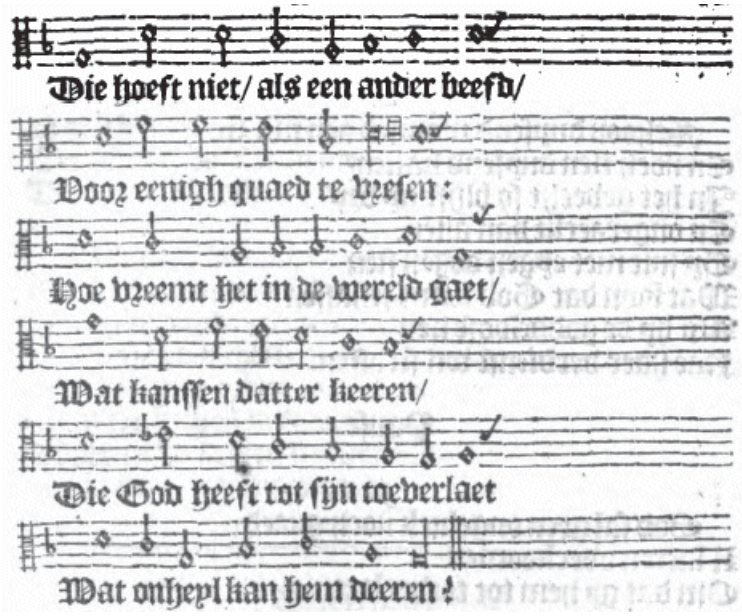
Die hoeft niet/ als een ander beefd/
Voor eenigh quaed te vresen:
Hoe vreemt het in de wereld gaet/
Wat kanssen datter keeren/
Die God heeft tot sijn toeverlaet
Wat onheyl kan hem deeren?

Die hoeft niet, als een ander beefd,
Voor eenigh quaed te vresen:
Hoe vreemt het in de wereld gaet,
Wat kanssen datter keeren,
Die God heeft tot sijn toeverlaet
Wat onheyl kan hem deeren?

2 Voor ’tgaeren, dat de jaeger set,
Voor doodelijcke stricken,
Voor tijden dat de pest besmet
Behoeft gy niet te schricken;
Hy sal in allerley gevaer
U met sijn vleugels decken;
Sijn woord gaet vast, sijn trouw is waer,
Die voor een schild verstrecken.

3 Daer ’s nachts de mensch voor schroomen magh
Dat hebt gy niet te vreesen,
Noch snelle pijlen die by dagh
Gaen snorren van de peesen;
Geen pesten, die als onbekendt
En in den duyster zwerven,

Noch sieckte, die des middaghs schend,
En sullen u doen sterven.

4 Schoon duysend mannen aen uw zy
En noch tien duysend vallen,
In het gevecht so blijft gy vry
En ongeraeckt van allen.
Gy sult met eygen oogen sien
Wat loon dat God komt schaffen
Als hy de goddeloose lien
Nae haer verdienst wil straffen.

Pause.

5 God sal geen ongeluck noch quaed
U laeten overkoomen
Om dat gy hem tot toeverlaet
En herder hebt genomen;
Geen heyloos lot, geen ongeval
Sal uwe hut genaecken,
Hy sal u wesen tot een wal
Daer niemand u kan raecken.

6 Hy sal sijn Engelen met vlijt
Doen passen op u weegen
Dat gy daer vry en veyligh sijt
En u geen ramp bejeegen:
Die sullen u daer gaen voor uyt
En op haer handen heffen
Op dat geen steen of harde kluyt
Uw voeten koom te treffen.

7 Geen leeuw, hoe fel en hoe verwoed,
Geen adder sal u raecken

De leeuwen treed gy met de voet
En wandelt op de draecken.
Om dat, seyt God, hy my bemint
Sal ick hem veyligh stellen
Ter plaetse daer hem niemand vindt
Die hem sou willen quellen:

8 Wanneer hy roept, hoor ick sijn stem
En sal hem antwoord geven;
Is hy in nood: ick ben met hem
En sorge voor sijn leven:
Ick wil met veeler jaeren-tal
Hem rijckelijck versaeden,
Waer in hy sien en smaecken sal
Mijn heyl en mijn genaede.

Den xcij. Psalm.
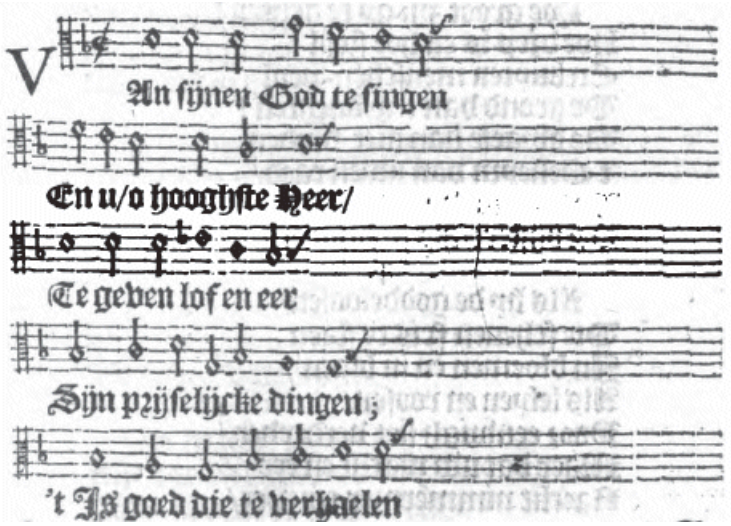
*V*An sijnen God te singen
En u, o hooghste Heer,
Te geven lof en eer
Sijn prijselijcke dingen;
't Is goed die te verhaelen
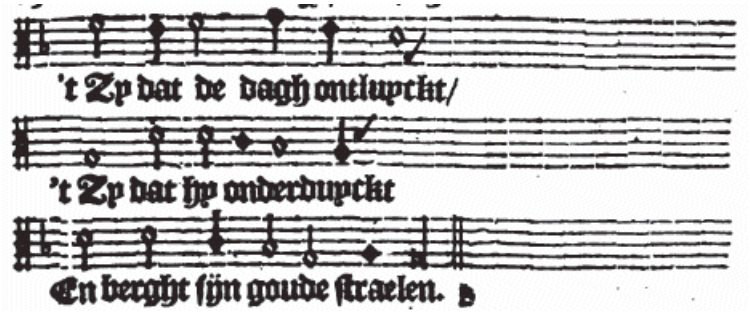
't Zy dat de dagh ontluyckt,
't Zy dat hy onderduyckt
En berght sijn goude straelen.

2 't Is fraey, de soete snaeren
En 'tliefelijck geluyt
Van luyt en harp en fluyt
Met Psalmen-sangh te paeren.
't Aenmercken uwer daeden
Maeckt, Heer, mijn hert verheught,
En kan met volle vreughd
Mijn graege siel versaeden.

3 Hoe groot zijt gy te achten!
Hoe diep is en hoe steyl
En buyten menschen-peyl
De grond van u gedachten!
De dwaese kan niet vinden
't Geheym van uwen raed,
De wereld-wijse staet
Verbijstert, als de blinden,

4 Als hy de goddeloosen,
Die schenen fris te staen
In bloemen en in blaen
Als lelyen en roosen,
Voor eeuwigh siet verderven,
Maer dat uw macht en eer
Raeckt nimmermer ter neer,

En weet van val noch sterven.

Pause.

5 Want die daer boosheyd plegen
Sult gy ter neder slaen,
En die het slim-padt gaen
Verstroyen op haer wegen,
Maer ick sal ’t hooft verheffen
Gelijck den Eenhoorn doet
Als hy met grammen moet
Sijn vyand meynt te treffen.

6 Gy overstort mijn schedel
Met oly vet en glad,
En maeckt mijn leden rad
Met balsem versch en edel;
Mijn oogen en mijn ooren
Die sullen aen de geen
Die my, als spien, betreen
Haer lusten sien en hooren.

7 ’t Sal wel gaen voor den vroomen,
Die sullen haeren kop
Ten Hemel steken op
Als schoone Ceder-boomen
Die op des Libans bergen
Als in Gods huys gegroeyt,
Daer ’t eeuwigh groent en bloeyt,
De hooge wolcken tergen.

8 Iae in haer leste daegen,
Als witten ouderdom
Maeckt andre dor en krom,

Noch schoone vruchten draegen,
Om yder te verkonden
Dat gy, Heer, zijt mijn rots
En dat in't oordeel Gods
Geen onrecht is gevonden.

Den xciij. Psalm.

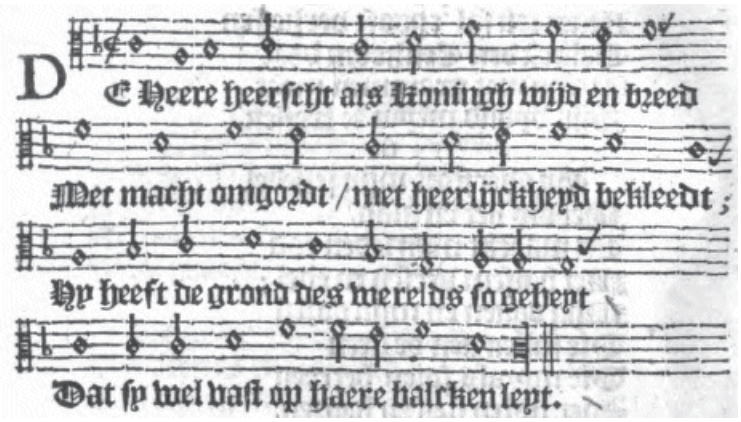
DE Heere heerscht als Koningh wijd en breed
Met macht omgordt / met heerlijckheyd bekleedt;
Hy heeft de grond des werelds so geheyt
Dat sy wel vast op haere balcken leyt.

*D*E Heere heerscht als Koningh wijd en breed
Met macht omgordt, met heerlijckheyd bekleedt;
Hy heeft de grond des werelds so geheyt
Dat sy wel vast op haere balcken leyt.

2 Gy hebt, o God, uw Throon so sterck gesticht
Dat hy voor tal van jaeren niet en zwicht:
Het waeter zwell' en breecke dijck en dam:
Wanneer gy wilt maeckt gy de stroomen tam.

3 De zee die werp sijn schuym ten Hemel toe:
Wanneer gy spreeckt werd hy sijn spouwen moe;
Hy bruys' en baer' en braeck sijn gramschap uyt:
Noch is uw hand ver boven sijn geluyt.

4 Uw trouw is hecht: de woorden, dieder gaen

Uyt uwen mond, daer valt geen mangel aen,
En heyligheydt is dijnes huys cieraedt
Dat eewigh daer in vollen luyster staet.

Den xciiij. Psalm.

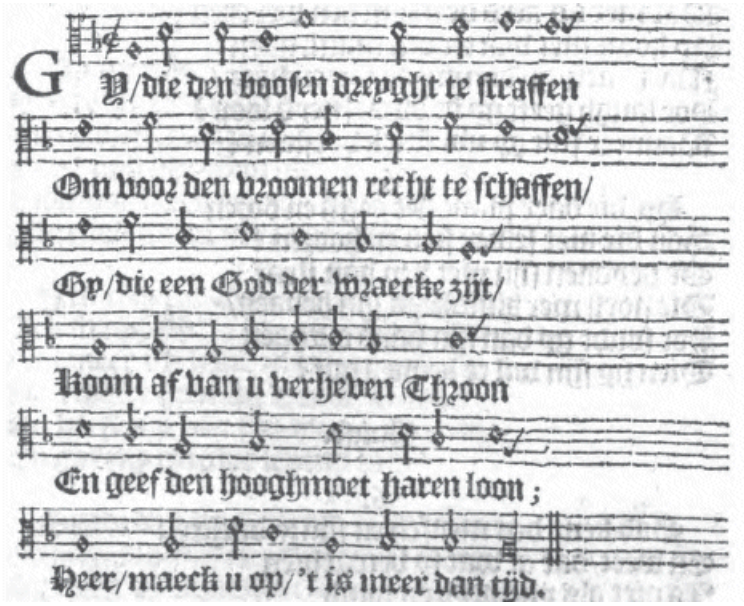
GY/die den booſen dzeyght te ſtraffen
Om booz den bzoomen recht te ſchaffen/
Gy/die een God der wzaecke zijt/
Koom af van u verheven Thzoon
En geef den hooghmoet haren loon;
Heer/maeck u op/'t is meer dan tijd.

*G*Y, die den boosen dreyght te straffen
Om voor den vroomen recht te schaffen,
Gy, die een God der wraecke zijt,
Koom af van u verheven Throon
En geef den hooghmoet haren loon;
Heer, maeck u op, 't is meer dan tijd.

2 Hoe lange sullen noch de boosen
Sich kittelen en minne-koosen?
Hoe lange duyrt haer vreughde-tijd?
Hoe langh haer ydle hovaerdy?
Hoe langh haer roem en snorckery?
Hoe langh haer schampen en verwijt?

3 Sie, Heer, hoe zy uw volck vernielen

En prangen de benaeude zielen
Van die gy tot uw erf verkoort;
De vreemdelingh, de weeuw, de wees,
Sijn onder haer in staege vrees
En werden nu of dan vermoort.

4 God, seggen sy, kan sien noch mercken
Wat hier op aerd de menschen wercken;
Hy hoort niet watter om magh gaen:
Maer, ach, gy domm' en sotten hoop,
Hoe langh geeft gy de dwaesheyd loop?
Wanneer sult gy uw stuck verstaen?

5 Hy, die daer plant het oogh en ooren
Sou die niet selver sien en hooren?
De heydnen sijn niet vry van straf
Die noch met blindheyd sijn bevaen,
Hoe soudt gy dan sijn hand ontgaen
Dien hy sijn wil te kennen gaf?

Pause.

6 God kent den mensch en sijn gedachten
En weet, dat al wat sy betrachten
Is niet als ydelheyd en wind;
Wel saeligh is de man, o Heer,
Die by u komt om les en leer
En in uw wet sijn tuchtingh vind.

7 Om met geduld te kunnen draegen
Het zwaere kruys ter droever daegen
Tot datter komt een beter tijd,
Wanneer de goddeloose raeckt
In kuylen, die hy had gemaeckt:

Een tijd, die leedt en lijden slijt

8 Want God en laetse niet verlooren
Die hy ten erve heeft gekooren,
Dies sal den vroomen recht geschien,
So dat hy weer begunstight werd,
Van al wie oprecht sijn in't hert,
Als sy sijn onschuld blincken sien.

9 Op wien had ick my te verlaeten
Om tegen die de vroomheyd haeten
Een onbeschroomde borst te bien?
Och! had my God niet by gestaen
En mijne saeck genoomen aen
Men had my al in't graf gesien.

10 Ick riep tot God, en hy verhoorde;
Ick struykeld' en hy onderschoorde:
Wanneer ick vond mijn ziel ontrust
Vertrooste hy mijn weeck gemoedt
En heeft my met sijn woord gevoedt,
En gaf my nieuwe levens lust.

11 Souw dan by God oyt sijn geleden
Een richter-banck, daer tegen reden
Het recht der vroomen werd verkromt,
Daer men onnoosel bloed vergiet,
Daer men de deughd verwesen siet
En den onschuldigen gedomt?

12 Dus sprack ick: en hy heeft bewesen
Dat hy mijn toevlucht wilde wesen,
Mijn burgh, mijn rots, mijn toeverlaet,
Die't punt van't onrechtvaerdigh zweerd
Wel tegen sijnen meester keert,
En met sijn eygen roede slaet.

Den xcv. Psalm.
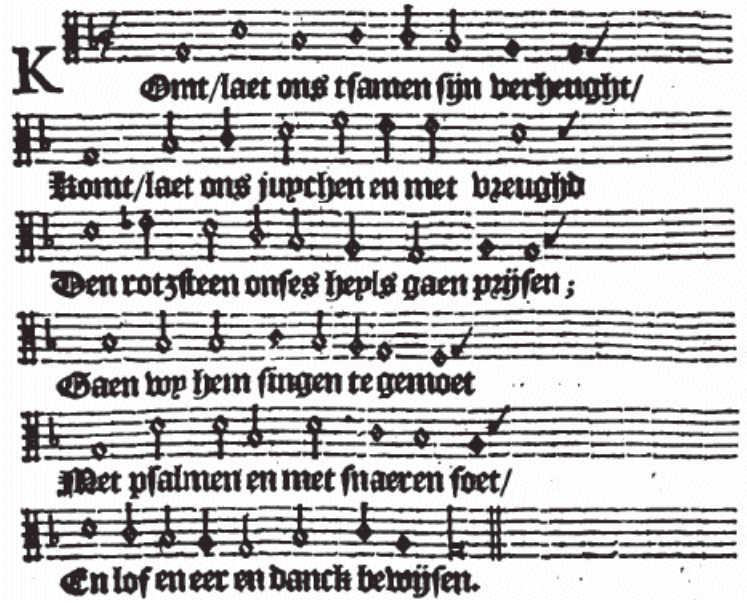
Komt/laet ons tſamen ſijn verheught/
Komt/laet ons juychen en met vreughd
Den rotzſteen onſes heyls gaen prijſen;
Gaen wy hem ſingen te gemoet
Met pſalmen en met ſnaeren ſoet/
En lof en eer en danck bewijſen.

*K*Omt, laet ons tsamen sijn verheught,
Komt, laet ons juychen en met vreughd
Den rotzsteen onses heyls gaen prijsen;
Gaen wy hem singen te gemoet
Met psalmen en met snaeren soet,
En lof en eer en danck bewijsen.

2 Want hy, de Heer, is sterck en groot,
Die ons kan helpen uyt de nood,
Een Koningh boven alle Goden;
De wereld is gevest door hem,
't Geberghte rees op sijne stem,
De hooghte quam op sijn geboden;

3 De waeteren, de zee, de strand
Sijn al gemaeckt door sijne hand,
Hy schiep het nat en oock het drooge:
Elck koom sich voor hem neder slaen,
Elck bidde sijnen schepper aen

Met herten reyn en knien gebooge.

4 Hy is een Herder die ons leydt,
Wy sijn de schaepen die hy weydt,
Hy is ons God, wy sijn verkooren,
Sijn volck, sijn erfdeel en sijn lot,
Maer weest niet wrevligh tegen God
So gy hem heden komt te hooren.

5 Verstockt doch uwe herten niet,
Gelijck tot Massa is geschiedt
En Meriba, de dorre landen,
Daer hem wel eer ons voorgeslacht
Versocht en proefde sijne macht,
En saegen't werck van Godes handen.

6 Van wien hy sey: Ick ben met haer
Gequelt geweest wel veertigh jaer:
Wat heb ick niet van haer geleden?
Een volck, van herten dom en blind,
Dat nemmermeer en heeft bemint
Mijn wegen, die sy mosten treden.

7 Waerom ick sprack in arrhen moed
(Dewijl mijn gramschap was in gloed
En over haer geraeckt aen't blaecken)
En zwoer by mijne heyligheyd
Dat sy noyt souden sijn geleydt
Daer mijne ruste was te smaecken.

Den xcvj. Psalm.
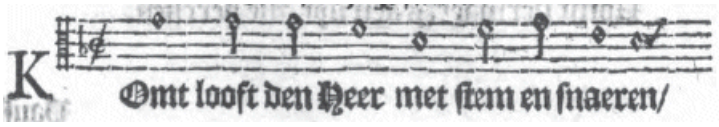
*K*Omt looft den Heer met stem en snaeren,

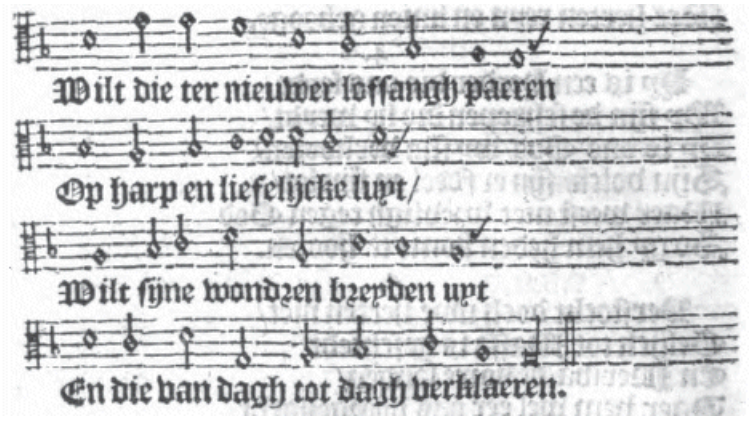
Wilt die ter nieuwer loffangh paeren
Op harp en liefelijcke luyt/
Wilt sijne wondzen bzeyden uyt
En die van dagh tot dagh verklaeren.

Wilt die ter nieuwer lofsangh paeren
Op harp en liefelijcke luyt,
Wilt sijne wondren breyden uyt
En die van dagh tot dagh verklaeren.

2 Sijn eer, sijn naem sy wijd gepresen
Van daer de Sonn' is opgeresen
Tot daer sijn straelen ondergaen,
Want God is groot in wonder-daen
En boven alle Goon te vresen.

3 Die van den heydnen aengebeden
Niet anders sijn als ydelheden:
Afgoden, die sy selver smeen:
Maer God is vol van heerlijckheen
Die sijnen Throon alom bekleden.

4 De heemlen sijn van sijne wercken,
Sterckt' en cieraed is in sijn kercken:
Komt, volckren, komt en geeft hem eer,
Hy is vol Majesteyt, de Heer,
Komt herwaerts aen uyt alle percken.

Pause.

5 Komt, volckren, komt om God te loven,
Hy gaet het al in macht te boven,
De roem sijns naems is ver gegaen,
Brenght offer en geschencken aen
En treedt vast in tot sijn voorhoven

6 Komt met ootmoedige gebeden
Ter plaetse sijner heyligheden,
Schrickt voor sijn heerlijck aengesicht
Waer voor het alles beeft en zwicht:
Komt herwaerts aen van alle steden.

7 Spreeckt onder al't geslacht der aerden:
God is een Koningh hoogh van waerden,
De Heere heerscht, die't aerdrijck vest,
Hy ken der menschen saecken best,
En sal eens yders recht aenvaerden.

8 Dat aerd' en hemel sich verblijden,
De zee, en die door't waeter glijden,
De locht, en al wat daer in zweeft,
Het veld, en't vee dat daer op leeft,
En boom en bosch aen allen zijden.

9 't Verheugh' sich al voor sijn gesichte,
Hy komt op dat hy d'aerde richte,
Daer't vonnis sal nae waerheyd sijn,
Want hy en oordeelt niet nae schijn
Maer nae elx recht is van gewichte.

Den xcvij. Psalm.
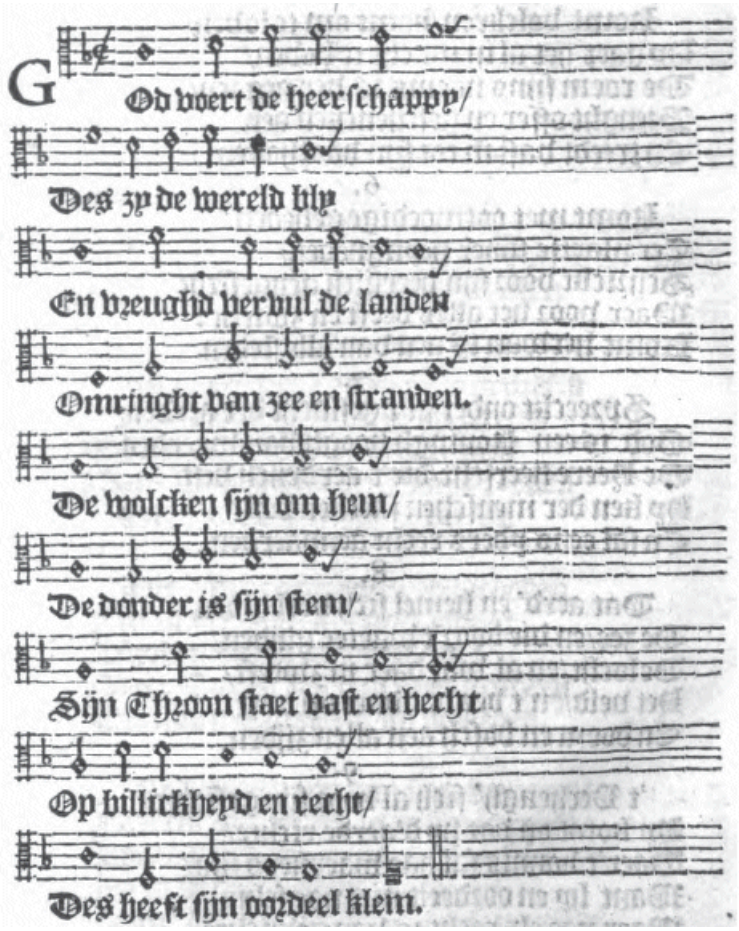
God voert de heerschappy/
Des zy de wereld bly
En vreughd vervul de landen
Omringht van zee en stranden.
De wolcken sijn om hem/
De donder is sijn stem/
Sijn Throon staet vast en hecht
Op billickheyd en recht/
Des heeft sijn oordeel klem.

*G*Od voert de heerschappy,
Des zy de wereld bly
En vreughd vervul de landen
Omringht van zee en stranden.
De wolcken sijn om hem,
De donder is sijn stem,
Sijn Throon staet vast en hecht
Op billickheyd en recht,
Des heeft sijn oordeel klem.

2 Een vier gaet voor hem heen
Waer dat hy komt te treen
Om die hem tegenspreecken

Alom aen brand te steecken:
De wereld werd verlicht
Wanneer de blixem dicht
Haer snelle straelen schiet,
Hy diese merckt en siet,
Beeft voor haer vlam, en zwicht;

3 ’tGeberghte smelt als was:
Dat hoogh geresen was
Dat moet sich laegh verneeren
Voor’t aengesicht des Heeren;
Den Hemel, wijd ontdaen,
Doet over al verstaen
Gerechtigheyd en eer
Van sijnen Schepper-Heer;
De Volckren schouwen’t aen.

Pause.

4 Wie beelden dient of eert,
Wie sich tot Afgoon keert
En heft voor haer sijn handen
Die raecke rasch ter schanden.
Gy, die men Goden seyt,
Buyght voor sijn Majesteyt.
O Heer, u heyligh woord
Heeft Sion aengehoort,
En is in vrolijckheyd.

5 De dochteren vol vreughd
In Iuda sijn verheught
Om dat gy zijt rechtvaerdigh,
Gy, Heer, zijt groot en waerdigh,
Niemand so veel als gy,

Hoe machtigh dat hy zy;
Gy voert de hooghste Kroon,
En boven alle Goon
Gaet uwe heerschappy.

6 Wel op, die God bemint
En die uw herten vind
Met sijne liefd ontsteecken,
Haet boosheyd en gebreecken:
Hy doet den sijnen goed
En neemt in sijn behoed,
Dat geen, hoe quaeden, man
Haer leven krencken kan,
Hoe dat hy brult en woed.

7 Al schijnt den duyster dicht
Den vroomen rijst het licht,
En voor oprechte herten
Is vreughde sonder smerten.
Zijt dan in God verblijdt
Gy die rechtvaerdigh zijt,
En viert de heugenis
Van hem, die heyligh is
En heerschet breed en wijd.

Den xcviij. Psalm.
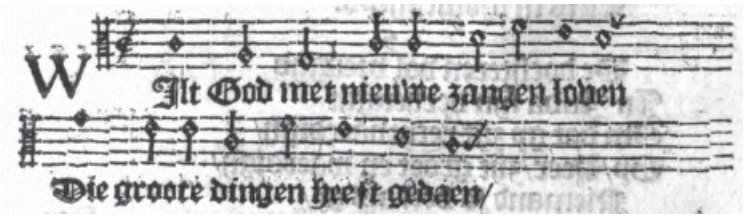
*W*Ilt God met nieuwe zangen loven
Die groote dingen heeft gedaen,
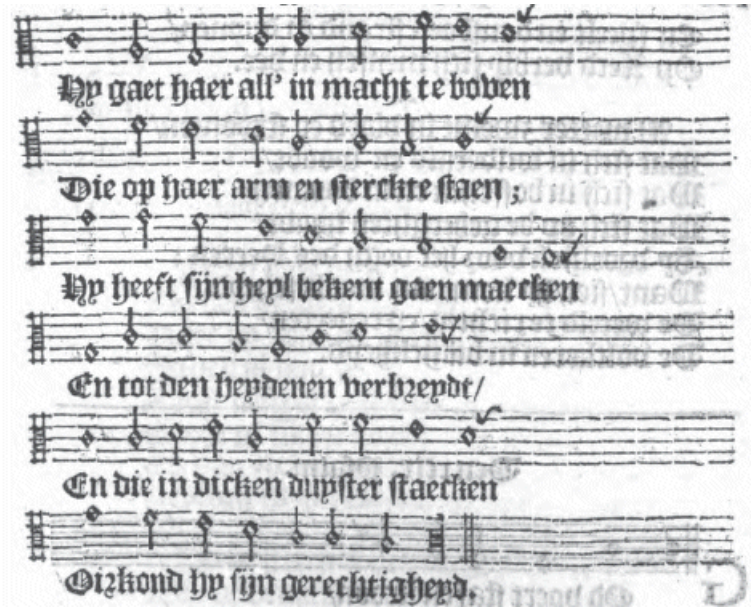
Hy gaet haer all' in macht te boven
Die op haer arm en sterckte staen;
Hy heeft sijn heyl bekent gaen maecken
En tot den heydenen verbreydt/
En die in dicken duyster staecken
Oirkond hy sijn gerechtigheyd.

Hy gaet haer all' in macht te boven
Die op haer arm en sterckte staen;
Hy heeft sijn heyl bekent gaen maecken
En tot den heydenen verbreydt,
En die in dicken duyster staecken
Oirkond hy sijn gerechtigheyd.

2 Israels huys heeft hy verkooren
En oock begunstight, nae sijn woord,
Gelijck hy Iacob had gezwooren:
Noch wijder werd sijn heyl gehoort:
Sijn gunst bestraelt de verste landen,
Des zy de heele Aerd verheught,
Men klap van blijschap in sijn handen
Elck singh en springh uyt gulle vreughd.

3 Psalm-zingt met harpen en met luyten
Psalm-zinght den Heer met spel en sanck,
Met trom en bom en schelle fluyten,
En voegt uw stemmen by de klanck
Van tromp, trompetten en basuynen;
Springht op, gy waetren van de Zee

En speelt en danst aen strand en duynen,
Op Aerd verbly sich mensch en vee.

4 Al watter zwemt in vloed en stroomen,
Wat sich in wildernis en woudt,
Wat sich in bosschen en in boomen,
Wat sich op de geberghten houdt,
Sy vroolijck voor het oogh des Heeren;
Want, siet, hy komt om met bescheyd
De wereld te richten, en regeeren,
De volckeren in billijckheyd.

Den xcix. Psalm.
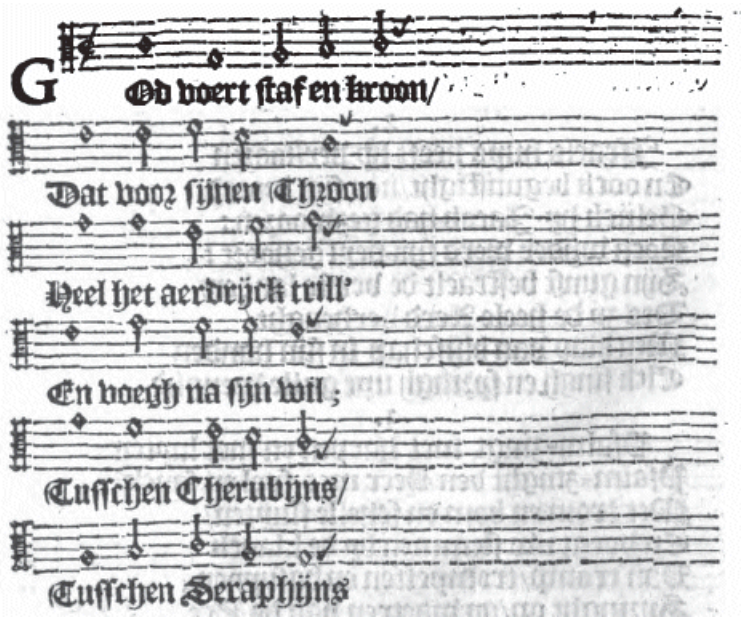
*G*Od voert staf en kroon,
Dat voor sijnen Throon
Heel het aerdrijck trill'
En voegh na sijn wil;
Tusschen Cherubijns,
Tusschen Seraphijns
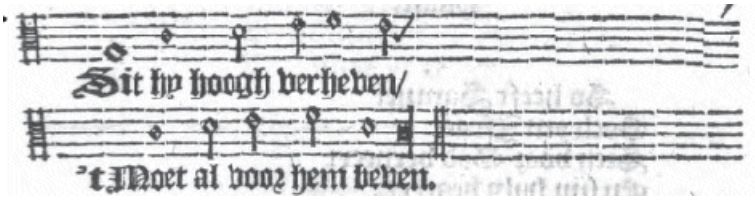
Sit hy hoogh verheven,
't Moet al voor hem beven.

2 Syon doet hem eer
Als den grootsten Heer,
Daer hy aensien heeft
Boven al wat leeft.
Looft hem al te zaem,
Groot is sijnen naem
En van elck te vresen,
Heyligh is sijn wesen.

3 Hy is sterck van kracht;
Wie de deughd betracht,
Wie het recht bemint
Heeft hy wel gesint;
Hy heeft het gericht
En de wet gesticht,
En geboon gegeven
Om daer nae te leven.

4 Yder love God,
Yder buygh sich tot
Sijnen voetbanck neer,
Heyligh is de Heer;
Moyses, Aron mee,
Offerden hem vee
En sijn met gebeden
Voor't autaer getreden.

Pause.

5 So heeft Samuel
Oock om Israel
Sich voor God verneert
En sijn hulp begeert:
Hy gaf haer gehoor
En een gunstigh oor
En liet door haer smeecken
Sijne gramschap breecken.

6 Van den Hemel neer
Quam hy af wel eer
En hy sprack tot haer
Uyt een wolck-pilaer.
Sijn bevel en wet
Van hem ingeset
Haddens' onderhouwen
Met een groot vertrouwen.

7 Gy, o God en Heer,
Hoorde haer begeer,
En op haer gebedt
Heeft uw oor gelet;
Gy hebt u ontfermt
En des volx erbermt,
't Heeft oock straf geleden
Om moedwilligheden.

8 Maeckt dan groot den Heer,
Yder buygh sich neer,
Yder koome tot
Syon, bergh van God,
Die hy heeft bereydt

Tot sijn heyligheyd;
Geeft hem lof en eere,
Heyligh is de Heere.

Den C. Psalm.

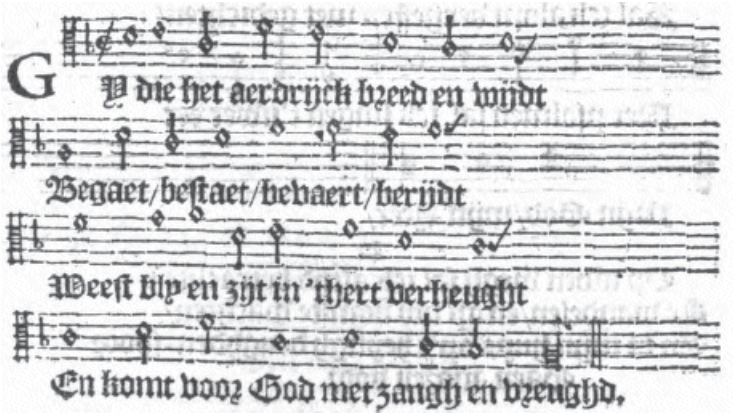
GY die het aerdrijck breed en wijdt
Begaet/beſtaet/bevaert/berijdt
Weeſt bly en zijt in 'thert verheught
En komt voor God met zangh en vreughd.

*G*Y die het aerdrijck breed en wijdt
Begaet, bestaet, bevaert, berijdt
Weest bly en zijt in 'thert verheught
En komt voor God met zangh en vreughd.

2 Weet dat den Heer dien gy genaeckt
Een God is, die ons heeft gemaeckt:
Dat wy het volck sijn dat hy leydt,
Sijn schaepen, die hy hoedt en weydt.

3 Gaet tot sijn poorten in met lof,
Treed toe met eer-zangh in sijn Hof,
En als gy komt ter heylger Zael
So prijst sijn naem met danckb're tael.

4 Hy is een goedertieren Heer,
Sijn goedheyd eyndight nimmermeer,
Sijn trouw, den sijnen toegeseyt,
Die duyrt tot inder eeuwigheyd.

Den Cj. Psalm.

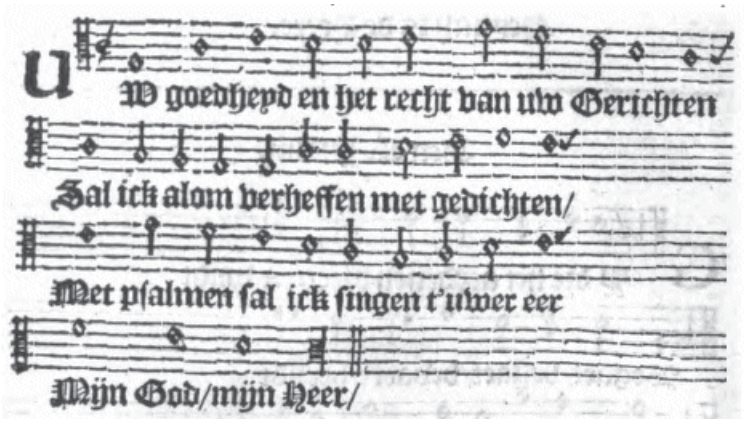
U W goedheyd en het recht van uw Gerichten
Sal ick alom verheffen met gedichten/
Met pſalmen ſal ick ſingen t'uwer eer
Mijn God/mijn Heer/

*U*W goedheyd en het recht van uw Gerichten
Sal ick alom verheffen met gedichten,
Met psalmen sal ick singen t'uwer eer
Mijn God, mijn Heer,

2 Op uwen wegh sal ick altijd betrachten
Te wandelen, en op uw komste wachten,
En in mijn huys op't heyligh deughden-spoor
Gaen andren voor.

3 Geen vuyl bedrijf sal koomen voor mijn oogen,
Ich haet het werck van al die niet en doogen;
Geen doen van lien die slimme gangen gaen
En kleeft my aen.

4 Geen listigh hert van die nae boosheyd trachten
Sal by my zijn, noch duyren noch vernachten;
Ick snij hem af die smaeck in ondeughd vind
En 'tquaet bemint.

5 Die heymelijck sijn naesten soeckt te schenden
Met achterklap, sal ick ten gronde senden;
Die hoogh van moed uyt trotse oogen siet
Vermagh ick niet.

6 Maer die in't land sich trouw en oprecht toonen
Daer let ick op: sy sullen met my woonen;
In mijnen dienst sal ickse nemen aen
Die recht uyt gaen.

7 Wie schalckheyd pleeght sal in mijn huys niet duyren,
En die bedrieght moet buyten mijne muyren;
Een valsche tongh, een mond die leugens giet
Die lijd ick niet.

8 Ick wil my vroegh des morgens heenen spoeyen
Om uyt het land wat godloos is te roeyen,
Op dat Gods stad van al wat onrecht pleeght
Sy schoon geveeght.

Den Cij. Psalm.
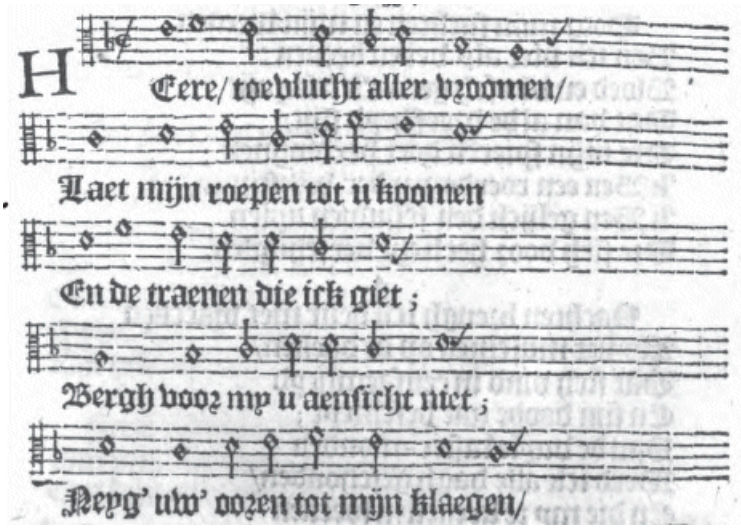
Heere/ toevlucht aller vroomen/
Laet mijn roepen tot u koomen
En de traenen die ick giet;
Bergh voor my u aensicht niet;
Neyg' uw' ooren tot mijn klaegen/

*H*Eere, toevlucht aller vroomen,
Laet mijn roepen tot u koomen
En de traenen die ick giet;
Bergh voor my u aensicht niet;
Neyg' uw' ooren tot mijn klaegen,
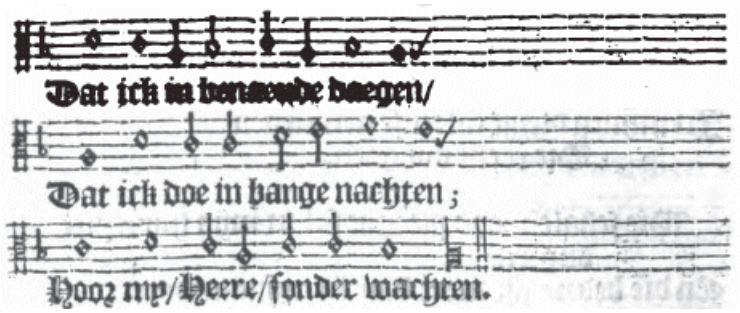
Dat ick in benaeude daegen,
Dat ick doe in bange nachten;
Hoor my, Heere, sonder wachten.

2 Want mijn daegen die sijn heenen
En gelijck als roock verdweenen
En mijn beenen sijn verteert
Als een uytgebranden heerd;
En mijn hert is neer geslaegen
Als het gras by heete daegen,
Dat ick dickmaels heb vergeeten
Mijne spijs en brood te eeten.

3 Door mijn suchten en mijn weenen
Ben ick niet als vel en beenen:
Bloed en vleesch geraeck ick quijt
Dat van al de droefheyd slijt,
Die mijn spieren doet verdwijnen;
'k Ben een roerdomp der woestijnen,
'k Ben gelijck den schuwen uylen
Die sich voor het licht verschuylen.

4 Nachten brengh ick deur met waecken
Als het muschjen op de daeken,
Dat sich vind in eensaemheyd
En sijn doode gae beschreyt;
Van de vuyle laster-monden
Werd ick alle dagh geschonden,
En die my te krencken soecken

Hoort men my alom vervloecken.

j. Pause.

5 Ick ben in het stof geseten
Daer ick asch als brood moet eeten
Daer mijn dranck gemengelt word
Met de traenen die ick stort;
Om dat ick de harde slaegen
Van u gramschap heb te draegen,
Want gy hebt my eerst verheven
En daer nae ter neer gedreven.

6 Mijne daegen sijn als schaeuwen
Die verdunnen en verflaeuwen,
Ick versmelt gelijck het was,
Ick verdor gelijck het gras:
Maer gy, Heer, sult eeuwigh duyren,
Gy en eyndight door geen uyren,
Gy sult leven in gedachten
Van geslachten tot geslachten.

7 Gy sult eens met open armen
Over Syon u ontfarmen,
En ontwaecken voor de Stad
Die gy u verkooren had;
Want, o Heer, het werd al spaede,
En den tijd van uw genaede
En het uyr is al gekoomen,
Zijt gedachtigh aen den vroomen.

8 Yver isser in uw knechten
Om dijn Tempel op te rechten,
Om dijn omgeworpen huys

Te doen rijsen uyt sijn gruys;
Dan en salder niemand wesen
Die niet uwen naem sal vreesen:
By den Koningen der aerde
Sal hy sijn in eer en waerde,

9 Alsmen weder aen sal schouwen
Dat gy Syon hebt herbouwen
En uw heerlijckheyd en licht
Siet in't heylige Gesticht;
Als gy u tot ons sult wenden
En een end maeckt van ellenden,
En sult helpen die in nood sijn
En van uwen troost ontbloot sijn.

ij. Pause.

10 O, wat heugelijcker uyren,
Daer het heugen af sal duyren
En van stam tot stammen gaen
Door getrouwe letter-blaen!
O, wat heugelijcker stonden,
Daer het volck sal af vermonden
En des Heeren lof doen hooren
Dat noch niet en is gebooren!

11 Om dat hy sijn gunst liet straelen
Uyt de heylge Hemel-Zaelen,
En sloegh een genaedigh oogh
Nae der aerde van om hoogh
Op het suchten der gevangen,
Op't gebedt van die verlangen
En die haecken om te raecken
Uyt des Doods gesparde kaecken.

12 Op dat sijnen naem magh brallen
Binnen Salems nieuwe wallen,
En sijn roem weer zy gehoort
Binnen Syons heyligh oord;
Als de volckeren met hoopen
Derwaerts sullen koomen loopen
En de Koningen van waerde
Door hem vallen neer ter aerde.

iij. Pause.

13 Wie beleeft so blijde maeren?
Ach, voor't rijpen mijner jaeren
Werd ick onder weegh gestort!
God heeft mijnen tijd verkort
Dies so sey ick: Heer, mijn daegen
Waerom sijn die afgeslaegen
Op het midden van mijn leven?
Daegen die u noyt begeven?

14 Gy, die waerd voor tijd en uyren,
Gy die zijt en die sult duyren,
Gy die hebt begin noch perck?
Aerd en Hemel sijn u werck:
Aerd en Hemel sal verderven,
Maer gy, Heer, en sult niet sterven:
Aerd en Hemelen sijn endigh
Maer gy, Heere, zijt bestendigh.

15 't Aerdrijck sal 't niet eeuwig houden
En gelijck een kleed verouden:
Als de slijtende gewaen.
Sal den Hemel oock vergaen

En al wat hy overwelfde;
Maer gy, Heere, blijft de selfde,
Uwe jaeren, daegen, uyren
Sullen sonder eynde duyren.

16 Oock de kindren uwer knechten
Die haer wegh en wandel rechten
Nae u wet, en wil, en last,
Sullen seecker, vry, en vast
Het gezegent land bewoonen
Met haer dochteren en zoonen,
En het zaet van haere lijven
Sal aldaer gevestight blijven.

Den Ciij. Psalm.
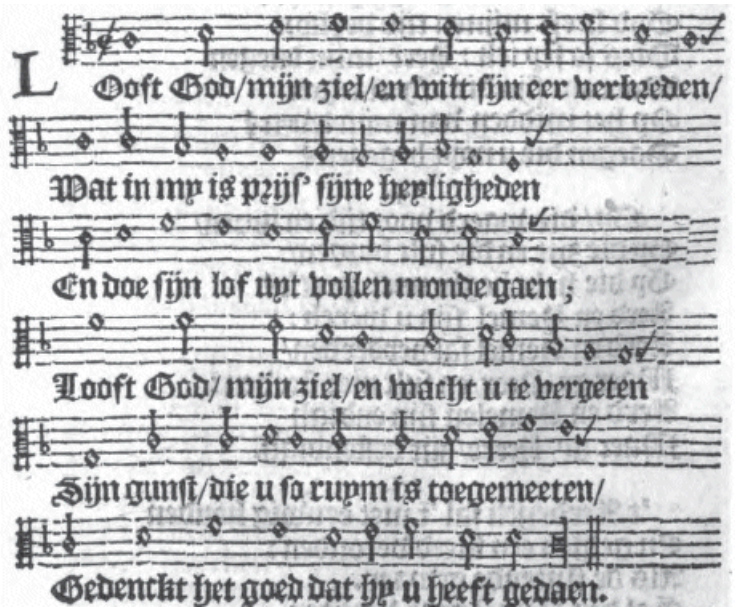
Looft God/mijn ziel/en wilt sijn eer verbreden/
Wat in my is prijs' sijne heyligheden
En doe sijn lof uyt vollen monde gaen;
Looft God/ mijn ziel/en wacht u te vergeten
Sijn gunst/die u so ruym is toegemeeten/
Gedenckt het goed dat hy u heeft gedaen.

*L*Ooft God, mijn ziel, en wilt sijn eer verbreden,
Wat in my is prijs' sijne heyligheden
En doe sijn lof uyt vollen monde gaen;
Looft God, mijn ziel, en wacht u te vergeten
Sijn gunst, die u so ruym is toegemeeten,
Gedenckt het goed dat hy u heeft gedaen.

2 Want hy, de Heer in eeuwigheyd gezegent,
Is die u met bermhertigheyd bejegent
En uyt genae uw zwackheyd heeft verschoont;
Hy is die u de sonden heeft vergeven,
Die u verlost en van de dood doet leven,
Die u met gunst en medelijden kroont.

3 Die uwen mond met alle goed verzaedight,
Die op een nieuw uw jaeren begenaedight
Met jeughd, gelijck men in den Arent ziet.
Rechtvaerdigh is de Heer in sijn gerichten:
Geweld en list moet voor sijn vierschaer zwichten,
Hy schaft hem recht dien ongelijck geschiedt.

4 Hy heeft gewilt aen Moyses openbaeren
Sijn wil en wegh, en Israel verklaren
Hoe groot dat hy in sijne wercken was:
De Heer is sacht, bermhertigh en genaedigh,
De Heer is mild, goedgunstigh en weldaedigh,
Tot straffen traegh, tot medelijden ras.

5 Hy tucht ons wel, maer't heeft een tijd van uyren:
Sijns gramschaps vyer is van geen eeuwig duyren,
Maer eynd en maet is aen des Heeren straf;
Hy handelt niet met ons nae onse sonden:
Ons schuld is ruym, sijn tuchtingh ingebonden,
Hy slaet ons niet nae men hem reden gaf.

6 Want over die hem minnen en hem vreesen
Gaet sijne gunst so wyd en hoog-geresen
Als boven d'aerd des hoogen Hemels draf;
So verr' het oost, daer zon en dagh ontluycken,
Is van het West, daer zon en dagh gaen duycken,
So ver doet hy de sonden van ons af.

Pause.

7 Gelijck sijns kinds een vaeder komt t'ontfermen
Als't sich vergrijpt, so wil sich God erbermen
Des vroomen mans en wie dat hem ontsiet:
De deur sijns gunsts staet op voor die hem vreesen,
Hy ken en weet ons maecksel en ons weesen,
Dat wy sijn stof en weynigh meer als niet.

8 Wat is van ons, wat sijn der menschen daegen?
Een wassend gras dat haest werd neer geslaegen,
Een bloem in 't veld van heugelijcken schijn:
Maer laet den tijd een weynigh meer verspaeyen
En over gras en bloem de winden waeyen,
Men weet haest niet waer sy gebleven sijn.

9 Maer anders is het met de gunst des Heeren,
Die duyrt altijd voor alle die hem eeren
En gaet van 'teen op 't ander nae-geslacht;
Sijn liefde sal noyt over die verkouwen
Die sijn verbond en sijn geboden houwen,
En die sijn woord betrachten dagh en nacht.

10 God heeft sijn Throon ter Hemelen gestichtet,
Hy voert de staf die't al beheerscht en richtet,
Sijn koninckrijck, sijn stoel, sijn kroon staet vast.
Komt looft den Heer en wilt sijn eer vermelden
Gy Engelen, gy stercke Hemel-helden,
Die op sijn woord en sijn bevelen past

11 Komt, looft den Heer gy sijne leger-schaeren,
Gezwinde boon, gewillige dienaren,
Die 'tal verricht wat dat hem wel geviel.
Looft, looft den Heer, gy wercken sijner handen,

So ver sijn rijck streckt over luy en landen;
Looft God voor al mijn' hoog-verplichte ziel.

Den Ciiij. Psalm.

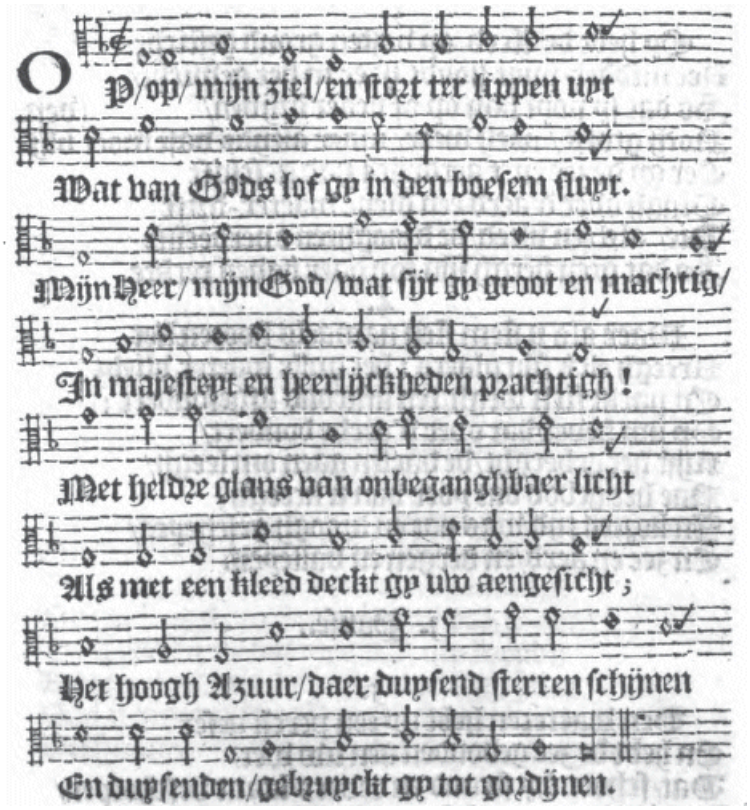
O P/op/ mijn ziel/en ſtort ter lippen uyt
Wat van Gods lof gy in den boeſem ſluyt.
Mijn Heer/ mijn God/ wat ſijt gy groot en machtig/
In majeſteyt en heerlijckheden prachtigh!
Met heldre glans van onbeganghbaer licht
Als met een kleed deckt gy uw aengeſicht;
Het hoogh Azuur/ daer duyſend ſterren ſchijnen
En duyſenden/ gebruyckt gy tot gordijnen.

*O*P, op, mijn ziel, en stort ter lippen uyt
Wat van Gods lof gy in den boesem sluyt.
Mijn Heer, mijn God, wat sijt gy groot en machtig,
In majesteyt en heerlijckheden prachtigh!
Met heldre glans van onbeganghbaer licht
Als met een kleed deckt gy uw aengesicht;
Het hoogh Azuur, daer duysend sterren schijnen
En duysenden, gebruyckt gy tot gordijnen.

2 Gy hebt gemaeckt een welfsel in de locht
En uw paleys gesoldert in de vocht,

In wolcken, die u dienen tot een waegen;
Gy doet de wind u op sijn vleugels draegen;
Het onweer streckt u voor gezwinde boon
Als Engelen van uwen hoogen Throon,
De geesten sijn uw knechten en trawanten,
De straelen vyers uw vaerdige gesanten.

3 Gy hebt de Aerd, op vasten grond gesticht:
Het middel-punt houdt haer in het gewicht,
So dat sy noyt kan op of neder drijven,
Noch gints, noch weer, maer altijds vast moet blijven.
Eer gy de zee en ’t aerdrijck had geschift
Gingh over d’aerd een diepe waeter-drift
Die, als een kleed, de drooghten overdeckte
So dat geen bergh sijn top daer boven reckte.

4 Maer als u stem sich namaels hooren liet
Kreegh elck sijn plaets: het gulle waeter vliedt
En packt sich wegh, ten afgrond afgesondert;
Op uw bevel, dat over d’aerde dondert,
Rijst het geberght, de daelen gaen om leegh,
Nae het gebod dat yder van u kreegh;
In korten tijd was nat en droogh gescheyen,
En zee en aerd, en bergen en valleyen.

j. Pause.

5 Den waeteren hebt gy een perck geset
En hebt de zee gebonden aen uw wet,
Dat, schoon hy strand en oevers komt bescholpen,
Hy niet weer magh het aerdrijck overstolpen.
Uw hand ontsluyt en opent hier en daer
In ’t hoogh en droogh een volle waeter-aer,
Dat beeken geeft en liefelijcke stroomen

Die nederwaerts van het geberghte koomen.

6 Hier drinckt het vee, en tam en wilt gediert.
Wat van de hand des herders werd bestiert,
Wat het gebied der menschen is ontwassen
Lescht sijnen dorst in dees kristalle plassen;
Oock vindmen hier ’tgevogelt van de locht
Dat sich onthoudt ontrent dees klaere vocht,
Dat sijne keel laet uyt de tacken hooren
En streelt met zangh der acker-lieden ooren.

7 Noch komt gy, Heer, met dauw en zaepig nat
Dat van om hoogh op boom en bergen spat
En laeft en weyckt het land met zoeten reegen,
Het aerdrijck drinckt sich zadt door uwen zeegen.
Gy geeft in ’t veld en beemden ruym gewas
Dat sich het vee daer voede met het gras,
Den hof schaft moes, en kruyd, en fruyt, nae wenschen,
Den acker tarw, ten dienste van de menschen.

8 Gy geeft ons wijn die ’t droevigh hert verheught:
Gy geeft ons vet en oly die verjeught
En ’taengesicht kan helderen en klaeren,
Gy geeft ons brood uyt volle kooren-aeren;
De Cederen, de boomen van uw woudt,
Dat grof gewas, dat eel en weeligh hout
Van u geplant, die Maen en sterren tergen,
Versaedight gy met sap uyt Libans bergen,

9 Uyt Liban, daer’t gevogelt velerley
Sijn nesten maeckt en leght en broedt sijn ey:
Daer dennen, die tot aen de wolcken steygren,
Sijn wooningen voor oyevaers en reygren;

Gy geeft de klip en steenrotz aen de geyt
Die met den bock daer vroolijck springht en weydt,
Aen ’tbloo konijn en haesen hooge bergen
Om sich in ruycht en holen te verbergen.

ij. Pause.

10 Gy hebt de Maen met meer en minder licht
Tot onderscheyd der daegen hoogh gesticht,
Gy hebt gemaeckt de Son met sijne straelen,
Die weet sijn uyr van rijsen en van daelen:
’t Werd licht wanneer hy opgeresen is,
Wanneer hy duyckt so volgt de duysternis.
Het schuwe wild verlaet de woeste wouden
Daer sy uyt vrees des daeghs sich binnen houden.

11 De jonge leeuw, die nu van honger raest,
Gaet op den roof en wenscht te zijn geaest,
En eyscht van u met briesschen en met brullen
Sijn voedsel om den leegen buyck te vullen:
Hy speckt sijn aes by ’t voordeel van de nacht,
Maer als het daeght so scheydt hy uyt de jacht
En nu verzaedt om voor dien dagh te leven
Gaet hy sich weer nae bosch en hol begeven.

12 Dan spoeyt de mensch, die ’s nachts is uytgerust,
Sich nae sijn werck, dat hy wil doen met lust,
Of dat hy moet om sijnen kost te raepen,
En werd het nacht hy geeft sich weer te slaepen.
So heeft het al sijn beurt nae uw beschick.
Wat sijn, o Heer, uw wercken wonderlick!
Hoe groot sijt gy in al uw onderwinden!
Wat wijsheyd is in al uw doen te vinden!

13 Het aerdrijck heeft dit niet alleen gevoelt
Maer oock de Zee, die't wijd en zijd bespoelt:
De woeste Zee, daer groot' en kleyne dieren
Met groot getal in wriemelen en zwieren
Daer menigh schip met seyl en taeckel drijft
Dat hem den rugh met scherpe kielen klijft,
Daer Wallevisch en Leviathans woonen
En logge vreughd op haere wijz betoonen.

iij. Pause.

14 Al wat op 't land en in het waeter leeft
Wacht, Heer, op u dat gy hen spijse geeft,
't Siet al op u met hoopen en verlangen
Om t'sijner tijd van u sijn kost t'ontfangen;
Wanneer gy dan doet uwe handen op
Elck gaert en raept en vult den buyck en krop,
Elck even noest om van uw gunst te leven:
't Werd al versaedt van 't geen gy hebt gegeven.

15 Laet gy u sien, so werd het al verquickt;
Verberght gy u, so werd het al verschrickt;
Neemt gy den geest, en komt men die t'ontbeeren,
So sterft het al en moet in stof verkeeren.
Blaest gy weerom den geest en aedem in
Het krijght van nieuws sijn werden en begin,
Het leven komt in aderen en peesen
En op der aerd verneemtmen ander weesen.

16 De Heer zy lof tot in der eeuwigheyd
Wiens liefde noyt van sijne wercken scheyd:
Wiens wijs beleyd, wiens sorgen noyt en slaepen
Om te behoen het geen hy heeft geschaepen,

De Heer zy lof, voor wien het aerdrijck beeft
Wanneer hy maer een suyr gesichte geeft;
Roert hy ’t geberght, sy sijn van angst aen ’t roocken,
De rotze zweet, de dorre klippen smoocken.

17 Ick sal, terwijl ick hand en beenen roer
En mijnen geest in lijf en leden voer,
Hem singen lof met liedekens en Psalmen,
Dat Godes eer ten Hemel toe sal galmen.
Wat blijschap sou door mijne sinnen gaen
Wanneer ick sal mijn harp en snaeren slaen,
Wat soeter vreughd gevoelde mijne ziele
Indien den lof den Heere wel geviele!

18 De Heere sal, wat godloos is van aerd,
Wat boosheyd mint (ontseyd te vuyr te zwaerd)
Gaen roepen uyt, dat niets sal over wesen.
Looft God, mijn ziel, sijn naem sy hoogh-gepresen.

***

Voor hem en sal den sondaer niet bestaen,
Al wat hem haet sal hy ter neder slaen:
Sijn straf is ree, sijn zwaerd al opgeheven:
Gy, mijne ziel, wilt hem sijn eere geven.

Den Cv. Psalm.
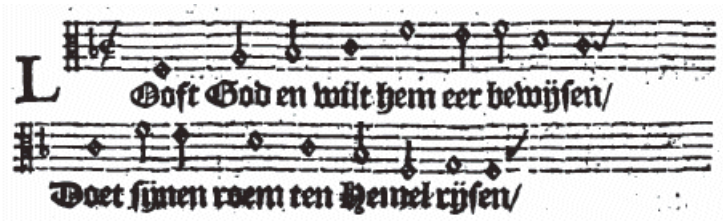
*L*Ooft God en wilt hem eer bewijsen,
Doet sijnen roem ten Hemel rijsen,
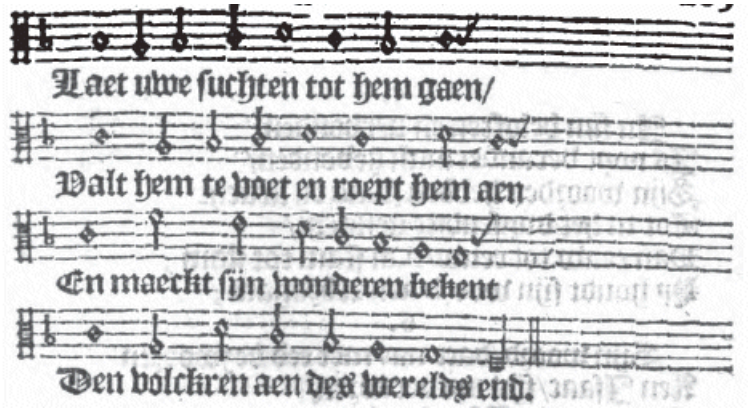
Laet uwe ſuchten tot hem gaen/
Valt hem te voet en roept hem aen
En maeckt ſijn wonderen bekent
Den volckren aen des werelds end.

Laet uwe suchten tot hem gaen,
Valt hem te voet en roept hem aen
En maeckt sijn wonderen bekent
Den volckren aen des werelds end.

2 Men singh en dichte van sijn daeden,
Men schrijve die op trouwe blaeden,
Men rijm' en roem van sijnen naem,
Die heyligh is en aengenaem.
Gy die hem soeckt en die hem vind
Zijt bly van geest, en wel gezint.

3 Soeckt God, en vraeght nae sijne krachten:
Soeckt hem by dagh, soeckt hem by nachten:
Soeckt na het vrindelijcke licht
Van sijn gezegent aengesicht.
Gedenckt aen sijne wonderdaen,
Laet u sijn woord ter herten gaen.

4 Gy Abrams zaed, gy sijne knechten,
Gy Iacobs kindren, des oprechten,
Gy die zijn uytverkooren zijt;
Hy is ons Heer, die breed en wijd
Als Koningh heerscht: die d'aerde richt,
Daer heel de wereld onder zwicht.

j. Pause.

5 In sijn beloften en verbonden
Is noyt veranderingh gevonden,
Sijn woorden hebben stand en kracht
Tot in het duysendste geslacht,
Van eeuw tot eeuw, van stam tot stam;
Hy houdt sijn woord aen Abraham;

6 Sijn woord, daer nae met eed bezwooren
Aen Isaac, sijn uytverkoren,
En voorts in Israel geset
Tot een onbreeckelijcke wet,
En tot een vast verbond gemaeckt
Dat nemmermeer ten eynde raeckt.

7 God sprack tot Iacob in sijn droomen:
’t Land daer gy leght sal u toekomen,
Ick geef het u ten lot en deel,
Al waeren sy dier tijd niet veel,
Al waeren sy niet sterck gemant
En vreemdelingen in het land.

8 Al zwerfden sy door veele Rijcken,
Van volck tot volck, van wijck tot wijcken,
God was met hen en wou noch lee
Dat eenigh mensch haer onrecht dee,
Oock heeft hy om haer voor te staen
Straf over Koningen gedaen.

ij. Pause.

9 Houw uwe hand (so dee hy weeten)

Van mijn Gesalfden en Propheten;
Oock riep hy honger over ’tland,
En nam des levens onderstand,
So dat alom het brood gebrack:
Noch sorght hy in dit ongemack:

10 Een man heeft hy voor uyt gesonden
Die wierd verkocht, en nae gebonden
En ter gevanckenis gedaen
Met ysers en met boeyen aen,
Tot dat den tijd in’t eynde quam
Dat men hem uyt den kercker nam.

11 Tot dat de Kooningh hoorde seggen
Hoe Ioseph droomen uyt kon leggen:
Dies schicktmen vaerdigh om hem heen
En doet de kluysters van sijn been,
So raeckt hy weer in vryigheyd
En werd voor Pharao geleydt.

12 Die geeft hem het bewind in handen
Van hof en huys van volck en landen:
De Vorsten buygen onder hem,
De krijschluy luystren na sijn stem,
Men volght sijn voorstel in den Raedt,
Op hem so rust de gantsche staet.

iij. Pause.

13 Als Israel dit quam te weeten
Is hy ten eersten opgeseten
Tot dat hy in Egypten quam,
Een vremdelingh in ’tland van Cham;
Daer hy soo wies in tal en macht

Dat hy den landzaet wierd verdacht.

14 De liefde der Egyptenaeren
Verkeert in haet, en die daer waren
Wel eer bemint in Iosephs tijd
Sijn nu vervolght, verdruckt, benijt,
Met list en valscheyd nae gespiet,
Maer God verlaet sijn volck noch niet.

15 Hy blijft als voor, haer trouwen hoeder.
Des send hy Moyses en sijn broeder,
Twee mannen van hem uytgekipt,
Die door veel wondren in Egipt
Vertoonden in het land van Cham
Van wien haer last en order quam.

16 Op sijn bevel quam diepe duyster,
Den dagh was zwert en sonder luyster;
De knechten volgen 'sHeeren last
En hebben op sijn woord gepast;
Het waeter keert in stinckend bloed,
De visschen sterven in de vloed.

iiij. Pause.

17 God sprack, en, siet, de vorschen koomen
Uyt plas en poel, uyt beeck en stroomen,
En griemelen door 'tgansche land
Tot in des Koninghs ledekant:
Het stof, geraeckt van Arons staf,
Een vuyl gewormt en luysen gaf.

18 Door 't blixem-vyer en haegel-vlaegen
Sijn vee en menschen dood geslaegen,

Het weer vernielde struyck en tack,
De vijgeboom en wijnstock brack,
De sprinckhaen en de kever quam
Die al het gras en vruchten nam;

19 Den acker wierd ontbloot van kooren;
Noch sloegh God al het eerst-gebooren
Van mensch en vee op eene nacht
En heeft sijn volck daer uytgebracht,
Dat nu gelaen met rijcken buyt
Treckt door sijn last ter landen uyt.

20 Geen zwacke wierd by haer gevonden,
Geen plaegen hadden haer geschonden;
Egypten juyght nu heel verblijdt:
Sy raecken dese gasten quijt
Wiens blijven door des Coninghs schuld
Het land met schrick en grouwel vuld.

v. Pause.

21 Israel toogh, en God die streckte
Een wolck die haer des daeghs bedeckte,
’s Nachts gingh voor hen een vyer pilaer,
Die maeckt de baen by duyster klaer;
Men roept in de woestijn om vleysch:
Hy schaftse quackels op haer eysch;

22 Hy send haer hemelsch brood van boven,
Hy geeftse waeter uyt de kloven
En opent rotzen tot een vloed,
Die hy door ’tdorre loopen doet

Gedachtigh wat hy had geseght
Aen Abraham sijn trouwen knecht.

23 Dus voerde God sijn uytverkooren
Die sich van vreughde lieten hooren,
Haer leger was vol vrolijckheyd,
Dien hy der heydnen arrebeyd
En al het land ten besten gaf,
En maeckte daer haer erfdeel af.

24 Op dat sijn Isralijten souden
Sijn rechten heyligh onderhouden,
En leven na sijn wil en wet
Gelijck hy die had ingeset,
En wandelen nae sijne leer.
Looft God en geeft hem prijs en eer

Den Cvj. Psalm.

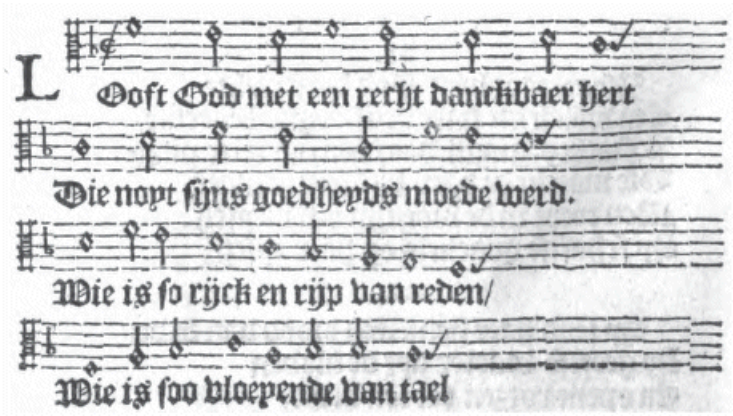
Looft God met een recht danckbaer hert
Die nopt sijns goedheyds moede werd.
Wie is so rijck en rijp van reden/
Wie is soo vloepende van tael

*L*Ooft God met een recht danckbaer hert
Die noyt sijns goedheyds moede werd.
Wie is so rijck en rijp van reden,
Wie is soo vloeyende van tael

Die ons des Heeren moogentheden
En nae waerdy sijn roem verhael?

2 Wel hem, die na gerechtigheyd
Een onbesproocken leven leydt:
O God, laet my u wel behaegen
Op dat ick aen die liefde deyl
Die gy dijn volck hebt toegedraegen;
Weest gy mijn troost, mijn hulp en heyl:

3 Op dat mijn oogh aenschouwen magh
't Goed dat uw hand te storten plagh
Op die gy eertijds had verkooren
Tot uwen volck, en eygen erf,
Op dat ick met haer bly magh wesen
En niets van haere vreughd en derf.

j. Pause.

4 O God, wy hebben ons ontgaen:
Ons' Ouders hebben 'tmee gedaen:
Wy hebben, en oock zy gesondight:
Op uw so menigh wonderwerck
Van haer gesien, of haer verkondight,
En naemen sy noch oogh noch merck.

5 Gedachtigh sijn sy niet geweest
Der deughden die gy haer beweest,
Maer raeckten op den tocht aen't meuyten,
Doen haer, vervolgt van Pharoos heyr,

Het waeter scheen te sullen steuyten,
Het waeter van het roode Meyr;

6 Doch hebt gys' om uw eer bewaert
En dus uw macht geopenbaert:
Men sloegh de Zee en zy verdrooghde,
Het volck gingh door den afgrond heen,
De hand, die haer te krencken pooghde,
Wierd van des Heeren overstreen.

7 Die hilp haer uyt des vyands macht
Die nu versoopen en versmacht
Drijft door de zee met ros en waegen;
Doe sagh den wederspanner wel
Dat hy sijn God geloof most draegen,
Des looftmen hem in Israel.

ij. Pause.

8 Maer al het werck, om haer geschiet,
Dat kleefd' in haer gedachten niet
Des sy op sijnen raed niet achten,
Haer lust streckt tot een andren dis,
Des tergtmen God met nieuwe klachten,
Sy eyschen vleesch ter wildernis.

9 God schaft haer vleesch en straf daer toe,
Noch werden sy geen muyten moe,
De hoofden moeten 't nu ontgelden:
Men schrolt op Moyses en sijn broer
Die sy met quaede woorden schelden
En stellen 'tleger heel in roer.

10 Het aerdrijck opent sijnen mond

Die Korach en sijn maets verslond;
Het vyer quam af, de vlammen dooden
Twee honderden en noch een half:
Te Horeb roeptm' om ander Goden
En buyght sich voor 't gegooten kalf.

11 Het beeld van een gras-eetend dier
Werd haeren God, voor wien sy't vyer
Een heylgen auter deeden branden,
En hy, die haer met grooter macht
Had wegh gevoert uyt Pharoos handen,
Was heel en al uyt haer gedacht.

iij. Pause.

12 Men denckt om syn verlosser niet,
De wercken, over haer geschiedt
So groot en veel, zijn haer ontgleden:
Wat dat God in Egypten dee
(Daer sy de slavernye leden)
Wat wondren aen de roode Zee.

13 Des sprack hy met een grammen moed,
Dit volck dat so veel boosheyd doet
Sal ick verdelgen en vernielen:
En 'twaer geschiedt, so door't gebedt
De straf van so veel duysend zielen
Van Moyses niet en was verset.

14 Het lustigh land, haer toegeseyt,
Versmaen sy met ondanckbaerheyd,
Het muytend volck heeft oogh noch ooren;
Gods woorden vinden geen geloof,
Men mort en wil noch sien noch hooren,

En voor sijn stem is't alles doof.

15 Des hief hy tegen haer sijn hand
En zwoer, dat hy in't woeste land
De muyters souw ter neder vellen,
En haer alom-verstroyde zaed
In handen van den heydnen stellen
Tot straf van het begangen quaed.

iiij. Pause.

16 Aen Baal-Peor raecktmen vast,
Men gaet by Midian te gast
En eet het offer van de dooden:
Dies God geterght tot toorn en straf
Om dat sy dienden vreemde Goden
Sond plaegen van den Hemel af.

17 Tot dat den dappren Pineas
Die vol van heylgen yver was
Bestont in't Richters ampt te treden:
De plaegh hiel op, en 'tbloedigh feyt
Wierd hem tot in der eeuwigheden
Gereeckent tot gerechtigheyd.

18 Oock hebben sy tot Meriba
Den Heer vergramt, daer Moyses nae
Om haerent wil voor moste lijden:
Wijl hy geterght door al 'tgebas
Van't twistend volck sich liet ontglijden
Een woord dat onvoorsichtigh was.

v. Pause.

19 Sy hebben, so haer was belast,
Den volckeren niet aengetast
En spaerden die sy mosten dooden;
Men heeft met heydnen omgegaen,
Haer quaed gevolght, en voor de Goden
Der vreemdelingen dienst gedaen.

20 De Duyvel heeftse by de krop:
Sy offren hem haer kindren op,
Onnoosel bloed werdt nu vergooten
Den beelden Canaans ter eer,
Men kapt en tapt uyt hals en stroten,
En ’tauter roockt van ’toffer-smeer.

21 De aerd, ontheylight door het nat
Dat uyt onschuldig’ aeren spat,
Dronck sig aen sulcken grouwel droncken;
Haer doen was vuyl aen alle kant,
So dat voor God haer wercken stoncken
Van geestelijcke hoere-schand.

22 Des raeckt Gods gramschap in de vlam
En ’tvolck dat hy ten erfdeel nam
Was nu een grouwel in sijn oogen;
Hy leverts’ in der heydnen macht
So dat sy heerschen met vermogen
Op dit, wel eer so lief, geslacht.

vj. Pause.

23 Dus raeckt heel Israel in druck:

Haer vyand krijght haer onder ’tjuck,
En doetse buygen en verneeren;
Noch redde God haer menighmael,
Maer ’tquaed is quaelijck af te leeren,
Sy vallen tot haer oude quael.

24 ’t Geschrey gaet nae den Hemel toe
En God haers jammers weder moe
Aensiet sijn volck en neyght sijn ooren;
Hy heeft gedacht aen sijn verbond
Dat hy haer vaedren had gezwooren,
Des Israel genaede vond.

25 Hy heeft der heydnen hert geraeckt,
Gevangens werden los gemaeckt:
O Heer, wilt ons oock weder vryen
En brenght ons uyt den volckren t’saem
Op dat wy moogen ons verblijen
En loven uwen heylgen naem.

26 Verlossingh geeft tot vreughde stof;
Den God van Israel sy lof
Van eeuwigheyd in eeuwigheden;
Het volck met algemeene stem
Gedachtigh wat het heeft geleden
Segg’, Amen, Amen, lof sy hem.

Den Cvij. Psalm.

*G*Od is goed en genaedigh

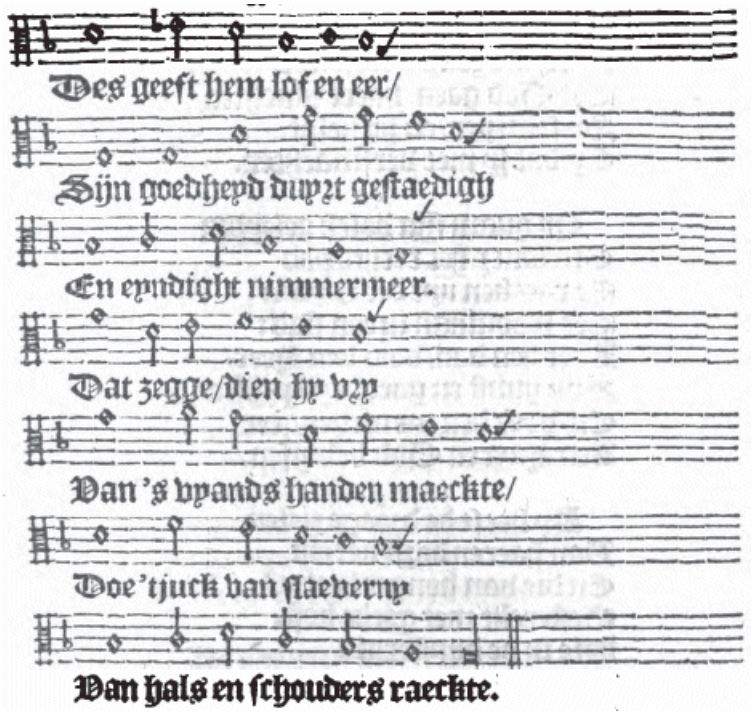
Des geeft hem lof en eer/
Sijn goedheyd duyrt gestaedigh
En eyndight nimmermeer.
Dat zegge/dien hy vry
Van 's vyands handen maeckte/
Doe 'tjuck van slaeverny
Den hals en schouders raeckte.

Des geeft hem lof en eer,
Sijn goedheyd duyrt gestaedigh
En eyndight nimmermeer.
Dat zegge, dien hy vry
Van 's vyands handen maeckte,
Doe 'tjuck van slaeverny
Den hals en schouders raeckte.

2 Die hy van allen oorden
Heeft weder thuys gebracht
Van zuyden en van noorden
Van oost en west met macht.
Sy hadden sonder padt
Gedoolt door hey en bergen
En vonden dorp noch stadt
Daer sy sich konden bergen,

3 Gequelt van dorst en honger
Wijl dranck en spijs ontbrack
Geen waeter-aeder sprongh'er,

Haer lijf wierd laf en mack,
Haer ziel was overstelpt,
Tot God gaen haere klachten,
Sy schreyen, en hy helpt
Op dat sy niet versmachten.

4 Hy quam sijn volck geleyden
Om lancx het rechte pad
Te raecken uyt der heyden
Ter wooningh in een stad:
Laet hen dan, voor den Heer,
Sijn gunst en goedheyd prijsen
En, voor den menschen, eer
Aen Haeren God bewijsen.

5 Hy heeft de drooge zielen
Van haeren dorst verlost
En die van honger vielen,
Gesterckt met goede kost.
Die in de duysternis
In kerckeren en gaeten
(Daer't nacht geduyrigh is)
In band en boeyen zaeten.

j. Pause.

6 Om dat sy tegen basten
Het woord van haeren God,
Noch op sijn raed en pasten
Maer smaeden sijn gebod
Heeft hy het hert verneert
Door kruys en harde slaegen;
Sy struyckelden ter eerd
Daer sy geen hulp en saegen.

7 Doch als sy tot hem steenden
En alsmen traenen goot
Vertrooste hy die weenden
En hilp haer uyt den noodt.
Die in den kercker stack
Die voerd' hy uyt het duyster
Daer hy de banden brack,
En brachts' uyt boey en kluyster.

8 Dat sy met volle monden
God geven danck en eer
En sijnen lof verkonden
Den menschen wijd en veer.
De deuren van metael
Op Gods bevel ontlooken,
En grendelen van stael
Heeft hy in twee gebroocken.

9 De dwaesen ingetreden
Des ondeugds slimme paen
Ter ongerechtigheden
Die hebben straf ontfaen,
Dat haer de walge stack
Noch spijs noch dranck en smaeckten,
So dat sy laf en zwack
De poort des doods genaeckten;

10 Doch als sy tot hem steenden
En alsmen traenen goot
Vertrooste hy die weenden
En hilp haer uyt den noodt:
Sijn woord schickt hy voor uyt,
Een woord, om haer te spaeren
Die nu de dood te buyt
By na gevallen waeren.

11 Dat sy met volle monden
God geven danck en eer
En sijnen lof verkonden
Den menschen wijd en veer,
Dat sy op den autaer
Danckofferen doen branden
En maecken openbaer
Sijn roem in alle landen.

ij. Pause.

12 Sy die de Zee bevaeren
En groote waeter-vloen
Met schepen en met waeren
En so haer handel doen,
Die kunnen in het diep
De wondren en de wercken
Des Heeren, diese schiep,
Wel duydelijcken mercken.

13 Hy spreeckt: en op sijn woorden
Sijn alle winden ree
Van't oost, west, zuyd en noorden,
Het gaeter hol in zee,
Sy vliegen op en neer,
Nu nae den Hemel henen
Nu na den afgrond weer,
Haer geest is als verdwenen.

14 Sy suyselen en vallen
Gelijck een droncken man,
En geen so wijs van allen
Die 't schip meer stieren kan:

So sy in sulcken nood
Tot God haer handen heffen
Hy redse van de dood
En maeckt het waeter effen.

15 De winden, die de baeren
Deen loopen nae haer wil,
Die vallen en bedaeren,
De Zee werd kalm en stil,
Dies sijn de schippers bly
Die't al verlooren gaeven:
Schip, goed en 't lijf daer by
Raeckt in behouwen haeven.

16 Dat sy met volle monden
God geven prijs en eer
En sijnen lof verkonden
Den menschen wijd en veer:
Sijn naem sy uytgebromt,
Sijn goedheyd uytgemeeten
Daer 't volck te saemen komt
En d'Oudste sijn geseeten.

iij. Pause.

17 Hy maeckt de rijcke stroomen
Tot barre wildernis,
Daer struyck, noch stronck, noch boomen,
Noch gras te vinden is;
Hy maeckt het vruchtbaer land
Om der inwoondren sonden
Tot duyn en dorre strand,
En kley tot zilte gronden.

18 Hy keert de hooge heyden
Weer tot een poel en plas
En gaet de stroomen leyden
Daer de woestijne was,
So datmer werd verzaedt
Daer honger wierd geleden,
En daer geen huys en staet
Daer bouwtmen heele steden.

19 Men plant'er en men saeyt'er
Tot lijftocht en gewin,
Men pluckt'er en men maeyt'er,
De vruchten koomen in;
Het volck groeyt aen en aen,
God laet zijn zeegen stroomen,
Haer vee is wel gedaen
En 'twerdt'er niet benoomen.

20 Maer als sy zadt gegeeten
Aen voorspoed en geluck
God en haer selfs vergeeten
So raecktmen weer in druck,
De Grooten in den haet,
De Vorsten in verachten,
Sy zwerven sonder raed
Met hulpeloose klachten.

21 Noch denckt hy aen den vroomen
En wie onschuldigh lee:
Haer huys heeft toegenoomen
Gelijck het vruchtbaer vee:
Sy sien met blijschap aen
Het goed dat God haer gonde,
Maer alle boosen staen

Met toegestopte monden.

22 Wie wijs is, moete weeten
Uyt dat hy siet en merckt,
Hoe ruym en ongemeeten
Dat Gods genaede werckt

***

Hy neem dees dingen waer
Die kennis heeft en reden,
Sy spreecken luyd en klaer
Van Gods weldadigheden.

Psalm Cviij.

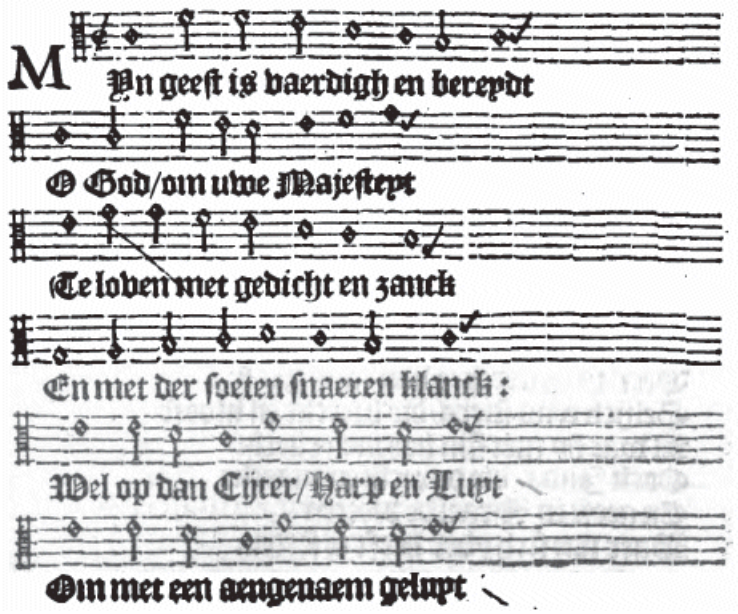
Myn geeſt is vaerdigh en bereydt
O God/om uwe Majeſteyt
Te loven met gedicht en zanck
En met der ſoeten ſnaeren klanck:
Wel op dan Cijter/Harp en Luyt
Om met een aengenaem geluyt

*M*Yn geest is vaerdigh en bereydt
O God, om uwe Majesteyt
Te loven met gedicht en zanck
En met der soeten snaeren klanck:
Wel op dan Cijter, Harp en Luyt
Om met een aengenaem geluyt

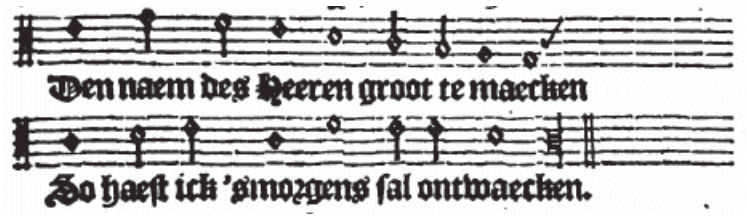

Den naem des Heeren groot te maecken
So haest ick 'smorgens sal ontwaecken.

2 O God, ick sal dijn lof en eer
Verkondigen, dat wijd en veer
Den volckeren in menigh Rijck
De grootheyd uwer daeden blijck:
Want uwe goedheyd heeft geen maet
Die boven alle wolcken gaet:
Uw waerheyd is niet om vergrooten
En kan tot aen de sterren stooten.

3 O Heer, verheff' u boven al,
Dijn eere klinck door bergh en dal:
Verloss' het volck dat ghy verkoort:
Uw hand behoude my, en hoort.
Hy hoord', en uyt sijn heylighdom
Sprack hy tot my, en juycher om,
Ick stel u binnen Sichems paelen,
En meet u toe de Sucoths daelen

4 Het deel van Gilead komt my,
Manass' en Ephraim daer by,
Dees' is de sterckte van mijn hooft
Gelijck eens stiers, die breeckt en klooft
Al wat hy met sijn hoornen raeckt,
Oock Iuda, die de rechten maeckt
En geeft in Israel de wetten
Waer nae sich yder heeft te setten.

5 Mijn wasch-tob is den Moabijt,

Mijn voet-veegh is den Edomijt,
Bey staen sy vaerdigh en bereyd
Als slaeven tot mijn dienstbaerheyd.
Het volck van't machtigh Palestijn
Sal ick my doen gehoorsaem zijn,
Haer Vorsten sal ick na gaen jaegen
En voeren op mijn zeege-waegen.

6 Wie sal my brengen in de stad
Die vaste muyr en vestingh had?
Wie is't die my sal leyden heen
Tot in het land der Idumeen?
Sult gy 'tniet zijn, mijn God mijn Heer,
Die ons verstooten had wel eer
En weygerd' in voorleden tijden
Met ons te trecken om te strijden?

7 Dat ons dijn hulpe koom te baet
Als 't waeter aen de lippen staet,
Want die men by de menschen vind
Is niet als ydelheyd en wind.
Wy sullen door uw stercke hand
Doen groote daeden in het land
En onse vyanden vertreden.
Daer God is, werd met winst gestreden.

Den Cix. Psalm.

O Heer, wilt doch niet langer toeven,
De mond van God-vergeeten boeven
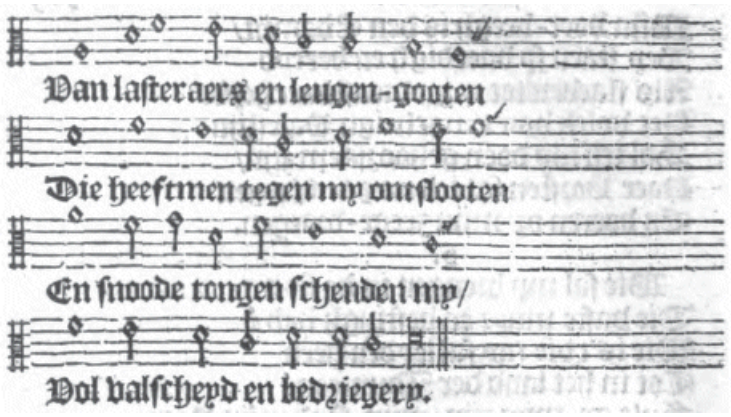
Van laſteraers en leugen-gooten
Die heeftmen tegen my ontſlooten
En ſnoode tongen ſchenden my/
Vol valſcheyd en bedriegery.

Van lasteraers en leugen-gooten
Die heeftmen tegen my ontslooten
En snoode tongen schenden my,
Vol valscheyd en bedriegery.

2 Sy hebben sonder schuld of reden
Met bittre woorden my bestreden:
Mijn weldoen is met quaed bejegent:
Sy vloecken my die'k heb gezegent:
Wat tegen-weer heb ick gedaen?
Ick heb geleen, en sagh het aen.

3 De goddeloose die beloonde
Met haet mijn gunst, die ick hem toonde;
Ick lee en bad: maer, gy o Heere,
Dat sich u toorn ter wraecke keere,
Stell' over hem een dwingeland:
De Satan stae ter rechter-hand:

4 Voor schuldigh moete hy verklaert zijn
Daer Rechters over hem vergaert sijn:
Tot sonde moet sijn bee gedyen:
Sijn leven sy van korte ty'en:
Hy raecke vroegh in't duyster graf:
Men neem' hem al sijn ampten af:

5 Dat sijne kinders werden weesen
Sijn vrouwe weeu, vol sorgh en vreesen:
Dat sy nu gints, nu herwaerts dwaelen
En haeren kost met beedlen haelen
En soecken 'slevens onderstand
In haer verwoeste vaderland:

6 De woeckeraer slae klaeuw en tanden
In sijn besit, en erf, en landen,
Een vreemde koom sijn arbeyd rooven
En haele sijn gebonde schooven,
En niemand vrage hoe't hem gaet,
Noch koom sijn weeuw of wees te baet.

j. Pause.

7 Wilt hem en sijn geslacht doen sterven,
Het kome niet ter tweeder erven,
Verdelgh en roeys' uyt land en steden;
Sijns vaeders ongerechtigheden,
De zonden, die hy heeft gepleeght
En werden nimmer uytgeveeght;

8 't Quaed dat sijn moeder heeft bedreven
Blijf eeuwigh by u opgeschreven
En koom gestaedigh voor uw oogen,
Wilt hem op d'aerde niet gedoogen,
Maer neem hem wegh met sijn geslacht
Uyt aller menschen nae-gedacht.

9 Om dat hy sich noyt liet bewegen
Weldaedigheyd of deughd te plegen
Daer medelijden was van noode,

Maer, liever als hy hulpe boode,
Den vroomen die hy sagh in nood
Vervolghde selver totter dood.

10 ’t Was vloeck op vloeck dat hy beminde
Dat hy dan vloeck op vloecken vinde,
Hy zy ontbloot van alle zeegen
Die niemand van hem heeft gekregen:
Vloeck sy sijn kleed, dat om hem heen
Bedecke sijn vervloeckte leen.

11 Vloeck gae hem in sijn ingewanden
Als waeter in verdrooghde landen,
Dat sijn gebeenten en sijn schincken
Den vloeck als oly in haer drincken,
Hy zy van vloeck so dicht omgordt
Als’t lichaem van den gordel wordt.

12 So wille God sich van haer wreecken
Die quaed van my met onrecht spreecken:
Sulx zy den loon van mijn vyanden
Die tegen my sijn opgestanden,
Maer gy, o Heer begunstigh my
Op dat uw naem gepresen zy.

ij. Pause.

13 Doe my gevoelen uw genaede:
Want gy zijt goed, en ick belaede,
Bedruckt, behoeftigh en elendigh,
Mijn hert is my gewondt inwendigh,
Ick gae gelijck een schaduw heen
Die schielijck quam en haest verdween.

14 Mijn rust is van seer weynigh uyren,
Ick kan noch hier noch ginder duyren
Gelijck de sprinckhaen op der heyden;
Het vet is van mijn vleesch gescheyden,
Mijn knien sijn door het vasten zwack
En knicken onder 'slichaems pack.

15 Noch komter dit by al mijn lyen:
Ick werd bespot van mijn partijen,
Men schudt het hooft, en ick moet hooren
Dat ick verguycht werd en geschooren.
Op Heer, en weest ter hulp bereyd
Nae dijne groote goedigheyd;

16 Behoude my op dat sy weeten
O God, die hooge sijt geseeten,
Dat dit zijn wercken uwer handen.
Wat geef ick om haer bitse tanden
Als gy my geeft dat ick versoeck?
Als gy my zegent, wat's haer vloeck?

17 Laet haer sich tegen my verheffen,
Laet haer mijn eer en naem bekeffen,
Ick, uwe knecht, sal my verblijden.
Die my vervolgen en bestrijden
Sult gy met schand doen henen gaen
En met beschaemde wangen staen.

18 Des sal ick uwen lof verklaren
En roemen midden in de schaeren
Daer uw gemeynten is vergaedert,
Om dat uw hand den armen naedert
En helpt den vroomen uyt den nood
Van die hem doemden tot de dood.

Psalm Cx.

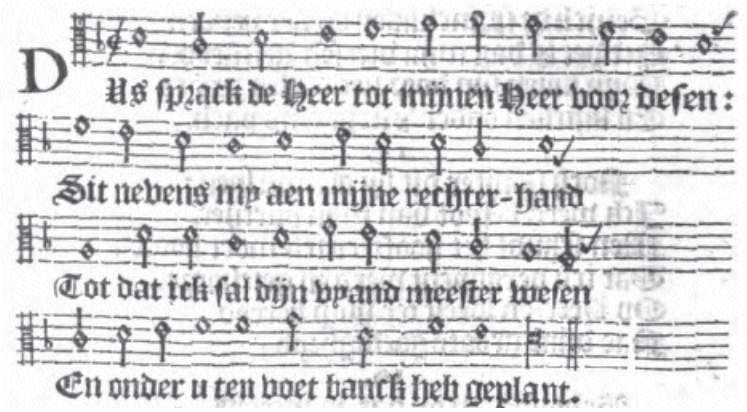
DUs ſprack de Heer tot mijnen Heer voor deſen:
Sit nevens my aen mijne rechter-hand
Tot dat ick ſal dijn vyand meeſter weſen
En onder u ten voet banck heb geplant.

*D*Us sprack de Heer tot mijnen Heer voor desen:
Sit nevens my aen mijne rechter-hand
Tot dat ick sal dijn vyand meester wesen
En onder u ten voet banck heb geplant.

2 Dus sprack de Heer: maer gy, mijn Heer, verheven
So hoogh in eer, uyt Syon komt uw Rijck,
Daer u de kroon en scepter is gegeven:
Heerscht breed en wijd, dat alles voor u strijck:

3 In heylgh cieraed sal u dijn volck omronden
Ter tijd wanneer uw heyr-kracht is vergaert,
De dauw dijns jeughds sal vruchtbaer sijn gevonden
Als die ons hier de Somer-uchtend baert.

4 God sey, en zwoer't met hoogh-gestaefden eede
(En 'tgeen hy zey en heeft hy niet gewraeckt)
Een Priester zijt gy in der eeuwighede
Nae d'orde van Melchisedech gemaeckt.

5 De Heere sal aen uwe rechter-hand sijn
Ten dagh sijns toorns, en Koningen verslaen:
En als het vyer sijns gramschaps sal aen brand sijn
Sal't bloedigh stael door veele Vorsten gaen.

6 Hy sal voor recht de heydenen ontbieden
En maecken ’t land vol lijcken door het zwaerd:
Een groote sal sijn handen niet ontvlieden,
Een heerschend hooft, dat machtigh is op aerd.

7 Uyt beecken sal hy drincken aen der weege
Wanneer hy volght sijn vyand op de vlucht,
En vol van eer, sich wendende met zeege,
Sal hy sijn hooft opsteken in de lucht.

Psalm Cxj.

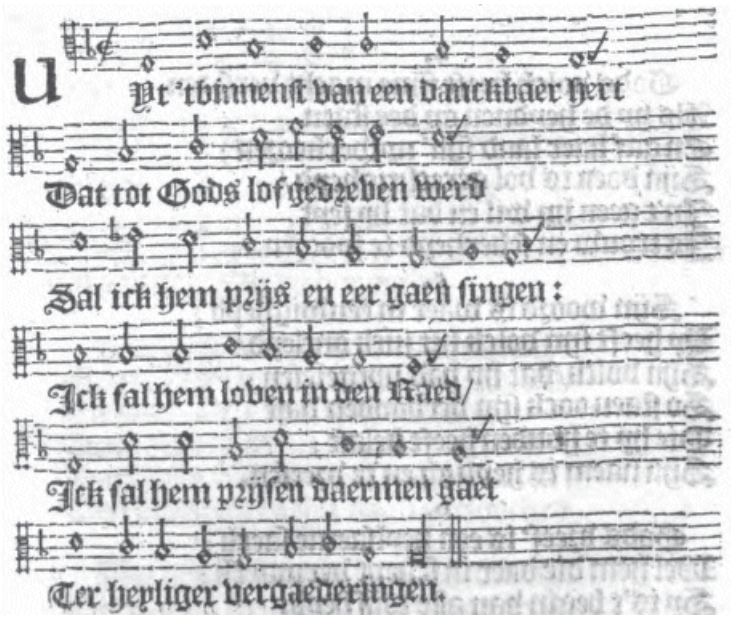
Ut 'tbinnenſt van een danckbaer hert
Dat tot Gods lof gedreven werd
Sal ick hem prijs en eer gaen ſingen:
Ick ſal hem loven in den Raed/
Ick ſal hem prijſen daermen gaet
Ter heyliger vergaederingen.

*U*Yt ’tbinnenst van een danckbaer hert
Dat tot Gods lof gedreven werd
Sal ick hem prijs en eer gaen singen:
Ick sal hem loven in den Raed,
Ick sal hem prijsen daermen gaet
Ter heyliger vergaederingen.

2 Groot sijn de wercken van sijn hand:
Die daer in snuffelt met verstand
Die kan daer diepe wijsheyd haelen:
Sijn daeden sijn vol majesteyts,
Geen uyr of tijd, geen plaets of kreyts
Kan sijn gerechtigheyd bepaelen.

3 Sijn wondren heeft hy ons verklaert:
Die werden in ons hert bewaert;
Hy is barmhertigh en genaedigh,
Hy geeft hem spijse die hem vreest
En hem bemint met lijf en geest,
Oock houd hy zijn verbond gestaedigh.

Pause.

4 Gods volck heeft sijne macht verstaen
Als hy de heydnen op dee staen
En gaf haer land sijn' uytverkooren;
Sijn doen is vol gerechtigheyd,
In't geen hy wil en dat hy seyt
Is trouw en sekerheyd te spooren.

5 Sijn woord is waer in eeuwigheyd;
Hy heeft sijn volck het juck ontleyd,
Sijn volck, dat hy had uytgelesen;
So staen oock sijn verbonden vast
Die hy te houden heeft belast;
Sijn naem is heyligh en te vreesen.

6 Gods vrees' is een heylsaeme saeck;
Wel hem die daer in schept vermaeck;
Sy is't begin van alle wijsheyd.

Hy diese heeft is wel bedacht,
Waer in, voor diese recht betracht,
Een onverganckelijcke prijs leyd.

Psalm Cxij.
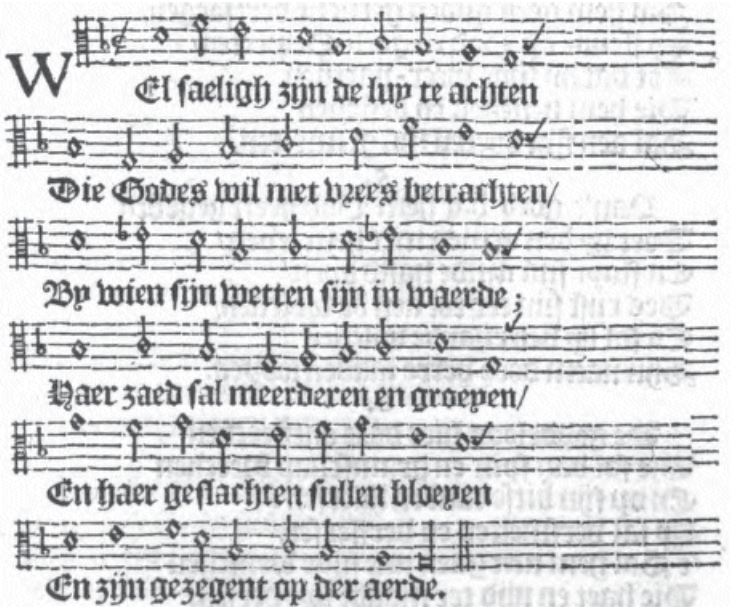
Wel ſaeligh zijn de luy te achten
Die Godes wil met vrees betrachten/
By wien ſijn wetten ſijn in waerde;
Haer zaed ſal meerderen en groeyen/
En haer geſlachten ſullen bloeyen
En zijn gezegent op der aerde.

*W*El saeligh zijn de luy te achten
Die Godes wil met vrees betrachten,
By wien sijn wetten sijn in waerde;
Haer zaed sal meerderen en groeyen,
En haer geslachten sullen bloeyen
En zijn gezegent op der aerde.

2 Met rijckdom salse God bestorten,
Geen geld of goed en sal haer schorten,
En haer besitt is onbesproocken;
Daer andren in het duyster dwaelen
Daer lichtse God met heldre straelen:
Den vroomen is sijn dagh ontloocken.

3 Wel hem die mild is en weldaedigh,
Die gaeren leent en schenckt genaedigh,

En oprecht gaet in doen en laeten;
Geen aerdsche dingen sullen blijven:
Maer niemand sal sijn lof uytwrijven,
En eeuwigh salmen van hem praeten.

4 In tegenspoed en zwaere daegen
Sal hem geen quaed gerucht vertsaegen,
Hy steunt op God en goed Geweeten,
Tot dat hy sijne weer-partijen
Die hem beliegen en bestrijen
Sal aen sijn voeten sijn gesmeeten.

5 Van't goed dat hem God heeft gegeven
Doet hy den armen met hem leven,
En sluyt sijn milde handen open,
Des rijst sijn eer tot aen de wolcken,
En sal by velerhande volcken
Sijn naem door verre landen loopen.

6 De goddeloos hier door ontsteecken
Die sal van spijt en gramschap breecken
En op sijn bitse tanden knersen:
Hy sal versmelten en verslensen,
't Sal hem niet gaen nae sijne wenschen
Die haet en nijd ter mondt uyt persen.

Den Cxiij. Psalm.

*G*Y die des Heeren knechten zijt
Looft God tot aller stond en tijd,

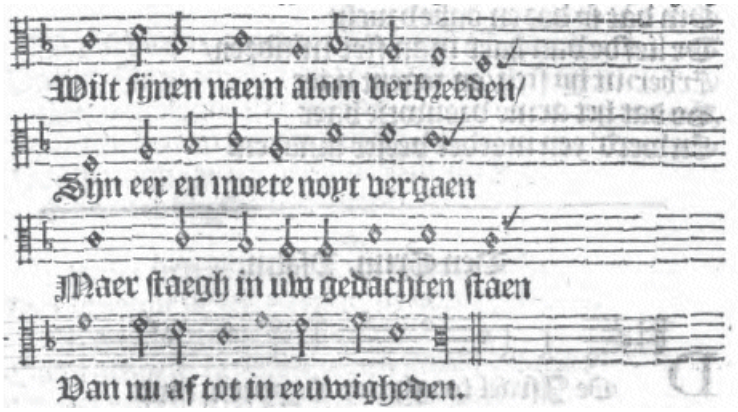
Wilt ſijnen naem alom verbreeden/
Sijn eer en moete nopt vergaen
Maer ſtaegh in uw gedachten ſtaen
Van nu af tot in eeuwigheden.

Wilt sijnen naem alom verbreeden,
Sijn eer en moete noyt vergaen
Maer staegh in uw gedachten staen
Van nu af tot in eeuwigheden.

2 Van daer de Son den dagh begint
Tot daer hy zich des avonds vind
Moet sijnen naem geheylight wesen:
Groot is des Heeren Majesteyt,
Hoogh is sijn roem en heerlijckeyd
En boven hemelen gereesen.

3 Wat Heer is onsen God gelijck?
Wie is so eer en glory-rijck?
Wie is soo hoogh ten Throon verheven,
Die in het alderhooghste staet
Van waer hy't oogh beneden slaet
Op menschen die op d'aerde leven?

4 Men geef hem eeuwigh, eeuwigh, lof:
Hy doetse rijsen uyt het stof
Die laegh sijn en niet groot in waerde;
Hy heft den kleynen uyt het slijck
En maeckts' in eer en macht gelijck
Den grootste Princen van der Aerde.

5 Des armen wijfs, dat tot hem zucht

Om dat sy dor en onbevrucht
De liefde van haer man siet mindren,
Erbermt hy sich, en zegent haer
So dat het arme vrouwtje baer
En werd' een moeder veeler kindren.

Den Cxiiij. Psalm.

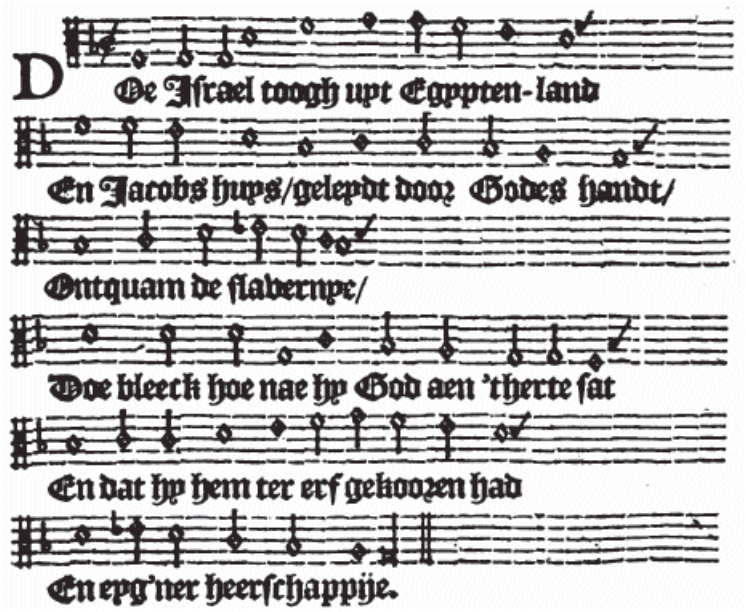
De Iſrael toogh upt Egypten-land
En Iacobs huys/geleydt door Godes handt/
Ontquam de ſlavernye/
Doe bleeck hoe nae hy God aen 'therte ſat
En dat hy hem ter erf gekooren had
En eyg'ner heerſchappije.

*D*Oe Israel toogh uyt Egypten-land
En Iacobs huys, geleydt door Godes handt,
Ontquam de slavernye,
Doe bleeck hoe nae hy God aen 'therte sat
En dat hy hem ter erf gekooren had
En eyg'ner heerschappije.

2 De zee sagh 't aen en hy verliet sijn kolck:
En de Iordaen weeck voor des Heeren volck
Met aerselende stroomen:
De heuvelen en bergen hoogh van top
Die sprongen als de jonge rammen op
Als sy ter weyde koomen.

3 Wat schort u, zee, dat gy u kolck verlaet?
Wat ist, Iordaen, dat gy te rugge gaet
Met aerselende stroomen?
Gy heuvelen, en bergen hoogh van top,
Wat springht gy als de jonge Rammen op
Als sy ter weyde koomen?

4 ’t Onset sich al voor Godes aengesicht:
Dat drooght de zee, en maeckt de bergen licht
En doet de heugels springen:
Gods aengesicht, die klippen klooft van een,
En uyt een rots en uyt een barre steen
Een waeter-sprongh doet dringen.

Den Cxv. Psalm.

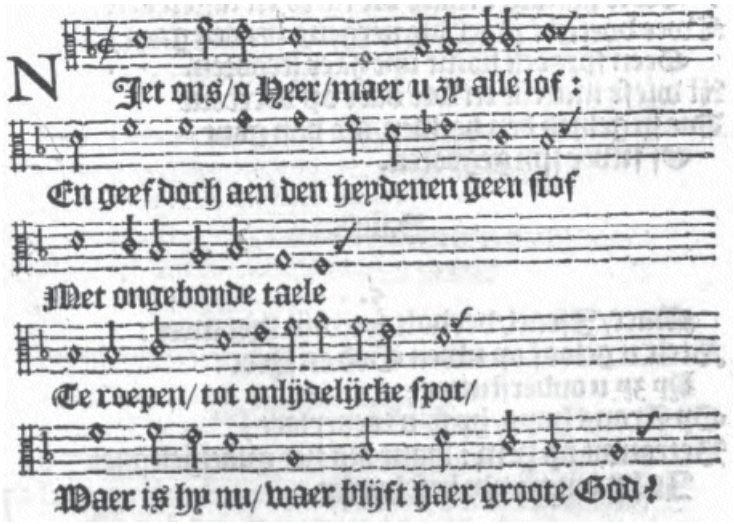
Niet ons/o Heer/maer u zy alle lof:
En geef doch aen den heydenen geen stof
Met ongebonde taele
Te roepen/ tot onlijdelijcke spot/
Waer is hy nu/ waer blijft haer groote God?

*N*Iet ons, o Heer, maer u zy alle lof:
En geef doch aen den heydenen geen stof
Met ongebonde taele
Te roepen, tot onlijdelijcke spot,
Waer is hy nu, waer blijft haer groote God?

Dat men hem voort gae haele.

2 Maer niet so grof, gy goddeloose mond:
Ons God bewoont de hemelen in't rond,
En doet wat hem geliefde:
Uw Goden sijn van silver of van goud,
Of minder stof, van steen, of nietigh hout
Dat menschen hand door-kliefde.

3 Daer is een mond: maer och! men spreeckter niet,
Twee oogen: maer, geen van haer beyde siet:
Wat sijn haer neus en ooren?
Geen reuck so sterck die in haer hersens gaet:
Geen klanck so schel, die in haer ooren slaet:
Sy riecken noch sy hooren.

4 Twee handen: maer die niets en tasten aen;
Twee voeten: maer die nergens heenen gaen;
Geen spraeck komt uyt haer strooten.
Al wiese maeckt en wie daer op vertrout
Die sy gelijck den beelden, die van gout
Of silver sijn gegooten.

Pause.

5 Maer, Israel, vervalt soo wijt niet meer:
Stelt u geloof op uwen God en Heer:
Hy zy u onderstutter;
Gy Arons huys, hy sy u toeverlaet;
Betrouwt op hem: want als het quaelijck gaet
Is hy een trouw beschutter.

6 Gy, die hem vreest met kinderlijck ontsagh,
Steunt vry op hem die niet te kreucken plagh;
Hy heeft ons niet vergeeten;
Wy sijn altijds geweest in sijn gedacht:
Hy sal aen ons en ’tpriesterlijck geslacht
Sijn zegen ruym toe meeten.

7 ’t Sy dat gy zijt, of groot, of laegh en kleyn,
Sijn zegen sal hy storten in’t gemeyn
Op alle die hem vreesen:
God maeckt geen scheel of onderscheyt van staet:
Al wie hem vreest en die de boosheyd haet
Die sal gesegent wesen.

8 Dit is mijn wensch: God, die den Hemel schiep,
Die d’aerde scheydt van ’t grondeloose diep
Wil u sijn seegen geven;
De Hemelen houdt hy voor sijnen Throon,
Het aerdrijck geeft hy aen den mensch ter woon
Om rijckelijck te leven.

9 Van dooden, die ten graeve sijn gedaelt,
Daer van en werd Gods eere niet verhaelt,
Men looft niet sonder leven:
So laet ons dan, wijl God ons ’tleven gond,
Met lijf en ziel uyt onser herten grond
Hem lof en eere geven.

Den Cxvj. Psalm.
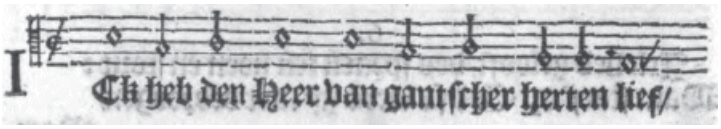
*I*Ck heb den Heer van gantscher herten lief,
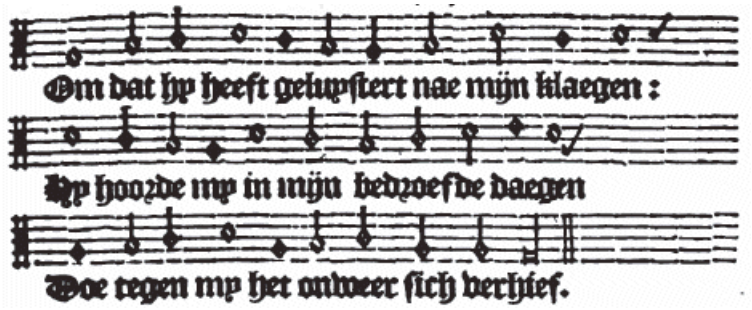
Om dat hy heeft geluystert nae mijn klaegen:
Hy hoorde my in mijn bedroefde daegen
Doe tegen my het onweer sich verhief.

2 Ick was beset met stricken van de dood
En sagh geen raed hoe icker uyt souw raecken;
Ick was benaeut en wist niet wat gaen maecken:
Des riep ick, Heer, verlost my uyt den nood.

3 Hy hoorde my en heeftm'er uytgeredt,
Gelijck hy is getrouw en vol genaede
Voor yder die met anxst en druck belaede
Sendt nae sijn Throon sijn yverigh gebedt.

4 Ick was by nae verteert en uytgemerght,
Maer Godes hand behiel my in het leven,
Dies, mijne ziel, will' u ter ruste geven:
Want hy heeft u behouden en geberght.

5 Hy is't die my heeft van de dood bewaert;
Mijn oogen voor een vloed van droeve traenen;
Hy heeft my doen op vaste voeten staen, en
Hy sal my weer doen leven onvervaert.

Pause.

6 Ick heb gelooft, des sprack ick koen en stout:
Want staer op God so werd gy niet bedroogen,

Maer by den mensch en vindmen niet als logen;
Ter tijd mijns ramps heb ick op God vertrout.

7 Maer, nu hy my dees weldaed heeft gedaen,
Wat weder-loon sal ick den Heere geven?
Den kelck des dancks, voor dat hy my doet leven,
Neem ick, en sal sijn naem gaen roepen aen.

8 Ick sal terstond van ’t geen ick heb belooft
Voor Godes volck my suyv’ren en ontbinden,
Die kostlijck acht het leven sijner vrinden,
En sorght dat het niet licht en werd gerooft.

9 Wel aen, mijn God, ick ben uw arme knecht,
Een zoon, die van u dienstmaeghd is gebooren;
Ick ben, dien gy verloste van te vooren
Uyt banden, die de dood my had gevlecht.

10 Ick sal u naem aenroepen nu terstond
En offer doen van lof en danckbaerheden,
En sal aen u betaelen, nu op heden,
Voor al uw volck daer ick my voor verbond.

11 ’k Sal offer doen, en ’t geen ick heb belooft
Sal ick, o God, in u gewijde Zaelen
In’t midden van Ierusalem betaelen;
Lof zy u: lof, die noyt en zy verdooft.

Den Cxvij. Psalm.

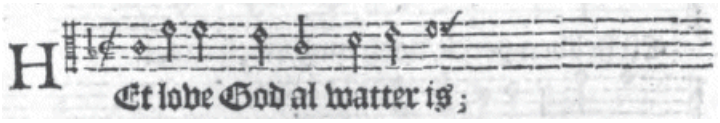

*H*Et love God al watter is;
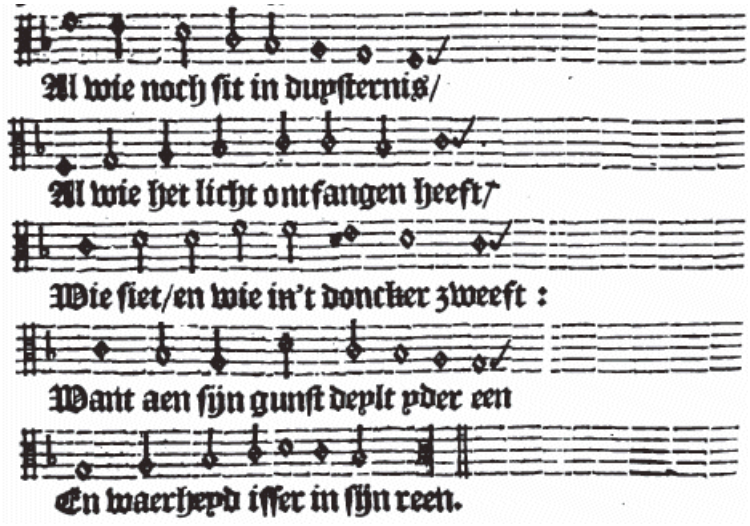
Al wie noch ſit in duyſternis/
Al wie het licht ontfangen heeft/
Wie ſiet/en wie in't doncker zweeft :
Want aen ſijn gunſt deylt yder een
En waerheyd iſſer in ſijn reen.

Al wie noch sit in duysternis,
Al wie het licht ontfangen heeft,
Wie siet, en wie in't doncker zweeft:
Want aen sijn gunst deylt yder een
En waerheyd isser in sijn reen.

Psalm Cxviij.

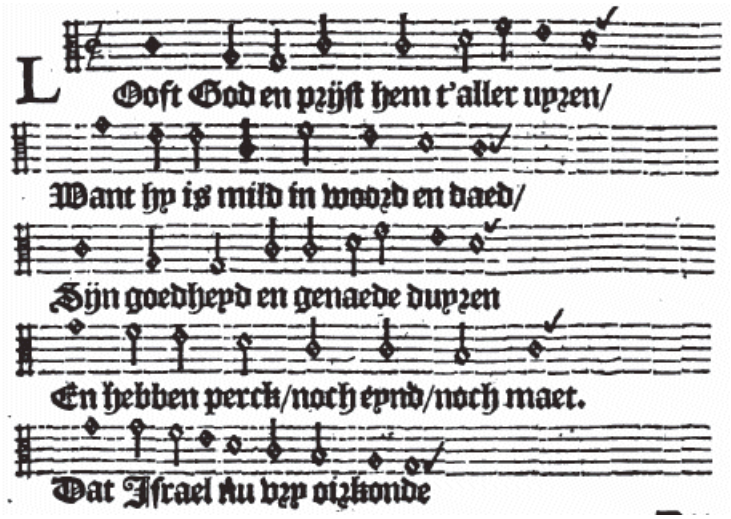
Looft God en prijſt hem t'aller uyren/
Want hy is mild in woord en daed/
Sijn goedheyd en genaede duyren
En hebben perck/noch eynd/noch maet.
Dat Iſrael nu vry oirkonde

*L*Ooft God en prijst hem t'aller uyren,
Want hy is mild in woord en daed,
Sijn goedheyd en genaede duyren
En hebben perck, noch eynd, noch maet.
Dat Israel nu vry oirkonde
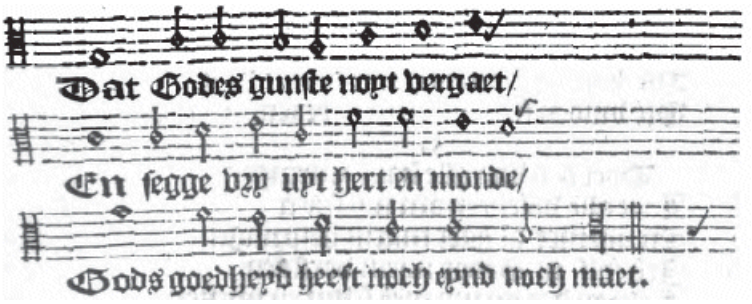
Dat Godes gunste noyt vergaet,
En segge vry uyt hert en monde,
Gods goedheyd heeft noch eynd noch maet.

2 Dat Arons huys ter heylger Zaele
Daer't aen des Heeren auter staet
Vry seg met algemeene taele,
Gods goetheyt heeft noch eynd noch maet;
Dit moete haer ten mond uytkoomen
Daer Godes vrees in't herte staet,
Dit zy het woord van alle vroomen:
Gods goetheyt heeft noch eynd noch maet.

3 Ick hebbe tot den Heer geroopen
Doe ick my dapper vond beknelt,
En hy dee my sijn goedheyd open
En heeft my op het ruym gestelt;
Ick hebbe God aen mijne zijde,
Des ben ick nergens voor vervaert,
Wat dat ick van de menschen lijde
Is my voortaen geen vreesens waerdt.

j. Pause.

4 Oock hebben sy hem aen haer zijde
Die my haer hand en hulpe bien,
Des, hoe mijn vyand my bestrijde,
Ick sal aen hem mijn lusten sien;

’t Is beter vast op God te bouwen
Als op der menschen macht te staen,
Die zich op Vorsten gunst betrouwen
Die vinden sich wel licht verraen.

5 Doet my van alle kant omringen,
Laet alle volckren om my staen
En my met al haer macht bespringen,
Ick sals’ in Godes naem verslaen;
Schoon dat op my met schut en pijcken
Mijn vyand hard quam dringen aen,
Ick sal niet eene voetstap wijcken
Maer sal hem moedigh tegen-gaen

6 Schoon sy op my als hooren-toornen
Met heele zwarmen vielen aen,
Ick sal haer als een vyer van doornen
Doen in des Heeren naem vergaen.
Mijn vyand socht my t’overstolpen
Om my te krijgen in de val,
Maer neen: de Heer heeft my geholpen;
Wie isser die my krencken sal?

7 Op hem ist dat ick my vertrouwe;
Hy is mijn roem, mijn lust, mijn liedt,
Hy is de rotz daer ick op bouwe,
Mijn troost in al wat my geschiedt.
’t Is vreughd ten huyse van de vroomen,
’t Is blijschap door het gantsche land,
Om dat men heeft de kracht vernoomen
Van Godes stercke rechterhand.

ij. Pause.

8 De stercke rechterhand des Heeren
Is hoogh verheven over al,
Haer kracht is groot: wie sal my deeren?
Wie isser die my krencken sal?
Het leven sal my niet begeven:
Wat wild gy, Dood? wat dreyght gy, hel?
Ick sterve niet: maer ick sal leven
Op dat ick Godes lof vertel.

9 ’t Is waer, de harde hand des Heeren
Heeft my somwijlen aengetast,
Maer liet de dood my noyt verheeren:
So verr’ en kreeghtse macht noch last.
Onsluyt my nu, gy Arons kindren,
De poorten der gerechtigheyd,
Op dat ick ingae sonder hindren
Daer Godes eere werd verbreydt.

10 Dit is de poort, dit sijn de deuren
Om in des Heeren huys te gaen:
Betracht sijn wil, sijn wet, sijn keuren,
So sullens’ altijds open staen.
Ick sal, o Heer, aldaer met reden
Uw lof van my gaen vangen aen,
Om dat gy in mijn bangigheden
My hebt verlost en bygestaen.

iij. Pause.

11 Hoe diep sijn Gods verborgentheden!
De Steen, verworpen en versmaedt

Van dwaese bouwluy, is op heden
Den hoecksteen daer't gebouw op staet.
Dit is een werck hoogh van vermoogen
Door Gods al-wijsen raed geschiedt:
Het is een wonder in ons oogen,
En die het siet begrijpt het niet.

12 O blijden dagh, van God gegeven!
Wel op, en laet ons lustigh zijn;
Hy zy in vrolijckheyd verdreven:
Noyt aengenamer Zonne-schijn!
Men segg' en sing' in volle reyen,
Bewaer ons, Heer, voor alle druck,
En wilt den nieuwen Koningh leyen
Op dat hem alles wel geluck.

13 Hy leve langh, en zy gezegent:
God heeft hem tot ons Vorst gewijdt;
Dus werde hy van u bejegent
Die in het huys des Heeren zijt.
De Heer is God; sijn licht, sijn straelen,
Sijn Son is voor ons opgegaen:
Wilt dan het lam ten offer haelen
En aen het hooft des auters staen

14 O Heer, ick sal u naem verheffen,
Gy zijt mijn God, ick zeg u lof,
Och kon ick sulcke woorden treffen
Die waerdigh sijn so hoogen stof!
Looft God en prijst hem t'aller uyren,
Want hy is mild' in woord en daed,
Sijn goedheyd en genaede duyren
En hebben perck, noch eynd, noch maet.

Den Cxix. Psalm.

Aleph. 1.
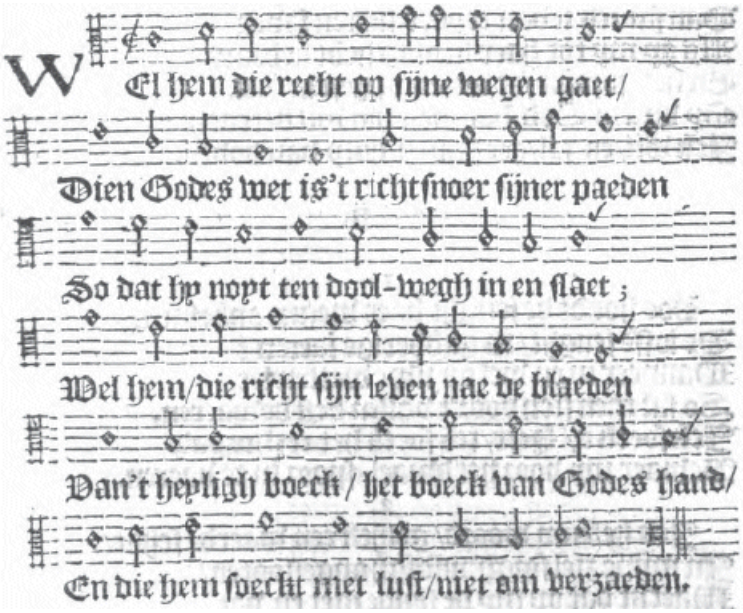
Wel hem die recht op sijne wegen gaet/
Dien Godes wet is't richtsnoer sijner paeden
So dat hy noyt ten dool-wegh in en slaet;
Wel hem/die richt sijn leven nae de blaeden
Van't heyligh boeck/het boeck van Godes hand/
En die hem soeckt met lust/niet om verzaeden.

*W*El hem die recht op sijne wegen gaet,
Dien Godes wet is't richtsnoer sijner paeden
So dat hy noyt ten dool-wegh in en slaet;
Wel hem, die richt sijn leven nae de blaeden
Van't heyligh boeck, het boeck van Godes hand,
En die hem soeckt met lust, niet om verzaeden.

2 Wel hem, die list en valscheyd van sich bant
En niet en wijckt van 's Heeren rechte straeten
Of rechts of slincx, aen d'een of d'andre kant;
Wel dien, die 't quaed en slimme gangen haeten:
Want gy, o Heer, hebt uwe wet geset
Tot richtsnoer van al wat wy doen of laeten.

3 Och, was mijn wegh gericht nae uwe wet!
Kon ick, o God, my vast daer toe begeven
Om uwe wil te volgen onbelet!
Och, kon ick recht nae uw bevelen leven!

Want hy en werd ter schande noyt gebracht
Wiens zin en ziel aen uw geboden kleven.

4 Leer my, o Heer, uw wetten dagh en nacht!
Dan sal ick u van reyner herten loven
Als gy my tot haer kennis hebt gebracht
En het gordijn sal wesen opgeschoven.
Gy wilt, o God, dat men uw wil betracht:
Ick wil, en zal, geef my u hulp van boven.

Beth. ij.

1 Hoe houdt de jeught haer wegen onbesmet,
De losse jeught, in glibberige jaeren?
Wanneer men wel op uwe wetten let
So sal men sich voor't vallen best bewaeren.
Ick soeck u, Heer, ick soeck het rechte pad,
Bewaer my voor het dwael-spoor in te vaeren.

2 Ick heb uw woord, gelijck een waerde schat,
In mijne ziel sorghvuldigh opgeslooten,
Maeckt dat op my de sonde niet en vat
Op dat ick van u niet en werd verstooten;
Leer my uw wet dat ickse recht verstae
En wilt in my haer kennis steeds vergrooten.

3 Ick heb uw woord verkondight vroegh en spae,
Ick heb uw recht verborgen noch verzwegen
Maer spreecker af waer dat ick keer of gae;
'k Heb my verblijdt in't vinden uwer wegen,
'k Heb my verheught in uw getuygenis
Meer of ick goudt of rijckdom had verkregen.

4 Ick sal in als dat van u rechten is

My oeffenen, en vlijtigh op gaen mercken,
Op dat ick niet in uwe kennis mis;
Uw wet sal my verlustigen en stercken,
So dat mijn geest sal wesen bly en fris
En noyt sal ick vergeeten uwe wercken.

Gimel. iij.

1 Doe, Heere, goed aen dijn geringen knecht:
Och, dat ick blijf behouden in het leven
Die al mijn hert heb aen uw woord gehecht!
Verlicht mijn oogh en wilt my kennis geven;
Beschijn mijn hert, als met een sonne-strael,
Op dat u wet daer helder stae geschreven.

2 Ick ben hier vreemt, die gins en weder dwael;
Nu ben ick hier, en op een ander morgen:
Maer 'tis al niet, 't zy dat ick rijs' of dael,
Als maer uw wet my niet en werd verborgen.
't Verlangen nae uw rechten maeckt my laf,
En krenckt mijn lijf door eyndeloose sorgen.

3 't Hovaerdigh hert verdient u vloeck en straf.
Wreeck u van die met trotse tongen spreecken
En dwaelen ver van uwe wegen af:
Maer laet, o Heer, my in geen schande steecken
Die nae uw woord u wel te dienen tracht
En wachte my van uwe wet te breecken.

4 't Sy kleyn of groot, ick werd alom veracht;
't Sy heer of knecht, het is my alles tegen,
Maer uwe knecht neemt op u wetten acht,
Ick schep mijn lust in't kennen uwer wegen:
Die sijn mijn Raed, die my, 't zy dagh of nacht,

Om troost en hulp laet nimmermeer verlegen.

Daleth. iiij.

1 Ach, mijne ziel is bangh en afgeslooft:
Wilt my, o Heer, als op een nieuw doen leven
Gelijck gy my voor desen hebt belooft,
Want gy hebt my een gunstigh oor gegeven
Doe ick aen u my selven heb ontdeckt,
Leer my de wet door uwen geest geschreven.

2 Wijst my de wegh die tot u kennis streckt,
Leer my verstaen uw heylge wette-boecken,
En mijnen geest, als uyt een slaep ontweckt
Sal vlijtigh zijn om die te ondersoecken.
Mijn ziel versmelt en druypt van droeffenis,
Wilt, na u woord, my wederom verkloecken.

3 Voor slimme paen, daer niet dan doolingh is,
Bewaer my, Heer, en wilt my steeds geleyden
Door uwe wet, op dat ick niet en mis:
Die sal my ’t krom van’t rechte leeren scheyden.
Des waerheyds wegh heb ick my voorgestelt,
Wilt my daer toe door uwen geest bereyden.

4 Het is u woord daer al mijn lust nae helt,
Dies hecht ick my aen u getuygenissen,
Mijn eer, o God, en lijde geen gewelt.
Ick sal u wegh inloopen sonder glissen
Als ghy mijn hert set op het ruyme veld
En ick uw troost niet langer en sal missen.

He. v.

1 Leer my, o Heer, uw wetten recht verstaen
En ick sal die sorghvuldigh onderhouwen
So langh in my des levens aeders slaen,
Tot dat mijn bloed sal door de dood verkouwen;
Doe van uw wet my grondigh onderricht
En ick en sal in't volgen noyt verflouwen.

2 Brengh my op't pad (want daer toe heb ick lust)
Van uw geboon en uw gerechtigheden,
En noyt en sal mijn yver sijn geblust
Om uwen wegh goedwilligh in te treden;
Ley my daer toe, en niet tot vuyl gewin;
Noyt zy mijn hert van gierigheyd bestreden.

3 Geen ydelheyd en koom my in de sin,
Bewaer mijn oogh, dat ick my niet vergaepe
Aen schijn van deugd, noch daer mijn smaeck in vin,
Maer in uw woord mijn lust en leven raepe;
Denck om uw knecht die nae uw vreese tracht:
Dat over hem uw hulp niet langer slaepe.

4 Die deugd bemint die werd hier licht veracht:
Maer gy, o Heer, wilt schande van my weeren,
Hoed my voor smaed die 'k van de wereld wacht;
Uw woord is soet, daer toe streckt mijn begeeren;
Mijn zwacke ziel sal krijgen nieuwe kracht
Als gy my uw gerechtigheyd sult leeren.

Vau.

1 Weest, goede God, tot mijne hulp bereydt,

Laet my de vloed van uwe gunst bestroomen,
Gelijck gy my so vast hebt toegeseyt,
So krijgh ick stof den haeters aller vroomen
(Die my versmaen) te stoppen haeren mond,
Want op uw woord had ick mijn merck genoomen.

2 Uw reden is des waerheyds vaste grond,
Noyt gingh'er yet als waerheyd uyt u lippen,
En (want ick staegh op uwe woorden stond)
So moete my haer hulpe niet ontglippen.
't Staet vast by my te houden u geboon
So langh mijn hert sich in mijn borst sal rippen.

3 Dies derf ick staen voor yder een ten toon
En in de lucht mijn hooft vrymoedigh steecken,
En ick ontsie noch scepteren, noch kroon,
Voor Koningen en schroom ick niet te spreecken
Van uwe wet, die'k altijds heb betracht,
En 't schaem-rood sal niet uyt mijn voorhooft breecken.

4 Uw wet en woord beminn' ick dagh en nacht,
Die sijn mijn lust, mijn liefde, mijn vermaecken,
Daer is geen dingh dat ick by desen acht;
Die zijn mijn vreugd daer lijf en ziel nae haecken:
Ick hebse lief, en soeck met al mijn macht
Tot diep verstand van uwe wet te raecken.

Zain. vij.

1 Gedenck, o Heer, des woords van uwen mond,
Dat gy tot my, uw dienaer, hebt gesproocken,
Waer op ick al mijn hoopen heb gegrondt.
Laet ramp en druck en elend my bestoocken,

Uw woord alleen is't daer men vast op gaet,
Want u verbond en hebt gy noyt gebroocken.

2 Een trotsen hoop, o Heer, heeft my versmaedt,
Maer ick en ben van u niet afgeweecken
Al was haer spot en schempen sonder maet:
Want als ick't al heb deur en deur gekeecken
So troost ick my, om dat men tijden vind
Die aen de mijn' in desen wel geleken.

3 Als ick somwijl sie menschen boos en blind
Doet my de schrick het bloet om 'therte stremmen,
Een volck, dat sich niet aen u rechten bind,
Op wiens gemoed uw woorden niet en klemmen:
Maer uwe wet, waer dat ick heb gedwaelt,
Was steeds mijn lied op liefelijcke stemmen.

4 Wanneer de Son ten westen was gedaelt
Was uwe wet niet buyten mijn gedachten,
Sy heeft my in de duysternis bestraelt
En lichte my in d'alderdichste nachten.
So gingh het my, gelijck ick heb verhaelt,
Om dat gy saeght dat ickse wouw betrachten.

Cheth. viij.

1 Uw wil te doen dat koos ick voor mijn erf,
Mijn deel, mijn lot: uw woord sal ick bewaeren,
Maer dat ick doch uw hulpe niet en derf;
Ick bad, en bid, wilt mijn verstand verklaeren,
Weest my, o Heer, genaedigh nae uw woord,
En wilt uw wet my grondigh openbaeren.

2 Ick heb by my mijn wegen afgespoort

En overdacht hoe dat ick had te leven:
Uw woord, dat my de sinnen heeft bekoordt,
Wees my het pad daer ick my op most geven,
Ick voelde my (so ick oock heb gedaen)
Tot onderhoud van uwe wet gedreven.

3 Een godloos volck quam my met listen aen
En socht my van uw wegen af te leyen,
Doch ick en liet my van haer niet verraen.
Ick ben van ’t bed des middernachts gescheyen
Om danck te doen voor u gerechtigheen:
Van’t sachte bed, daer ons de pluymen vleyen.

4 Die ick begae, en die my mee betreen
Sijn luyden, Heer, die u ontsien en eeren,
Ick ben met haer, en sy met my gemeen,
By anders geen en siet men my verkeeren;
’t Voelt al uw gunst wat datter leeft: alleen
Wil my, o God, uw wet te degen leeren.

Teth. ix.

1 Doe, Heer, aen my, aen uwen dienaer, goed,
Gedenck dijns woords daer ick my op vertrouwe,
Uw leer doorstrael mijn yverigh gemoed
Dat ick daer van een goeden sin behouwe,
En mijn geloof u tot een teycken zy
Dat ick mijn heyl op uw genaede bouwe.

2 Als ’t andren gaet so dee het oock met my:
Ick gingh al mee met al de wereld doolen
So langh ick was van kruys en lijden vry:
Maer als ick wierd getucht in haere schoolen
So merckt’ ick op, en viel u, Heer, te voet:

Doe my verstaen het geen gy hebt bevolen.

3 Hoovaerdige, vol trots en windigh bloed,
Die hebben my met leugens willen schaeden,
Maer uwe wet stond vast in mijn gemoed;
Sy sijn gelijck een beest, met vet gelaeden,
Dat weeld' en rust vindt in sijn smeer en smout,
Maer uwe wet kan my alleen verzaeden.

4 Hoe goed was 't my dat ick my vont benout!
Geen beter school, als 't kruys, om deugd te leeren.
Dat is't dat ons in band en omsien houdt.
't Schijnt wat te zijn veel rijckdoms te beheeren,
Maer uwe wet is beter als het goud:
Ick sou daer voor geen goed noch schat begeeren.

Iod. x.

1 Gy schiept my, Heer, door uw vermoogen' hand.
Ick wierd een mensch: maer om uw wet te leeren
Verlicht mijn geest en heldert mijn verstand;
So sullens' al, die u ontsien en eeren
(Om dat ick my vast op uw woord verliet)
Haer oogh op my met grooter vreughde keeren.

2 't Was enckel recht (en ick ontken het niet)
Wat kruys en ramp gy over my liet koomen:
Dat uwe tucht om best-wil is geschiedt
Dat weet ick wel, en hebt daer voor genoomen:
Maer laet oock nu, nae uw genaedigh woord,
My uwe troost en goedheyd overstroomen.

3 Weert van my af al wat mijn wel-zijn stoort,
Ontfermt u mijns, en ick sal weder leven,

Want van u wet werd mijne ziel bekoort.
Brengh al ter schand, wat trots en opgeheven
Van hovaerdy, met leugens my verraedt:
En ick sal my tot u bevelen geven.

4 Dan sal, o God, al wie de boosheyd haet,
Al wie u vreest, wie oyt u wetten kenden
Wanneer sy sien hoe wel 't uw dienaer gaet
Op my het oogh en haer gedachten wenden;
Geef dat mijn hert zy oprecht in der daed
Op dat met reen my niemand koom te schenden.

Caph. xj.

1 Houw, Heer, uw woord daer ick op heb gewacht:
Mijn hert is flaeuw, mijn geest is als bezweecken,
Mijn ziel is van verlangen als versmacht,
Mijn oogen sijn van uytsien blind gekeecken,
So dat ick sey, hoe langh, hoe langh, o Heer,
Sal dijnen knecht beloofde troost ontbreecken?

2 Want ick verschroey gelijck het natte leer
So het te dicht mocht by het vyer genaecken,
Noch denck ick staegh op uwe wet en leer:
Wanneer sal doch dees tijd ten eynde raecken?
Wanneer sult gy ter wraecke komen af
En neder slaen die nae mijn leven haecken?

3 Koom af en neem de langh verdiende straf.
Een trotsen hoop heeft my een kuyl gegraeven
Waer toe ick haer noyt reen of oorsaeck gaf;
Sy hebben my met valscheyd na doen draeven,
Om dat ick my hou vast aen uwe leer:
Koom af, o God, om mijne ziel te laeven.

4 Sy hebben my by nae gevelt ter neer,
Doch ick en heb daerom niet afgeweeken,
Maer uw bevel betracht hoe lancx hoe meer;
Verquick mijn hert, mijn krachten sijn bezweeken,
En ick sal uw geboden volgen, Heer,
En van u wet sal ick gestaedigh spreecken.

Lamed. xij.

1 Uw woord staet vast, en 'twaggelt nimmermeer,
Uw waerheyd is van gisteren, noch heden,
Die mergen sterft en neemt een rassche keer:
Sy was altijds, en duyrt in eeuwigheden.
De Hemelen sijn door uw woord gemaeckt,
Gy stichte d'aerd' en brachts' op vaste leden.

2 Gy schickte't so dat niets verwrickt of kraeckt
Van't groote werck tot op den dagh van heden:
't Was al gereed wanneer gy maer en spraeckt;
Had my uw woord, doe boose my bestreden,
Niet ondersteunt en al mijn lust geweest,
Ick was in mijn verdruckingh overleden.

3 Dies voel ick my verbonden op het meest
Om nimmermeer uw wetten te vergeeten:
Want door haer kracht ontvonckte mijnen geest.
Ick hoor u toe, en ben u ingeseeten:
Behoude my, want heb mijn best gedaen
Om uwe wet op't aldernaeuwst te weeten.

4 Een godloos volck, om my te doen vergaen,
Is t'saem gerot en leyt my hinder-laegen:
Maer, Heer, u woord merck ick geduyrigh aen;

Want, als ick ’t oogh heb over al geslaegen,
Sie ick hoe los dat alle dingen staen,
Maer dat u woord staet vast op stijve schraegen.

Mem. xiij.

1 Hoe vierigh werd u wet van my bemint!
Uw wet, die gy my altijds siet betrachten:
Uw wet, daer in ick so veel wijsheyd vind
Dat ick daer door mijn vyand derf verachten;
Sy maeckt my sterck; mijn haeters acht ick licht
Om dat sy noyt is buyten mijn gedachten.

2 Dies houd ick my al beter onderricht
Als Leeraers selfs van hooge wetenschappen:
Mijn meesters draef ick ver uyt het gesicht,
En d’oude sien my wijd voor heenen stappen:
Uw woord alleen, daer ick mijn werck af maeck,
Dat brenght my tot so hooge wijsheyds trappen.

3 Waer ick my keer u woord is my een baeck,
Ick volgh u wet waer dat ick heb te treden,
So dat ick noyt van’t rechte pad geraeck,
Noch miss’ het spoor van u gerechtigheden;
Geen beter leer als gy die selver geeft,
Dies ben ick noyt den dwaelwegh ingereden.

4 De soetheyd, die u wijse reden heeft,
Is soeter als het zap van honighraeten
Dat aen den mond en aen’t verhemelt kleeft;
Daer is verstand en wijsheyd uyt te vaeten;
Daer leer ick uyt, al wat in valscheyd leeft
En wat bedrieght en lieght, wel dapper haeten.

Nun. xiiij.

1 Men doolt of glipt daer't duyster is of glad:
Maer, Heer, uw woord licht my met heldre straelen
En streckt my tot een fackel op mijn pad,
En hoed mijn voet voor slibberen en dwaelen,
Dies heb ick oock gezwooren met een eed
In't houden van u rechten noyt te faelen.

2 Groot was mijn druck, mijn lijden en mijn leedt,
Maeck dat ick weer, nae u belofte, leve:
Vry my van't quaed dat my ter neder smeet;
Versmaedt doch niet het offer dat ick geve
Vrywillighlijck, geslacht van mijnen mond;
Leyd my op dat ick op geen dool-wegh zweve.

3 Mijn leven liep gevaer tot aller stond,
Ick heb mijn ziel als in mijn hand gedraegen:
Maer, Heer, hoe bloot ick oyt my selven vond,
Noch had ick in u wetten mijn behaegen,
Die ick betracht, en pass' op strick noch net
Der boosen die my alle dagh belaegen.

4 Ick heb voor my gekosen uwe wet
Om voor mijn deel en eeuwigh erf te houwen,
En heb mijn sin alleen op haer geset:
Sy is mijn vreughd in allerley benouwen;
Oock hoop ick die te houden sonder smet
Tot dat de dood mijn leven sal verkouwen.

Samech. xv.

1 De weyfelaers heb ick altijd gehaet

Wiens mont verschilt van't geens' in'therte draegen,
Nae het geluck of op of onder gaet:
Maer in u woord had ick al mijn behaegen.
Dat was mijn troost, mijn schuyl-plaets en mijn schild,
En sal het zijn ten eynde mijner daegen.

2 't Is te vergeefs u moeyt' en tijd verspilt,
Godloosen hoop, gy mooght wel af gaen wijcken:
Ick dien mijn Heer gelijck hy heeft gewilt.
Sterck my, o God, so sal ick niet bezwijcken.
Maeck, nae u woord, dat ick behouden zy:
Laet in mijn' hoop my niet beschaemt staen kijcken.

3 Steun my, so ben ick voor het vallen vry,
En ick sal staegh bevlijtigen u wetten;
Ghy haet bedrogh en alle guytery,
Dies sult gys' al vertreden en verpletten
Die met bedrogh en leugens ommegaen
En haeren voet van uwe wegen setten.

4 Gy tast, o Heer, de goddeloosen aen:
Als ydel schuym, als luchte waeter-bellen
Doet gyse hier in korten tijdt vergaen,
Daerom heb ick my tot u wet gaen stellen;
Want angst en schrick had mijne ziel bevaen
Doe u gericht gingh over die gesellen.

Majin. xvj.

1 Onzijdigh heb ick in het Recht gegaen,
Noyt heb ick sucht voor dees' of die gedraegen:
So werde my geen onrecht oock gedaen,
En geef my niet aen die, die my belaegen;

Sorgh dat dijn knecht noyt in sijn goede saeck
Geweld geschie van die het gaeren saegen.

2 Terwijl ick vast nae u verlossingh haeck
Versmelt mijn kracht; mijn oogen sijn bezweken
Wijl ick op hulp, nae u belofte, waeck;
Laet het my niet aen uwe gunst ontbreken;
Leer my u woord en het hooghwaerdigh recht
Op dat ick magh daer van met kennis spreken.

3 Gy zijt mijn Heer, en ick ben uwen knecht:
Geef my verstand om uwe wet te leeren
Waer aen ick al mijn sinnen heb gehecht.
Wel op, en wilt u hand ter straffe keeren:
Sy hebben, Heer, u wet te niet gedaen:
Dat uwe wraeck de schenders koom verteeren.

4 Geen dierbaer goud, waer dat het zy van daen,
Hoe dat het is versmolten en versoden,
Hoe dat het heeft in't vyer ter proef gestaen,
Hoe puyr, hoe fijn, acht ick by u geboden:
Die nam ick tot mijns levens richtsnoer aen,
En half heyd heb ick in mijn doen gevloden.

Pe. xvij.

1 U woord, waer door gy uwe wil verklaert,
Is wonderbaer en vol van wijse reden:
Daerom heb ick't gehouden en bewaert;
Het is een licht en schijnt in duysterheden;
Die't wel deursoeckt met nederigh verstand
Werd wijs, en leert wat wegh hy heeft te treden.

2 't Is uwe wet waer nae mijn herte brandt:

Ick gaeper nae met yverigh verlangen
En nae u woord hijght al mijn ingewand:
Laet desen dorst mijn ziel niet langer prangen;
Sie, Heer, op my, gelijck gy zijt gewent
Op die aen u van ganscher herten hangen.

3 In uwe wet neemt alle dwael-spoor end:
Des wilt mijn wegh na u geboden rechten
En maeck my doch u heyligh woort bekent;
Laet van't geweld mijn recht niet over-vechten;
Verlosse my van allen over-last,
En ick sal my aen uwe wil verknechten.

4 Ick heb met vlijt op uwe stem gepast:
Des doe u gunst op uwen Dienaer daelen,
En maeck my doch in uwe kennis vast;
Laet my de Son van uwe wet doorstraelen;
Mijn traenen sijn als regen neer geplast
Om dat ick sie hoe grof de menschen dwaelen.

Tsade. xviij.

1 O God, gy zijt vol van rechtvaerdigheyd
En oock u wet, die gy ons hebt gegeven;
Sy wijst den wegh die ons ter deughden leydt
En is het snoer waer nae wy moeten leven:
Gy hebt aldaer, hoe gy wilt sijn bemindt,
Gevreest, gedient, den menschen voor-geschreven.

2 Dies had my 't vyer mijns yvers haest verslindt,
Dat in mijn ziel rechtvaerdigh was ontsteken
Om dat ick zagh hoe weynigh datmer vindt
Die eens van u of uwe woorden spreken:
Uw woorden, die geloutert zijn en reyn

Als eenigh goud, hoe nauw ter toets gestreken.

3 Ick hebse lief; en, schoon ick slecht en kleyn
Van veelen werd verworpen, en verwesen
Voor hersenloos en sonder bloed of breyn,
Noch heb ick niet vergeeten u te vresen.
Uw recht is recht in alle eeuwigheen
En uwe wet sal altijds waerheyd wesen.

4 Ick heb veel kruys en tegenspoed geleen,
Ick heb veel leeds en lijdens moeten smaecken:
Maer, hoe ick wierd gehoetelt en bestreen,
Noch kon u woord mijn bange ziel vermaecken;
Sterck my daer door, so koom ick op de been,
En sal van nieuws weerom aen't leven raecken.

Koph. xix.

1 Ick heb tot u geroepen, Heere, hoor,
Hoor, Heer, en ick sal uw geboden houwen,
En wandelen op't rechte deughden-spoor:
Noyt sal in my dat yver-vyer verkouwen.
Ick bad en riep, o God, behoude my
En ick en sal in wel-doen niet verflouwen.

2 Met traenen kom ick u des morgens by
Eer dat de Son den slaeper komt verrasschen,
Terwijl den dauw met sprencklen blanck en bly
Het gras en kruyd komt in den uchtend wasschen;
Oock is u wet mijn onderhoud by nacht
Als op sijn wacht de waecker heeft te passen.

3 Neygh, goede God, tot mijn bedroefde klacht
Een gunstigh oor, op dat ick magh verquicken

En door u woord ten leven werd gebracht.
Die my van ver beloeren en bemicken
(Een volck dat van u wetten niet en houdt)
Die naedren my met doodelijcke stricken.

4 Maer gy, o Heer, op wien ick heb gebouwt,
Sijt oock niet ver, nae u getuygenissen,
Die niet verlaet den man die u vertrouwt.
Ick spreecke niet nae duncken of nae gissen,
Maer weet het wel, en 'tis by my al oudt,
Dat in u woord gy nimmermeer sult missen.

Resch. xx.

1 Help, Heere, help en vry my van de dood:
Ick ben geraeckt in ellends holle baeren,
Doch uwes wets gedenck ick in den nood.
Red mijne saeck van die die my bezwaeren;
Verlosse my, gelijck gy hebt belooft,
So krijgh ick kracht en leven in mijn aeren.

2 Verr' is u heyl van die u niet gelooft,
Van die u wet versuymen en verachten:
Maer dijnes knechts (in onspoed afgeslooft)
Ontferm u, Heer, en geef my nieuwe krachten,
Op dat ick weer magh raecken op de been.
En uwen wil met lijf en ziel betrachten.

3 't Getal is groot waer van ick werd bestreen:
Maer hoese my vervolgen en bestrijden
So ben ick doch van u niet afgetreen;
Ick voel een smert, die my door 'thert komt snijden,
Om dat ick sie hoe trouloos dat men gaet
En 't rechte pad moedwilligh loopt bezijden.

4 Sie aen, o God (en ’t zy tot mijner baet)
Wat liefde dat ick t’uwaerts heb gedraegen:
Verquick mijn hert dat alle boos heyd haet;
En, nae uw woord, maeck eynde deser daegen:
Uw woord, dat vast en onverwrickbaer staet
En van wiens trouw sich niemand kan beklaegen.

Schin. xxj.

1 Ick ben vervolght van Vorsten in het land:
Maer vrees’ uw wet meer als de macht der Grooten,
Die tegen my met onrecht sijn gekant.
Uw wet en woord, wat dat my komt bestooten,
Is al mijn lust, daer ick my in verbly
Als een, die veel heeft voor sijn buyt genooten.

2 Van leugen-min ken ick my selven vry:
Ick haet en schouw die sich daer mee geneeren;
Maer uwe wet is hoogh geacht by my:
Daer by en zijn geen schatten te waerderen:
Dies siet men my, eer dat den dagh verspaedt,
Tot uwen lof wel seven maelen keeren.

3 Och, wat al vree bevindens’ in der daed
Die uwe wet recht kennen en beminnen!
Haer wedervaert geen tegenstoot noch quaed
Of haer gemoed vind sich getroost van binnen.
Het is, o Heer, uw heyl daer ick op wacht,
Oock was u wet mijn eynden en beginnen.

4 Mijn ziele neemt op u bevelen acht,
En tot u wet voel ick mijn yver blaecken,
So dat ick die bewaere dagh en nacht;

Gy weet hoe dat mijn lusten daer na haecken:
Gy ziet dat ick u wel te dienen tracht,
Want niemand kan voor u den schijn-deugd maken.

Thau. xxij.

1 Och, of mijn stem kon klimmen door de lucht!
Of mijn geschrey kon door de wolcken booren,
En tot u throon sich hefte mijn gesucht!
Dit waer mijn bee, die gy van my soud hooren:
O Heere, doe my uwe wet verstaen
En laet my in geen jammer-poel versmooren!

2 Dan sal u lof uyt mijnen monde gaen
En als een beeck van mijne lippen daelen,
En u ten danck sal ick mijn snaeren slaen;
Mijn blijde tongh sal uwen naem verhaelen
Wanneer u woord, dat enckel waerheyd is,
Mijn duffe geest op't helderst sal doorstraelen.

3 Reyck uwe hand tot mijn behoudenis,
Want ick heb u te volgen uytverkooren,
En leydet my op dat ick niet en mis:
Wijs my het pad, so loop ick niet verlooren.
Sie, Heere, hoe ick nae u hulpe gaep
En nae u wet verlangh met oogh en ooren.

4 Bewaer my voor den eyndeloosen slaep
En doe mijn siel, om u te loven, leven:
Geef dat sy troost uyt uwen woorde raep;
Ick was verdwaelt en van u wegh gedreven:
Soeck dijnen knecht als een verlooren schaep
En uwe wet zy in mijn hert geschreven.

Den Cxx. Psalm.

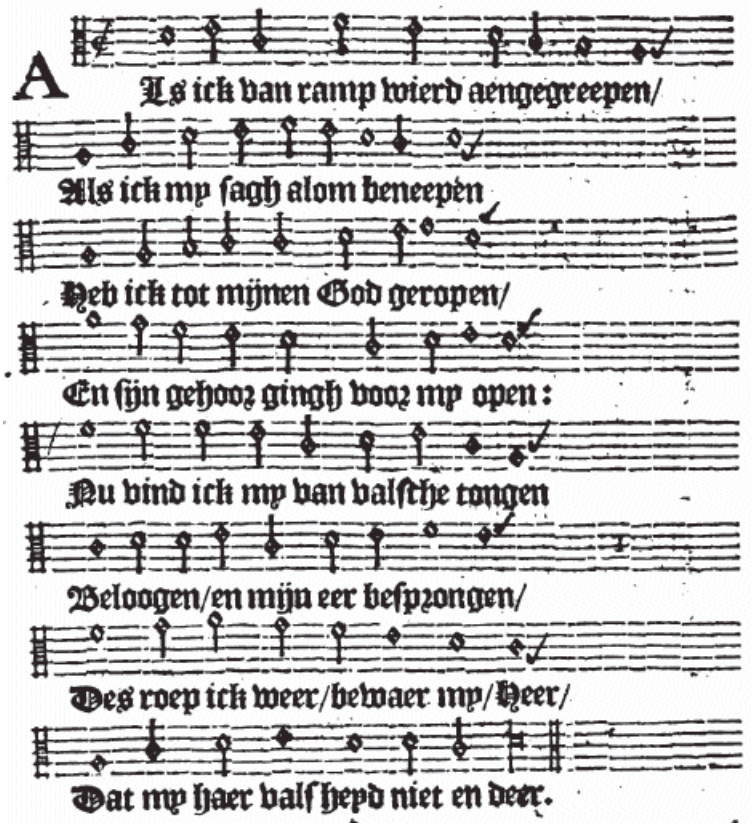
A Ls ick van ramp wierd aengegreepen/
Als ick my sagh alom beneepen
Heb ick tot mijnen God geropen/
En sijn gehoor gingh voor my open:
Nu vind ick my van valsche tongen
Beloogen/en mijn eer besprongen/
Des roep ick weer/bewaer my/Heer/
Dat my haer valsheyd niet en deer.

*A*ls ick van ramp wierd aengegreepen,
Als ick my sagh alom beneepen
Heb ick tot mijnen God geropen,
En sijn gehoor gingh voor my open:
Nu vind ick my van valsche tongen
Beloogen, en mijn eer besprongen,
Des roep ick weer, bewaer my, Heer,
Dat my haer valsheyd niet en deer.

2 Wat kan een valsche tong niet stooken?
S'is erger als vergifte pooken,
Als't moorders mes en priem en stijlen;
S'is scherper als gezwinde pijlen
Die snorren gaen van pees en boogen
Met stercke handen ingetoogen.

Sy brand meer als genever doet
Wanneer hy is in volle gloet.

3 Och, waer toe is't met my gekoomen!
Ick heb uyt nood de vlucht genoomen,
En moet gaen suckelen, en zweven,
En in der vreemden landen leven:
In Mesech en in Kedars hutten
Moet ick gelijck een ballingh dutten.
Ach, ick heb al te langh verkeert
Met volck dat geene vree begeert!

4 Ick wensch de vree in mijne daegen,
Maer ick en kanse niet bejaegen;
Wanneer ick reppe van de vreede
So maeckt sich elck ten oorlogh reede.

***

Ick soeck in rust en vree te leven
Maer ick en kanse my niet geven,
Want als ick spreeck van vree en rust
So werd van hen ten krijgh gerust.

Den Cxxj. Psalm.
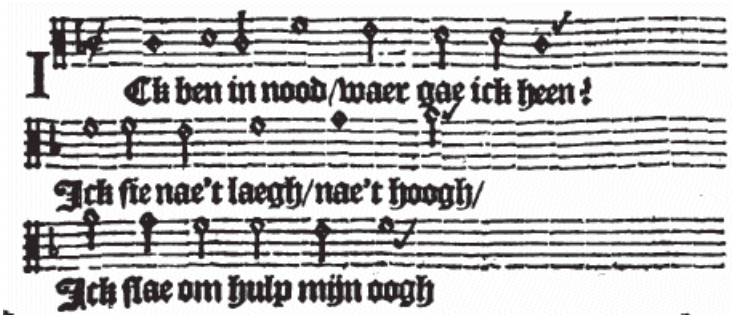
*I*Ck ben in nood, waer gae ick heen?
Ick sie nae't laegh, nae't hoogh,
Ick slae om hulp mijn oogh
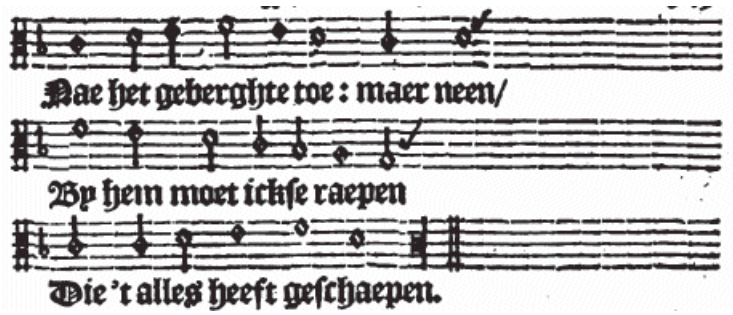
Nae het geberghte toe: maer neen,
By hem moet ickse raepen
Die 't alles heeft geschaepen.

2 Stae vast op God, en uwe voet
(Hoe dat het gaet) en sal
Noyt glippen tot een val;
Hy sal noyt sluymren die u hoedt,
Noch in den slaep geraecken
Die Israel wil bewaecken.

3 De Heer sal u een Herder sijn
Die u aen alle kant
Sal hoeden met sijn hand,
Des daeghs voor heete Sonne-schijn,
Des nachts voor kouw en regen,
So goede herders plegen.

4 Hy sal u ziel wel gaede slaen;
Die sich op hem verlaet
Hoed hy voor alle quaed,
En 'tzy gy uyt, of in wilt gaen,
Waer dat gy heen wilt vaeren,
Hy sal u wel bewaeren.

Den Cxxij. Psalm.

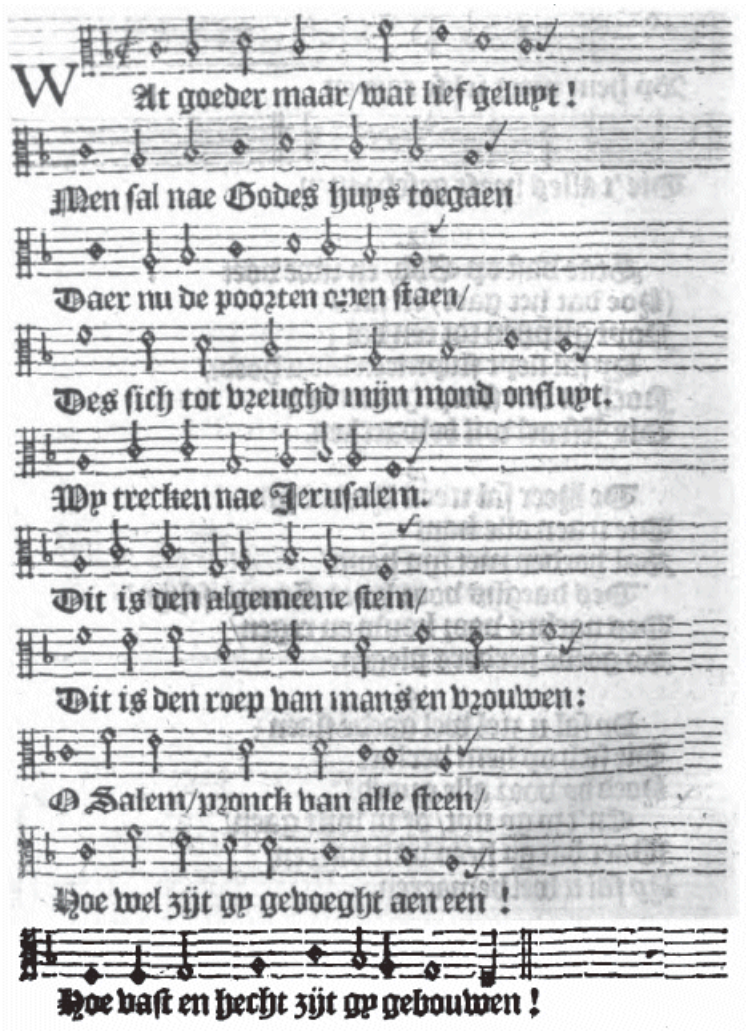
WAt goeder maar/wat lief gelupt!
Men ſal nae Godes huys toegaen
Daer nu de poorten open ſtaen/
Des ſich tot vreughd mijn mond onſlupt.
Wy trecken nae Ieruſalem.
Dit is den algemeene ſtem/
Dit is den roep van mans en vrouwen:
O Salem/pronck van alle ſteen/
Hoe wel zijt gy gevoeght aen een!
Hoe vaſt en hecht zijt gy gebouwen!

*W*At goeder maar, wat lief geluyt!
Men sal nae Godes huys toegaen
Daer nu de poorten open staen,
Des sich tot vreughd mijn mond onsluyt.
Wy trecken nae Ierusalem.
Dit is den algemeene stem,
Dit is den roep van mans en vrouwen:
O Salem, pronck van alle steen,
Hoe wel zijt gy gevoeght aen een!
Hoe vast en hecht zijt gy gebouwen!

2 Daer sich de stammen henen spoen
Van't heele huys van Israel,
Om nae het goddelijck bevel
Aldaer den Heere dienst te doen.
Daer is't gestoelte neer geset
Voor Davids huys, om nae de wet
Recht onder Godes volck te spreecken.
Wel zy u, o Ierusalem,
Oock die u mint: dat u, noch hem
Geluck noch voorspoed koom t'ontbreken!

3 Dat vreede zy in uwe stadt!
Dat overvloed en rust en peys
Sy in so menigh schoon palleys
Als gy in uwe muyr omvat!
Vree sy u om mijn broedren wil:
Dat mijne vrinden wel en stil
In uwe vestingh woonen moogen!
Vree sy u om dat God daer woont,
En dat hy sich aldaer vertoont
Als sichtbaer onder menschen oogen!

Den Cxxiij. Psalm.

*G*Y, die uw Throon ten Hemel hebt gesticht,
Op u is mijn gesicht.
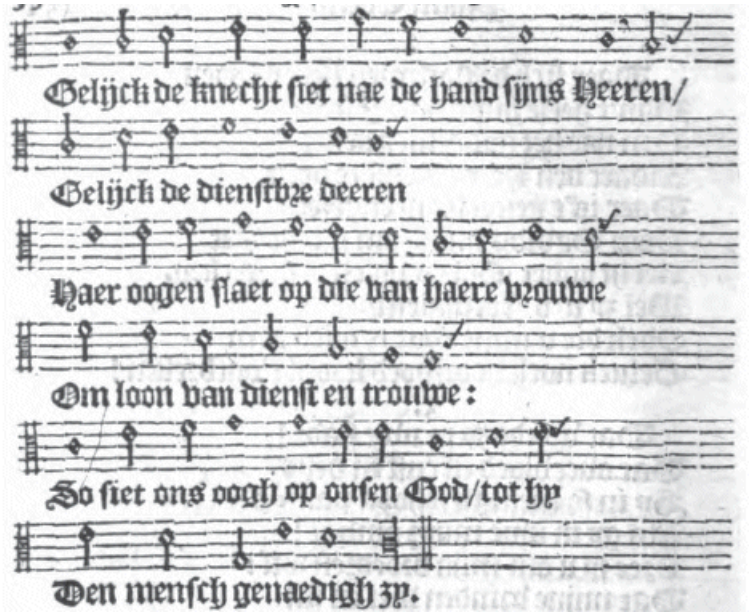
Gelijck de knecht ſiet nae de hand ſijns Heeren/
Gelijck de dienſtbre deeren
Haer oogen ſlaet op die van haere vrouwe
Om loon van dienſt en trouwe:
So ſiet ons oogh op onſen God/tot hy
Den menſch genaedigh zy.

Gelijck de knecht siet nae de hand sijns Heeren,
Gelijck de dienstbre deeren
Haer oogen slaet op die van haere vrouwe
Om loon van dienst en trouwe:
So siet ons oogh op onsen God, tot hy
Den mensch genaedigh zy.

2 Sie dan op ons, o Heer, en van om hoogh
Strael' uw genaedigh oogh,
Want wy sijn sadt van schimp en scherpe reden
By ons te veel geleden;
Wy sijn verkropt, ons sielen overlaeden
Door 't dertele versmaeden
Van weeldrigh volck, dat door den hooghmoed sot
Met vroome drijft de spot.

Den Cxxiiij. Psalm.

*S*Preeck, Israel, so ick u voor sal gaen:

't Was uyt met ons/wy waren oberſtreen
Doe tegen ons de wereld was te been/
Ten waer dat God ons hadde bygeſtaen
En met ſijn hand haer opſet afgeſneen.

't Was uyt met ons, wy waren overstreen
Doe tegen ons de wereld was te been,
Ten waer dat God ons hadde bygestaen
En met sijn hand haer opset afgesneen.

2 Sy hadden ons al levendigh vernielt
Doe tegen ons haer gramschap was in brand;
Gelijck, wanneer de Zee breeckt in het land,
De mensch en 't vee van 't waeter wert ontzielt
So waeren wy van doe af al van kant.

3 Van doe af had de stroom ons overscholpt,
En 'tgrousaem nat met schrickelijck gebaer,
Dat alles vult met jammer en gevaer,
Had ons, en al ons landen overstolpt,
Ten waer' ons God te hulp gekoomen waer.

4 Hy zy gelooft die ons ten roof niet liet:
Die net en strick in stucken heeft gesneen.
Ons troost en hulp bestaet in hem alleen,
In hem, die d'aerd en hemel schiep uyt niet,
Hy zy gelooft, geeert, en aengebeen.

Den Cxxv. Psalm.

*H*Y die op God stelt sijn betrouwen

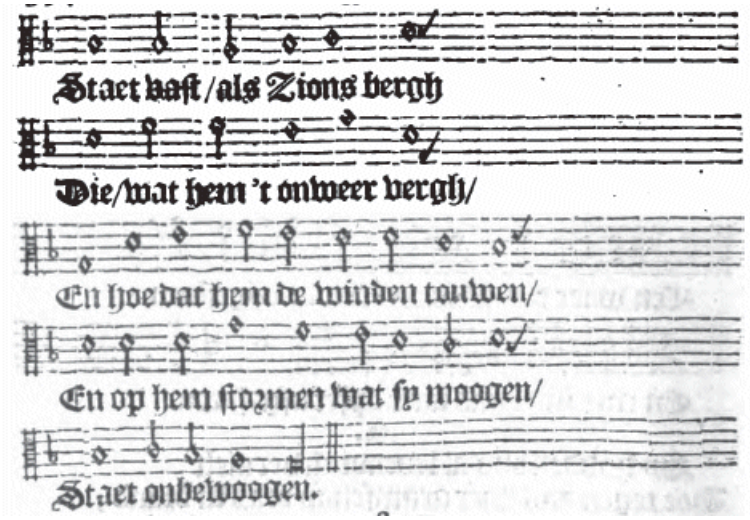
Staet vast/als Zions bergh
Die/wat hem 't onweer vergh/
En hoe dat hem de winden touwen/
En op hem stormen wat sy moogen/
Staet onbewoogen.

Staet vast, als Zions bergh
Die, wat hem 't onweer vergh,
En hoe dat hem de winden touwen,
En op hem stormen wat sy moogen,
Staet onbewoogen.

2 So als Ierus'lem leyt geslooten
Rondom in het geberght
Dat hooge wolcken terght,
Is God rondom sijn gunst-genooten,
En sal sijn volck tot allen tijden
Voor 't quaed bevrijden.

3 Want in de macht der goddeloosen
Laet hy haer Erf niet langh,
Om door den ommegangh
Geen quaed te leeren van de boosen
En mee sijn handen uyt te steecken
Tot slimme streecken.

4 Doe, Heere, wel aen alle vroomen
Die rechte wegen gaen,
Maer die ter ondeughd slaen
Doe over die uw straffe koomen;
Geef Israel geluck en vrede
In Sions stede.

Den Cxxvj. Psalm.

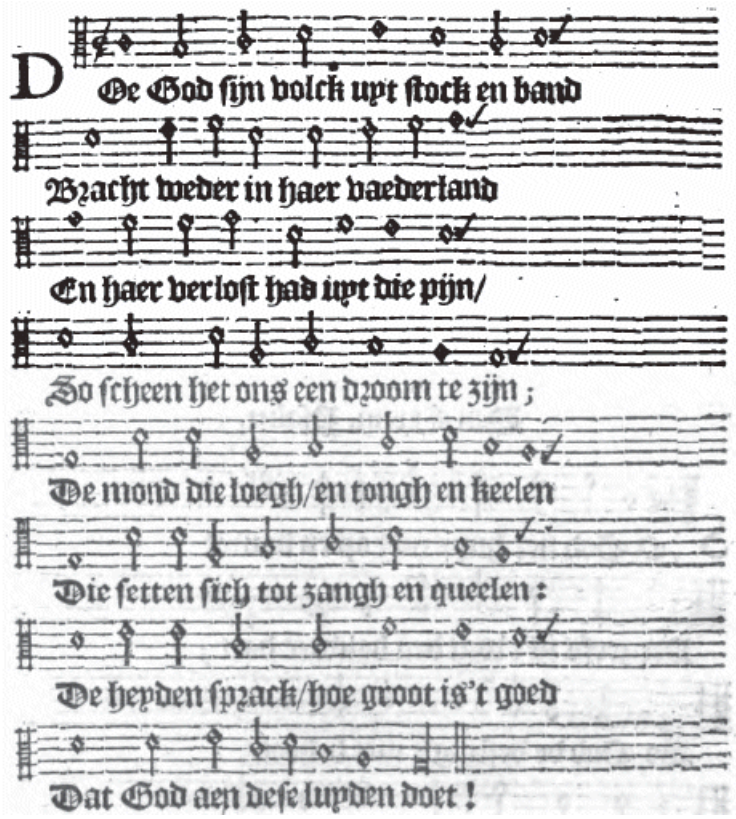
De God ſijn volck uyt ſtock en band
Bracht weder in haer vaederland
En haer verloſt had uyt die pijn/
So ſcheen het ons een droom te zijn;
De mond die loegh/en tongh en keelen
Die ſetten ſich tot zangh en queelen:
De heyden ſprack/hoe groot is't goed
Dat God aen deſe luyden doet!

*D*Oe God sijn volck uyt stock en band
Bracht weder in haer vaederland
En haer verlost had uyt die pijn,
So scheen het ons een droom te zijn;
De mond die loegh, en tongh en keelen
Die setten sich tot zangh en queelen:
De heyden sprack, hoe groot is't goed
Dat God aen dese luyden doet!

2 Oock was het groot dat doe geschach;
Des hebben wy met bly gelach,
Met sangh en spel, met keel en fluyt
De vrolijckheyd des geests geuyt.
Maer, Heer, om dese vreughd te meeren,
So doe oock 't ovrigh t'huyswaert keeren,

Als waeterstroomen in het land
Al waer de Son ten zuyden brandt.

3 So sal met singen zijn gemaeyt
Het geen met traenen is gezaeyt,
Met druck in d'aerd, met vreugd daer van.
Het gae ons als den ackerman
Die, twijflend aen de deughd der landen,
Het zaed wirp met bekrompen handen,
Maer haelt sijn oegst met zangh van 't veld
Om dat hy schoof by schooven telt.

Den Cxxvij. Psalm.

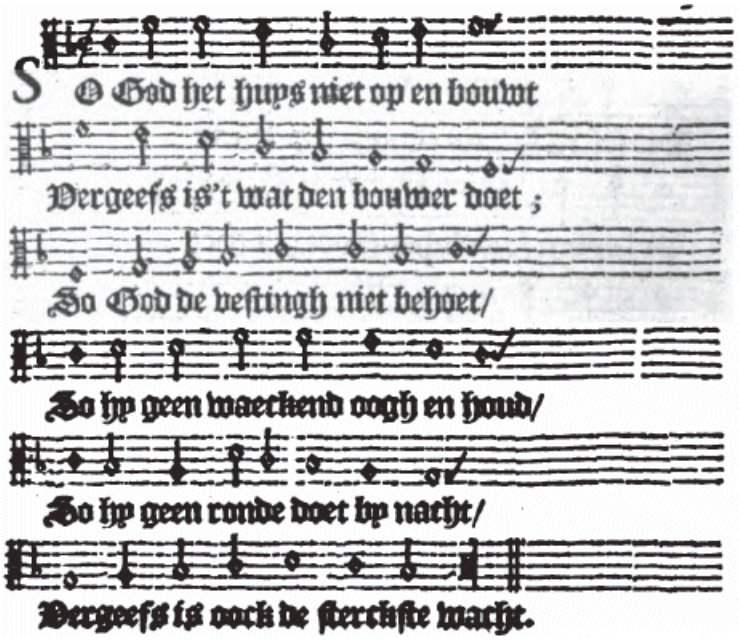
SO God het huys niet op en bouwt
Vergeefs is't wat den bouwer doet ;
So God de vestingh niet behoet/
So hy geen waeckend oogh en houd/
So hy geen ronde doet by nacht/
Vergeefs is oock de sterckste wacht.

*S*O God het huys niet op en bouwt
Vergeefs is't wat den bouwer doet;
So God de vestingh niet behoet,
So hy geen waeckend oogh en houd,
So hy geen ronde doet by nacht,
Vergeefs is oock de sterckste wacht.

2 Vergeefs ist wat gy woelt en zweet,
Of dat gy vroegh van't bed op staet
Of dat gy laet te ruste gaet,
En al u brood met kommer eet:
Al 't gene daer gy so om schraept
Geeft God sijn vrind terwijl hy slaept

3 Vergeefs is't dat ghy steent en zucht
Om dat gy by't onvruchtbaer wijf
Krijght kind noch erven van u lijf:
Van Gode komt des lichaems vrucht.
Het is een zegen die hy geeft
Den geenen die zijn vrindschap heeft.

4 Als pijlen van een oorlogs-man
(Wanneer hy sal ten strijde gaen
En tegen sijnen vyand slaen)
Daer hy sich op vertrouwen kan,
So sijn de soonen die men teelt
Eer dat den ouderdom verveelt.

5 Wel hem, die sijne kooker heeft
Van sulcke pijlen wel versien,
Geen leet en sal hem licht geschien:
So dat hy niet en vreest noch beeft
Wat tegen hem sijn vyand doet,
't Sy dat hy recht' of vechten moet.

Den Cxxviij. Psalm.

*G*Eluckigh wel te degen

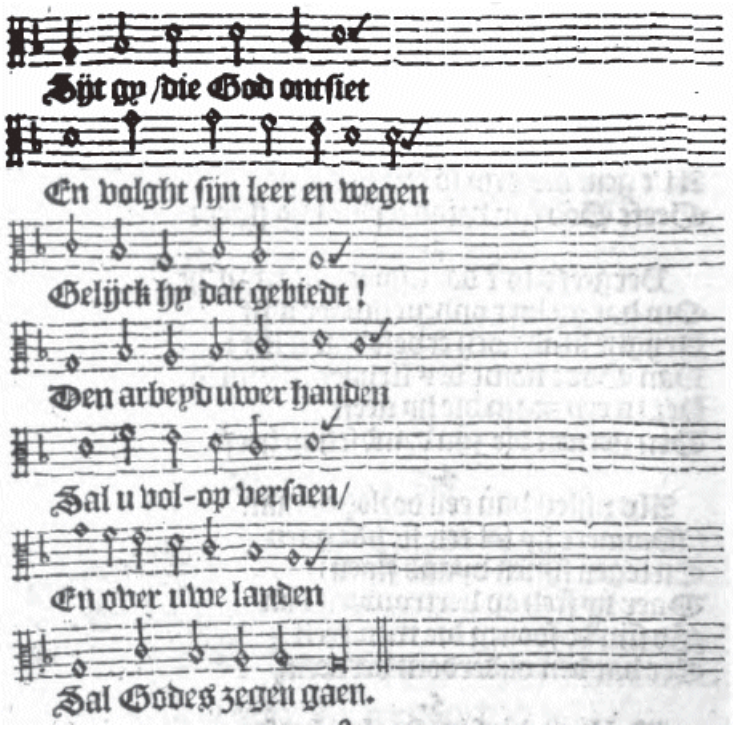
Sijt gy /die God ontsiet
En volght sijn leer en wegen
Gelijck hy dat gebiedt !
Den arbeyd uwer handen
Sal u vol-op versaen/
En over uwe landen
Sal Godes zegen gaen.

Sijt gy, die God ontsiet
En volght sijn leer en wegen
Gelijck hy dat gebiedt!
Den arbeyd uwer handen
Sal u vol-op versaen,
En over uwe landen
Sal Godes zegen gaen.

2 Uw wijf, uw' uytgelesen,
Die sal in vruchtbaerheyd
Gelijck de wijngaerd wesen
Die wijd sijn rancken spreydt;
De vruchten uwer lijven
Die sullen schoon en frisch
Als boompjes van olijven
Vercieren uwen disch.

3 So sal het gaen den vroomen
Die nae Gods wetten doet:
Hy sal hem overstroomen

Met allerhande goed.
Gy die hem dient met vreesen
Sult woonen in het land
Daer overvloed sal wesen
En rust aen alle kant.

4 En als uw jaeren mindren
(Die snel doch henen vlien)
So sult gy kinders-kindren
En vree op aerde sien.

***

De piecken, en de pooken,
De pijl en boogh ontwee,
De speer en lans gebrooken,
De zwaerden in de schee.

Den Cxxix. Psalm.
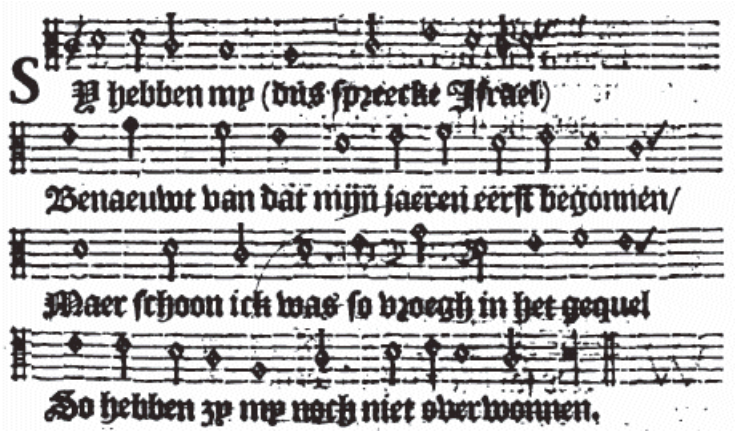
SY hebben my (dus spreecke Israel)
Benaeuwt van dat mijn jaeren eerst begonnen/
Maer schoon ick was so vroegh in het gequel
So hebben sy my noch niet overwonnen.

*S*Y hebben my (dus spreecke Israel)
Benaeuwt van dat mijn jaeren eerst begonnen,
Maer schoon ick was so vroegh in het gequel
So hebben zy my noch niet overwonnen.

2 Gelijck de ploegh den acker scheurt van een,
En t'effen land door-groeft met diepe vooren,

So hebben sy mijn rugge doorgesneen:
Maer noch heb ick de moed niet heel verlooren

3 God was mijn troost (God, die rechtvaerdigh gaet)
En kapt' in tween der goddeloosen strengen.
Hy raeckt beschaemt die 't heyligh Zion haet:
God sal haer al tot spot en schande brengen.

4 Wie Zion haet sal werden als het gras
Dat voor een wijl wies op de vochte daecken,
Maer weer vergingh eer het volwasschen was,
Of door de drooght kon tot sijn hooghte raecken.

5 Sy sullen sijn als't kooren op het veldt
Dat niet en vult de hand van die het snijden:
Van wien de schoot des lesers niet en zwelt,
Noch aer en garf den bouwman kan verblijden.

6 Waer van geen een, van dieder gaen voor by,
Hem seggen sal: uw acker staet nae wenschen,
Dat over u des Heeren zegen zy:
Geluck noch heyl krijgt hy van God noch menschen.

Den Cxxx. Psalm.

*W*Aer sal ick 't henen wenden?
Ick ben gesoncken neer
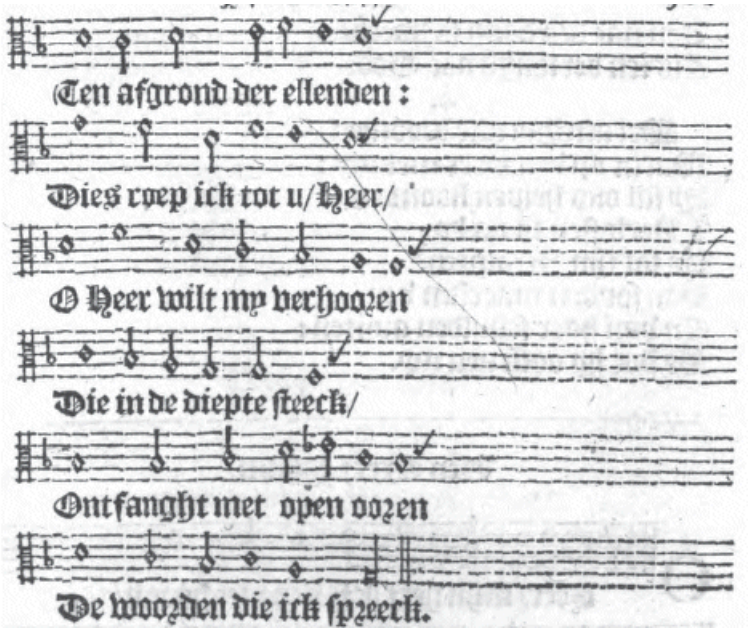
Ten afgrond der ellenden :
Dies roep ick tot u/Heer/
O Heer wilt my verhooren
Die in de diepte steeck/
Ontfanght met open ooren
De woorden die ick spreeck.

Ten afgrond der ellenden:
Dies roep ick tot u, Heer,
O Heer wilt my verhooren
Die in de diepte steeck,
Ontfanght met open ooren
De woorden die ick spreeck.

2 O God, so gy de sonden
Op’t naeuwst wilt gaede slaen,
Wie sal der sijn gevonden
Die u te recht kan staen?
Maer neen, ghy wilt vergeven
Genaedigh sijt ghy, Heer,
Op dat die heeft misdreven,
U vrees’, ontsie, en eer’.

3 Ick wil den Heer verwachten,
En troost my op sijn woord:
Dat doet my seker achten
Van hem te zijn verhoort;
Geen man, gestelt te waecken,
Geen schildwacht op een slot

Kan nae den dagh so haecken
Als ick verlangh nae God.

4 Wel aen dan alle vroomen
Wacht op den Heer met my:
Hy sal ons helpen koomen,
’t Verlossen is na by;
Hy sal sijn Isralijten,
Van sonden maecken vry
En van haer schulden quijten:
So doe hy oock aen my.

Den Cxxxj. Psalm.
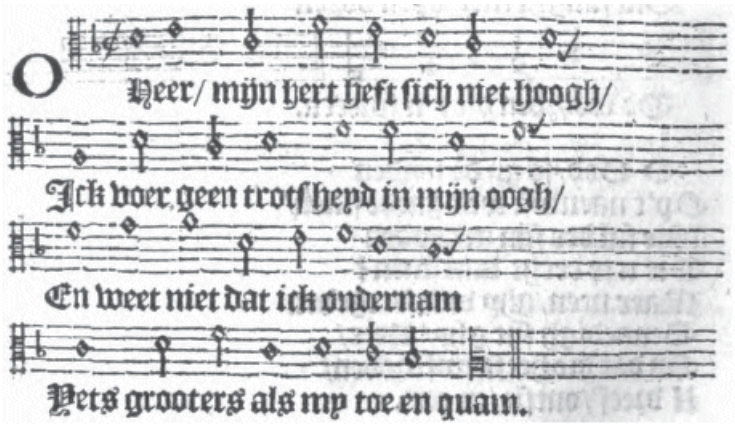
O Heer/ mijn hert heft sich niet hoogh/
Ick voer geen trotsheyd in mijn oogh/
En weet niet dat ick ondernam
Yets grooters als my toe en quam.

O Heer, mijn hert heft sich niet hoogh,
Ick voer geen trotsheyd in mijn oogh,
En weet niet dat ick ondernam
Yets grooters als my toe en quam.

2 Ick heb mijn eygen lust gestremt
Als ’t kind dat onlanx is gememt
En van de melck sich spenen moet,
Waer mee ’t voor henen was gevoedt.

3 En even als het arme kind

Verlanght nae die het heeft gemint,
So hanght, o God, aen u mijn hert:
En u te derven waer my smert.

4 Die op u hoopt die heeft het wel:
Doet gy so mee, o Israel;
Sot is hy die op menschen staet:
God is de beste toeverlaet.

Den Cxxxij. Psalm.

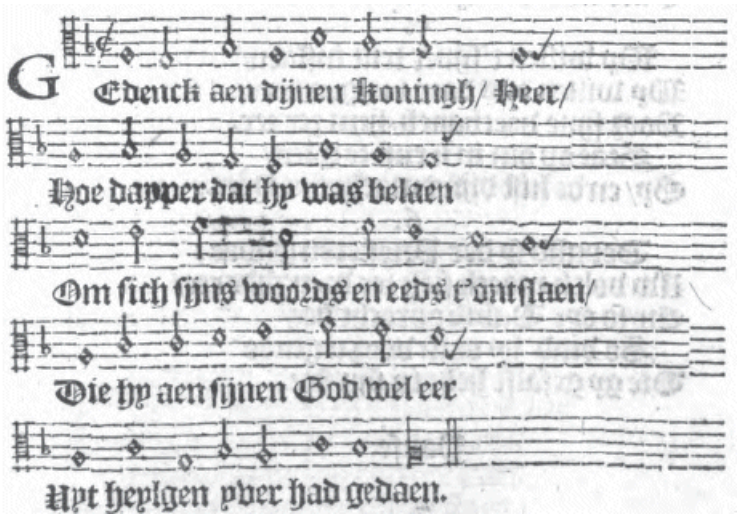
GEdenck aen dijnen Koningh/ Heer/
Hoe dapper dat hy was belaen
Om sich sijns woords en eeds t'ontslaen/
Die hy aen sijnen God wel eer
Uyt heylgen yver had gedaen.

*G*Edenck aen dijnen Koningh, Heer,
Hoe dapper dat hy was belaen
Om sich sijns woords en eeds t'ontslaen,
Die hy aen sijnen God wel eer
Uyt heylgen yver had gedaen.

2 Het gae, sey David, my niet wel
So 'k in mijn huys mijn voeten set,
So ick gae leggen op mijn bed,
So ick my daer ter ruste stel,
So ick my 't slaepen niet belet:

3 So ick my daer ter koetse vly,
So vaeck mijn oogen daer beknelt
Voor dat ick heb een plaets bestelt
Die voor den Heer' een woonplaets zy,
Voor Iacobs aldersterckste held.

4 Wy hoorden waer dijn Arke waer:
Hoe dat de kist van het Verbond
In Ephrajim te Silo stond:
Maer neen, het was in't veld van Iaar
Daer men des Heeren Arke vond

5 Wy willen t'sijner tent inslaen,
Wy willen ons daer buygen neer
Voor sijne voetbanck, hem ter eer.
Stae op om in u rust te gaen,
Gy, en de kist dijns machts, o Heer.

6 Deughd sy der Priesteren gewae:
Uw volck maeck sich ter vreughde ree,
En, so oyt David oprecht dee,
So vind' hy oock voor u genae
Die gy gesalft hebt in sijn stee.

Pause.

7 God heeft aen David dus geseyt:
Ick geef u Stoel aen uwen soon,
Hy voer nae u de Koninghs kroon,
En heersch' in volle majesteyt
Daer ick u had geset ten throon.

8 En so uw zaed mijn wet betracht'

En van mijn wegen niet en wijck
Noch in gehoorsaemheyd bezwijck,
So blijft de kroon in haer geslacht,
En Israel haer errif-Rijck.

9 Want Sion heb ick lief gehad;
Sy is mijn uytverkoore Bruyd,
En ’t is by my een vast besluyt
Te rusten eeuwigh in haer stad:
Dees kies ick my ter woonstee uyt.

10 Daer sal het vloeyen om en om:
De wijnstock sal vol druyven staen,
De schoof met goeden tarw gelaen,
Daer ick mijn heyligh Priesterdom
En al haer vrinden sal versaen.

11 Daer Davids Rijck sal groeyen aen
So sich een hoorn in tacken spreyt,
Daer ’k mijn gesalfden heb bereydt
Een lampe, die niet uyt sal gaen,
Maer lichten in der eeuwigheyd.

12 Sijn vyand, en al wie hem haet,
Sal ick met schand en schaemte slaen,
Maer sijne kroon sal niet vergaen,
En al sijn land, sijn rijck en staet
Sal als in staegen bloeysem staen.

Den Cxxxiij. Psalm.

*H*Oe lieflijck is’t, dat broeders saemen leven
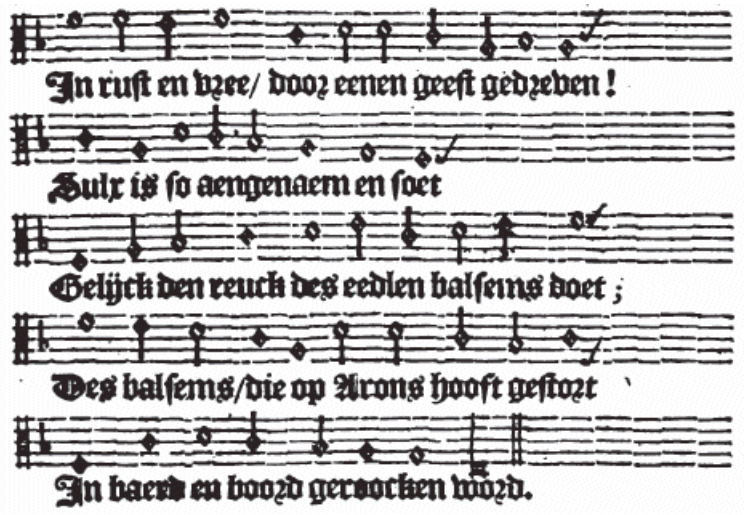
In ruſt en vree/ door eenen geeſt gedreven!
Sulx is ſo aengenaem en ſoet
Gelijck den reuck des eedlen balſems doet;
Des balſems/die op Arons hooft geſtort
In baerd en boord geroocken word.

In rust en vree, door eenen geest gedreven!
Sulx is so aengenaem en soet
Gelijck den reuck des eedlen balsems doet;
Des balsems, die op Arons hooft gestort
In baerd en boord geroocken word.

2 Der broedren vree is als de silvre droppen
Des frissen dauws op Hermons hooge toppen:
Als die op Zions bergen daelt:
Van wien het kruyd des nachts weer leven haelt
Dat by den dagh sijn topjes hangen liet
Die't 'smergens weer geresen siet.

3 Want daer in vree de broeders saemen leven
Wil God sijn heyl en sijnen zeegen geven
En 'tleven tot in eeuwigheyd.

***

Geluckigh huys, daer broederlijcke vree
En liefde woont, en houdt geduyrigh stee:
Daer tweedracht noyt de broeders scheyt.

Den Cxxxiiij. Psalm.
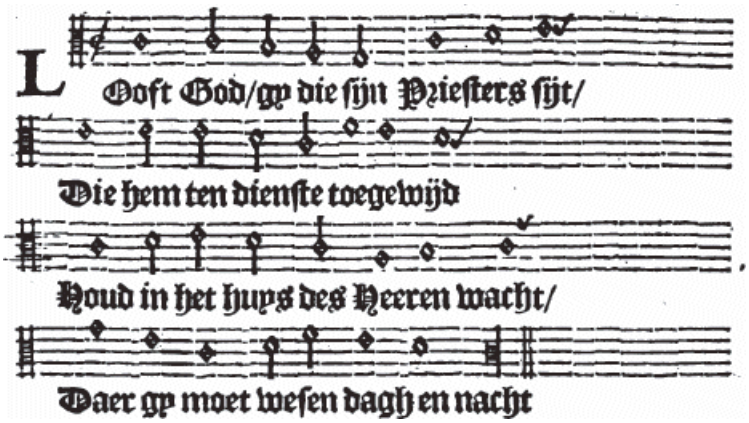
Loft God/gy die ſijn Prieſters ſijt/
Die hem ten dienſte toegewijd
Houd in het huys des Heeren wacht/
Daer gy moet weſen dagh en nacht

*L*Ooft God, gy die sijn Priesters sijt,
Die hem ten dienste toegewijd
Houd in het huys des Heeren wacht,
Daer gy moet wesen dagh en nacht

2 Heft uwe oogen op tot hem,
Ter heylighdom gae hand en stem,
Houdt nimmer op van sijnen lof,
Want daer is altijds lovens stof.

3 God, die de Aerd en Hemel schiep
En u tot sijnen dienst beriep
Die geve dat zijn zegen-strael
Uyt Sion op u nederdael.

Den Cxxxv. Psalm.
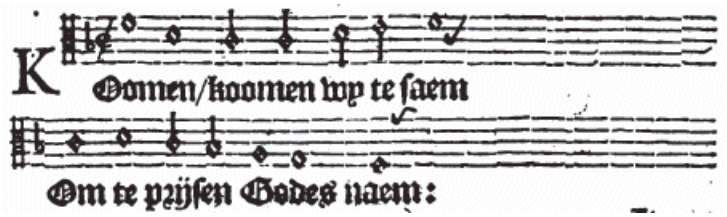
*K*Oomen, koomen wy te saem
Om te prijsen Godes naem:

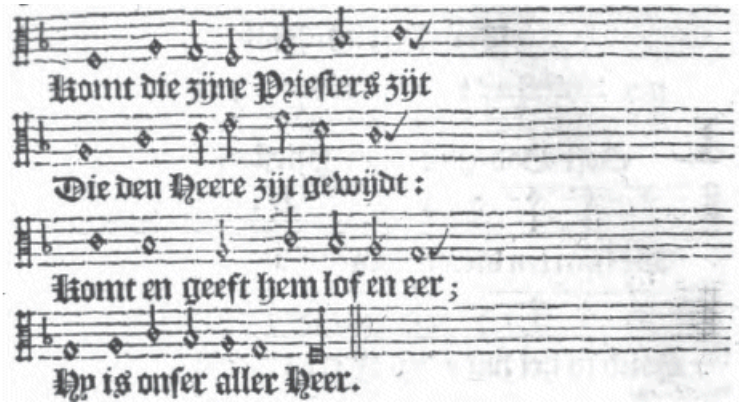

Komt die zijne Priesters zijt
Die den Heere zijt gewijdt:
Komt en geeft hem lof en eer;
Hy is onser aller Heer.

2 Hy is vriendelijck en goedt,
Hy is liefelijck en soet,
Hy heeft Iacob lief gehad
Als een kostelijcke schat;
Israel behaeghde God
En hy koos hem tot sijn lot.

3 Hy is groot en sijnen Throon
Steygert boven alle goon;
Hy doet al wat hy begeert
In den Hemel en op d'eerd,
In het grondeloose diep:
Hy is die haer alle schiep.

4 Die de wolcken in de lucht
Doet vergaeren met een vlucht,
Die den heeten blixem-gloed
Tot een regen plompen doet,
Die de winden lost en bindt
Nae dat hy't geraeden vind.

5 Die al't eerst-gebooren dee

Van de mensch af tot het vee
Sterven in Egypten-land,
Daer hy sijne teeckens sand
Tot den Koningh Pharao
Door sijn een' en andre boo.

6 Die de volckren heeft geslacht
En haer Vorsten omgebracht:
Hier den trotsen Amorijt,
Daer den grooten Basanijt,
En so menigh Koningh van
't Vette land van Canaan.

7 Hy gaf al haer goed en land
Iacobs kindren in de hand,
Dat het Israel verwerf
Tot haer eygen deel en erf,
Des sy in der eeuwigheyd
Sijnen lof en eer verbreydt.

Pause.

8 Van geslachten tot geslacht
Sal God leven in't gedacht:
Hy sal sich ter wraecke spoen
Om den sijnen recht te doen,
En haer saecken nemen aen
Dien hier onrecht werd gedaen.

9 Wat is in het Heydendom?
Beelden sijnder, doof en stom,
Van wat silver of wat goud,
Al van 's menschen hand gebout;
Daer's een mont die niet en spreeckt;

Oogen, daer ’t gesicht ontbreeckt:

10 Daer is een, en ander, oor,
Maer het mangelt aen’t gehoor:
Of mer borst en boesem siet
Longh en aessem gaeter niet:
Diese maeckt en op vertrouwt
Sy als’t maecksel dat hy bouwt.

11 Israels bemint geslacht
Looft den Heer uyt al uw kracht,
Looft den Heer gy Levijs stam
Daer Aarons huys uyt quam:
Looft den Heer, so veel gy meugt,
Want hy doet u alle deugd.

12 Looft hem uyt een volle geest
Al wie dat hem dient en vreest.
Hoogh gepresen zy de Heer,
Eeuwigh, eeuwigh, zy hem eer,
Die alhier behaegen nam
En op Zion woonen quam.

Den Cxxxvj. Psalm.

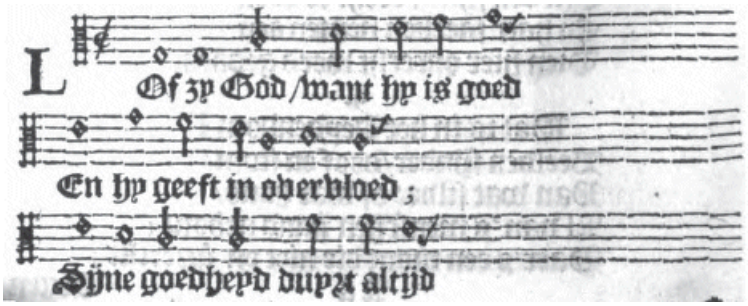

*L*Of zy God, want hy is goed
En hy geeft in overvloed;
Sijne goedheyd duyrt altijd

En sijn mildheyd streckt sich wijd.

2 Lof zy hem, die op zijn Throon
Heerschet boven alle Goon;
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt seer wijd.

3 Looft den aller Heeren Heer,
Hem zy danck en alle eer;
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

4 Die alleenigh wondren doet
Daer hem elck om vreesen moet;
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

5 Die de heemlen heeft geschickt
Daer sijn diep verstand in blickt;
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

6 Die de Zee sloot binnen't strand
En het waeter buyten't land;
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

7 Die het groot en 't minder licht
Aen den Hemel heeft gesticht:
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

8 Dat de Sonne heersch by daegh

En alom sijn straelen draegh:
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

9 Dat de Sterren en de Maen
Ons by nacht ten dienste staen;
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

j. Pause.

10 Looft hem die in Pharoos land
't Eerst-gebooren hilp van kant;
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

11 Die sijn Israel met macht
Midden uyt Egypten bracht,
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

12 Met een uytgestreckten erm
Die haer streckte tot een scherm;
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

13 Die het waeter kloofd' ontwee,
't Waeter van de roode Zee;
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

14 Die den afgrond maeckte droogh,
Daer het al door henen toogh;
Sijne goedheyd duyrt altijd

En sijn mildheyd streckt sich wijd.

15 Maer daer Pharo met sijn volck
Most versuypen in de kolck;
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

16 Die den sijnen dee geley
Door de woeste barre hey;
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

17 Die de Vorsten van der aerd
Dede vallen door het zwaerd;
Syne goedheyd duyrt altijd
En syn mildheyd streckt sich wijd.

18 Die de Koningen versloegh
En wat datter kroonen droegh;
Syne goedheyd duyrt altijd
En syn mildheyd streckt sich wijd.

ij. Pause.

19 Die Sihon den Amorijt
Land en leven maeckte quijt;
Syne goedheyd duyrt altijd
En syn mildheyd streckt sich wijd.

20 Die in Basan Og verwan,
Daermen spaerde vrouw noch man;
Syne goedheyd duyrt altijd
En syn mildheyd streckt sich wijd.

21 Die haer landen gaf te buyt
Dat doe Moyses deylden uyt:
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

22 So dat elcke staeck en stam
Het besit van ’tsijne nam:
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

23 Looft hem die ons niet vergat
Doe men ons op ’t herte trad,
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

24 Looft hem die ons maeckte vry
Van de zwaere slaeverny
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

25 Looft hem die al watter leeft
Haere spijs en voedsel geeft,
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

26 Looft hem die ten Hemel woont
En van daer sijn gunste toont;
Sijne goedheyd duyrt altijd
En sijn mildheyd streckt sich wijd.

Den Cxxxvij. Psalm.
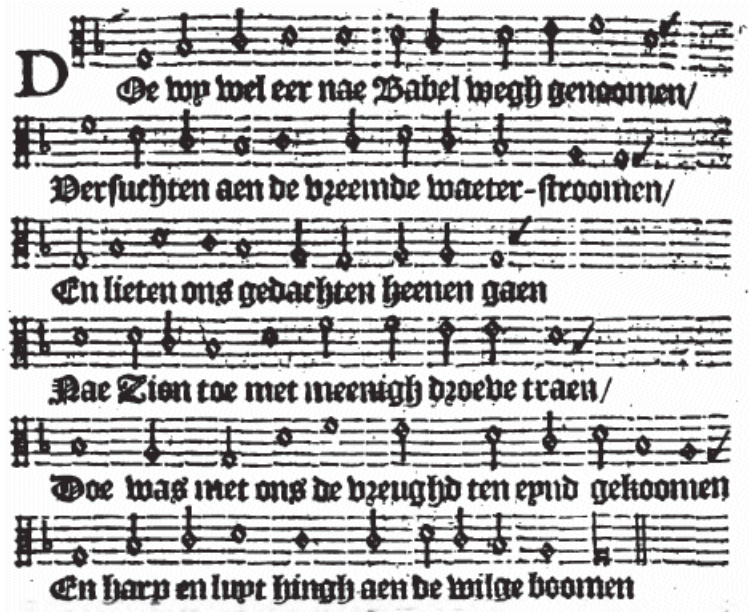
De wy wel eer nae Babel wegh genoomen/
Verſuchten aen de vreemde waeter-ſtroomen/
En lieten ons gedachten heenen gaen
Nae Zion toe met meenigh droeve traen/
Doe was met ons de vreughd ten eynd gekoomen
En harp en luyt hingh aen de wilge boomen

*D*Oe wy wel eer nae Babel wegh genoomen,
Versuchten aen de vreemde waeter-stroomen,
En lieten ons gedachten heenen gaen
Nae Zion toe met meenigh droeve traen,
Doe was met ons de vreughd ten eynd gekoomen
En harp en luyt hingh aen de wilge boomen

2 Men queld' en leld' ons schamperlijck aen d'ooren:
Nu laet ons wat van Zions liedtjes hooren,
Vermaeckt ons wat met zangh en snaeren-spel
Gelijck gy zijt gewoon in Israel:
Maer och, hoe was het mogelijck te singen
Des Heeren lof in't land der vreemdelingen?

3 Indien ick oyt Ierusalem vergeete
Dat dan mijn hand niet meer van speelen weete:
Dat mijne tongh aen het verhemelt blijf
So ick haer oyt uyt mijn gedencken wrijf;
Sy souw mijns vreughds het puyck-stuck moeten wesen.

So wy oyt weer uyt dees' ellende reesen.

4 Gedenck, o Heer, gedenck aen Edoms woorden
Die wy ter tijd van ons verstooringh hoorden:
Sa, was den roep, Sa, werpen 't wy ter neer,
Dat van de Stad het onderst boven keer,
Stort tot de grond haer huysen en haer muyren,
Dat niet een steen op d'andre blijve duyren.

5 Maer, Babylon, laet noch den tijd wat korten,
De dagh die komt dat gy ter neer sult storten.
Gezegent zy, die al wat gy ons deed
Vergelden sal met noch veel zwaerder leed!
Gezegent, die uw kinderkens sal vatten,
En steen en straet met breyn en bloed bespatten!

Den Cxxxviij. Psalm.

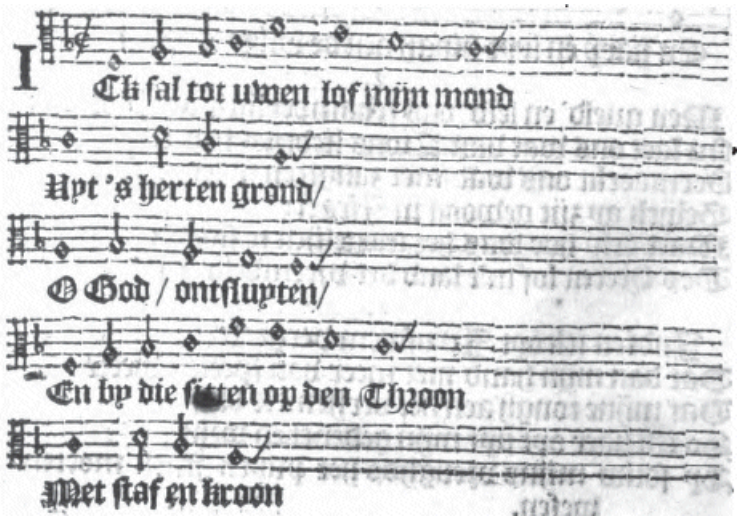

*I*Ck sal tot uwen lof mijn mond
Uyt 's herten grond,
O God, ontsluyten,
En by die sitten op den Throon
Met staf en kroon
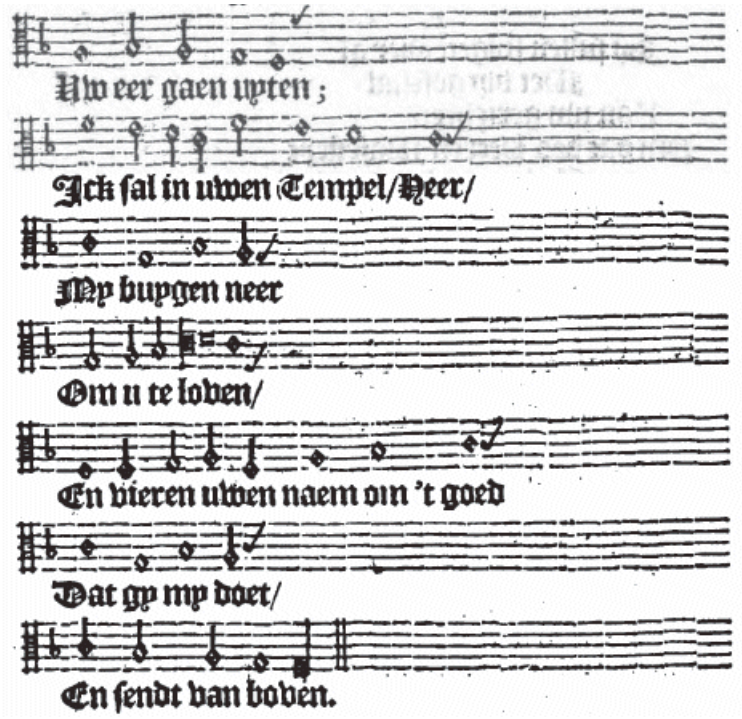
Uw eer gaen uyten;
Ick sal in uwen Tempel/Heer/
My buygen neer
Om u te loven/
En vieren uwen naem om 't goed
Dat gy my doet/
En sendt van boven.

Uw eer gaen uyten;
Ick sal in uwen Tempel, Heer,
My buygen neer
Om u te loven,
En vieren uwen naem om 't goed
Dat gy my doet,
En sendt van boven.

2 Uw naem: die alsints werd gehoort
Vermits dijn woord,
Wiens troost ick proefde
Doe ick my vond in angst en druck,
En 'tongeluck
Mijn ziel bedroefde;
Al watter kroonen voert en staf
Sal treden af
En voor u buygen,
En loven u, wanneer het hoort
Hoe daed en woord
Uw macht betuygen.

3 Sy sullen singen over al
Met bly geschal
Van uw gerichten,
Om dat des Heeren Majesteyt
Is ver ontbreydt,
Daer sy voor zwichten.
Die wel verheven sit om hoogh
En laet het oogh
Op't nedrigh vallen,
Maer die het oock op groote slaet,
Die op haer staet
En Rijcken brallen.

4 Wat my benaeuwt van alle kant,
O Heer, uw hand
Sal my doen leven;
Hoe mijn vergramde vyand woedt
Gy sult my moed
In lijden geven;
Gy sult voor my uw raeds besluyt
Wel voeren uyt.
So gy't begeerde;
Gy laet het werck niet onvolbracht
Door fout van macht
Wat gy aenveerde.

Den Cxxxix. Psalm.

*G*Y weet, Heer, wat ick laet of doe,

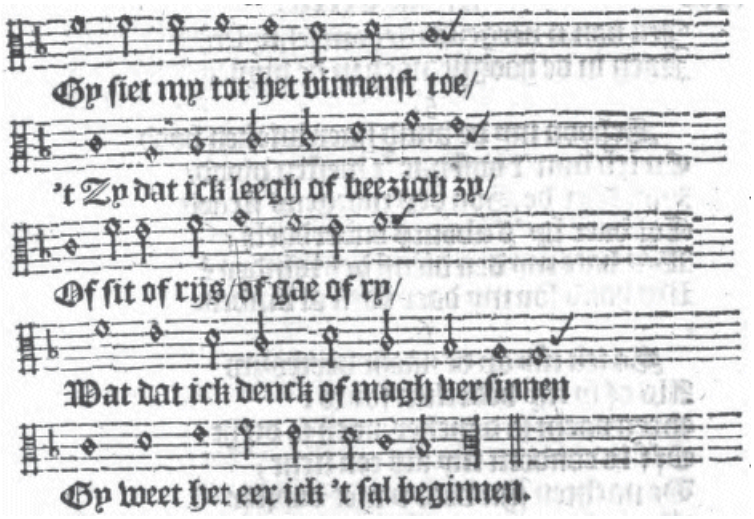
Gy ſiet my tot het binnenſt toe/
't Zy dat ick leegh of beezigh zy/
Of ſit of rijs/of gae of ry/
Wat dat ick denck of magh verſinnen
Gy weet het eer ick 't ſal beginnen.

Gy siet my tot het binnenst toe,
't Zy dat ick leegh of beezigh zy,
Of sit of rijs, of gae of ry,
Wat dat ick denck of magh versinnen
Gy weet het eer ick 't sal beginnen.

2 't Sy ick vertreck, of stille legh,
Gy weet mijn leger en mijn wegh,
Gy weet het willen van mijn hert
Al eer het uytgesproocken werdt,
Gy weet waer van ick denck te rippen
Eer dat het woord is op mijn lippen.

3 Gy zijt om my aen alle kant,
Waer ick my draey, ick vind uw hand;
Wil ick te rugh: ick sie u daer;
Wil ick voor uyt: gy volght my naer.
O wijsheyd, die ick niet begrijpe
Hoe ick daer op mijn sinnen slijpe!

4 Waer gae ick heen? waer bergh ick my
Daer ick voor u geschoolen zy?
Begeef ick my ten hemel waert:
Vaer ick ter hellen onder d'aerd:

Ick kan u nergens niet ontschuylen,
Noch in de hooght, noch in de kuylen.

5 Schoon my de wind haer wieken bood
En ick van ’t oost nae ’t westen vlood,
Van daer de Son des morgens straelt
Tot daer hy ’s avonts onderdaelt;
Wat bate my den dienst der winden?
Uw hand sou my daer oock al vinden.

6 So ick my op de nacht vertrouw
Als of sy my bedecken souw:
Geen nacht so doncker, noch so dicht,
Of s’is rondom my als een licht;
De nachten sijn voor u niet duyster
Maer even als der Sonnen luyster.

7 Want gy voorsiet my ver en diep,
Gy zijt, die mijne nieren schiep,
Gy kent my tot het minste dingh
Sints dat mijn moeder my ontfingh.
Lof zy u, Heer, want in uw wercken
Sijn wondre dingen aen te mercken.

Pause.

8 Mijn ziele voelt sich als ontset
Wanneer ick op mijn werden let:
Hoe datter was noch knurf, noch been,
Noch vel, noch vleys, noch aer, noch zeen,
Die niet in u gesicht en speelde
Daermen my in’t verborgen beelde.

9 Eer dat ick was het geen ick wierd

(Als't werck dat verw of naelde cierdt)
Eer ick geheel was opgemaeckt
En uyt des moeders vorm geraeckt,
En eer den dagh my wierd gegeven
Saeght gy't als of het was geschreven.

10 Als ick in uw gedachten komm'
Hoe diep, hoe hoogh, hoe groot van somm',
Hoe veele sijn sy in getal?
Wie isser, diese tellen sal?
Men telden eer het zand der duynen
Die aen de strand de zee betuynen.

11 So ick ontwaeck, gy zijt by my.
O God, dat eens de uyre zy
Dat gy de goddeloose doodt,
Dat gy de boose van u stoot
En wie met hongerige kaecken
Nae bloed als graege wolven haecken;

12 Wie tegen u sijn tonge wendt,
Wie uwen naem met laster schendt,
Wie tegen u sijn hooft opsteeckt,
Wie wel van uwe haeters spreeckt.
Dit waer mijn wensch, en 'theeft sijn reden,
Want die u haet dient niet geleden.

13 Die tegen u is doet my pijn,
En uwe vyand is de mijn.
Ick spreeck geen losse leugen-tael
Daer't ergens aen de waerheyd fael;
Doorgrond my vry ick sal niet vreesen
Op 'taldernaeust beproeft te wesen.

14 O Heer, dat ick niet in en slae

Een wegh, die ten verderve gae,
Die my het pad bezijden ley!
Brengh' gy my nae de rechte wey
Om my daer eeuwigh te verzaeden:
Gy, Heere kent de beste paeden.

Den Cxl. Psalm.

MYn Heer/mijn God/wilt my bewaeren
Voor mannen/ boos van aerd en daed/
Voor schalcken en geweldenaeren/
Voor al wat nae mijn leven staet.

*M*Yn Heer, mijn God, wilt my bewaeren
Voor mannen, boos van aerd en daed,
Voor schalcken en geweldenaeren,
Voor al wat nae mijn leven staet.

2 Voor luy die alle quaed bedencken
En boosheyd in haer herte broen
Om den onschuldigen te krencken
En hem den oorlogh aen te doen.

3 Geen basilisck, geen draeck, geen adder
Is so vol doodelijck fenijn,
Geen slange ten bederve radder
Als haer vergifte tongen zijn.

4 Bewaer my voor der boosen handen,
Behoed my voor den Dwingeland,

Die haer gewelt te saemen spanden
Om my te helpen van een kant.

5 De trotse soecken my te worgen
In stricken heymelijck geset,
Haer gaerens hebben sy verborgen
Om my te vangen in haer net.

6 Wat raed om dit gevaer t'ontspringen?
Ick roep tot u: o Heere, laet
Mijn suchten door de wolcken dringen
Dat uyt mijn bangen boesem gaet?

Pause.

7 O God, gy waert mijn schilt voor desen,
Gy waert mijn troost ter droever tijd,
Gy plagt de kracht mijns heyls te wesen,
Mijn hulp ten dage van den strijdt.

8 Lijd nu oock niet, dat boose menschen
Haer lust in mijnen val versaen;
Belet den uytslagh van haer wenschen
Dat sy met schanden henen gaen.

9 Het hooft van die, die my benouwen,
Die proeve zelfs't vergiftigh zop
Dat my de valsche lippen brouwen,
Haer vloeck keer' op haer eygen kop.

10 Schud koolen over hen die glimmen,
Wilts' in een vyer-poel doen vergaen:
Een poel, daer niet is uyt te klimmen
En daer men niet weer op kan staen.

11 Geen valsche tongen kunnen duyren:
Oock werdt verdreven een Tyran
Van onderdaenen en gebuyren,
Dat hy 't in't land niet harden kan.

12 So weet ick, en het sal gebeuren,
Dat hoogh-moed koomen moet ten val:
Dat God van die hier moeten treuren
De saeck wel haest uyt voeren sal.

13 Dan sullen voor u alle vroomen,
Voor wien gy tradt in het gericht,
Met lof en danck ten offer koomen
En woonen voor u aengesicht.

Den Cxlj. Psalm.
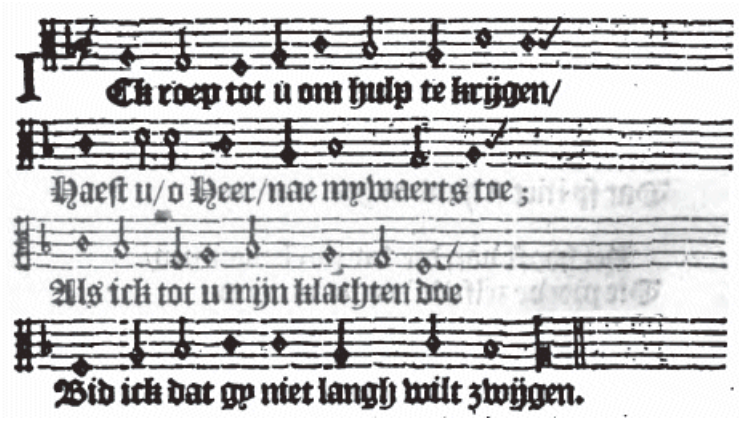
Ick roep tot u om hulp te krijgen/
Haest u/o Heer/nae mywaerts toe;
Als ick tot u mijn klachten doe
Bid ick dat gy niet langh wilt zwijgen.

*I*Ck roep tot u om hulp te krijgen,
Haest u, o Heer, nae mywaerts toe;
Als ick tot u mijn klachten doe
Bid ick dat gy niet langh wilt zwijgen.

2 Mijn stem sy tot uw Throon geresen
Gelijck een soeten offerhand:

Als reuck-werck dat des avonds brand
So moeten mijn gebeden wesen.

3 Bewaer mijn mond, om niets te spreken
Dat my of mijnen naesten schae,
Noch yets uyt mijne lippen gae
Dat yemands naem of eer mocht breeken.

4 Mijn hert en werde noyt bewoogen
Met goddeloosen om te gaen:
Noyt laet' ick my van sulcke raen
Tot lust, of daed, die niet en doogen.

5 Ick sal het voor een weldaed achten
Als een rechtvaerdigh man my slaet:
So hy my straft om eenigh quaed
't Is als een salf van goede krachten:

Pause.

6 't Sijn slaegen, die geen wonden maecken:
't Is straffen, maer ten doet geen pijn:
Self mijn gebed sal voor haer zijn
So sy in zwaerigheyd geraecken.

7 Mijn vyand, om hem niet t'ontglippen,
Houdt het geberghte vast beset,
Daer hy op alle passen let,
Schoon noyt yets quaeds quam uyt mijn lippen.

8 Als een die klooft en houwt in stucken,
Meynt hy te koomen op ons af
Om, eer wy raecken in het graf,
Ons levendigh van een te rucken.

9 Maer gy, o Heer, zijt mijn betrouwen.
Mijn ziel en werde niet ontbloot
Van uwe hulp: want in den nood
Heb ick my steeds aen u gehouwen.

10 Wilt my voor 't net en blinde gaeren
Van alle die my onrecht doen
En tegen my als leeuwen woen
Door uwe rechterhand bewaeren.

11 Behoe my voor haer valsche stricken,
En geef, dat al dat boose rot
Dat met uw Godheyd houdt de spot
Daer koome selver in te sticken.

Den Cxlij. Psalm.

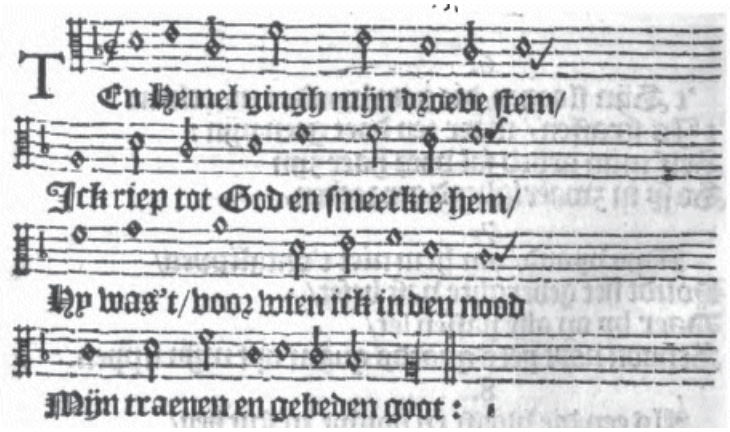
T
En Hemel gingh mijn droeve stem/
Ick riep tot God en smeeckte hem/
Hy was't/voor wien ick in den nood
Mijn traenen en gebeden goot:

*T*En Hemel gingh mijn droeve stem,
Ick riep tot God en smeeckte hem,
Hy was't, voor wien ick in den nood
Mijn traenen en gebeden goot:

2 So doe ick noch: ick roep om help
Eer dat de baer my overstelp,

Want gy, o Heer, kent mijne paen,
Gy weet wat wegh ick heb gegaen.

3 Mijn vyand was my op de hiel
En wenscht' ick in sijn handen viel:
Ick sagh ter recht' en slincke zy,
Maer niet een mensch en kende my;

4 Ick sagh geen bystand voor de hand:
Ick vond my bloot aen alle kant:
Geen man trock sich mijn lijden aen:
Wat raed? waer souw ick henen gaen?

5 O Heer, ick heb tot u geschreyt,
In mijnen nood heb ick geseyt
Gy zijt mijn trouwe toeverlaet:
Op wien mijn hoop en leven staet;

6 Neem doch op mijne traenen acht,
Want ick ben zwack en sonder kracht;
Vry my van die my volght en haet
En verr' in macht te boven gaet.

7 Voer mijne ziel ter kercker uyt,
Dat ick mijn mond ter lof onsluyt'
Wanneer de vroomen om my staen,
En sien in my u wel-doen aen.

Den Cxliij. Psalm.

O Heer, wilt nae mijn smeecken hooren,
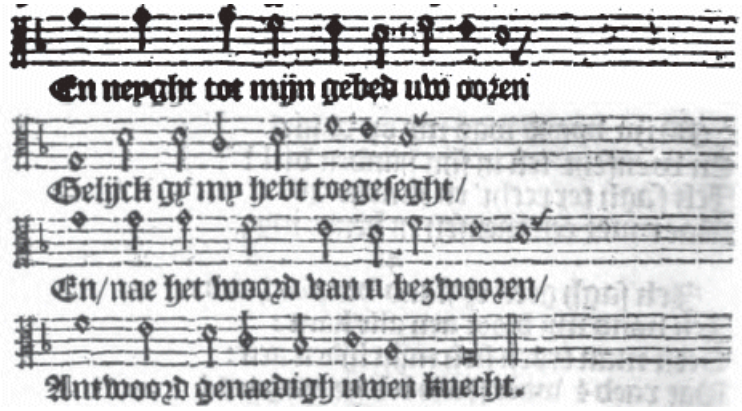
En neyght tot mijn gebed uw ooren
Gelijck gy my hebt toegeſeght/
En/nae het woord van u bezwooren/
Antwoord genaedigh uwen knecht.

En neyght tot mijn gebed uw ooren
Gelijck gy my hebt toegeseght,
En, nae het woord van u bezwooren,
Antwoord genaedigh uwen knecht.

2 Ick stae op geen rechtvaerdigheden:
Want die met u te recht wou treden
Sou voor u vierschaer niet bestaen,
Des is de grond van mijn gebeden
Dat ghy met my na gunst wilt gaen.

3 Ick smeeck u dan, en ’t heeft sijn reden:
Mijn vyand sit my op de leden,
Hy volght my waer ick henen vlucht:
Ick bergh my in de donckerheden,
In hoolen sonder dagh of lucht.

4 Des is mijn moed als neer gestreeken,
Mijn krachten zijn van my geweeken,
Mijn hert is flauw, mijn ziel is laf,
Mijn geest is in mijn lijf bezweeken
Die my wat sterckt’ in lijden gaf.

5 Noch houd de Hoop my in vertrouwen
Dat gy my noch sult staende houwen
Als ick op het voorleden merck,
Op dagh en tijd, die nu verouwen:

Op uwer handen wonder-werck.

6 Dan werd ick weder opgetoogen:
Ten Hemel gaen mijn hand' en oogen:
My dorst nae u, gelijck het zand
Daer al de vocht is uyt gesoogen
Door al te langen Sonne-brand.

Pause.

7 Haest u, o God, om my te hooren,
Want mijne krachten gaen verlooren:
Wend uw gesicht van my niet af,
Noch sluyt voor mijn gebed uw ooren,
Of anders raeck ick in het graf.

8 Doe uwe gunste my bestraelen:
't Sy dat de Son is aen het daelen,
't Sy dat hy weer in louter goud
Komt 's mergens aen den Hemel praelen:
Want ick heb my op u vertrouwt.

9 Mijn ziel is t'uwaerts opgesteegen:
Dies leer my kennen uwe wegen;
Maeck my van mijnen vyand vry,
En laet my om geen hulp verlegen,
Want, Heer, op u verlaet ick my.

10 Leer my nae uwe wetten leven
So gy ons die hebt voorgeschreven;
Geley my op een effen baen,
Dat sonder sneuvelen of sneven
Ick mijnen wegh ten eynd magh gaen.

11 Doe my als uyt het graf verrijsen
Om uwen grooten naem te prijsen:
Mijn leven zy in u behoed
Om al de wereld aen te wijsen
Dat gy my recht nae reden doet.

12 En, om my met uw gunst te kroonen,
Wilt mijnen vyand niet verschoonen,
Verderf en roey mijn haeters wegh,
En wilt aen uwen dienaer toonen
Hoe nae hy u aen ’t herte legh.

Den Cxliiij. Psalm.

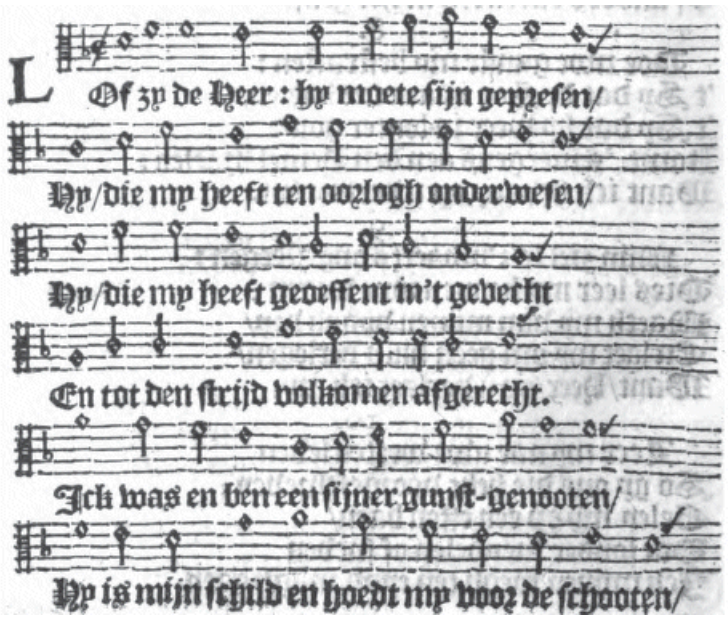
Of zy de Heer : hy moete sijn gepresen/
Hy/die my heeft ten oorlogh onderwesen/
Hy/die my heeft geoeffent in't gevecht
En tot den strijd volkomen afgerecht.
Ick was en ben een sijner gunst-genooten/
Hy is mijn schild en hoedt my voor de schooten/

*L*Of zy de Heer: hy moete sijn gepresen,
Hy, die my heeft ten oorlogh onderwesen,
Hy, die my heeft geoeffent in’t gevecht
En tot den strijd volkomen afgerecht.
Ick was en ben een sijner gunst-genooten,
Hy is mijn schild en hoedt my voor de schooten,

Hy is mijn burgh waer op ick my bevry,
Hy maeckt dat my mijn volck gehoorsaem zy.

2 Wat is de mensch, waer toe is hy geresen
Dat gy, o Heer, wilt sijns gedachtigh wesen?
Wat is de mensch, het sterfelijck geslacht,
Dat ghy hem selfs uw liefde waerdigh acht?
Hy is gelijck een bel vol ydelheden:
Sijn daegen sijn een gisteren, een heden,
Een schaduw, die het Sonne-schijnsel maeckt,
Maer sterft so ras hy achter wolcken raeckt.

3 Ontsluyt de lucht, doet uwe heemlen open,
Dael neer en kom het vast geberght ontsloopen,
Dat roock en vlam uyt haeren afgrond gae;
Het blixem-vyer, de felle donder slae
Mijn vyanden, die hygen nae mijn leven:
Wilt haer den schrick met uwe pijlen geven;
Reyck my uw hand, dat ick ’t gevaer ontkoom
In’t vreemde land uyt ellends holle stroom:

4 By vreemde, die sich wennen tot bedriegen,
Haer hand tot roof en haeren mond tot liegen:
So wil ich gaen en singen u ten danck
Een nieuw gezangh op mijner snaeren klanck.
U, Heer, ten danck, die koningen beveylight,
Die Davids hooft ter kroone hebt geheylight,
Het hooft dijns knechts, dat gy voor ’t moordisch zwaerd
Des boosen mans sorghvuldigh hebt bewaert.

Pause.

5 Verlost my uyt der vreemde volckren handen
Ons niet gelijck in Gods-dienst, noch in landen,
Wier tonge niet als leugen-tael en spreeckt,
Wier rechterhand vol snoode valscheyd steeckt.
So moeten dan ons jonge soonen groeyen
Als boomen doen, die nae de lucht toe spoeyen:
Ons Dochters zijn als uytgehouwe steen
Die het gebouw verrijckt met cierlijckheen.

6 Het koorn-gewas, den oegst van onsen lande
Vull schuyr en bargh met vruchten allerhande:
Het vee vermeer: het schaep, de geyt, de koe
Tot duysenden, jae tot thien duysend toe:
Den os koom aen met waegens zwaer gelaeden:
Geen vyand koom ons heymelijck verraeden
Noch vall in't land met moord en schendery:
Dat geen gekerm op onse straeten zy.

7 Geluckigh volck, ver buyten traen of treuren,
Dat so veel goeds van boven magh gebeuren,
Dat al haer doen op Gods genaede bouwt!
Wel dien, die hem voor sijnen Heere houdt.

***

Wat ramp, wat buy, wat stormen en wat stroomen
Hem op het lijf van hier of ginder koomen,
Hy heeft geen nood die hem op God vertrout.
Wel dien, die hem voor sijnen Heere houdt.

Den Cxlv. Psalm.

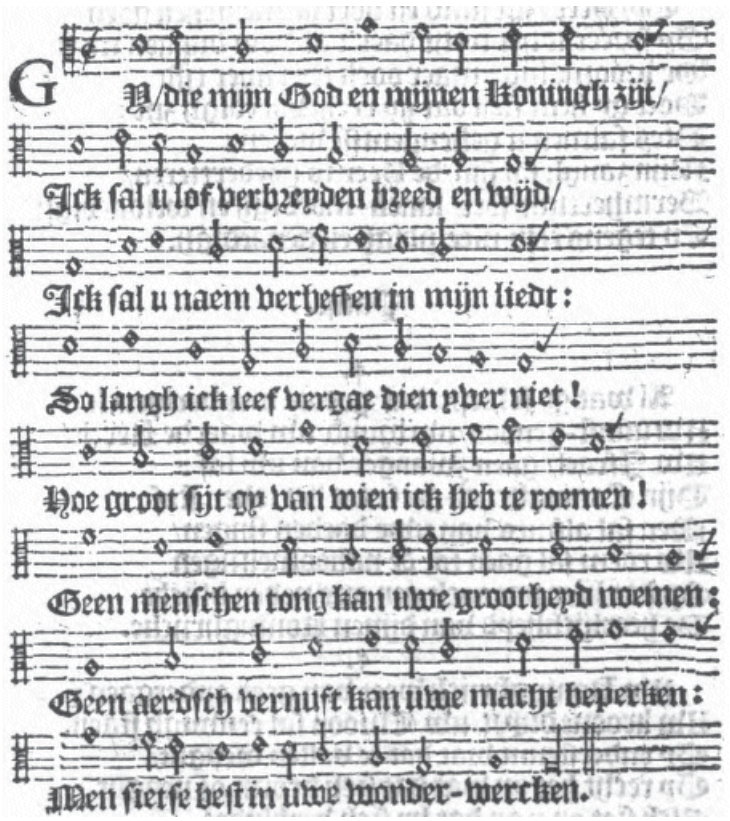
GY/die mijn God en mijnen Koningh zijt/
Ick ſal u lof verbreyden breed en wijd/
Ick ſal u naem verheffen in mijn liedt:
So langh ick leef vergae dien yver niet!
Hoe groot ſijt gy van wien ick heb te roemen!
Geen menſchen tong kan uwe grootheyd noemen:
Geen aerdſch vernuft kan uwe macht beperken:
Men sietse best in uwe wonder-wercken.

*G*Y, die mijn God en mijnen Koningh zijt,
Ick sal u lof verbreyden breed en wijd,
Ick sal u naem verheffen in mijn liedt:
So langh ick leef vergae dien yver niet!
Hoe groot sijt gy van wien ick heb te roemen!
Geen menschen tong kan uwe grootheyd noemen:
Geen aerdsch vernuft kan uwe macht beperken:
Men sietse best in uwe wonder-wercken.

2 De luyster van uw hooge Majesteyt
Die sich door d'aerd en door den Hemel spreyt,
Uw wonderen, de proeven dijner macht
Sal ick doen sien aen't verre nae-geslacht;
Ick sal den roem en eere dijner daeden
Door mijne pen doen leven in de blaeden:
Der daeden, die my schricken doen en vreesen:

Oock salmen daer van uwe goedheyd leesen.

3 Gy, Heer, zijt mild en doet de menschen goed;
Gy spreeckt het recht daer't al voor buygen moet.
De vroome lijd: maer oock ter rijper tijd
Doet gy hem sien dat gy rechtvaerdigh zijt:
Dies salmen u geheugenisse vieren:
Mijn zangh sal sijn, de Heer is goedertieren,
Bermhertigh, soet, lanck-moedigh en weldaedigh,
En tegens elck meelijdigh en genaedigh.

Pause.

4 Al wat gy schiept, dat groote wonderwerck,
Uw gunst-genoon, uw bruyd, uw waerde Kerck,
Uw Israel, gaen zwanger van uw lof:
Dijn Coninghrijck geeft tot het loven stof;
Men sal alsints van uwe daeden singen,
Uw roem sal gaen tot de nakoomelingen
Op dat hier nae oock aen ons neven blijcke
De heerlijckheyd van dijnen Koninghrijcke.

5 Uw Koninghrijck weet van geen ondergaen:
Uw kroone duyrt, uw Throon sal eeuwigh staen.
Gy ondersrteunt wat dat te vallen dreyght,
Gy recht het op wat dat sich kromt of neyght;
Elck siet op u op dat hy sich verblijde,
En gy geeft hen haer spijs te sijner tijde:
Uw hand gaet op, om nae u wijs beraeden
Al watter leeft van nood-druft te verzaeden.

6 Rechtvaerdigh is't wat dat gy doet of laet,
Uw goedheyd toont sich over goed en quaed,
Maer die u recht in geest en waerheyd dient

Leyt u aen't hert als vry een naeder vriend.
Hy die u vreest sal sijnen eysch bekoomen:
Gy luystert nae het bidden van de vroomen;
Gy hoort haer stem wanneerse tot u schreyen,
En sultse vry uyt boey en banden leyen.

7 Wie God benint die werd van hem bewaert,
Hy roeptse wech die godloos sijn van aert,
Dies zy sijn roem door mijnen mond verbreydt,
En alle vleesch loof hem in eeuwigheyd.

***

Ick wil mijn God en mijnen Koningh prijsen:
Al watter leeft dat sal hem eer bewijsen;
Men sal van hem en sijne daeden roemen
So langh men tijd en stonden weet te noemen.

Den Cxlvj. Psalm.
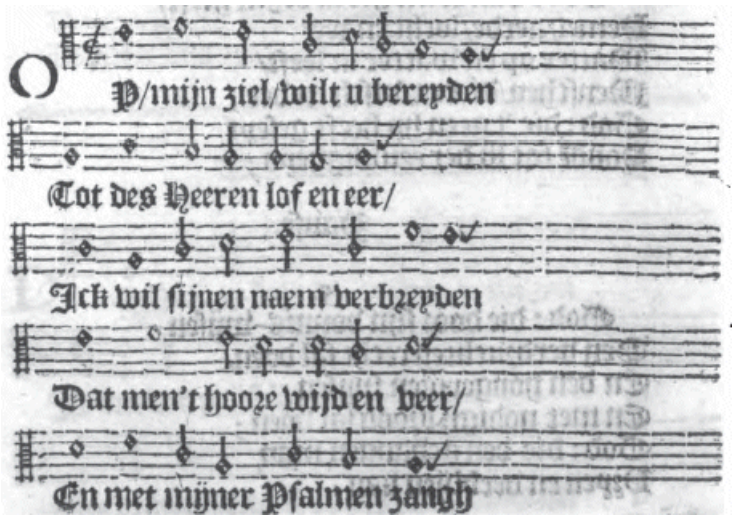
O P/mijn ziel/wilt u bereyden
Tot des Heeren lof en eer/
Ick wil sijnen naem verbreyden
Dat men't hooze wijd en veer/
En met mijner Psalmen zangh

*O*P, mijn ziel, wilt u bereyden
Tot des Heeren lof en eer,
Ick wil sijnen naem verbreyden
Dat men't hoore wijd en veer,
En met mijner Psalmen zangh

Prijsen God mijn leven langh.

2 Wilt u op geen Prins verlaeten
Noch op eenigh menschen kind,
Noch op Rijcken, noch op Staeten:
Menschen-macht is niet als wind;
Als de geest gaet uyt den romp
Werd hy weer een aerde klomp.

3 Al sijn voorstel en gedachten
(Hoe verheven en hoe groot)
Sijn maer als een bloem te achten
’s Mergens op en ’s avonds doodt:
Wel hem, die het so verstaet
Dat hy zich op God verlaet.

4 God: van wien het al begin heeft,
Hemel, aerde, locht en zee,
Watter op en watter in leeft,
Menschen, dieren, visch en vee;
God: die ’t geen hy heeft geseyt
Houdt tot in der eeuwigheyd;

Pause.

5 God: die door sijn vonnis-wijsen
Den verdruckten recht sal doen,
En den hongerigen spijsen
En met nodigh brood sal voen;
God: die den gevangen man
Vryen en verblijen kan;

6 Die der blinden oogen open
En de dooven hooren doet,
Die de lammen helpt aen't loopen
En de kreuplen wel te voet;
Die het kromme weder recht,
En sijn minn' aen vroomheyd hecht.

7 Die den vreemdelingh slaet gaede
Buyten huys en vaederland,
Die met weesen is belaede,
Die de weeuwen biedt de hand;
Diese bey neemt in behoe
Dat haer niemand onrecht doe.

8 Hy doet alle goddeloosen
Op haer eygen wegh vergaen,
Hy verstroyt de macht der boosen,
Maer sijn rijck sal eeuwigh staen:
Des, o Zion, weest verblijdt
Want u Koningh heerscht altijd.

Den Cxlvij. Psalm.

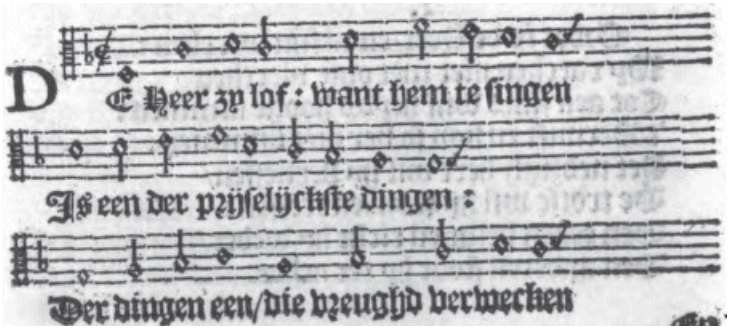

*D*E Heer zy lof: want hem te singen
Is een der prijselijckste dingen:
Der dingen een, die vreughd verwecken

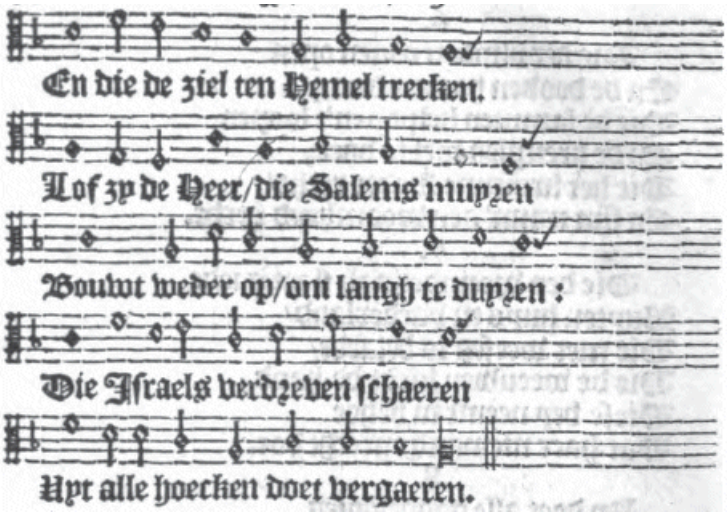
En die de ziel ten Hemel trecken.
Lof zy de Heer/die Salems muyren
Bouwt weder op/om langh te duyren:
Die Israels verdreven schaeren
Uyt alle hoecken doet vergaeren.

En die de ziel ten Hemel trecken.
Lof zy de Heer, die Salems muyren
Bouwt weder op, om langh te duyren:
Die Israels verdreven schaeren
Uyt alle hoecken doet vergaeren.

2 Looft God, die de gebroocken herten
Geneest en vrijdt van seer en smerten,
Die de verslaegene gemoeden
Weet met sijn troostsaem woord te voeden:
Looft God, dien het getal bekent is
Der Sterren, schoon het sonder end is:
Hy kent die schepsels al te saemen
En roept haer al met eygen naemen.

3 Groot is de Heer, en al sijn wercken:
Wy raecken niet met onse vlercken
Tot aen sijns wijsheyds hooge kimmen:
’t Vernuft en kan so ver niet klimmen.
Het nedrigh hert wil hy verheffen,
De trotse wil hy slaen en treffen:
Den eenen helpt en richt hy weder,
Den anderen stoot hy ter neder.

4 Op, op dan om den Heer te zingen:
Doet Psalmen door den Hemel dringen,
Prijst hem met harpen en met luyten,
Dat stem en snaer sijn daeden uyten;
Hy spant de wolcken, als gordijnen,
Dat daer de Son niet door kan schijnen,
Hy doetse dicken tot een regen
En laeft het land, om vocht verlegen.

Pause.

5 Hy doet het gras te velde groeyen
Om rund en schaepen mee te voeyen;
Hy schaft het aes aen jonge raeven
Wanneer sy roepen om sijn gaeven.
Hy heeft geen lust in oorlogs-paerden,
In punt van pieck of snee van zwaerden,
In sterck gewricht, in pees en zeenen
En spier van grove manne-beenen:

6 Maer neemt sijn vreugd, en schept behaegen
In menschen, die hem liefde draegen,
In die sijn dienst met vrees betrachten,
In die op sijne goedheyd wachten.
Ierusalem, gy stad des Heeren
Bereydt u om dien God te eeren;
Gy Zion, dien hy heeft verkooren,
Doet sijnen lof met zingen hooren.

7 Hy heeft u poorten vast geslooten,
Hy heeft u rijcklijck overgooten,
Hy stort op u een milden reegen
Van heyl en allerhande zeegen;

Hy laet sijn vrindschap u bestraelen,
Hy geeft u vree in uwe paelen,
Uw schooven sijn met terw gelaeden,
Hy doet u met haer bloem verzaeden.

8 Het aerdrijck hoort nae sijn geboden,
Sijn woord, als uytgesonde booden,
Loopt rasser als de snelle winden:
Wat hy ontbiedt, dat laet sich vinden.
Hy geeft ons sneeu als wolle-vlocken
En deckt het al met witte rocken:
Hy spreydt den rijp, so dicht als assen,
En doetse ’smorgens vroegh op passen.

9 Hy doet de winter-daegen klemmen;
De vloed verstijft, de stroomen stremmen:
De vorst die nijpt, de menschen klaegen
Wie kan dees bittre kouw verdraegen?
Maer strax, als’t hem gelieft te spreecken,
So keert de wind: de schollen breecken,
Het ys is wegh en weer verdweenen,
De waetren drijven als voor heenen.

10 Hy slaet sijn oogh op goe en quaede,
Maer Iacob doet hy meer genaede:
Israel heeft hy uytverkooren,
Daer laet hy sijne wetten hooren,
Sijn wil, sijn woord, sijn recht en keuren,
Dat andre niet en mocht gebeuren.
So zijn wy sijne gunst-genooten
Waer van de heydnen sijn verstooten.

Den Cxlviij. Psalm.

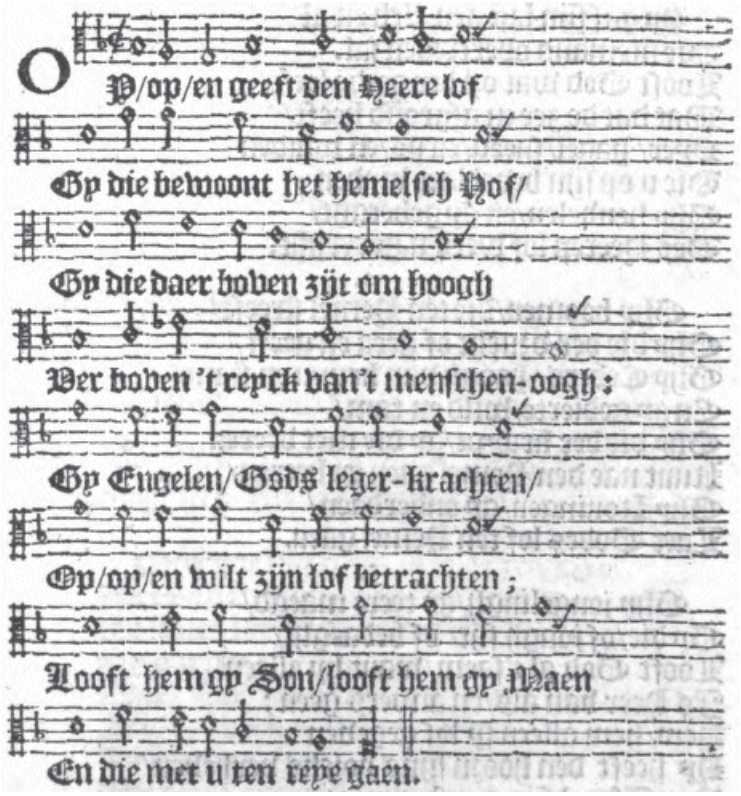
O P/op/en geeft den Heere lof
Gy die bewoont het hemelsch Hof/
Gy die daer boven zijt om hoogh
Ver boven 't reyck van't menschen-oogh:
Gy Engelen/Gods leger-krachten/
Op/op/en wilt zijn lof betrachten;
Looft hem gy Son/looft hem gy Maen
En die met u ten reye gaen.

*O*P, op, en geeft den Heere lof
Gy die bewoont het hemelsch Hof,
Gy die daer boven zijt om hoogh
Ver boven 't reyck van't menschen-oogh:
Gy Engelen, Gods leger-krachten,
Op, op, en wilt zijn lof betrachten;
Looft hem op Son, looft hem op Maen
En die met u ten reye gaen.

2 Gy heemlen, die het al omvanght,
Ghy wolcken, die der onder hanght,
Looft Godes naem: want door sijn kracht
Heeft hy u alle voortgebracht;
Hy gaf een yder plaets en wetten
Die 't hem geviel voor eens te setten,
Waer nae hy't alles richt en stuyrt

So langh den tijd der daegen duyrt.

3 Hy gaf sijn last aen elck en al
Die niemand overtreden sal.
Looft God wat op der aerde leeft,
Wat dat de zee en afgrond heeft,
Vyer, hagel, sneeu, en ys, en winden
Die u op sijn bevel laet vinden;
Ghy heuvelen, en gy geberght,
Des Heeren lof werd u geverght.

4 Ghy boomen, die ten Hemel streeft,
Ghy die der vrucht of geen en geeft,
Ghy Ceders, hoogh van kruyn en stam,
En gy gedierte, wild en tam,
Ghy die der kruypt, gy die met veeren
Kunt nae den Hemel gaen en keeren,
Ghy Koningen, gy onderdaen,
Laet Godes lof ten Hemel gaen.

5 Ghy jongelingh, gy teere maegd,
Gy die, of jongh sijt, of bedaeght,
Looft God al t'saem, want hy alleen
Is Heer van als, en anders geen:
Hem, hem alleen sy lof gegeven:
Hy heeft den hoorn sijns volcks verheven,
Van Israel sijn gunst-genoot,
Dat sy tot aen de sterren stoot.

Den Cxlix. Psalm.

*S*Inght Gode, singht, en laet ons hooren
Een lied dat noyt en was te vooren,

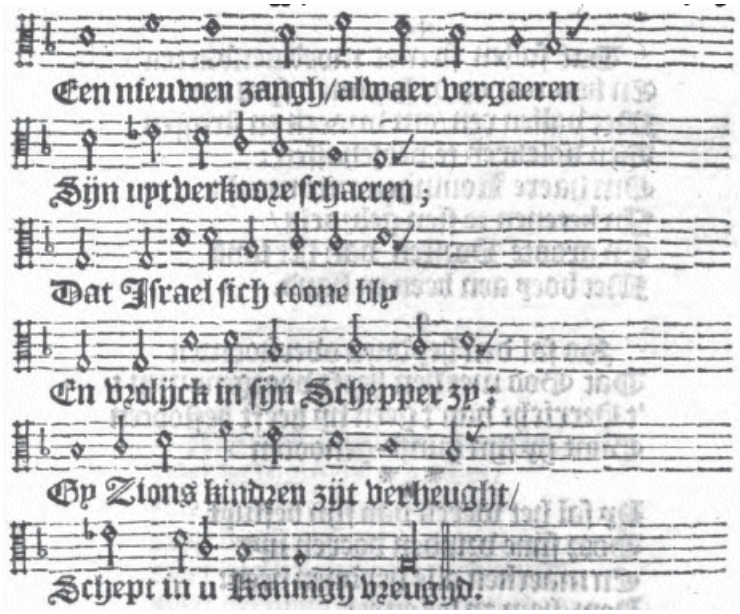
Een nieuwen zangh/alwaer vergaeren
Sijn uptverkooze schaeren;
Dat Israel sich toone bly
En vrolijck in sijn Schepper zy:
Op Zions kindren zijt verheught/
Schept in u Koningh vreughd.

Een nieuwen zangh, alwaer vergaeren
Sijn uytverkoore schaeren;
Dat Israel sich toone bly
En vrolijck in sijn Schepper zy:
Op Zions kindren zijt verheught,
Schept in u Koningh vreughd.

2 Men gae sijn roem in ringh en reyen
Met pijp en trommelen verbreyen
En sijnen lof met Psalmen uyten
Op harpen en op luyten.
Want God heeft lust in Israel:
Sijn uytverkoorne doet hy wel;
De kleyne, die men hier verstoot
Die helpt hy uyt den nood.

3 Sijn lieve volck, sijn gunst-genooten
Met vreughd en blijschap overgooten
Die sullen sich oock ’snachs verheugen
Als sy hier aen geheugen.
Haer keelen sullen open staen
Waer uyt sijn hooge lof sal gaen:
Een zwaerd dat snijd aen allekant
Sal wesen in haer hand.

4 Dat sullen sy met moed aenvatten
En koomen op de heydnen spatten
Met vollen ren, om wraeck en straffen
Den volckren te verschaffen:
Om haere Koningen met macht
In ketenen te sien gebracht,
En groote Vorsten van het land
Met boey aen been en hand.

5 So sal den heydnen overkoomen
Dat God met hen heeft voorgenomen:
'tVerricht van't geen hy heeft beslooten
Gunt hy sijn gunst-genooten

***

Hy sal het werck van sijn besluyt
Door sijne vrinden voeren uyt
En maecken alle heydnen neer:
Hem, hem zy lof en eer.

Den CL. Psalm.

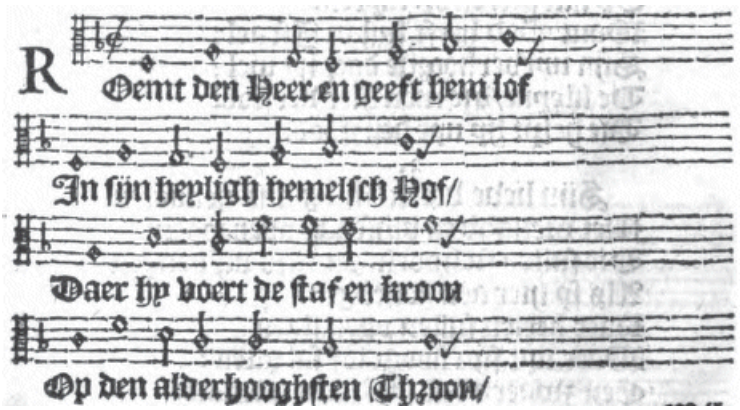

*R*Oemt den Heer en geeft hem lof
In sijn heyligh hemelsch Hof,
Daer hy voert de staf en kroon
Op den alderhooghsten Throon,
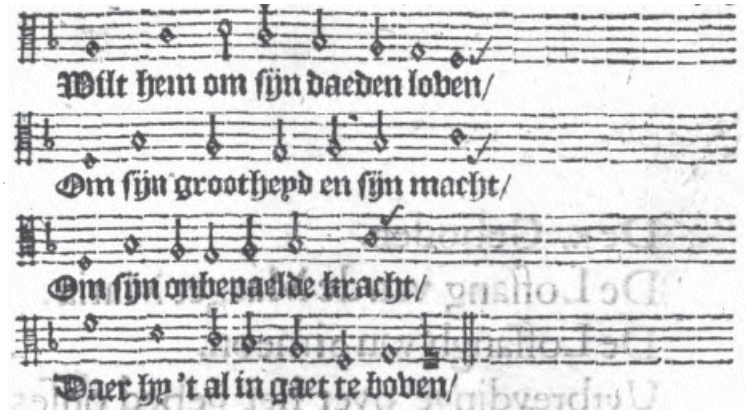
Wilt hem om sijn daeden loven,
Om sijn grootheyd en sijn macht,
Om sijn onbepaelde kracht,
Daer hy 't al in gaet te boven.

2 Met basuynen, met cornet,
Met de vrolijcke trompet,
Met de cijter, met de fluyt,
Met den harp en met de luyt,
Met de pijp en met de trommel,
Met veelvoudigh snaeren-spel:
Stelt de toonen juyst en wel
Tot een aengenaem gedommel.

3 Looft den Heer en geeft hem danck
Met de soete cymbel-klanck:
Onder al dat lief geluyt
Gae de vreugd ten boesem uyt.
Looft en zinght tot Godes eere
Al wat datter rept of leeft,
Looft hem al wat aedem heeft.
Lof den alderhooghsten Heere.

Eynde der Psalmen.

De x. Geboden.
De Lofsang van de Maeget Maria.
De Lofsangh van Simeon.
Uytbreydinge over het gebed onses Heeren.
Gebed voor den eeten.
Gebed na den eeten.
Avond-gebed.
Morgen-gebed.
't Gebed onses Heeren.
De xij. Articulen des Geloofs.

De x. Geboden des Heeren. *Exod. xx. 2. ende Deuteronomi v. 6.*

MOYSES spreeckt.
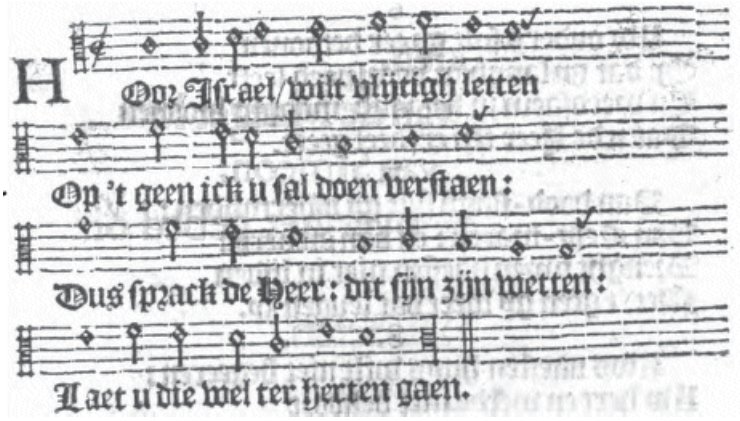
HOor Israel/wilt vlijtigh letten
Op 't geen ick u sal doen verstaen:
Dus sprack de Heer: dit sijn zijn wetten:
Laet u die wel ter herten gaen.

*H*Oor Israel, wilt vlijtigh letten
Op 't geen ick u sal doen verstaen:
Dus sprack de Heer: dit sijn zijn wetten:
Laet u die wel ter herten gaen.

2 Ick ben uw God, die uyt de handen
Van Pharao u maeckte vry,
En u gevoert heb uyt sijn landen:
Hebt geene Goden meer als my.

3 Gy sult u geene beelden maecken,
En eertse noch en dientse niet:
Want hy sal mijne gramschap smaecken
Die 't geen my komt aen andre biedt.

4 Mijn naem en sult gy niet misbruycken:
Want ick't niet ongewroocken laet,
En straf hem sonder ooge-luycken
Die sich daer in te buyten gaet.

5 Ses daegen sult gy wercken moogen:
De sevenst' is de Sabbath-dagh:
Geen arbeyd sult gy dan gedoogen
Van yets dat staet tot uw gesagh.

6 Uw ouders sult gy eer betoonen
Op dat gy langh in voorspoed leeft
En vreedsaem in het land mooght woonen
Dat u de Heer ten erfdeel geeft.

7 Van dood-slagh sult gy u vermijden:
Van Echt-braeck: en van dievery:
Brenght uwen naesten niet in lijden
Met 't geen gy weet dat leugen zy.

8 Uws naesten huys wilt niet begeeren:
Uw hert en werde niet bekoort
Noch tot zijn wijf, noch knecht of deeren,
Of beest, of yet dat hem behoort.

9 Dit is de Wet van God gesproocken
Doe ick op het geberghte klam
Van Sinai, dat gy saeght roocken
Om dat God tot my neder quam.

De lofsangh van de Ionck-vrouwe Maria. *Luc. j.*

*M*Aeck groot den Heer, mijn Siel,
Uw Heyland, dien't geviel
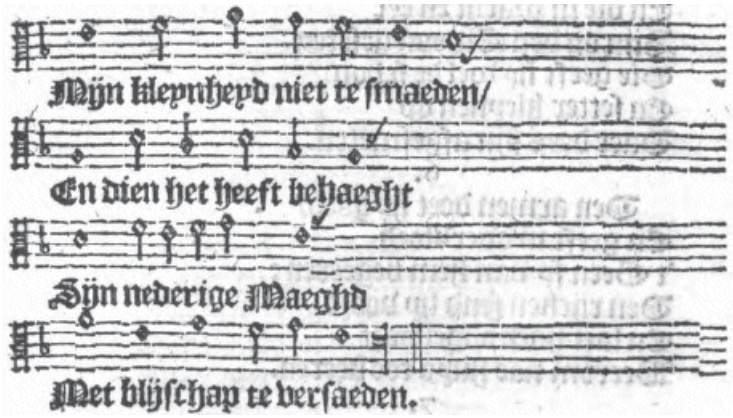
Mijn kleynheyd niet te smaeden,
En dien het heeft behaeght
Sijn nederige Maeghd
Met blijschap te versaeden.

2 Want wie dees dingen hoort
Die sal my van nu voort
Voor wel-geluckigh achten:
Om dat het geen hy aen
Sijn dienstmaegd heeft gedaen
Is van seer groote krachten:

3 En heyligh is sijn naem.
Sy sijn hem aengenaem
Die hem ontsien en vresen;
Hy is der vroomen vriendt,
En die hem eert en dient
Dien wil hy gunstigh wesen.

4 Sijn arm is groot van macht
Die de Natuyr verkracht
En doet veel wonderdaeden;
Hy acht de grootse niet
En wat hooghmoedigh siet
Verstroyt hy op haer paeden.

5 De trotse werpt hy neer,

En die in pracht en eer
Sijn op den Throon geseten
Die geeft hy wel de schop
En setter kleynen op
Daer dees sijn afgesmeten.

6 Den armen doet hy goed,
En geeft in overvloed
't Geen sy van hem begeeren:
Den rijcken send hy voort
En laet haer ongehoort
Weerom nae huys toe keeren.

7 Hy heeft de hand geboon
Aen Israel, sijn soon,
Sijn vrind, sijn uytverkooren,
So hy aen Abraham
En 't zaed dat van hem quam
Voor eeuwigh had gezwooren.

Den Lofsang van Simeon. *Luc. ii.*

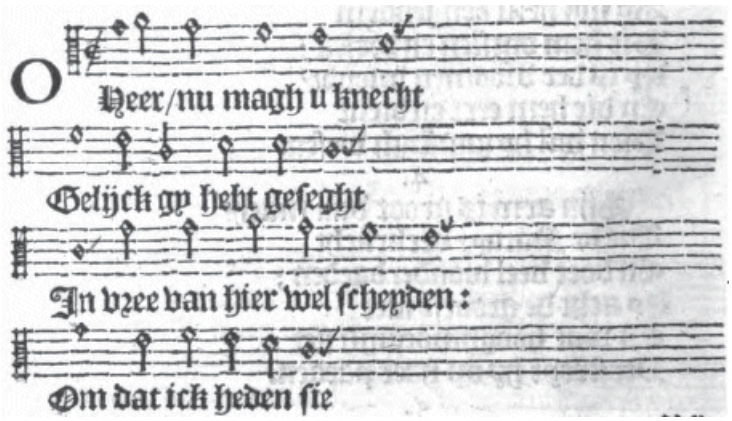

O Heer, nu mag u knecht
Gelijck gy hebt geseght
In vree van hier wel scheyden:
Om dat ick heden sie
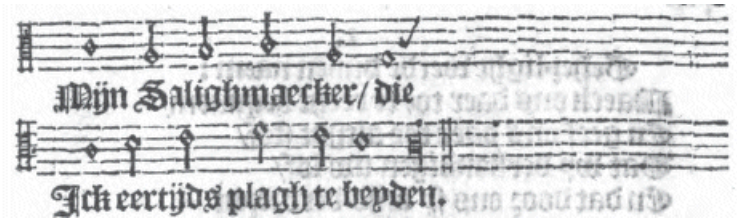
Mijn Salighmaecker, die
Ick eertijds plagh te beyden.

2 Die van u is bereydt
Tot eer en heerlijckheyd
Van Isr'el, dijn beminden:
Den volckren tot een licht,
Om 't duystere gesicht
Der heydenen t'ontbinden.

Uytbreydinge over het Gebed onses Heeren. *Matth. v.*

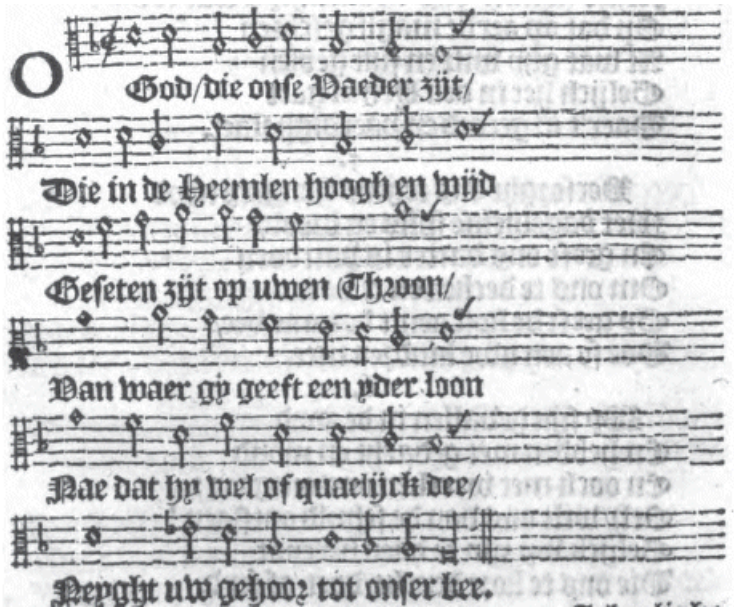
O God/die onſe Vaeder zijt/
Die in de Heemlen hoogh en wijd
Geſeten zijt op uwen Throon/
Van waer gy geeft een yder loon
Nae dat hy wel of quaelijck dee/
Neyght uw gehoor tot onſer bee.

O God, die onse Vaeder zijt,
Die in de Heemlen hoogh en wijd
Geseten zijt op uwen Throon,
Van waer gy geeft een yder loon
Nae dat hy wel of quaelijck dee,
Neyght uw gehoor tot onser bee.

2 Geheylight werde dijnen naem:
Maeck ons daer toe te recht bequaem,
En geef ons daer toe altijdt stof,
Dat wy verkondigen uw lof,
En dat door ons sy wijd verbreydt
Den roem van uw bermhertigheyd.

3 Uw rijcke koom en groey vast aen
Van volck en menigh onderdaen,
En maeck dat uw genaedigh woord
Doe vrucht waer dat het werd gehoort:
Verstroy den raed en al 'tgeweld
Van al wat sich daer tegen stelt.

4 Dat uwe hulp ons niet verlaet,
Maer komm' ons kranckheyd wat te baet
Op dat op aerde magh geschien
Al wat ghy wilt en sult gebien
Gelijck het in den Hemel gaet
Daer't al gereed en vaerdigh staet.

5 Versorght ons tegens hongers nood
Met dagelijckse spijs en brood,
En geeft ons datter is van doen
Om ons te decken en te voen:
Gy geeft de kost aen't domme vee,
Doe so aen uwe kindren mee.

6 Wy sijn gevallen in de zond
En hebben met gedacht en mond
En oock met wercken ons ontgaen:
Och, wilt ons van de schuld ontslaen!
Gelijck wy zijn te doen bereydt
Die ons te kort denckt, doet, of seyd.

7 Spaer dijns besoeckinghs straffe roe:
Send ons geen zwaerigheden toe
Die ons doen smooren onder ’t pack:
Gedenck dat wy sijn broos en zwack:
Des houd ons van den boosen vry
Dat hy noyt onse meester zy.

8 Want niemand isser uws gelijck.
Gy voert de kroon in’t Koninckrijck:
Geen quaed heeft op den uwen kracht:
Gy kunt het weeren af met macht;
Uw zy van alles eer geseyt:
Sy komt u toe in eeuwigheyd.
Amen.

Gebedt voor den eeten.

*O*P u, Heer, wacht het oogh van al wat datter leeft:
Ghy zijt die t’zijner tijd elck sijnen nood-druft geeft:
Gy opent uwe hand om yder te verzaen:
Komt, heylight dese spijs die wy van u ontfaen.

Geef dat ons het genot tot sonde niet gedy,
Maer dat het matighlijck en nae dijn wille zy,
En leert ons danckbaerlijck uyt het gebruyck verstaen
Dat gy den oorsprong zijt daer’t alles komt van daen.

Geef oock dat wy voor al gaen soecken daer’t behoort
Het geestelijcke brood van uw genaedigh woord,
Waer door dat onse ziel ten leven werd gevoedt
Dat gy ons hebt bereyd door Christi waerdig bloed.

Gebed nae den eeten.

O God, wanneer wy zijn verzaedigt door het eeten
So wilt gy datmen u niet koome te vergeeten:
Dies seggen wy u danck voor al dat gy ons gaeft:
Den honger is gestilt, de dorstige gelaeft;
Doch schoon ons lichaem nu sijn voedsel heeft ontfangen
So laet ons herten doch aen ’t aerdsche brood niet hangen,
Maer geeft dat onse ziel gesterckt werd en gevoedt
Met brood dat Christus gaf, dat eewig leven doet.

Avond-gebed.

O God, de Nacht komt aen van u tot rust bereyd
Gelijck gy hebt den dagh geschickt tot arrebeyd;
Wy geven ons te bed: geef gy bequaeme slaep
Waer door ons geest en lijf weer versche krachten raep’:

En wijl dat desen dagh so niet is doorgegaen
Of hebben tegen u gesondight en misdaen,
So bidden wy dat ghy ons sonden doch bedeckt
Gelijck de Nacht het al met duyster overtreckt:

Scheld ons ons schulden quijt door uw barmhertigheyd:
Vergeeft de sonde die ons van uw liefde scheydt:
Waeckt dese nacht voor ons dat ons geen quaed en deer’:
Luyckt nu ons’ oogen, en ontluycktse morgen weer.

Morgen-Gebed.

O God, de Nacht is deur, den duyster is vergaen
En wy zijn uytgerust en weder opgestaen,
Des dancken wy u, Heer, die voor ons hebt gewaeckt

En die ons weer bequaem tot onsen arbeyd maeckt.

Wy geven ons weerom tot ons beroep en werck:
Geef dat uw gunst en Geest ons by zy en versterck
Op dat wy in het geen wy nemen by der hand
Wel letten hoe uw eer best werde voort geplant.

Streckt uwen zeegen doch op ’t geen ons staet te doen
En wilt ons desen dagh voor ongeluck behoen,
Voor schae en tegenspoed aen goed, aen lijf, aen eer,
Maer voor de sonde meest: door Christum onsen Heer.

’t Gebed onses Heeren.

O Onse Vaeder, gy die in den Hemel zijt,
Geheylight zy uw naem: u rijck verbrey sich wijd:
Uw wil geschie op aerd so s’in den Hemel doet:
Versorgt ons heden broot waer van men leven moet:

Vergeeft ons onse schuld so wy aen andre doen:
Versoeckt ons niet, maer wilt ons voor den boosen hoen
Dat wy door hem van u niet werden afgeleydt.
Want uw is’t rijck, en macht en eer in eeuwigheyd.
Amen.

De xij. Artijckelen des Christelijcken geloofs, geseyt het Symbolum Apostolorum.

*I*Ck geloof in God den Vaeder, die almachtigh is en heeft
Hemelen en aerd geschaepen, en al wat in beyde leeft:
En in Christum onsen Heere, sijnen een-gebooren Soon,
Van den heylgen Geest ontfangen, en gebooren uyt een schoon’
En een onbevleckte Maget die Maria was genoemt:

Onder Pontius Pilatus tot de dood des kruys gedoemt
Nae dat hy veel spot en smaetheyd en veel lijdens had geleen:
Die gekruyst is, en gestorven, en begraeven, en beneen
Tot der hellen neer gedaelt, en van den dooden opgestaen
Op den derden dag, en boven in den hemel sitten gaen
Aen de rechterhand sijns Vaeders, daer hy komen sal van daen
Als wat levend en wat dood is van hem vonnis sal ontfaen.

In den heylgen Geest geloof ick, en een heylge Christen-Kerck,
En der heyligen gemeenschap: oock geloof ick vast en sterck
Het vergeven van de sonden en des vleeschs verrijsenis,
En een leven nae dit leven waer aen noyt geen eynd en is.

EYNDE.

Register der Psalmen.

A.

*A*Enhoor het recht, mijn God en Heer.	17.
Als een hert door dorst gedreven.	42.
Als ick van ramp werd aengegrepen.	120.

B.

Bewaer my, God, op wien mijn hoope staet.	16.
Benaeutheyd perst mijn hert tot klaegen.	64.

D.

De wereld leeft als wasser God noch Wet.	14.
De Heem'len seggen uyt.	19.
De Heer will' uw gebedt verhooren.	20.
Des boosen goddeloosheyd doet.	36.
De Heere spreeckt en roept voor zijn gericht.	50.
De wereld leeft als wasser God noch Wet.	53.
Doe, Heer, op ons uw gunste daelen.	67.
De Heydnen, Heer, gevallen in uw landen.	81.
Daer in't gestoelte zijn geseeten.	81.
De waerheyd port mijn geest te zingen uwen lof.	89.
Die sich in Gods bewaeringh geeft.	91.
De Heere heerscht als Koningh wijd en breed.	93.
Dus sprack de Heer tot mijnen Heer voor desen.	110.

Doe Israel toogh uyt Egypten-land. 114.
Doe God zijn volck uyt strick en band. 126.
Doe wy wel eer nae Babel wegh genomen. 137.
Den Heer zy lof: want hem te zingen. 147.

G.

God is by my en hoed my als een Herder. 23.

God is mijn licht hoe soud ick kunnen dwaelen?	27.
Ghy vroome zinght den Heer der Heeren.	33.
God is ons burg om op te vluchten.	46.
Groot is de Heer en hoogh geacht.	48.
Ghy die ter richtstoel zijt geseten.	58.
Ghy had ons, Heer, om groote reen.	60.
God sal in gramschap rijsen op.	68.
Ghy waert, o God, de rotz daer wy op bouwden.	90.
Ghy die den boosen dreyght te straffen.	94.
God voert de heerschappy.	97.
God voert staf en kroon.	99.
Ghy die het aerdrijck breed en wijd.	100.
God is goed en genaedigh.	107.
Ghy die des Heeren knechten zijt.	113.
Gy die u Throon ten Hemel hebt gesticht.	123.
Geluckigh wel te degen.	128.
Gedenck aen dijnen Koningh, Heer.	132.
Gy weet, Heer, wat ick laet of doe.	139.
Gy die mijn God en mijnen Koningh zijt.	145.

H.

Heer, dat ick om mijn zonden.	6.
Het Aerdrijck en wat het omringht.	24.
Hoogh wil ick heffen uwen lof.	30.
Hoort volckeren, al wie op d'aerde woont.	49.
Hoe dat het in de wereld staet.	62.
Het is gewis, ick weet het wel.	73.
Houw u niet langer stil, o Heer,	83.
Hoe liefelijck, hoe soet vertoont.	84.
Heere, wilt dijn oore neygen.	86.

Heere, toevlucht aller vroomen. 102.
Het love God al watter is. 117.
Hy die op God stelt sijn vertrouwen. 125.
Hoe lieflijck is't dat broeders saemen woonen. 133.

I.

Ick stae op God wat hebt gy my te tergen?	11.
Ick verhef tot u mijn ziele.	25.
Ick wil uyt ’s herten grond.	34.
Ick dacht wel eer en sprack in mijn gemoed.	39.
Iuycht Gode, juyght den hooghsten Heere.	66.
Ick hoop op u, wilt my bewaeren.	71.
In Iuda kentmen recht den Heer.	76.
Ick heb my tot God begeven.	77.
Ierusalem met haer verheven muyren.	87.
Ick heb den Heer van gantscher herten lief.	116.
Ick ben in nood, waer gae ick heen?	121.
Ick sal tot uwen lof mijn mond.	138.
Ick roep tot u om hulp te krijgen.	141.

K.

Komt gy te hulp, o Heer wilt ons behouwen.	12.
Komt gy Princen groot van macht.	29.
Komt van alle kant.	47.
Komt my te hulp, mijn God, mijn Heer.	70.
Komt laet ons saemen zijn verheught.	95.
Komt loof den Heer met stem en snaeren.	96.
Koomen, koomen wy te saem.	135.

L.

Leert u gericht den Koningh weeten.	72.

Looft God, mijn ziel, en wilt sijn eer verbreden. 103.
Looft God, en wilt hem eer bewijsen. 105.
Looft God met een recht-danckbaer hert. 106.
Looft God en prijst hem t'aller uyren. 118.
Looft God, gy die sijn Priesters zijt. 134.
Lof zy God, want hy is goed. 136.

Lof zy de Heer, hy moete zijn gepresen. 144

M.

Mijn God, mijn God, waerom verlaet gy my? 22.
Met lijdsaemheyd heb ick op God gewacht. 40
Mijn hert is vol, ick kan my niet bedwingen. 45.
Mijn geest is vaerdigh en bereydt 108.
Mijn Heer, mijn God, wilt my bewaeren. 140.

N.

Niet ons, o Heer, maer u sy alle lof. 115.

O.

O Heer, o goede God. 3.
O God, gy weet mijn recht en reden. 4.
O Heere, luystert na mijn klachten. 5.
Op u, o God, is mijn vertrouwen. 7.
O Heer, hoe groot is uwen naem op Aerde. 8.
O Heer, waerom staet ghy van ons so wijd? 10.
O Heer, hoe langh, hoe langh sal't zijn? 13.
O Heer, de Koningh is verblijdt. 21.
O Heer, mijn rotz waer op ick vluchte. 28.
O Heer, ghy zijt mijn sterckt' en wallen. 31.
O Heer, wy hebben menighmaelen. 44.

O goede God, ontferm’ u, en onsluyt. 51
O God, dien’t noyt ontbreeckt aen macht. 54.
O Heere, luystert nae mijn reden. 55.
O Heer, zijt my genaedigh en behoedt. 56.
Ontfermt u mijns, o God, tot wien ick sucht. 57.
O Heer, verlost my uyt de handen. 59.
O God, mijn God, des morgens eer. 63.
Op Zion, daer uw volck vergaedert. 65.
O Israel, tot Godes volck verkooren. 78.

O groote God, o Iacobs Herder. 80.
O God, gy toond' in den voorleden tijd. 85.
O God, tot u is't dat ick schrey. 88.
Op, op, mijn Ziel, en stort ter lippen uyt. 104.
O Heer, wilt doch niet langer toeven. 109.
O Heer, mijn hert heft sich niet hoogh. 131.
O Heer, wilt nae mijn smeeken hooren. 143.
Op, mijn Ziel, wilt u bereyden. 146.
Op, op, en geeft den Heere lof. 401.

R.

Roemt den Heer en geeft hem lof. 404.

S.

Spreeck, Israel, so ick u voor sal gaen. 124.
So God het huys niet op en bouwt 127.
Sy hebben my, dus spreeke Israel. 129.
Singt Gode, singt en laet ons hooren. 402.

T.

Twist met mijn twister, Heer, en slaet. 35.
Ten Hemel gingh mijn droeve stem. 142.

V.

Uyt grond mijns herts en 'tbinnenst mijner sinnen. 18.

Verschaf my recht, o Heer.	26.
Verstoort u niet indien het hier beneden.	37.
Verlost my, Heer, ick ben in grooten nood.	69.
U, o groote God en Heer.	75.
Van zijnen God te zingen.	92.
Uw goedheyd en het recht van uw gerichten.	101.

Uyt ’tbinnenst van een danckbaer hert. 111.

W.

Wel dien, die door der goddeloosen raed. 1.
Waerom zijn doch de Heydenen te been? 2.
Wat geeft wat kracht ick in my vin. 9.
Wie sal, o God, wie salder tot. 15
Wel hem, dien God zijn sonden heeft vergeven. 32.
Wilt, o God, my niet kastijden. 38.
Wel hem, die den bedruckten, in den nood. 41.
Wilt, Heer, voor my te vierschaer treden. 43.
Wat hebt ghy noch uw roem te dragen? 52.
Wilt, o Heer, uw oor verleenen. 61.
Waerom, o God, zijt ghy op ons verstoort? 74.
Wilt God met nieuwe zangen loven. 98.
Wel zaeligh zijn de luy te achten. 112.
Wel hem, die recht op zijne wegen gaet. 119.
Wat soeter maer, wat lief geluyt. 122.
Waer sal ick’t heenen wenden? 130.

Y.

Yder zy verblijdt. 81.

Tafel van de Psalmen, diemen op eene Wijse zingt.

Den 5. ende den 64.
Den 14. ende den 53.

Den 17. 63. ende 70.
Den 18. ende 144.
Den 24. 62. 95. ende 111.
Den 28. ende 109.
Den 30. 76. ende 139.
Den 31. ende 71.
Den 33. ende 67.
Den 36. ende 68.
Den 46. ende 82.
Den 51. ende 69.
Den 60. ende 108.
Den 65. ende 72.
Den 66. 98. ende 118.
Den 74. ende 116.
Den 77. ende 86.
Den 78. ende 90.
Den 100. 131. ende 142
Den 117. ende 127.

De grootste druck-fauten aldus te verbeteren.

Fol. 20	regel 14.	voor zijn	leest zy
27.	laetste regel	voor mijn	l. mijne
39.	regel 27.	voor Een	l. den
65.	regel 27.	voor Heer	l. Heere
73.	regel 11.	voor rouwen	l. trouwen
100.	regel 13.	voor my zy	l. mijn zy.
101.	regel 11.	voor wat	l. wat van
131.	regel 10.	voor om	l. op
202.	regel 1.	voor eeuwigheyd	l. eeuwighe
241.	regel 13.	voor al	l. of.
261.	regel 1.	voor om	l. om God.
314.	regel 10.	voor zijn	l. zien
314.	regel 13.	voor hand	l. handen
314.	regel 20.	voor verflersen	l. verflensen.
317.	regel 5.	voor springh	l. springht
329.	regel 5.	voor noyt en	l. noyt
333.	regel 5.	voor als	l. al
370.	regel 3.	voor manget	l. mangelt
380.	regel 21.	voor mijne	l. mijn
386.	leste regel	voor En	l. Eer.

EYNDE.